

Giới thiệu Đi Về Đâu

Thể loại: Hiện đại, ngược

Cô buộc phải lấy người mà cô không yêu. Người lấy cô đã có người trong lòng. Liệu rằng cuộc sống hôn nhân của hai người có được bền lâu?

Đúng ngày sinh nhật cô, thì người mà cô dành tình cảm bấy lâu nay đã đi lấy vợ. Cũng đúng ngày sinh nhật của mình, cô buộc phải lấy người hoàn toàn xa lạ vì hai chữ tiền tài.

Rồi cuộc đời cô sẽ đi đâu về đâu? Cô sẽ phải trải qua những gì?

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Liệu yêu một người mà không nói là sai sao? Để đến khi người ta lấy người khác cô mới hối hận.

Vừa trang điểm cô vừa nói với chính mình: “tại sao phải khóc chứ. dù đó là ngày tận thế thì hôm nay cũng là sinh nhật của mình mà “

Điện thoại của cô reo. Hiện thị tên Cẩm Mân: “Tuyết Băng à, Cậu làm gì mà lâu thế. Mình đang ở dưới nhà cậu này. Mình mà tới trễ giờ là ông anh mình cắt cổ chết “

Cẩm Mân là em gái Châu Kỳ. Người mà cô yêu đơn phương bấy lâu nay lại là anh trai của bạn thân mình. Chính vì lý do đó mà cô biết Châu Kỳ. Rồi cô làm trong công ty Châu Kỳ. Anh là giám đốc công ty chuyên ngành về thiết kế. Mặc dù là giám đốc nhưng anh rất nhiệt tình. Khi cô mới vào làm, anh giúp đỡ cô rất nhiều. Tính ra cô làm ở công ty cũng được 3 năm rồi. Ngày cưới của giám đốc thì tất nhiên cấp dưới phải có mặt rồi. Mà lại là anh trai của bạn mình nữa.

Cô lấy túi xách rồi đi xuống lầu: “Từ từ mình xuống liền “

Vừa mở cửa thì bó hoa tươi thắm ở trước mặt: “happy birthday “

“Hóa ra tới chờ mình là tạo ra bất ngờ này đây à” Cẩm hoa trên tay

Vừa lên xe: “Chứ còn gì nữa, tí nữa tiệc cưới kết thúc 2 ta đi chơi ha. Hôm nay ngoại trừ giành ít thời gian để mừng ông anh. Còn lại tớ giành cho cậu hết. Sinh nhật cậu thì người bạn chí cốt như tớ đây phải quan tâm chứ nhể “

Đặt hoa lên xe cô nói: “Dẻo miệng đấy chứ nhì, đi mau đi kéo tới trễ thì bị cắt cổ đấy”

Trên đường đi cô dựa vào ghế. Nhìn ra ngoài ngắm cảnh

“sao hôm nay tâm trạng thế “ Cẩm mân nhìn cô

“không có gì, chắc khi đêm ngủ muộn nên hơi mệt ấy mà “ cô cười

Cô vừa nói thì đã tới nơi. Cẩm Mân hí hửng xuống xe. Mấy phút sau cô mới xuống. Thầm nhủ mình: “ko lâu sau sẽ quên được thôi mà”

Ngước nhìn đập vào mắt cô là đôi trai tài gái sắc. Lòng cô lại trùng xuống. Đi tới cười thật tươi: “chúc mừng 2 người nhé “

2 người bắt tay tôi. Đến lượt anh lòng tôi lại như thứ gì đâm vào. Anh giới thiệu: “Đây là Tuyết Băng. Trưởng phòng trong công ty anh “

“Và cũng là bạn em đấy chị à “ Cẩm Mân thêm vào

Cô đầu cười triu mến: “Chị tên Cát Cát. Sau này mong được gặp em nhiều hơn nhé “

Cô đáp “Dạ “

Họ đâu biết được sau này định mệnh sẽ đưa họ đi về đâu

“Hôm nay được sự cho phép của 2 gia đình,.....” sau đó là lời phát biểu của người dẫn chương trình

“sau đây mời cô dâu chú rể bước vào “

Hai người nhìn nhau thâm tình. Cô dâu cười rạng rỡ. Được sự dẫn dắt của MC. Hai người trao nhẫn cưới, chú rể vén màn lên, cắt bánh, chúc rượu,.....

Ở dưới nước mắt cô đã sắp rớt. Ko thể ngồi lại, cô lặng lẽ vào WC. Cô ngồi trong đó gần tiếng chỉ để khóc. khi khóc đã mệt cô rửa mặt, trang điểm lại. Rồi lững thững đi ra.

Cầm Mân thấy cô liền kéo cô lại:“ Cậu đi đâu nãy giờ thế hả. Mình tìm cậu suốt”

Cô lảng sang chuyện khác. Cô không biết phải trả lời ra sao. Chẳng lẽ nói ngồi trong WC chỉ để khóc:“ Cũng gần tổ chức xong rồi. Hay chúng ta ra ngoài đi. K. phải cậu nói hôm nay sinh nhật mình sẽ dẫn mình đi chơi sao “

Cầm Mân thấy cô là lạ. Nhưng ko biết lạ chỗ nào: “ cậu ra xe chờ mình, để mình đi nói với anh chị 1 tiếng “

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi rời khỏi tiệc cưới, cô và Cầm Mân đi shopping. Đi hết khắp các gian hàng thì cũng xế chiều. Hai đứa định vào quán cafe gần đó. Thì điện thoại cô reo.

Dòng hiển thị tên ông nội:“ alo con nghe”

“ Con đang ở đâu đấy, về nhà liền đi”

“ con đang ở ngoài vs bạn ạ, có chuyện gì sao ông” cô thắc mắc

“ Về rồi biết “

Hôm nay trời trời hay sao mà bình thường không gọi cho cô lấy một lần. Tự nhiên hôm nay điện. Đã thế còn ra lệnh về liền.

“ Sao thế” Cầm Mân hỏi

“ không biết nữa, tự nhiên ông điện bắt tao về bây giờ cơ chứ. Chắc tao không đi được với mày rồi “

“ Không sao, mày cứ theo việc đi. Biết đâu ở nhà có chuyện gì thì sao”

“ Chuyện gì mới được chứ, chắc chẳng có chuyện gì hay ho đâu” Cô lẩm bầm.

Vừa về đến nhà thì có cả ba mẹ, ông bà, và vợ chồng bác. Mắt cô nháy mấy cái linh tính chuyện chẳng lành.

Cô đi đến:“ Sao đông đủ vậy ạ, có chuyện gì mà gọi con về thế “

“ Cháu năm nay cũng 24 rồi. Tính chuyện lấy chồng là vừa rồi” Ông nhìn cô

“ Từ từ cũng được mà ông”

“ Từ từ của cháu chắc cũng đến mấy năm nữa. Bây giờ mà bạn trai còn chưa có. Nhân tiện ta có người bạn giới thiệu cho một gia đình. Mà đứa con trai nhà ấy trông rất phong độ. Đang là giám đốc về nội thất “

“ Cháu không muốn “ Cô trả lời kiên quyết. Cô không muốn lấy người mình không yêu. Không muốn lấy một người chưa từng quen biết “

“ Mà gia đình nhà ấy rất giàu có đấy, mình mà thông gia với nhà đó thì thành đại gia rồi” Bác trai nói với giọng hóm hỉnh

Cô không thèm đáp lời Bác, nhìn ông:“ Ông không nói thẳng ra là thấy nhà người ta giàu có, muốn bán cháu của mình để hưởng giàu sang phú quý luôn đi. Cần gì phải vòng vo tam quốc “

Cô vừa nói xong đã ăn ngay cái tát của ông, ông quát:“ Ăn nói hỗn láo. Không nói nhiều. Ta đã hẹn với nhà bên kia sẽ gặp mặt rồi. Đừng để ta mất mặt “

Cô ôm má, Hai hàng nước mắt chảy rùng rùng, giọng đồng dục cổ chấp:“ Ông không muốn mất mặt thì tự ông đi mà lấy. Cháu không quan tâm. Thời đại này là thời đại nào rồi chứ. Làm chi có chuyện ông bà đặt đâu cháu ngồi đấy”

Nói xong cô quay qua ba mẹ “ Hai người làm gì mà ngồi cầm như hén từ đầu tới cuối thế. Hay hai người cùng quan điểm với ông. Hai người có chắc

chấn con lấy người địa vị giàu có. Ko lo cơm áo mặc. Nhưng tìm lại người lạnh khi phải lấy một người k quen biết. Hai người có đảm bảo con sẽ hạnh phúc không “

“ Không quen rồi sau này cũng sẽ quen. cuộc sống là gì. Là sống một cuộc sống an nhàn. Ko lo cơm áo mặc” Ba lên tiếng

“ Bộ tay con cụt hết rồi à mà phải nhờ sự bố thí của người khác. Ba nói vậy là ba dám đánh cược cuộc đời con mình với cuộc sống giàu sang mà ba cho là hạnh phúc sao” Không đợi một ai trả lời cô chạy nhanh lên phòng

Đang sau vẫn nghe tiếng bác:“ Con gái con đưa mà cái bóp bóp thế hả. Không ai dạy mày phép tắc là gì sao “

Cô đóng sầm cửa. Dựa vào cánh cửa mà khóc đến khi mệt mà ngủ thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi tỉnh dậy thì hai chân cô đã tê rần. Cô lết phịch xuống giường. Nhìn đồng hồ thì thấy đã 10h đêm. Vậy là hôm nay chỉ có Cẩm Mân nhớ đến sinh nhật cô. Còn máu mù ruột thịt thì chỉ nhớ đến ngày mau mau để tổng cô vào nhà khác. Cô cười lạnh. Gia đình cô là vậy đấy. Ông thì lúc nào cũng uy quyền nhất nhà. Ai ai cũng hùa vào theo. Kể cả ba mẹ cô cũng không dám nửa lời. Bây giờ thì hay rồi, ba cũng hùa vào. Cái gì mà cuộc sống hạnh phúc là không lo cơm ăn áo mặc. Bộ nhà nghèo đến nỗi phải đi bám víu lấy nhà người ta sao. Mà nhà đó cũng lạ, cả đứa con nhà đó cũng lạ. Anh ta không phản bác gì hay sao.

Đang suy nghĩ thì nghe tiếng gõ cửa:“ Ai đấy “

“ Mẹ đây. Từ tối đến giờ con chưa ăn gì. Xuống ăn cho có gì vào bụng đi chứ”

“ Con không đói, mẹ để con yên đi “giọng cô rã rời

“ Không thì uống cốc sữa cho khỏe. Mở cửa đi. Mẹ đem sữa lên rồi đây này”

Một lúc sau cô mới chịu mở cửa:“ Có chuyện gì nữa không “

“ Con còn giận chuyện khi chiều đấy à”

“ Mà sao lại quen nhà người ta. Tự nhiên rớt xuống cái gia đình không rõ nguồn gốc. Rồi đừng đừng bắt đi lấy con nhà đó. Vô lí vừa vừa thôi chứ “

“ Trước khi biểu con lấy thì nhà ta cũng đã tìm hiểu rồi. Ngoài có địa vị. Thì mẹ thấy ông bà nhà đó cũng hiền, ăn nói điềm đạm “

“ Mẹ coi mặt ông bà đó làm cái gì. Mẹ đã nhìn mặt con ông bà đó chưa mà mẹ nói”

“ Hôm đó chỉ có ông bà ấy tới.Hai người đó nói đứa con mắc việc nên không tới được. Hẹn thứ 7 tuần này gia đình hai bên gặp mặt “

“ Bộ mẹ không nghe con đã nói những gì sao. Con không lấy thì sẽ không lấy “

“ Mày không muốn thì cũng phải lấy. Gia đình hai bên đã hẹn ngày rồi. Không nuốt lời được. Từ khi nuôi mày lớn đến giờ. Mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa. Chỉ phí tiền tao nuôi mày lớn thôi. Mày thấy nuôi heo thì ít nhất người ta phải có lãi. Đây nuôi mày lỗ biết bao nhiêu, chứ đừng nói đến lãi. Coi như lần này mày lấy chồng thì trả vốn từ trước đến nay tao cho mày ăn, mày học đủ thứ các kiểu đi. “Không biết ba đứng ngoài cửa từ khi nào, đi tới trước mặt cô chỉ thẳng vào mặt

“ kia ông” Mẹ ý biểu ba đừng nói nữa

“ Vậy là còn lời cho nó rồi đấy. có phải biểu nó làm gì quá đáng đâu. Gia đình chọn cho mày thằng chồng điều kiện tốt như thế mày còn muốn gì nữa” Ba vẫn dậm dậm

Ồ, hóa ra từ trước đến nay sinh cô ra, cho cô ăn,cho cô học. Trong nhà này cô chỉ là một gánh nặng. Một cái gai trong mắt cần phải nhổ không hơn không kém. Lòng tham làm mờ mắt các người hết rồi sao. Bây giờ cô lấy hay không lấy thì như nhau cả thôi:“Được thôi,như ba đã nói lấy người mà các người yêu cầu thì con sẽ trả hết gánh nặng mà con nợ các người bấy lâu nay.Vậy thì cứ gì con lại không lấy chứ. Con tự hỏi có phải nhà đó cho không các người cái gì rồi?các người có câu trả lời mong muốn rồi. Mời các người ra khỏi phòng tôi cho. đi raaaaaaa!!! - Những thứ trong phòng cô lấy ném hết. Ném như vậy có mà chạy chứ còn dám đứng đó. Đợi đi ra hết cô đóng sầm cửa lại.

Hôm nay là sinh nhật cô đấy. Tại sao chuyện này rồi đến chuyện khác không như cô mong muốn lần lượt xảy ra vậy chứ.

Người cô yêu đơn phương lấy vợ. Bây giờ cô lại bị ép lấy một người mà cô không có cảm giác. Cuộc hôn nhân này sẽ là thiên đường hay địa ngục. Chắc chỉ cô mới biết rõ

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Cả đêm không ngủ với lại cộng thêm từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì. Nên đi làm mặt cô phờ phạc hẳn ra. Bước vào công ty ai cũng nhìn chằm chằm. Mấy người đi qua:" Chào Trưởng Phòng"

Mọi hôm cô cười hớn hở. Hôm nay cô chỉ gật cho có lệ. Bấm thang máy để lên tầng. Thấy Châu Kỳ từ cửa đi tới, cô nhìn:" Chào giám đốc"

" Trưởng Phòng Hân sao hôm nay phờ phạc thế " Châu Kỳ lên tiếng

" Chắc thất cả tình lẫn tiền nên mới không có sức sống " Cô nửa đùa nửa thật

" Trưởng Phòng Hân cứ đùa "

" Hi, chắc đêm qua khó ngủ nên ms vậy. Mà anh mới cưới không đi hưởng tuần trăng mật à" Cô cố bình thản

" Thời gian đâu mà đi. Phải dời lại khi khác. À, mà bộ sưu tập trang phục thu đông em làm đến đâu rồi "

" Em mới có ý tưởng một bộ. Tí em thử thiết kế. Cuối giờ em đem lên anh thử xem ý tưởng thế nào nhé" Cô bảo

" Ok"

Ngồi thiết kế khoảng 1h thì cảm nhận gọi đến:" Sao hôm qua mày ko nghe máy thế. Trong nhà có chuyện gì à "

" Tôi nay cho tao ngủ nhờ nhà mày. Về nhà nữa chắc tao học máu. Bây giờ đang trong giờ làm . Chiều gặp tao kể cho. "

"Ừ. Chắc nghiêm trọng lắm đây "

Sau khi cúp máy cô thần thờ một hồi.Nếu Cẩm Mân ở chung với ba mẹ . Mà ở chung với ba mẹ thì chắc chắn có Châu Kỳ. Thì cô sẽ không mở lời ở nhờ đâu. Vì Cẩm Mân thuê phòng ở riêng nên cô mới dám mở lời đấy chứ. Cô cố tập trung để hoàn thành nốt bản thiết kế. Không thôi cuối giờ lại không kịp.

Tầm trưa Chị Lan thư ký giám đốc vào phòng cô:" Siêng thế, muộn rồi để đó đi ăn cơm đã. Giờ này là giờ nghỉ trưa mà. Việc nào ra việc đó chứ"

Người ta đã nói vậy rồi, chẳng lẽ cô còn ngồi lì ra đấy:" Đợi em chút, em dọn lại đồ "

10p sau hai người đã có mặt ở căng tin. Vừa ăn chị Lan hỏi cô:" Cô nương định khi nào cho chị uống rượu mừng đấy"

" Bò còn chưa có lấy đâu ra rượu mừng hờ chị. " Cô nghĩ mai đi gặp mặt. Chắc cũng chưa bắt lấy ck nhanh vậy đâu. Nên cô mới trả lời bằng quơ như vậy

Hai chị em vừa ăn vừa buồn dưa như vậy cho đến gần một tiếng. Thời gian còn lại cô tập trung vào bản thiết kế đến 5h chiều mới rời chỗ ngồi.

Cô đưa cho giám đốc bản thiết kế. Anh nhìn kỹ những chi tiết trong đó:" Ý tưởng rất bắt mắt. Vì trang phục thu đông nên màu của em rất hợp. Không quá chói mà cũng không quá nhạt. Em cứ theo ý tưởng vậy mà làm."

" Dạ vâng. Em sẽ cố gắng. Nếu không có chuyện gì thì e xin phép " Cô nhìn Anh

30p sau cô về nhà Cẩm Mân. Mới vào chỗ cô nàng vừa gác chân lên bàn, vừa xem ti vi. Cô lắc đầu:" Chắc Chắc, mắt cả hình tượng. Kiểu này ế dài. Họ thấy bộ dạng này

chạy hết rồi còn mô nữa "

" Tưởng bà đây thèm chắc. Xu hướng bây giờ là độc thân quyến rũ nhá. Mà sao hôm nay ngủ ở đây thế. Không sợ ông bà nhà mày cắt cổ à" Đang nhai oxi nhoàm nhoàm

Cô ngồi xuống ghế, ủ rũ " Mày thì lúc nào cũng cắt cổ. Hiện thực chút đi. Tao chuẩn bị phải lấy ông nào từ mô rút xuống làm chồng đây này "

" Cái gìiiiiiiiiVậy mà mày cũng đồng ý á"

"Mày nghĩ tao không phản đối chắc. Ông bố tao nói từ trước tới giờ cho tao ăn tao học mà tao chả nhờ được gì. Coi như lần này lấy là trả nợ đi. Lời lẽ khó nghe như vậy rồi mà tao còn nói không sao " Cô trầm ngâm

"Mày tìm hiểu gia đình nhà đó thế nào chưa"

" Có gặp lần nào đâu mà tìm hiểu. Nghe nói là nhà đó giàu lắm cơ. Nên mới quyết định bán tao đi đấy. Con trai thì làm giám đốc nội thất gì đó"

" Là cũng cùng ngành thiết kế rồi. Chắc nhà cũng có gia giáo. Nên chỉ số cao là người mày lấy chắc cũng được "

" hy vọng vậy " Nó đâu biết tim cô đã trao cho ông anh nó rồi. Dù chỗ đâu mà chứa chấp người khác

Đang nói thì chuông điện thoại reo, hiển thị số mẹ:" Con nghe đây mẹ"

"Sao giờ này rồi mà chưa về"

" Tối nay con ngủ nhà bạn. Mẹ không cần phải lo đâu "Cô đang bị ám ảnh nên có hơi cộc cằn

" Biểu nó đi đâu thì đi. Nhưng mai lo mà tới đúng giờ. Đừng để mất mặt,... " Ông bố vô duyên nói vọng vào

Chưa đợi mẹ trả lời cô liền cúp máy:" Đấy mày thấy chưa "

"Haizz, không lâu nữa được giải thoát rồi mày còn bận tâm làm gì"

Cô đúng là số con rệp mà

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sáng sớm đang trong mộng đẹp. Cẩm Mân kêu: “Này dậy đi, ko phải hôm nay mày đi xem mặt à. sao còn nằm ra đấy “

“ồn ào quá, cho tao ngủ tí đi. Xem mặt chứ có gì to tát đâu” Cô bịt tai mắt vẫn không mở

“Mày mà đến muộn thì ông bà nhà mày lại nói cho nữa đấy”

Nhắc đến từ “ ông bà “ là cô bỏ dậy thiệt mau. sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô trang điểm nhẹ. Việc đi xem mặt lần này cô không muốn. Nên không chú trọng về bề ngoài cho lắm. Tóc cột đuôi ngựa bình thường. Cô chọn cho mình chiếc váy màu đen đuôi cá. Túi và giày đều màu trắng cho đồng bộ.

30p sau cô có mặt ở chỗ hẹn. Bước vào đã thấy đông đủ. Cô đi tới:“ Chào mọi người ạ “

Cô ngồi vào chỗ ngồi, ông nói nhỏ chỉ để cô nghe thấy:“ sao tới muộn thế hả, có biết nguwoif ta ngồi chờ mày mấy phút rồi không. không có phép tắc gì hết.”

Cô bỏ ngoài tai, đánh giá gia đình bên đó 1 lượt. Thấy hai ông bà bên diêm tĩnh, bộ dạng cũng hiền lành. Đến lượt ánh mắt cô dừng nơi người mà mình sẽ lấy làm chồng. Bộ dạng nhìn là biết không phải mẫu người của cô rồi. Nhìn qua thì cũng phong độ, đẹp trai. Nhưng có cái thấy kiểu dạng đào hoa. Mà cô ghét nhất là cái thói ga lăng, không chung thủy. Dù anh ta có như thế nào cô cũng không quan tâm. Bây giờ cái gọi là “ Hạnh phúc “ đối với cô nó rất xa vời. Thấy cảm giác có ai đó đang nhìn mình nên anh ta ngước lên nhìn cô. Bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống. Chắc cũng bị ba mẹ bắt ép nên bất cần đây.

“ Sao yên ắng thế, bây giờ hai gia đình chúng ta giới thiệu một chút nhé “ Mẹ anh ta cười

“ Người lớn chúng ta đều biết hết nhau rồi, chỉ còn 2 đứa nó thôi “ ÔNG lên tiếng

“ Dạ cháu tên Tuyết Băng. Rất vui khi được gặp hai bác “ Cô lễ phép kèm theo nụ cười ngọt ngào

“ Cháu tên Ngô Đình” Anh ta nói mà cũng như không

Thấy Bác gái đầy đầy tay anh ta, tỏ vẻ bất mãn. Cười gượng gạo “ Chúng ta gọi món nhé “

Trong lúc đợi phục vụ đem món lên. bác gái hỏi:“Bác cũng đã hỏi sơ qua về cháu rồi. Hôm nay gặp cháu ở đây. Thấy cháu Bác cũng rất ưng ý. Đúng lúc

có mặt đồng đủ ở đây, không biết chúng ta có thể bàn về ngày cưới luôn được không “

“Mẹ à “ Anh con trai ngồi bên cau có

“Vậy có sớm quá không ạ. Cháu nghĩ chuyện chọn ngày để sau cũng được mà bác “

“Sớm cái gì nữa. Tính bây giờ là vừa rồi. Vậy chúng ta bàn ngày giờ luôn đi” Ba cô nhanh nhẩu

Mặc kệ 2 nhân vật chính ra sức phản đối. Các bậc trưởng bối chọn chính xác ngày giờ. Vậy là cô sắp bị bán. Ngán ngấm cô không muốn ngồi lại đây thêm phút giây nào nữa. Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo. Cô mừng sốt vó. Chạy ra nghe điện thoại. Cẩm Mân điện hỏi cô chuyện đến đâu rồi. Cô hẹn ra quán cafe rồi nói.

“Dạ, Con có chút việc. Nên chắc con không ngồi chơi được rồi”

“Không sao. Bây giờ trời cũng tối rồi. Con gái đi ban đêm không tiện. Đi đâu để Ngô Đình chờ cháu đi “ Bác gái bảo

Gớm, bây giờ mới có 8h. Cô đâu phải con nít đâu. Ra sức từ chối mà không có được.

Vậy là bây giờ cô đang ngồi trên xe với anh ta. cô chưa mở miệng. Anh ta đã lên tiếng:“ Cuộc hôn nhân này do bị bắt ép. Nên tôi mới lấy cô. Nói trước cho cô biết tôi đã có người yêu. Sau khi kết hôn tôi đi đâu với cô ấy thì đó là việc của tôi. Cô đừng có mà xía vào. Nhớ là ko đc nói cho cha mẹ tôi bt. Còn trước mặt cha mẹ thì nhớ đóng vai cặp vợ chồng ân ái cho tốt”

Ngồi chờ anh ta nói hết cô mới lên tiếng:“ Đây có được coi là những điều kiện trong hôn nhân của anh. Nghe anh nói thì cuộc hôn nhân này anh ko mấy phân coi trọng. Vì đây là hôn nhân mà ko phải bắt đầu từ tình yêu nên tôi có thể tạm chấp nhận điều kiện của anh. Cảm ơn vì đã có lòng chờ tôi nhưng tôi có thể tự đi “

Nói rồi cô bước xuống xe. Anh ta cũng không thèm ngó ngang gì đến cô. Phóng xe đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Từ lúc Ngô Đình thả cô ở đó, hần không về nhà liền mà tới chỗ cô bỏ Ái Lan. Tới nơi dừng xe hần đi lên phòng. Vì có chìa khóa phòng nên không cần gọi

" Đồ khốn kiếp, anh còn tới đây làm gì " Ái Lan ném chiếc gối về phía hần

"Anh không tới đây thì tới đâu " Hần ôm đàng sau

" Yêu nhau 3 năm, anh nói anh yêu tôi là thế này sao. Chấp nhận yêu cầu của cha mẹ lấy người khác mà không phải là tôi sao. Tôi có gì không xứng với nhà anh. Gia đình tôi cũng thuộc tầng lớp thượng lưu. Tôi muốn gì mà chả có. Cha mẹ anh nghĩ gì mà bắt anh lấy một người chỉ là con sâu con rệp không đáng giá một đồng . Rõ ràng tôi là người đến trước mắc mớ gì tôi phải làm người thứ ba " giọng đánh đả

" Thời buổi bây giờ hôn nhân đâu còn quan trọng. Miễn chúng ta được ở bên nhau là được rồi. Em cũng biết đây hiện nay công ty ba anh vẫn là người nắm quyền trong tay. Đợi 1 vài năm nữa ông về hưu rồi tính. Với là anh đã nói với cô ta là anh đã có em rồi. Hôn nhân cũng như hôn nhân anh đi đâu là quyền của anh, không cần cô ta phải quan tâm. Cô ta cũng đồng ý rồi " Cô giải thích

Cô nghĩ nếu bây giờ mà cứ khăng khăng thì cũng không được gì. Đường còn dài thiếu gì cách.

Quay trở lại với Tuyết Băng , cô đi bộ một đoạn. Trước khi gặp mặt cô vẫn nuôi một tia hy vọng. Dù sao hôn nhân lần này cũng mở ra một trang mới cho cô, ít nhiều gì cô vẫn mong muốn người cô sẽ lấy tốt tốt một chút. Hôn nhân là 1 đời người, cô không muốn mình phải đánh đổi những gì không đáng có. Nhưng sau lần gặp mặt niềm hy vọng cuối cùng của cô đã bị dập tắt. Chẳng lẽ hàng đêm chỉ có cô trong căn nhà, nấu những bữa cơm nhưng chỉ có cô thưởng thức, ngồi chờ người ta về mặc dù cơm đã nguội lạnh. Biết chồng mình ở đang ở cùng với một người khác, chung giường mỗi hôn tay áp mà vẫn trơ mắt hay sao.

Lỡ một ngày nào đó cô lỡ rung động vì hần ta, ngay trong hoàn cảnh như vậy thì cô có thể chịu đựng được sao. Một cuộc hôn nhân giầy vò như vậy thì con mắt nào mà gia đình cô cho là hai từ " Hạnh phúc ".Lại có thể dễ dàng giao cuộc đời cô cho người ta như vậy. Chung quy lại cũng bởi vì chữ " Tiền " mà ra.

Đang đi thì một chiếc xe dừng lại bên cạnh, cửa kính từ từ mở ra thì mới biết đó là Châu Kỳ. Lúc này cô chỉ muốn chạy tới ôm anh thật chặt, để có thể vui bất nổi sâu muộn. Nhưng cô lấy tư cách gì? Với tư cách là cấp trên cấp dưới sao. Làm gì có chuyện như vậy. Cuối cùng cô và anh chỉ là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau. Anh có cuộc sống riêng của anh. Và cô cũng vậy. Chẳng lẽ ông trời đang đùa giỡn với cô

" Em làm gì mà đi một mình buổi tối như vậy. Mà đi dạo thì ít nhất cũng lang thang ngoài công viên hoặc bờ sông chứ ai lại đi nơi xe cộ tấp nập như thế. Đi đâu lên xe anh chở "Anh nói vọng ra

Người ta đã nói như vậy mình từ chối đi sao. Với lại chân cô cũng mỏi, thôi thì nhắm mắt chấp nhận vậy.Cô lên xe:" Vậy thì phiền anh chở em tới đường X nhé. Em có hẹn Cẩm Mân ở đó "

" Hai người thân quá ha, lúc nào cũng quấn nhau như sam. Có khi nào đồng tính ko vậy " Anh chọc

" Cũng có thể lắm chứ " Cô le lưỡi

" Chuyện lớn đây, chắc phải về mách vs ba mẹ. Để lâu lại sinh chuyện " Anh cười

" Thôi thôi cho em xin hai chữ " Bình Yên ". Không khéo hai bác lại tưởng thật. Mà tối rồi anh còn có công chuyện sao " Cô thắc mắc

" Công chuyện gì đâu, Cát Cát muốn ăn bánh cốm nên anh đi mua "

Cô cứng ngắc " Chị Cát Cát có được người chồng như anh là sướng lắm luôn ý "

" Vài bữa em có chồng thì cũng được như vậy mà. Chồng nào mà chả chiều vợ"

Không hẳn là như vậy. cô nghĩ thầm. Hai người nói chuyện một lúc thì tới nơi " Cảm ơn anh đã chở em tới nhé "

" Không có gì, em và Cẩm mân đi đâu thì đi nhưng đừng về muộn quá nhé "

" Dạ, em vào trước, bye anh"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Cô vào cửa thì Cẩm Mân ới lại " đây này"

vừa ngồi xuống:" Đối tượng mày lấy thế nào"

" đẹp trai, nhà giàu, khôi ngô " Vừa nói vừa đếm

" Mày gặp được soái ca ngôn tình rồi " Cẩm Mân cười

" Nhưng anh ta đã có người thương người nhớ rồi. Và ra điều kiện là khi cưới cũng như không cưới. Anh ta đi đâu, làm gì thì tao đừng quản. Khi anh ta đi với cô bồ thì cấm nói vs cha mẹ"

" what??? Mày gặp phải tiểu nhân ngôn tình thì đúng hơn. Bộ anh ta là loài chó nói gì nghe nấy hay sao. ít nhất anh ta đã có người yêu thì anh ta phải có chính kiến của riêng mình . Nếu đã đồng ý lấy mày thì phải bỏ cô bồ đó đi chứ. Làm gì có chuyện ưa ăn cả com lẫn phở. Ham thể không sợ bị bội thực à.Mày vẫn chấp nhận điều kiện mà anh ta nói sao?"

" Dù sao tao cũng có sự rung động nào vs anh ta đâu. Chấp nhận hay không chấp nhận thì cũng như nhau cả thôi"

" cái con này, mày cù lấy vừa vừa thôi. Việc này là việc quan trọng cho cuộc đời mày. Mày làm như uống một ly nước ấy" Cẩm Mân chồm lên cốc cho mày phát

" Vậy mày nói tao phải làm sao bây giờ. Tao cũng có muốn như vậy đâu. Mày nghĩ tao không phản đối chắc. Đến nỗi bị ăn mấy cái bạt tai, bị chửi thậm tệ, bị nói không có phép tắc, và nhận ra sự thật có phải cha mẹ nào cũng nghĩ cho con đâu. Chỉ nghĩ đến tiền mà thôi " Cô nói mà như hét

" Tao xin lỗi, tao chỉ lo cho mày mà thôi. Mày lấy cũng khổ mà không lấy cũng khổ. Thôi thì đâm lao phải theo lao vậy. Hắn ta và con bồ mà làm gì mày thì tao sẽ cho bài học"

" tao đi lấy chồng mà mày làm như đi chiến trường ấy. Mà chắc không tệ như mày nghĩ đâu. Chuyện đâu còn có đó " cô nói và cũng tự an ủi cho mình

Về đến nhà, không chào không hỏi cô đi thẳng lên phòng. Mới đi được nửa cầu thang thì bị kêu lại:" Mai cháu và Ngô Đình đi thử đồ cưới. nhớ dậy sớm"

" Nhưng mai cháu phải đi làm "

" Xin nghỉ một ngày không mất việc được đâu mà lo. Cứ quyết định thế đi "

ông cứ muốn làm gì thì làm ấy. Trong nhà ông to nhất nhà. Nên ông nghĩ ra ngoài xã hội ông cũng to nhất sao. Bực bội cô lên phòng ngủ một giấc.

Sáng sớm hôm sau theo như lời dặn thì cô phải dậy sớm. Ở trên cô cũng đã nghe tiếng bác gái và anh ta đã tới. Đầu cô vẫn chậm chậm trang điểm. 15p sau cô mới xuống, giả là: " dạ xin lỗi, để mọi người phải đợi lâu "

" Không sao, không sao " Bác gái cười trêu mếu

Sau khi đến cô bị lôi vào thử cả đồng bộ áo cưới thì người cô như cọng bún khô. Bác gái phân vân không biết chọn bộ nào. " Cháu thích bộ nào, chứ bác thấy bộ nào cháu cũng mặc đẹp. Muốn chọn hết quá mà không được "

" Dạ theo ý bác đi ạ, cháu cũng không biết nên chọn bộ nào " cô lè lưỡi

Bác gái quay ra hỏi Ngô Đình: " ý con thì sao. Con thấy con bé mặc bộ nào đẹp nhất "

" Bộ nào cũng như nhau, người tầm thường thì mặc bộ nào cũng tầm thường " Anh ta nhìn chăm chăm cô rồi phun ra câu xanh rờn

" Cái thằng này, bộ mày không có mắt thẩm mỹ à. Hèn gì không có mắt chọn người " Bác gái cau có

" Mẹ không có mắt chọn người thì đúng hơn. Người ta xinh đẹp ngồi ngời thì không ưng, đi chọn người không ra người mà ngòm ko ra ngòm "

" Một giám đốc như mày mà chỉ nhìn thích vẻ bề ngoài của con người ta thôi sao. Vẻ ngoài quan trọng hơn ruột bên trong nó à. Từ trước đến giờ mẹ nuông chiều mày quá nên không biết thế nào là xấu là đẹp phải không. Nói thẳng ra là mày đang trách mẹ không cho mày lấy đứa ái lan gì đấy. " Vừa nói bác vừa chỉ vô mặt

" Cô ấy thì có gì không tốt chứ, là con nhà danh giá chứ đâu phải như cô ta "

Từ trước đến nay đây là người xúc phạm cô nặng nề như vậy. Cô nén giận: " thôi mà bác, bây giờ chúng ta tiếp tục chọn đồ đi nha "

" Cháu thấy mấy bộ áo vest này thế nào. Cháu làm về lĩnh vực thiết kế nên thử chọn xem "

Cô cầm trên tay khoảng 5 đến 6 bộ. Đi tới, úm từng chiếc lên người anh ta. Đến bộ cuối cùng cô ghé sát tai hắn, nói chỉ đủ 2 người nghe được: " Đúng là dù áo quần có lấp lánh đắt giá thế nào nhưng một kẻ tiểu nhân như anh mặc lên thì cũng trở nên xấu xí, thua cả những chiếc giẻ lau nhà. Cái gì mà một người tầm thường, người không ra người, ngòm không ra ngòm, tôi thì thế nào mà gia đình tôi thì thế nào. Dù không phải là mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng đủ để cả đồng người theo đuổi. Anh tưởng chỉ có ái lan của anh là nhất thôi sao. Thật khinh bỉ. Dù tôi không phải là gia đình danh giá như cô ta. Nhưng tôi cũng có 1 công việc ổn định. Còn cô ta chỉ là một người to đầu suốt ngày đi ăn bám gia đình. Mặc dù do người nhà mà tôi phải lấy 1 tên vô lại như anh. nhưng nói thế nào đó cũng là gia đình tôi. Là nơi tôi sống 20 mấy năm qua. Tôi cảm anh có quyền lên tiếng sỉ nhục gia đình tôi "

" Còn nữa, tôi hiền nhưng không có nghĩa tôi yếu ớt. Một khi đã động đến những gì liên qua đến tôi thì tôi sẽ xù lông nhím đấy nhé. Tôi chấp nhận điều kiện của anh nhưng không có nghĩa là tôi không nói cho thiên hạ và cha mẹ anh biết. Nên miệng cổ tử tế vào. "

sau đó cô quay lại cười tươi với Bác " Cháu nghĩ nên chọn bộ này "

Bác gái nghĩ từ này đến giờ cô sát hần như vậy đều là lời ngon tiếng ngọt nên rất ưng ý. " Ngô đình, con về trước đi "

" Còn Tuyết Băng đi uống trà với ta nhé. Nhân tiện bác cháu ta tâm sự luôn "

" Dạ "

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Để cho anh ta về trước, cô và bác tới một tiệm trà gần đó. Hai người ngồi gần cửa sổ, phong cách trang trí rất bắt mắt, tạo cảm giác mới mẻ: " Bác thường xuyên hay tới đây không ạ "

" Bác và mấy người bạn cũng hay tới, trong thành phố này trà ở đây là Bác thích nhất đấy. " Bác nói

Cô ngồi và đưa lên miệng thử: "Trà ở đây cháu thấy thơm, cháu ít khi uống trà mà khi uống ở đây rồi cảm giác thấy thích thích, chắc từ bây giờ phải thường xuyên nhâm nhi quá!"

"Khi nào rảnh chúng ta lại đi nữa nhé" Bác bảo

"Dạ"

"Chắc cháu cũng thắc mắc vì sao Ngô Đình đã có người yêu rồi, mà ta lại còn bắt ép nó lấy cháu"

"Quả thật cháu cũng có thắc mắc" cô nhìn bác

"Cháu có tin là bác nhìn người rất tốt không?" Bác cười

"Chắc cũng nguyên nhân chứ bác nhỉ" cô đáp

"Nếu bác để cho Ngô Đình lấy ả ái lan thì chắc không biết sau này chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Nó giống như mẹ nó vậy. Nham hiểm, ích kỷ, chỉ vì mình mà không nghĩ đến ai"

Cô không biết nói gì thì bác đã lên tiếng: "Trước khi lấy ba Ngô Đình thì bác đã yêu say đắm một người. Có thể nói đó là một quãng thời gian đẹp mà cũng có thể nói là một chuỗi đau khổ. "đẹp" vì đó là những ngày gần gũi tay trong tay cùng người đó trải qua tuổi thanh xuân đầy kỷ niệm. Bác cứ tưởng người đó sẽ là người cùng bác đi vào lễ đường. Nhưng hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Chỉ vì địa vị, giàu sang phú quý, người đó chấm dứt cuộc tình đầy dang dở. Chỉ vì sự âm mưu, ích kỷ của người thứ ba mà bác mất đi đứa con đầu đời." Giọng Bác đầy man mác

"Người thứ ba mà bác nói chính là mẹ Ái Lan. Còn người đó chính là ba Ái Lan. Một người âm mưu ích kỷ kết hợp với một người giàu sang là trên hết thì còn gì bằng" Bác nói giọng đầy mỉa mai

Dù Bác chỉ kể từng đó, nhưng cô đã ghen lại, cảm giác bị phản bội và lại mất đi đứa con thì đúng là đau đớn: "Quá khứ thì cho nó qua đi, chúng ta nên nghĩ lại hiện tại bác ạ."

"Đúng vậy, bây giờ bác đã có một người chồng hết mực yêu thương và một đứa con đã trưởng thành. Và sắp tới là một cô con dâu hiền biết. Có khi còn chuẩn bị có cháu nữa. Như vậy bác còn mong muốn gì hơn"

Nếu bác biết cô chấp nhận điều kiện của anh ta, thì không biết bác sẽ phản ứng ra sao nữa.

"Bác biết là cuộc hôn nhân này vốn dĩ hai bên không phải bắt đầu từ sự rung động. Nhưng khi lấy nhau rồi. Cùng chung một nhà, một giường thì hai đứa sẽ dần dần hiểu nhau thôi. Sau này Ngô Đình có làm gì không phải với cháu thì nhớ nói cho bác biết đấy nhé. Nó đã hứa sẽ không qua lại với Ái Lan. Bác cũng hy vọng nó sẽ giữ lấy lời"

Cô chỉ cười trừ: "dạ"

"Tuần sau là đến ngày cưới rồi, hai nhà đã chuẩn bị gần xong xuôi. Chỉ còn chưa đi phát thiệp mời nữa thôi"

Như hồi bữa chắc cô sẽ phản đối, có khi còn có ý nghĩ ngày cưới bỏ trốn nữa ấy chứ. Nhưng hôm nay nói chuyện với bác. Cô thấy bác là người âm áp. Bác trải qua chuyện như vậy chắc bác sẽ biết làm thế nào là điều tốt cho con. Vậy nên có lẽ bác là bà mẹ chồng tốt.

Uống trà với bác xong cô điện Cẩm Mân: "Mây có ở nhà trọ đó không để tao qua"

"Bây giờ tao đang ở nhà ba mẹ. Có việc cần nói thì mày chạy qua đây đi"

Cô nhìn đồng hồ: "Vậy tí nữa tao qua"

30p sau cô nhấn chuông, Cẩm Mân ra mở cửa: "lên phòng tao đi"

"Có phải tao tới nói với chắc mày đầu mà tưởng bờ thế" Cô cười

"Ồ, vậy thì thế nào"

Mới bước vào nhà thấy vợ chồng Châu kỳ và Hai bác đang ngồi ở phòng khách ăn tráng miệng sau bữa tối. Cô đi tới: "Chào mọi người, nhà ta ảm cúng quá đi"

"Tuyệt Băng đấy hả con, vào ăn trái cây với cả nhà luôn cháu" Mami cầm mận

Cô ngồi xuống sofa: "Dạ cảm ơn lời mời của bác, đầu cháu có việc bận nên nói chuyện này xong chắc cháu phải đi chứ"

"Có chuyện gì vậy cháu" Dady Cẩm Mân

"Tuần sau là cháu lên xe hoa rồi, nên hôm nay cháu tới để đưa thiệp mời. Mong cả nhà ta tối chung vui cùng cháu nhé" Cô cười

"Mới đó mà Tuyết băng chuẩn bị có gia đình rồi, Cẩm Mân nhà ta nhìn đó mà học hỏi đi nhé" Mami Cẩm Mân

"Chủ nghĩa của con là độc thân quyền rũ. Nên ngày đó chắc phải đợi lâu lắm mẹ ạ" Cẩm mân bỏ chum nho vô miệng, mặt đại biểu cảm

"Xấu quá không ai thích thì nói thẳng đi. Độc thân với đồ "Châu kỳ cười mỉa

"Nên nhớ anh sắp làm cha rồi đấy nhé. Cái miệng bót sắc lại đi. Không thôi con anh sau này chạy mất dép đấy"

Cô nghe từ "con", "Làm cha" thì sắc mặt tái hẳn đi, giọng cười:"Chúc mừng gia đình có tin vui nhé, được mấy tháng rồi chị"

"Gần 2 tháng rồi e, em sắp lên xe hoa không khéo chị 5 tháng thì em cũng có rồi đấy chứ" Cát Cát cười

"hì, dạ thôi cháu xin phép."

"Hôm nào rảnh tới chơi nhé" Mami Cẩm Mân

"Dạ vâng"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Thảm thoát 1 tuần đã trôi qua, và hôm nay là ngày cô mở ra một trang mới. Sáng sớm cô đã bị lôi dậy bồi bồi trát trát. Cô chọn cho mình tông nhẹ nhàng, tóc đan tích rồi được búi lên cao. Chiếc váy cưới trắng tinh thiết kế hở vai cộng với đôi giày gót nhọn 10 phân. Tất nhiên không thể thiếu trang sức đi kèm. Vòng tay và cổ, hoa tai, chiếc cài đầu là màu xám.

Riêng màn che mặt đồng bộ với váy cưới.

Nhìn trong gương đó là một cô gái quyến rũ, dịu dàng nhưng gương mặt thoáng buồn. Chưa đến giờ nên cô đang ngồi trong phòng ở khách sạn. Còn chú rể, nhà trai, nhà gái ở ngoài đón khách.

Ngoài cửa tiếng giày cao gót vang lên đi gần về phía phòng:"Ồi, cô dâu hôm nay xinh quá, nhưng đáng tiếc xinh đến mấy chú rể cũng không thèm để ý. Chậc chậc tội nghiệp"

Nhìn về phía người mà tự nhiên đi vào xong phun một câu như đúng rồi, cô lạnh nhạt lên tiếng:"Cho hỏi cô là ai"

"À quên giới thiệu, tôi là Ái Lan. Người mỗi đêm môi hôn tay áp chung giường chung gối với Châu kỳ. Trước đó và sau này cũng vậy"Cô ta khoanh tay, nhìn cô

Cô tái mặt, mở miệng:"Cô tới đây làm gì"

"Thì tới để xem cô dâu "hờ" tàn tạ như thế nào"

Cô nhấc váy đứng lên tới gần cô ta:"Cô lấy tư cách gì mà nói tôi là cô dâu "hờ". Bằng chứng đâu mà ăn nói bịa đặt như vậy"Cô chìa tay đòi bằng chứng

"Bằng chứng? Mắt cô không phải bị mù đấy chứ. Chính tôi là người đến trước, chính tôi mới là người Châu Kỳ yêu. Cô có quyền gì mà đi cướp chồng người khác"Cô ta méo mặt hung tợn

"Cho hỏi cô và anh ta lấy nhau rồi sao? Cô là vợ anh ta rồi hả? Mà đi nói tôi cướp chồng người khác. Cô là người đến trước nhưng cô không biết nắm lấy cơ hội, thì tự cô đi mà chịu. Và lại cô chẳng qua là một cô bồ nhí của "chồng" tôi mà thôi. Chỉ là công cụ để anh ta phát tiết, không hơn không kém. Suy cho cùng cô chẳng phải là người danh chính ngôn thuận mà anh ta lấy về." Cô đánh thếp

"Cô...cô" Ái định giơ tay tát nhưng bị cô bắt tay lại:"Tôi nói đúng quá nên hóa giận sao."

"Để tôi xem cuộc hôn nhân này kéo dài đến bao lâu, khi chồng cô hàng đêm đều bỏ cô mà lên giường với tôi. Chờ xem đến bao lâu thì cô nhục nhã bị đuổi. Và ai mới là người cuối cùng là vợ chính thức " Mặt giận dữ

"Quan tâm hay không quan tâm là việc của cô. Nhưng hiện tại chính tôi mới là người danh chính ngôn thuận bước vào nhà anh ta. Là người mà được mẹ anh ta chọn để con trai lấy làm vợ.Chứ không phải là cô. Nói như vậy cô hiểu rồi chứ, cửa ở đằng kia mời cô đi ra cho, không tiễn"Cô chỉ tay về phía cửa

Cô ta đi một đoạn rồi quay lại, cười nham hiểm "À quên, tôi có một tin cho cô. Đó là bắt đầu từ ngày mai tôi chính thức vào làm ở công ty cô. Và chúng ta là đồng nghiệp, ngày ngày đều gặp nhau"

"Ồ vậy sao, nhưng tôi thêm quan tâm chắc. Và lát nữa nhớ cho tôi biết cảm nhận của cô khi ngồi ở dưới chứng kiến hai chúng tôi nắm tay nhau bước vào lễ đường thề nguyện hẹn ước nhé" Cô cười

Nghe vậy cô ta định chồm tới gần cô, đúng lúc đó Cẩm Mân vào:" Bạn đẹp à, đến giờ cử hành rồi nè"

Khi thấy Ái lan thì hỏi cô:" Ai vậy"

Cô tới gần cô ta:" à giới thiệu với mày, đây là Ái Lan. Công cụ chơi bởi của chồng mình"

" Hóa ra là một cô bồ tội nghiệp. Trơ mắt nhìn người ta lấy vợ."

" Cô nói mà không thấy nhột à. Vậy trơ mắt nhìn chồng mình lên giường với người khác, bộ bạn cô chắc hạnh phúc lắm ha. Cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân thôi"

Cô tái mét, thấy cô như vậy Cẩm mân tới gần cô ta hét:" Cút, có ưng tôi vứt cô xuống từ trên cao xuống không hả. Ở đó mà già mồm. Lát nữa mẹ châu kỳ vào mà thấy cô, kiểu gì cũng túm tóc xé xác cô ra"

Cô ta chỉ vào mặt cô:" Chờ đấy, các người không yên với tôi đâu"

Nói rồi cô ta bỏ đi. Còn cô thì ngồi phịch xuống ghế như quả bóng xì hơi vậy. Không muốn khóc mà nước mắt cứ rớt:" thôi mà, nín đi kéo phần trôi hết bây giờ" vừa nói vừa lau cho cô

" Nào đi ra thôi, kéo muộn giờ lành" Cẩm Mân che màn rèm rồi diu cô ra ngoài

Sau màn phát biểu của MC, rồi nói:" sau đây xin mời cô dâu và chú rể bước vào "

Cô nắm tay anh ta cùng bước vào, vì váy dài nên cô đi chậm, đi nhanh là bỏ:" Sao cô đi chậm thế"

" Mắt anh không thấy tôi phải mang cái váy vừa nặng vừa dài hay sao. Anh sợ đi lâu, thấy tôi nắm tay anh cô bỏ ghen chứ gì"

" Liên quan gì đến cô, đàn bà đúng là rắc rối mà."

" Anh cứ thử làm đàn bà một ngày xem là biết. Đàn ông các anh đúng là cái dạng bỏ đực" Người ngoài nhìn vào thì thấy cô và anh ta đang nắm tay âu yếm, nhưng thực tế móng tay cô đang bầu,cào anh ta. Cho sứt da luôn đi

" Cô nắm cái kiểu gì thế" Anh ta đau mà không dám la

" Tôi thích nắm kiểu gì thì tôi nắm"

Cãi nhau một chặp thì tới lễ đài, Cha giáo từ từ nói:" Châu kỳ, con có đồng ý lấy Tuyết Băng làm vợ. Hứa dù ốm đau bệnh tật hay chuyện gì đi chăng nữa đều luôn luôn ở bên cô ấy hay không"

" Con đồng ý"

" Tuyết Băng, con có đồng ý lấy châu kỳ làm chồng. Cho dù ốm đau bệnh tật hay chuyện gì đi chăng nữa thì đều mãi mãi ở bên anh ấy hay không"

Cô ngập ngừng, định trả lời không như nhớ lại lời ba cô đã nói" Mày không muốn thì cũng phải lấy. Gia đình hai bên đã hẹn ngày rồi. Không nuốt lời được. Từ khi nuôi mày lớn đến giờ. Mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa. Chỉ phí tiền tao nuôi mày lớn thôi. Mày thấy nuôi heo thì ít nhất người ta phải có lãi. Đây nuôi mày lỗ biết bao nhiêu, chứ đừng nói đến lãi. Coi như lần này mày lấy chồng thì trả vốn từ trước đến nay tao cho mày ăn, mày học đủ thứ các kiểu đi. "

Cô khóc không ra tiếng ngước lên nhìn cha giáo: " Con đồng ý"

" Ta tuyên bố bây giờ hai con chính thức trở thành vợ chồng"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

" Hôn đi,hôn đi" Mọi người vỗ tay

Cô chưa kịp lên tiếng thì anh ta ghé sát:" không có ba mẹ ở đây thì còn lâu "

" Tôi thèm chả...c"

Cô chưa nói hết thì anh ta đớp môi cô, trợn mắt. Cấn cho anh ta mấy phát. Anh ta đau nên thả cô ra

Anh ta định nói gì đó nhưng cô phun một câu:" Anh dám hôn thì tôi dám cấn"

Sau đó cô và anh ta đi từng bàn chúc rượu. Một sự trùng hợp là bàn của Châu Kỳ lại có Ái Lan. Mà cũng phải nhân viên dĩ nhiên phải làm quan với giám đốc. Cô và anh ta đi tới:" Xin cảm ơn mọi người hôm nay đã đến chung vui "

Anh ta nói rồi cùng mọi người cạn. Mẹ Cẩm Mân lên tiếng:" Tuyết Băng à, cháu lấy người chồng khôì ngô tuần tú như vậy là nhất rồi nhè"

Cô đáp:" dạ"

" Anh ta đẹp chả lẽ bạn con không đẹp sao. Đáng ra phải nói là anh ta mà lấy Tuyết Băng là nhất rồi. Đúng không chú rể?" Cẩm Mân đang còn bức chuyện lúc nãy trong phòng nên nói sắc sảo

Vì nhiều người ở đây, anh ta cười:" Đúng vậy"

Cô nhìn qua Ái Lan thấy cô ta nghiêng răng nghiêng lợi mà không làm được gì

" À Tuyết Băng, đây là Ái Lan nhân viên mới trong công ty chúng ta. Ái Lan mới vào,cô ấy có gì không hiểu thì em chỉ cho cô ấy nhè"

"Dạ"

" Và ba tôi là cổ đông trong công ty này đấy nhè" Miệng cô ta bôm bốp

" Xin hỏi cô nói vậy là có ý gì?. Ba cô là cổ đông hay không phải thì tôi đều làm việc theo nguyên tắc." Cô đáp

" Tôi chỉ nói vậy mà thôi."

Anh ta đứng bên lắc tay cô:" Cô nhiều chuyện quá đấy, Ái Lan chỉ nói vậy có cần cô phải bắt bẻ không"

" Câu đó của tôi là bắt bẻ sao. Vậy sao anh không nói câu của cô ta là khoe khoang đi"

Anh ta cứng họng. Châu kỳ nói vs anh ta:" Xin chào tôi là Châu kỳ, giám đốc của công ty SBA chuyên thiết kế về thời trang"

" Chào anh, tôi là Ngô Đình giám đốc chuyên về thiết kế nội thất " Anh ta đáp

"Cùng ngành về thiết kế, chắc trong các event. Chúng ta sẽ gặp mặt nhiều hơn" châu kỳ đáp

Anh ta cười. Khoảng 7h tối cô hơi mệt nên vào một phòng trong khách sạn nghỉ. Chờ anh ta tiếp khách xong thì về nhà riêng.

Chờ 3 tiếng, anh ta vào phun cho

cô một câu rồi bỏ đi:" Tối nay tôi không về nhà, tí người làm sẽ chở cô về "

Biết trước sẽ như thế này nên cô cũng không ngạc nhiên. Cô xuống dưới lên xe về nhà. Cô tưởng nhà riêng thì chỉ là một căn nhà vừa vừa. Ai ngờ là một biệt thự, sân vườn rộng rãi. Hzz,càng to thì càng cô đơn rồi. Xuống xe thì người làm xếp một hàng dài:" Chào cô chủ ạ"

" Mọi người cứ gọi tôi là Tuyết Băng được rồi"

"Tôi tên Nôm, quản gia ở đây. Có chuyện gì thì cô chủ cứ kêu tôi"

"Được rồi, mà Bác cứ thoải mái đi. Không cần phải kêu như vậy đâu"Cô cười

" Tôi kêu quen rồi. khó mà sửa, cứ để tôi kêu như vậy đi"

" Tùy Bác vậy."

" Để tôi dẫn cô chủ lên phòng nghỉ"

Vừa đi cô vừa hỏi:" mấy người làm ở đây là mới tuyển hay là người ở nhà mẹ qua ạ"

" Nhà Bà chủ qua hết ạ. Mà cậu chủ đâu rồi sao không về cùng cô vậy"

" Anh ấy bận việc gì đó nên k về cùng" cô trả lời u ơ

" Cô nghỉ ngơi đi. Tôi xin phép"

"Dạ, bác ngủ ngon"

10p sau điện thoại cô reo, hiển thị số lạ:" Alo, ai vậy ạ"

"Chào cô, không nhận ra giọng Ái Lan này sao.Ngô Đình đang ở đây, cô có muốn nói chuyện với anh ấy không" giọng mĩa mai

"Ái Lan, lấy cho anh cái khăn" giọng Ngô Đình vọng vào

Cô lạnh nhạt:" Cảm ơn lòng tốt của cô nhưng tôi không cần"

" Đêm động phòng mà chú rể không có. Tội nghiệp cô quá Tuyết Băng à"

" Tôi cần cô thương hại sao. Nếu không vì lòng từ bi của tôi thì bây giờ cô là bông hoa héo mòn. Một người bị người ta chơi bời rồi vứt bỏ mà thôi. Còn gọi cho tôi nữa thì liệu hồn đấy"

Ở bên kia ả giận sôi máu. Ngô Đình từ trong nhà tắm đi ra:" Nhờ em lấy mà sao ko lấy thế"

" Lấy cái gì, em bị cô vợ đánh đá của anh làm cho tức chết đây này"

"Cô ta nói gì em "

" Anh biết không em chỉ điện hỏi cô ta vì công việc, cô ta đã không trả lời đã thế còn nói em là đi, mất dạy, không có học, cướp chồng người khác,....." Cô ta nói cả một tràng dài mà toàn là không đúng sự thật

" Đã thế lúc em vào phòng làm quen với cô ta, để sau này tiện trong công việc. Cô ta coi em như người hầu bắt lấy cái này cái kia"

" Vậy em có làm không"

" Em không muốn làm, nhưng sợ cô ta kêu mẹ anh lên nữa thì phiền. Một tiểu thư như em mà đi làm mấy chuyện đó. Thì anh hiểu em vì anh như thế nào rồi chứ"

Anh ta ôm ả" Cô ta thật quá đáng mà"

Ả cười đắc chí

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Bây giờ thì chuông đồng hồ kêu, cô lẻ mề vệ sinh cá nhân. Rồi trang điểm, làm tóc, trang phục.Tóc cô làm xoăn gọn sóng, mái tóc dài bồng bênh. Chiếc áo hai dây kèm theo bộ vest màu xám. Đôi giày cao gót mười phân màu hồng và túi xách dây da màu hồng nốt.

Có tiếng gõ cửa: " Thưa cô, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong mời cô xuống"

"Ukm, tôi xuống liền"

Chuẩn bị đồ khoảng năm phút thì cô xuống. Ngồi vào bàn thức ăn được dọn sẵn. Ăn được một chút thì hần hậm hực đi vào. Bà quản gia nói với người làm: " Cậu chủ về rồi, lấy thêm bát đi"

"Không cần đâu, cô đi lên phòng với tôi" Hần quay ra quát cô rồi đi lên phòng trước

Từ khi đêm cô đã không vui, mới sáng ra tâm trạng đờ tí thì hần làm mất hứng. Cô buông đũa xuống: " Tôi no rồi, bác dọn đi"

Nói rồi cô từ từ đi lên lầu, mở cửa phòng. Đứng nơi bàn trang điểm: " Chuyện gì?"

" Tôi tưởng đối với tôi cô mới miệng mồm độc ác, không ngờ cô đối với ai cũng vậy"Hần trừng mắt

" Ý anh là gì?"

" Tại sao khi đêm Ái Lan gọi cho cô hỏi công việc, cô không trả lời thì thôi đi. Tại sao còn đi nói những lời khó nghe đến như vậy. Còn nữa hôm qua cô ấy chỉ vào làm quen để sau này tiện trong công việc, cô tưởng cô là ai mà đi sai cô ấy này nọ" Hấn cau có

Cô lạnh nhạt: " Cô ta nói với anh vậy sao?"

" Đúng, thì sao"

" Anh tin cô ta?"

"Tất nhiên"

" Đường đường là một giám đốc công ty được bao nhiêu người mến mộ. Mà sao cái não của anh không logic tí nào vậy. Trước khi buộc tội ai thì anh phải tìm hiểu, uốn lưỡi mười lần rồi mới mở miệng chứ. Tôi không phải là người gặp người không quen biết mà đi sai bảo này nọ đâu. Còn việc tối qua cô ta gọi điện anh chỉ mới nghe từ miệng cô ta, chứ anh đã trực tiếp nghe cuộc đối thoại chưa mà anh có quyền chỉ chỗ tôi."Cô nhìn anh ta

" Bây giờ tôi phải đi làm, tôi không rảnh như anh mà ngồi buồn dựa cả buổi vậy đâu." Anh ta chưa mở miệng kịp cô đã bỏ đi

" Không biết con mắt nào của mẹ cho là cô ta tốt vậy chứ" Hấn đá ghế

" Cô đi làm sao, để tôi bảo tài xế chờ cô đi" Bà quản gia thưa

" Chờ cô ta đi thì tôi đi bằng cái gì chứ" Hấn đi xuống

" Không phải cậu đã có xe riêng rồi sao" Bà quản gia lên tiếng

" Chẳng lẽ có xe riêng là không được đi xe nhà sao. Tôi là chủ tôi muốn làm gì thì làm bà có quyền phán xét à"

" Tôi làm quản gia cho nhà cậu đã lâu, tôi có nhiệm vụ cân bằng mọi thứ. Cậu muốn kiện thì cứ đi nói với mẹ cậu"

" Bà,người làm mà dám trả treo vậy hả" Anh ta cúi

Cô đang bức thấy anh ta cứ gây sự, bức lại càng bức thêm"Sáng ra anh ăn no nổi điên như vậy không sợ chảy mỡ à. Bà ấy nói đúng chứ có sai đâu, anh làm âm mưu cái gì. Bà chỉ nói một câu mà anh chỉ chửi cái gì vậy. Tôi mà là bà ấy tôi còn quát cho anh mấy phát chứ không im lặng đâu.Tôi không thêm giành xe với anh đâu mà đứng đó kiện với cáo."

" Taxi đến rồi cháu đi đây" cô quay ra nói với bà quản gia

" Vâng"

"Ai nói cô ta là dạng ngoan hiền chứ. Chờ xem, tôi sẽ cho cô bài học"

Tối công ty thì bị kêu lên phòng giám đốc, gõ cửa: " Vào đi"

" Có chuyện gì không ạ"

" Ái Lan được phân vào tổ của em, nhớ chỉ bảo cho cô ấy."

" Mặc dù cô ta là con của cổ đông nhưng em vẫn theo nguyên tắc đấy"Cô cười

" Chuyện đó là tất nhiên rồi. Em mà không theo nguyên tắc là anh phạt em đấy" Anh nháy mắt

" Dạ vâng, thưa ông ạ" Cô chọc

Nói cấp trên cấp dưới chứ có người ngoài thì cô mới thưa gửi. Còn đa số cô toàn là kêu ngang hàng.Nhiều khi anh cũng đùa là gan cô to thật.

Xuống dưới thì đã thấy cô ta ngồi chinh nhả ra đấy. Cô bảo Nga trong tổ với cô: "Nga, em thông báo mọi người 15 phút nữa họp tổ nhé"

Cô đi lại gõ bàn chỗ Ái Lan:" Cô đi làm hay cô đi chơi vậy. Cho dù cô là con của ai, làm việc không nghiêm túc thì tôi cũng sẽ sa thải cô. Lúc đó thì đừng có mà kiện với cáo đấy nhé"

" Cô coi chừng ba tôi đuổi việc cô đấy. Ngồi đó mà già mồm"Cô ta héch mặt

" Xin lỗi, cấp trên của tôi không phải là ba của cô. Cô không nghĩ đến đoạn một người được họ kính trọng mà lại có cô con gái làm việc không ra hồn. Thì lúc đó ba cô sẽ giữ cô lại để cho họ chỉ vào mặt. Hay giữ lại một người làm việc có uy tín"

"Cô" Á cứng họng

"Ở công ty thì tôi là cấp trên của cô, nên đừng có mà ung gọi gì thì gọi. Cô còn đứng ngây ra đó làm gì. Vào phòng họp đi" Nói rồi cô bỏ đi

Cô mở cửa bước vào thì mọi người đứng dậy, ngồi xuống." Mọi người ngồi đi"

" Hôm nay tổ chúng ta có thêm người mới, mọi người nhớ giúp đỡ cô ấy"

À đứng dậy ẻo là:" Xin chào tôi là Ái Lan, ba tôi là cổ đông trong công ty. Không lâu nữa thì tôi cũng lên chức thôi"

" Lên chức hay không thì phải dựa vào năng lực" Nga đáp trả

"Được rồi, vào chủ đề chính. Sắp tới công ty của chúng ta sẽ có một cuộc thi. Mọi người có thời gian hai tuần để thiết kế bản vẽ của mình.Sau khi hoàn thành thì mọi người nộp bản vẽ. Và bản vẽ của mọi người sẽ do tôi, giám đốc và các cổ đông xét chọn ra người xuất sắc nhất"

" Dạ"

" Có một tin cho mọi người là chức phó phòng đang còn để trống. Và người xuất sắc nhất sẽ được thăng chức lên phó phòng. Đây là cơ hội hiếm có nên mọi người cố gắng lên nhé"

Sau đó là một tràng vỗ tay:"Bây giờ mọi người đi làm việc của mình đi, còn Nga ở lại chị gặp"

" Có chuyện gì sao trưởng phòng"

"Hiện tại trong tổ mình em là người có năng lực chắc nhất, lần này chị rất kỳ vọng vào em. Cố lên nhé"

" Vâng ạ"

Ngoài cửa Ái Lan ở ngoài nghe lén. Mặt cô ta đầy âm mưu tính toán. Không biết chuyện gì đây

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Cưới nhau đã được một tuần, cô ngày nào cũng như ngày nào, đêm nào cũng như đêm nào.Ban ngày tất bật với công việc, tối thì người làm về hết. Một mình trong căn biệt thự vắng ngắt. Từ ngày Ái Lan vào làm trong công ty chỉ vì tính tiểu thư của cô ta mà công việc xáo trộn lên hết. Giao việc gì cũng làm không xong, còn nói cô cố tình giao việc khó cho cô ta làm. Mà việc cô giao bình thường người mới vào ai cũng làm tròn vo. Chắc cô ta lạc loài đó chứ. Đúng là hậu đậu mà.

Đã vậy chiều tan tâm còn không được yên thân. Giám đốc như anh ta sao rảnh rồi thế không biết. Chiều nào cũng tới chờ cô ta, đã thế còn mặt dày đứng chờ ngay cửa chính. Anh ta ngồi trong xe nên người ngoài không biết anh ta là ai. Thấy chiếc xe bạc triệu cứ mỗi chiều đều tới chờ cô ta, thì tưởng đó là chồng sắp cưới. Làm cô ta càng ngày càng hồng hêch.

Đang tập trung làm việc thì điện thoại reo, hiển thị chồng cận bã: " Chuyện gì"

" Chiều nay mẹ tôi bảo về nhà ăn cơm, sau khi tan tâm tôi tới chờ cô"

"Trước khi tới anh nhớ đổi xe cho tôi, anh mà đi chiếc xe hay tới chờ cô bồ nhí thì đòi anh coi như tàn, anh nổi vậy thì tin anh còn lèng phéng với Ái Lan sẽ đến tai mẹ anh nhanh chóng đấy "

" Biết rồi, sao cô lăm lòi thế"

" Cái đầu óc cận bã như anh, không để tôi lăm lòi thì anh nhớ mà làm chắc"

" Có vợ nào mà ăn nói với chồng mình như cô không chứ"

"Tôi và anh chỉ là vợ chồng trên giấy tờ. Không tình không nghĩa, anh đề cao mình quá rồi đấy." Nói rồi cô cúp máy

Gần năm giờ cô dọn đồ để về, xuống tầng một thì thấy Châu Kỳ:" Mọi hôm về muộn sao hôm nay ngọn gió nào đưa trưởng phòng Băng về sớm thế"

" Hôm nay nhà em có việc nên về sớm hơn mọi ngày" Cô đáp

" Mà em không đi tuần trăng mật à. Giám đốc cho nghỉ mà không chịu nghỉ. Tội lạy cô luôn"

"Nhân viên mà siêng thế này thì chắc là phải tăng lương chứ nhỉ" Cô đùa

"Ai mà cũng như em chắc công ty phá sản mất" Anh cười

"À mà đợt này có cuộc thi trao giải quốc tế. Mỗi công ty chọn ra hai người để đi thi. Anh cử em và người lên chức phó phòng đi thi nhé. Cuộc thi lần này 2 người mà có giải là giúp công ty nhiều lắm đấy. Em sắp xếp thời gian chuẩn bị từ bây giờ là vừa rồi nhé"

"ok ok"

Thấy anh ta đã tới đều cô nán lại nói thêm lát đã rồi mới đi tới. Ái Lan thấy hấn thì đi lại phía xe, hai người nói chuyện thì mặt cô ta cau có. Anh ta mở máy làm gì đó, cô đang nhìn chăm chăm thì điện thoại reo, hóa ra là anh ta gọi cho cô:" Cô còn đứng đó làm gì, có tới đây không thì báo"

"Anh quát cái gì, không thấy tôi đang đi tới đây sao"

Chờ cô ngồi lên xe, hấn quay ra nói với Ái Lan:" Em có lên xe không, hôm nay mẹ gọi về nên anh mới chở cô ta. Chứ không như em nghĩ đâu"

"Em không thèm ngồi cùng xe với cô ta đâu"

"Cô nghĩ tôi thích ngồi với cô lắm chắc, mọi hôm anh ta chở thì ngọt ngào lắm, hôm nay một bữa không chở thì như bà chằn á." Cô bực bội

"Còn anh, muốn đợi khi mọi người xúm lại xem chuyện gì thì anh mới chịu đi hả." Cô cáu

Anh ta chuẩn bị đi thì cô ta nói:" Được rồi, em sẽ đồng ý cho anh chở. Nhưng cô ta phải ngồi ghế sau để em ngồi ghế trước"

Hấn khó xử không biết nói với cô thế nào. Mà khi cô nghe ả nói vậy chỉ muốn cho cô ta cái tát, ở đâu ra bỏ nhí mà có quyền ra lệnh như vậy. Cô đã mất nhấm mất mờ để anh ta qua lại với ả rồi. Xem ra được voi đòi tiên đây. Cô cười nói cho hai người nghe:"Bây giờ cô muốn nhưng tôi lại không muốn. Bây giờ anh có đi không. Nếu muốn ở lại cùng với cô ta thì xin mời anh xuống xe cho. Tôi nhớ xe này là xe nhà mẹ anh đăng ký quyền sở hữu là tên tôi chứ không phải tên anh. Một khi làm tôi bực thì tí nữa gặp mẹ anh không biết miệng tôi sẽ nói ra cái gì đâu."

Cho nên anh ta bỏ mặc Ái Lan ở đó mà phóng xe đi.Đàn ông bây giờ đúng là nghe ba mẹ mà. Ba mẹ bảo lấy ai thì lấy. Mặc dù mình đã có người yêu. Từ tình đầu mà bỗng dưng đi làm kẻ thứ ba. Ví dụ điển hình là Ái Lan. Làm kẻ thứ ba như cô ta thì vừa đáng thương lại vừa đáng trách. Trong cuộc hôn nhân này cô chỉ mong tìm mình được bảo toàn. Lỡ một ngày nào đó mà rung động vì anh ta thì đúng là thảm. Không có kết cục tốt đẹp khi có người thứ ba tồn tại.

Tới nơi trước khi xuống xe:" Cô nhớ mà diễn cho tốt vào đấy"

" Cái đó còn phụ thuộc vào tâm trạng và thái độ của anh" Nói rồi cô đi vào trong

Anh chạy theo cô, khoác tay cùng đi vào trong. Thấy hai người về, mẹ lên tiếng:" Sao hai con tới muộn vậy"

"Tại cô ấy bận việc ở công ty, nên con phải chờ cô ấy, đến giờ này mới về được" Anh ta nhau nhàu

Cô đen mặt. Không phải tại anh ta cứ ngồi đó dây dưa với ả sao. Tự nhiên đi đổ thừa cho cô. Cô bẹo hấn: "Anh diễn giỏi quá ha. Đúng là nói dối không chớp mắt mà"

Mặc dù bị bẹo đau mà anh ta cứ cười như đứng rồi rứa. Cô nói với mẹ:" Dạ, tại công việc nhiều quá. Lần sau con sẽ chú ý hơn"

"Thôi không sao, công việc là trên hết" Ba chồng lên tiếng

"Vào ăn cơm thôi" Mẹ bảo

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ngồi vào bàn, từng món được đưa lên:" Tuyệt Băng à, mẹ không biết con thích món gì nên làm nhiều món cho con lựa, không biết con có thích không"

Cô nhìn bà cảm động:" Con không có kén ăn, bữa ăn hôm nay rất là hợp khẩu vị. Mẹ chu đáo quá"

"Có gì đâu, ăn nhiều vào nhé" Mẹ gấp thức ăn cho cô

" Có con dâu mẹ quên luôn con ruột rồi" Hấn làm nũng

" Cái thằng này, đã không gấp cho vợ rồi còn ngồi đó mà đổ kị" Ba chồng nói

" Cái đó gọi là gì nhĩ?" Mẹ già vờ thắc mắc

" Là nhỏ mọn ạ" cô nín cười nói

Cô vừa nói thì ai cũng bật cười, cả người làm. Hấn tức học mẫu, gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng rồi nhả ra (ko ai thấy) đưa vào trong bát cô. Nhẹ nhàng từ tốn:" Sao con lại không gấp được chứ. Chỉ tại mẹ gấp trước mà thôi."

Kề sát gần cô:" Miếng thịt đó dính nước miếng của tôi rồi đây. Chúc cô ăn ngon miệng"

" Làm gì mà sát gần nhau vậy" Mẹ nói ám muội

"À không có gì" Hấn cười

Cô nhìn miếng thịt là hết hứng ăn, dùng mũi giày cao gót đập mạnh chân hấn:" Á Đauuuuuu"

" Đau chỗ nào, con bị gì sao" Mẹ lo lắng

Cô nín cười, giả vờ ngạc nhiên" Con quên mất là hôm trước anh ấy đi khám bác sĩ bảo là đau dạ dày, bụng mà khó chịu thì nên ăn cháo trắng. Chắc ăn mấy món nhiều chất đạm nên mới đau mẹ ạ"

Nhìn hấn khiêu khích, nhẹ nhàng:" Em quên thì anh phải nhớ chứ, bệnh tật mà không lo gì hết. Thôi đừng ăn nữa mà đau thêm"

"Tuyệt Băng nói đúng đấy, để tí mẹ bảo dì quản gia nấu cháo đem lên cho. Buổi đầu sau ngày cưới Tuyệt Băng về ăn cơm với lại Ngô Đình đang bị đau bụng nên tối nay hai con ngủ lại đây đi."

"Con có thể lái xe về được mà mẹ. Với lại mai bọn con phải đi làm sớm nữa, ở đây trong vùng ngoại ô kiểu gì cũng bị trễ"Hấn nhanh nhẩu

" Mai thứ bảy thì đi làm cái gì" Ba chồng bắt bẻ

Đòi về kéo sợ Ái Lan giận chứ gì. Mặc dù cô cũng không muốn ở lại đây, chung phòng với hấn là không ưa rồi. Nhưng để dạy cho hấn bài học dám khiêu khích cô. Hy sinh một đêm vậy:" Vậy tối nay bọn con ở lại đây một đêm cũng được"

" Ở lại đến chiều mai rồi về" Mẹ bảo

Cô và hấn méo mặt, Hấn đáp:" Ngày mai thì để ngày mai tính tiếp, bọn con lên phòng trước đây"

Đi theo hấn lên phòng, bước vào thấy phong cách chủ đạo là màu xám, Chắc đây là phòng của hấn, đang nhìn chăm chú hấn đi vào đóng cửa cái rầm làm cô giật mình:" Anh nhẹ tay một chút thì chết à"

" Bị cô làm cho tức chết cô nghĩ nhẹ tay được không"

Cô vòng hai tay bên hông hấn:" Sao, không nguyên? haizz, để tôi đoán kết cục của anh cho ha. Kiểu gì cũng bị cô bỏ thăm vắn tối nay đi đâu, làm gì. Yên tâm đi khi nào tôi đi làm gấp ả để tôi thêm mắm thêm muối vào cho"

" Cô dám "

" Sao tôi lại không dám. Tối nay anh còn bị tôi chinh đến nổi còn không được ăn no, đã vậy lát nữa còn phải ăn cháo trắng. Chút chuyện còn con đó sao tôi lại không dám chứ" Cười quỵến rũ

" tôi không ăn no vậy cô ăn no sao? Tôi nhớ là vì miếng thịt tôi gấp cho, mà cô chỉ mới ăn được một miếng"

"Anh không cần phải lo, tôi nhịn đói một ngày còn được nữa chứ. Mà tôi có tay nếu muốn ăn thì lát nữa tôi xuống nấu chút gì đó. Còn hơn ai đó có tay mà không biết nấu" Cô đá đùi

"Không biết nấu thì tôi bảo người làm"

"Họ nấu thì chỉ cho anh ăn cháo trắng thôi. Ai dám cho người đang bị dạ dày ăn mấy món có chất đạm chứ"

" Vốn dĩ cô ăn không nói có, chứ tôi làm gì bị"

" Vậy bây giờ anh xuống đó giải thích còn chưa muộn mà. Nói là bị tôi đá nên mới kêu, để họ biết vợ chồng không hòa đồng"

" Cô...cô"

"Tối nay anh ngủ dưới nhà đi"

Hắn nằm trên giường:" Đây là phòng tôi mắc mớ gì tôi phải nằm dưới nhà. Cô muốn nằm trên giường vậy tôi không ngại bỏ thí cho cô một chỗ đâu"

" Cái gì, bỏ thí sao. Tôi đây không thèm nhé, thân là đàn ông mà đi giành với đàn bà"

" Tôi thích vậy, làm gì được nhau"

" Được rồi, cái loại tiểu nhân như anh thì nữ tử hán tôi đây không chấp. Tối nay cho anh ngủ trên giường. Nhưng trước khi cho anh nằm thì tôi phải dạy cho anh bài học"Nói rồi cô cầm mấy hộp phấn ném về phía hắn, kế tiếp phốc lên giường lấy gối đập

Hắn cũng không phải dạng vừa, lấy gối ném lại. Hai người ném qua ném lại, áo quần xộc xệch. Bà quản gia đem cháo đi lên, gõ cửa:" Tôi đem cháo lên"

Nghe vậy hắn và cô cất mấy hộp son phấn dưới giường, cô giả nằm ngủ. Hắn đáp:" Vào đi"

Bà quản gia thấy cảnh tượng vậy thì cười đầy ám muội.Bà quản gia ra ngoài cô nhanh tay lẹ mắt lấy gối đập vô đầu hắn:" Bực bội, bà quản gia hiểu lắm rồi đây. Mai làm sao tôi vác cái mặt xuống nha được chứ.Tôi ngủ đây, dính vào cái loại tiểu nhân như anh thật không có kết quả tốt đẹp."

Cô giật gối với chân tới ghé sô pha nằm. Mặc kệ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sáng sớm 6h cô đã dậy, thấy hắn đang còn ngủ ngon lành thì chỉ muốn ném hắn phất, tại ai mà cô phải ngủ trên ghế để bây giờ lưng đau ê ẩm.

Sau khi vệ sinh cá nhân cô xuống làm bữa sáng, bà quản gia thấy cô:" Cô dậy rồi sao"

"Vâng, hôm nay đi để con làm bữa sáng cho"

"Sao để cô làm được, bà chủ mắng tôi chết"

"Không sao đâu, để con làm đi mà. Bây giờ đi ra ngoài chăm sóc cây cảnh đi nha, trong bếp cứ để con"

"Vậy tôi ra ngoài, cô cần giúp gì thì cứ kêu tôi nhé"

"Dạ"

Hồi học đại học cô đã từng đi học nấu ăn những món ăn của các nước. Lâu rồi cô chưa nấu món ăn kiểu Âu nên sáng nay cô sẽ trở tài. Làm món beefsteak đi. Rửa sạch thịt bò, lau khô rồi cắt thành 4 lát dày chừng 1cm. Sau đó dùng chày dầm sơ cho miếng thịt mềm.

Tiếp đến, cô xếp thịt bò ra khay, rắc ít muối lên đều 2 mặt miếng thịt bò. Trộn hỗn hợp gồm tiêu, ít muối, dầu ô liu và dầu hào đều rồi cho thịt bò vào ướp. Cô gọt vỏ khoai tây, rửa sạch rồi cắt lát. Sau đó cho khoai tây vào nồi nước luộc chín khoảng 80% rồi vớt khoai ra cho vào âu nước đá lạnh để nguội hẳn rồi vớt ra để ráo. Rửa sạch xà lách búp, cắt nhỏ. Cà rốt gọt vỏ, rửa sạch rồi cắt sợi. Bắc chảo lên bếp, cho ít dầu ăn vào chảo để nóng rồi cho miếng thịt bò vào áp chảo với lửa lớn. Bắc một chảo dầu khác lên bếp, cho khoai tây vào chiên ngập dầu cho vàng giòn, vớt ra để ráo dầu rồi xóc khoai tây với tí muối cho khoai tây cứng giòn hơn.Cho vào bát một ít dầu ô liu và giấm Italia khuấy đều, sau đó cho cà rốt và xà lách vào trộn đều lên để làm salad.Cuối cùng, cô cho miếng beefsteak lên đĩa, thêm khoai tây chiên và trứng. Trước khi bung lên thì cô trang trí.

Chợt nhớ hôm qua cô nói hắn bị đau dạ dày, kiểu gì lát nữa ba mẹ cũng bắt ăn cháo trắng.Nghĩ cũng thấy tội nên cô sẽ rủ lòng thương làm cho hắn đĩa salad Nga.Vào bếp cô lấy các loại củ cắt ra.Đem các nguyên liệu gồm khoai tây, cà rốt, hành tây, trứng gà, dưa leo ngâm chua, ngô ngọt, đậu hà lan cho vào một tô lớn, rồi trộn đều lên cho các nguyên liệu đều nhau. thêm sốt mayonnaise vào trộn chung cho các nguyên liệu thấm đều sốt mayonnaise. Sau cùng trang trí thêm trứng gà, một nhánh xà lách lên trên.

"Con dậy sớm vậy" Mẹ từ trên lầu đi xuống

Cô đang ném:" Dạ tại chắc lưng mỏi nên dậy sớm"

Sau khi thấy mẹ cười ám muội thì mới biết mình lỡ miệng làm mẹ hiểu lầm, cô đỏ mặt định mở miệng giải thích thì mẹ lên tiếng:" Thanh niên các con đúng là. Mà đi quán gia đâu rồi sao để con làm vậy"

"À, tại dậy sớm không có việc gì làm nên con bảo di quản gia ra chăm sóc cây cảnh. Để con chuẩn bị buổi sáng"

Mẹ nhìn món cô làm, cười:“ Không ngờ con khéo tay đấy chứ, trang trí rất đẹp.Mà con biết nấu món Âu à”

“Mấy năm trước con có đi học nấu ăn, tìm hiểu món ăn các nước nên cũng biết sơ sơ”

“Nấu được món ăn các nước vậy là giỏi rồi, chắc phải để con trở tài thêm mấy lần nữa”

“ Sau này mẹ muốn ăn món nước nào thì bảo con, làm được thì con sẽ nấu” Cô cười

“Ukm, phần làm nước ép để đó cho mẹ, con lên gọi Ngô Đình xuống đi”

“Dạ”

Cô lên thì thấy hấn đang còn ngủ,từ lúc cưới đến bây giờ đêm nào hấn cũng ngủ ở ngoài nên cô không biết hấn lại “heo” đến vậy. Đi tới lấy gối đập hấn:“ Ê dậy đi, ngủ gì mà ngủ lăm thế”

Vẫn nằm im bất động. Cô lấy gối đập tới tấp:“ Đồ heo, dậy dậy nhanh”

Không phòng bị nên khi hấn kéo tay cô, mất thăng bằng ngã sấp lên người hấn, hấn hơi đau nhịu mày:“Để yên cho tôi ngủ”

Đã vậy hấn còn xem cô như gấu bông ôm chặt cô, ngược lên định cho hấn chường. Hai cái đầu gần nhau nên khi cô ngược lên thì chạm cằm hấn. Nhìn gần trông cũng bảnh đấy chứ nhỉ, chỉ tiếc cái não không được như vậy. Cô bọp mũi hấn:“ Anh có dậy không, hay để tôi bịt miệng anh lại luôn. Lúc đó ngạt thở chết thì đừng bảo tôi ác.”

Hấn mở mắt, cãi buống:“ Cô nằm trên người tôi thì làm sao tôi dậy”

“Hai cái tay anh còn đang bám chặt tôi, thì dậy bằng niềm tin à”

Nói xong hấn thả tay cho cô đứng dậy:“ Đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng”

“Lám lời”

“Thích đấy, tí nữa phải ăn cháo trắng đúng là tội quá mà” Cô le lưỡi rồi bỏ chạy xuống nhà, để ai đó đứng đen mặt

Cô xuống được một lát thì hấn cũng xuống, mẹ bảo quản gia:“ Gì ơi đem thức ăn lên đi”

Hấn thấy món kiểu Âu:“2 tháng không về mà quản gia lên tay rồi sao, nhìn bắt mắt đấy”

“Bữa sáng hôm nay là cô chủ làm ạ, cô biết cậu bị dạ dày sợ cậu ăn cháo ngán nên có làm riêng món salad Nga cho cậu đấy nhé” Bà quản gia cười

“Lấy được Tuyết Băng là phúc ba đời của con đó Ngô Đình à” Bà chồng nói

Hấn theo phản xạ quay ra hỏi cô mà quên là có ba mẹ trước mặt:“ Có độc không, sao tốt thế”

“Ồ cây thẳng này, ai mà lại đi bỏ độc chồng mình chứ. Chẳng lẽ cưới nhau hơn tháng mà chưa thử tay nghề của vợ à, ngồi đó mà hỏi linh tinh” Mẹ lấy cái thìa gõ đầu hấn

Cô nín cười:“ Ở nhà bọn con toàn chọc nhau vậy đấy. Không sao đâu”

“Vợ con nói đúng đấy” Kê tung người hứng

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Đang ăn sáng,hấn nói:"Mẹ à, hôm nay chắc bọn con phải về"

" Sao con cứ vội thế, không phải hôm nay là thứ bảy à" Mẹ bảo

" Dạ công ty con có việc đột xuất nên phải về ngay ạ"

"Về rồi lúc khác bọn con lại tới mà" Cô tiếp lời

"Vậy ăn sáng lên thu xếp mà về, từ nay mẹ quy định cuối tuần các con về chơi đến chiều chủ nhật mới được về" Mẹ ra lệnh

"Kìa mẹ" Hấn nhăn mặt

"Nuôi mày ăn học mà chỉ bảo về ăn cơm cuối tuần cũng không làm được sao" Mẹ bắt đầu giận

Cô đá chân hấn ý bảo im lặng, nói với mẹ:" Mẹ đã nói vậy rồi sao bọn con phản đối được nữa chứ. Cuối tuần về con sẽ trở tài cho mẹ thưởng thức. Lúc đó đừng có không cho con làm à"

"Được được, chỉ có con là vừa ý mẹ. được đưa con mà nó cứng đầu cứng cổ vậy đấy" Mẹ nói với cô

"Bọn con xin phép lên phòng thu xếp để đi. Ba mẹ ăn ngon miệng ạ"Nói rồi cùng hấn đi lên phòng

Ngồi vào bàn trang điểm, hấn tự nhiên đi tới sờ trán cô:" Sao hôm nay cô lạ thế, sốt ở đâu à.Tự nhiên tốt vậy, tôi còn tưởng cô bỏ độc vào thức ăn nữa chứ"

cô hất tay hấn ra:" Vậy sau này tôi cho anh tự túc nhé, đã có lòng nấu cho anh ăn rồi còn. Đúng là làm ơn mắc oán mà"

"Mà công nhận tay nghề cô cũng được đấy, một người kén ăn toàn ăn đồ cao cấp mà chịu ăn món toàn là rau thật đúng là kỳ tích " Hấn cười

"Gớm, anh đang khen hay đang chê tôi đấy" Cô đang làm tóc nhìn hấn

" Cô nghĩ như thế nào thì là như vậy"

Một giờ sau bắt đầu xuất phát về thành phố, từ đây để về được thành phố cũng phải mất ba tiếng. Sống vùng ngoại ô thật sự thoải mái hơn thành phố nhiều. Môi trường lại trong lành.Đang ngắm cảnh thì xe đột nhiên dừng lại làm cô mất đà ngã về phía trước:" Sao thế"

"Ai biết, chắc xe bị trục trặc" Hấn thừ nhàn xe mà không chạy nổi

Cô nhìn xung quanh, trục trặc chỗ nào thì không trục trặc lại dừng ngay chỗ không một bóng người, nhà cửa cũng không có. Kiểu rùng rú nào đây biết. Cô thở dài:" Anh còn ngồi đây làm gì, xuống coi xem thế nào mà gọi người tới sửa để còn về nữa"

Hấn xuống được lát thì cô cũng xuống theo:" Sao rồi"

" Chắc lâu ngày không bảo dưỡng nên chắc ở trong có vấn đề rồi"

"Ở đây không có ai để mà nhờ giúp hết nữa, đi với anh đúng là xui lại càng thêm xui mà" Cô nhìn chằm chằm hấn

" Cô nghĩ số cô may lắm chắc, ăn rồi cứ đi đổ tội cho người khác" Vừa nói vừa bấm điện thoại định điện cho ai đó

" Ở đây không có tín hiệu, trong vùng phủ sóng" Hấn thở dài

Cô ngao ngán:" Vậy bây giờ phải làm sao"

" Thì chỉ có đứng đây chờ chiếc xe nào chạy qua để nhờ giúp thôi"

Nhìn mây đen ùn ùn kéo đến:" Đừng nói số anh đen đến nỗi xe bị trục trặc rồi mà bảo còn kéo đến nữa à nha"

"Chắc cô học giỏi văn lắm nhì, toàn dùng biện pháp nói quá."

Đứng nguyên hai tiếng bất mỗi chân mà chưa ai giúp được hết, đường ít người nên xa nào cũng như xe nào phóng nhanh vượt ẩu. Gọi lại cũng không kịp,hấn chọc:" Bây giờ chỉ có một cách để xe dừng lại"

Cô thắc mắc:" Cách gì?"

" Để cô làm mỗi nhữ, lát nữa thấy xe là cô nhớ chạy ra chặn lại" Hấn cười

Cô đá chân hấn:" Anh có bị điên không, xe chạy nhanh vậy tôi lao ra thì chắc tan xương tan xương nát thịt luôn á"

" Bối vậy tôi mới nói làm mỗi nhữ"

" Anh nghiêm túc chút đi"Cô đập vai hấn

Đứng như vậy khoảng mấy phút nữa thì trời mưa to, có sấm sét nữa. Cô và hấn lên xe ngồi, cô ủ rũ." Chán quá. Khi nào mới được về nhà đây. Bình thường trời mưa to là tôi rúc trong chăn ngủ rồi. Chứ làm gì còn lạc trôi ở nơi tha hoang như thế này"

" Chỉ còn cách chờ hết mưa rồi đi bộ tới nơi có người để mà nhờ giúp thôi"

"Nơi có người là gần thành phố rồi, mà ở đây cách thành phố xa chứ có phải gần đâu. Anh nói cứ như đi bộ tới đó là nhanh lắm ấy" Cô nhìn hần

"Vậy chẳng lẽ phải ngồi chờ chết ở đây à"

"Ôi không biết đâu" Dựa vào ghế

"À mà có bánh ở sau, khi nào đói thì lấy mà ăn" Cô chỉ chỉ

Hần mắt đang nhắm: "Ồ"

"Mà cô làm gì trong công ty SBA vậy, văn thư à" Hần hỏi

"Anh coi thường tôi quá rồi đấy. Nghĩ sao học ở nước ngoài 3 năm mà về làm văn thư." Cô liếc xéo

"Ban đầu tôi còn tưởng cô đi quét dọn vệ sinh cho công ty đó nữa cơ"

Cô nghe vậy thì tức học máu, bẹo hần: "Anh đúng là...."

Bỗng cô nhìn dưới ghế thì thấy một quyển thiết kế về nội thất, cúi xuống nhặt lên mở xem. Các bản vẽ trông rất tinh tế, không xa hoa nhưng gây cảm giác rất mới mẻ: "Đây là do chính tay anh thiết kế à"

"Năm trong xe tôi thì cô nghĩ là ai thiết kế?" Hần vặn ngược lại

"Tôi còn tưởng anh là giám đốc bù nhìn, suốt ngày lắt phất mà cũng có năng khiếu đấy nhì." Cô cười

"Giám đốc bù nhìn á?"

"Thì dạng ăn chơi, suốt ngày gái gú, đã thế trong giờ làm không lo ở công ty, cứ chạy ngơ ngơ. Nhìn vào ai cũng nghĩ vậy chứ không phải riêng tôi đâu"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

"Chỉ có cô nghĩ vậy thì có" Hần nhìn chằm chằm như muốn bắt cô ra

"Anh không tin thì thôi. Mà tôi cá chắc chắn anh là dạng nhà giàu ăn chơi, đào hoa. Nhìn vào là biết" Cô nhìn vào bản vẽ

Hần mở nhạc nhẹ, hai tay kê lên đầu: "Đào hoa chỗ nào, chỉ là gần đây cô tự nhiên từ đâu rơi xuống, bắt phải lấy cô. Ngoài ra từ trước cho đến nay bạn gái thì tôi chỉ có một. Cô nói cứ như tôi là động vật ăn tạp không bằng"

"Vậy anh dám nói với tôi là anh không phải dạng bắt cả hai tay đi. Anh mà từ đầu tới cuối luôn chung tình với cô bồ, có chính kiến riêng của mình thì tôi đâu phải bị chen ép đến mức này" Cô như ăn phải giấm chua

"Cô nghĩ là cô tốt lắm sao, bữa đầu gặp mặt cô hiện nguyên hình thì có phải tốt hơn không. Ai nhủ cô cứ ngồi đó mà đóng vai dịu dàng, nết na trước mặt ba mẹ tôi làm cái gì. Nếu như cô có lập trường thì tôi cũng chả phải lấy cô sao"

Cô tá hỏa, anh ta cứ làm như cô độc ác, ích kỷ, hám lợi, muốn giàu sang phú quý lắm cơ. Cô mà như vậy thì đừng hòng cô cho hần lén phếng bên ngoài. Cô nghĩ dù có lấy nhau thì hai người cũng chỉ là hai đường thẳng song song. Nên cô mới chấp nhận. Tưởng cô làm như vậy là vui lắm sao. Phụ nữ nào mà chả mong mình được lấy người mà mình yêu. Ai mà không muốn lấy được một người chồng biết quan tâm, lo lắng cho mình. Ai mà không muốn sau giờ làm vất vả là được chồng đưa đón, săn sóc. Có người vợ nào biết chồng mình có người khác bên ngoài mà vẫn cười tươi, làm như chưa có chuyện gì không chứ. Xin thưa là không. Chắc đi tạt axit người ta nữa á. Trước mặt hần mà cô không đánh đá, không cho hần mấy câu triết lý thì chắc hần lên đầu lên cổ cô mà ngồi luôn. Chắc coi cô như osin coi cô như cỏ như rác mà dẫm đạp. Ai mà không muốn làm người vợ, đảm đang nấu nướng chứ. Không có lửa thì làm sao có khói: "Anh tưởng tôi muốn lấy anh lắm sao, mặc dù nhà anh giàu thiệt. Nhưng tôi không hám đến nỗi lấy chồng mà không có não, tạt xấu đầy rẫy đâu. Anh có biết vì có chấp phản đối mà tôi bị ăn mấy cái tát không...."

"Chắc anh tò mò vì sao đang phản đối mà tôi lại chấp nhận lấy anh không?" Cô cười rồi nhắc lại y nguyên lời ba cô nói: "Mày không muốn thì cũng phải lấy. Gia đình hai bên đã hẹn ngày rồi. Không nuốt lời được. Từ khi nuôi mày lớn đến giờ. Mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa. Chỉ phí tiền tao nuôi mày lớn thôi. Mày thấy nuôi heo thì ít nhất người ta phải có lãi. Đây nuôi mày lỗ biết bao nhiêu, chứ đừng nói đến lãi. Coi như lần này mày lấy chồng thì trả vốn từ trước đến nay tao cho mày ăn, mày học đủ thứ các kiểu đi. Ông ta nuôi tôi thì chỉ coi đó là gánh nặng, thả nuôi động vật còn hơn nuôi tôi"

"Cho nên xin đính chính lại là tôi lấy anh không phải là tôi thích tôi tình nguyện mà chỉ là để trả nợ cho hai mươi mấy năm qua họ nuôi tôi ăn học. Mà tôi đoán chắc ba hoặc mẹ anh cho nhà tôi cục tiền nên mới bán tôi đi. Đối với họ chắc tiền là trên hết mà" Cô mĩa mai, trời đang mưa cô cứ như vậy mà

xuống xe. Ngồi thêm nữa chắc cô học máu mà chết. Có ai vết thương đang chuẩn bị lành mà hấn lại làm cho rỉ máu.

Từ lúc cô nói thì hấn đờ như tượng không nói được lời nào. Khi thấy trời đang mưa mà cô xuống xe đi bộ thì hấn mới định hình lại: “Ê, cô đi đâu vậy.”

“Không liên quan đến anh” người cô bây giờ ướt đầm nước mưa. Nước mắt đua nhau tuôn trào. Trời mưa to họ nhìn vào cũng không thấy nước mắt của cô.

Hấn vớ lấy chiếc ô, chạy theo kéo tay cô: “Cô muốn chết hay sao, trời mưa to cô đi như thế này thì chắc ngày mai mới tới thành phố.”

Cô đẩy hấn ra: “Tôi chết hay sống là việc của tôi không cần anh bận tâm. Tôi và anh không là gì của nhau thì dù tôi có chết thì cũng chưa đến lượt anh đi nhật xác đâu. Đừng có đi theo tôi.”

Nói rồi cô đi về phía trước mặc dù trời đang mưa tầm tã, trong khi đó người cô chỉ mặc bộ áo quần mỏng manh. Hấn biết cô đang giận, cho dù nói gì thì cô cũng không nghe. Nên hấn đi theo cô, lỡ không may có chuyện gì lại đổ lỗi cho hấn.

Từ khi trưa đến bây giờ cô chưa ăn gì, mà cứ đi như vậy nước mưa ngấm vào người nên cô bắt đầu thấm mệt. Đi được 30p thì cô bắt đầu choáng rồi ngất đi. Thấy vậy thì hấn vút ô chạy tới đỡ cô: “Tĩnh lại đi, không phải lúc đi cô ta đây lắm sao. Bây giờ ừ xui thế.” Hấn bế cô giữa trời mưa chạy nhanh tới xe. Nói chạy nhanh chứ cũng mất 15p mới tới.

Đặt cô lên xe, hạ ghế xuống rồi lấy khăn ở phía sau lau người cho cô. Cứ để cô mặc áo quần ướt thì cũng không được. Mà cởi ra thay thì cũng không xong nên hấn lấy máy sấy tự động sấy cho áo quần cô khô. Vừa lau vừa sấy. Rồi lấy cái chăn mỏng ở sau đắp lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Mấy tiếng sau cô mới tỉnh lại. Hấn hỏi: "Cô tỉnh rồi à"

Không có tiếng trả lời, hấn ngáp ngừng: "Chuyện khi nãy cho tôi xin lỗi"

Cô quay lại, mĩa mai: "Người như anh mà có thể xin lỗi người khác được à, bất ngờ quá"

"Cô nghĩ ai cũng được vinh hạnh như cô sao"

"Không dám, lời xin lỗi từ miệng anh có bao giờ là thật lòng đâu"

Đang nói bỗng cô thấy một chiếc xe từ xa đang đi tới, cô chỉ tay: "Có xe kia". Hấn và cô đi xuống vẫy tay, may thay chiếc xe này dừng lại. Trong xe là cặp vợ chồng cũng khá lớn tuổi, cô đi tới: "Dạ chào hai bác, chúng cháu đang trên đường vào thành phố mà giữa đường xe có gặp trục trặc, không biết hai bác có thể cho chúng cháu đi nhờ một đoạn được không ạ"

Hai bọn họ nhìn chúng tôi một lúc, chắc đoán không phải người xấu nên đồng ý cho đi nhờ xe. Trên đường đi chỉ có hai bác bàn với nhau chuyện buồn bán gì đó. Thấy chúng tôi không nói câu gì, bác gái hỏi: "Hai cháu là vợ chồng à"

"Không phải ạ, chỉ là đồng nghiệp" Cô đáp

Hấn nghe vậy mặt xám xịt. Định mở miệng mà điện thoại reo. Chắc tới đoạn này đã có sóng: "Alo"

"Anh làm cái gì mà em gọi mãi anh không nghe vậy hả" Ái Lan nhõng nhẽo. Thực ra đang tức mà làm bộ.

"Tại ở vùng phủ sóng "

"Anh đang đi với Tuyết Băng sao"

"Ừ, cũng sắp về rồi"

"Vậy lát nữa chúng ta gặp nhau nhé"

"Em không làm việc sao. Trưa tan làm đi. Lát nữa anh còn phải về công ty"

"Vậy đi"

"Chắc người gọi là vợ cậu ha" Bác gái cười

Hắn cười không đáp. Cô tìm chuyện nói: "Ngày nào hai bác cũng lên thành phố hết sao"

"Đúng vậy, chúng tôi thường xuyên lên đây lấy hàng về bán" Bác trai đang lái xe nói

"Cũng xa bác nhỉ. Con của hai bác chắc lớn rồi ha" Cô cười

"Chúng tôi không có con, bà ấy bị tim" Ông nói

Cô nhìn bác gái "Vậy bây giờ bệnh của bác thế nào rồi"

"Năm 50 tuổi tôi đi mổ, bây giờ khỏe rồi. Chỉ có điều tuổi đó muốn có con cũng không được nữa rồi"

"Hai bác bây giờ chắc cũng gần 70 rồi nhỉ. Tuy không có con nhưng nhìn hai bác rất hạnh phúc. Sống với nhau mấy chục năm hai bác đều cùng nhau vượt qua nhiều chuyện. Cháu hy vọng tình cảm của hai bác, mãi mãi đều như vậy" Cô nắm tay bác

"Cảm ơn cháu, nhà bác ở vùng B, có dịp thì tới nhà bác chơi nhé. Đều ở đó không hiện đại như ở thành phố nhưng có cả một nông trại các loại quả."

"Dạ. có dịp cháu nhất định sẽ tới. Lúc đó chắc tha hồ mà hái quả" Cô nháy mắt

"Tới thành phố rồi, bác cho chúng cháu dừng ở đây. Kẻo nhà cháu không cùng đường với hai bác" Cô nói

Sau khi xuống xe: "Hôm nay cô nghỉ hết ngày cho khỏe rồi đi làm. Cô tự bắt taxi về đi, bây giờ tôi đến công ty". Nói rồi hắn bắt chiếc xe khác: "À, tối nay tôi không có về nhà"

Cô chưa kịp ú ớ hắn đã lên xe đi. Cô thì thầm: "Anh làm gì là việc của anh nói với tôi làm gì chứ"

Về đến nhà cô nằm phịch xuống giường, hôm qua dầm mưa bây giờ cô hơi sốt rồi. Một là cô ngủ thiếp đi.

Về công ty chào đón hắn là cả một sập tài liệu đang chờ hắn phê duyệt. Mãi làm quên cả giờ đi ăn với Ái Lan. Đến khi ả gọi hắn mới nhớ, lúc đó mới đến nhà hàng

"Xin lỗi anh đến muộn"

"Không sao, lần sau anh nhớ đừng như vậy nữa là được" Vừa coi thực đơn ả vừa nói: "Mà hôm nay Tuyết Băng không đi làm sao. Sáng nay không thấy cô ta tới công ty"

"Đêm qua cô ta dầm mưa nên hôm nay nghỉ"

Ả khó hiểu: "Ban đêm ở nhà làm gì mà dầm mưa"

"Hôm qua trên đường về mà xe hư, sáng nay mới về được nhà"

"Vậy cả đêm anh ở cùng trên xe với cô ta sao" Ả ăn giấm

"Không ở trên xe thì ở đâu"

Ả nắm chặt tay. mắt nhìn đom đóm

Sau khi ăn với ả xong thì hắn quay lại làm việc cho đến 7h tối. Tìm usb để lưu tài liệu vào mà không có. Hắn gọi điện cho Tuyết Băng hỏi xem nơi bàn hắn có thấy usb không. Gọi mấy lần chuông đổ mà cô ta không bắt máy. Gọi điện thoại bàn thì người làm bắt máy: "Cô chủ đâu rồi"

"Dạ từ khi cô chủ về thì ở trong phòng. Không thấy xuống"

"Cứ giữ máy đó đi lên phòng đưa máy cho cô ta nghe"

Người làm đi lên phòng gõ cửa: "Thưa cô cậu chủ muốn gặp cô ạ"

Gõ mấy lần không thấy ới hồi: "Tôi gọi mà không thấy cô trả lời cậu ới"

"Xuống lấy chìa khóa mở vào coi cô ta thế nào"

"Chìa khóa dự bị quản gia giữ, nhưng bây giờ quản gia không có ở đây"

"Tôi về liền, quản gia đang ở đâu gọi bà ta về đi" Hấn ra lệnh

"Vâng"

"Thư ký chuẩn bị xe"

Hấn gọi cho Ái Lan: "Anh có việc nên đêm nay sẽ không tới. Đừng chờ anh"

Chưa đợi à trả lời hấn cúp máy. Lên xe phi nhanh về nhà. Về đến nhà bỏ xe cho bảo vệ đưa vào gara. Hấn chạy nhanh lên phòng: "Quản gia về chưa"

"Dạ chưa. Bà ấy đi thăm cháu đang trên đường về"

Hấn gõ cửa: "Tuyết Băng à" Thấy không có动静 tĩnh nên hấn phá cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Mở cửa thấy cô đang nằm trên giường, hấn đi tới xem. Sờ trán thấy rất nóng. Chắc tại dầm mưa, hấn không nghĩ cô lại sốt đến nỗi bất tỉnh luôn như vậy. Hấn quay ra nói với người làm: "Đi những khăn ướt lại đây"

"Dạ"

Người làm mới đi thì thấy bà quản gia vào. Hấn nói: "Sao bà không đi luôn đi, bà đi đâu thì phải biết giờ mà về chứ, còn nữa tôi có bảo bà đi ra ngoài là phải cầm khóa phòng theo à"

"Xin lỗi cậu chủ, tại cháu tôi nó đau cuồng quá nên tôi cầm luôn cả chìa khóa theo. Lần sau tôi sẽ chú ý không như vậy nữa"

May là người làm đã đem khăn lên không thì bà quản gia chắc nghe chửi mãi: "Cô đi tìm thuốc hạ sốt mà làm dạng bột mang lên đây. Còn bà xuống nấu cháo cho cô chủ đi"

"Vâng" Đồng thanh

Từ lúc chiều đến tối cô vẫn sốt mê man, vì chưa tỉnh nên cho cô uống thuốc đều trào ra hết. Hấn phải dùng miếng mớm cho cô. Người làm cười khúc khích, hấn thấy vậy: "Cười cái gì, khuya rồi mấy người đi ngủ đi có tôi ở đây được rồi"

Hai giờ sau thấy cô nhú mảy: "Cô tỉnh rồi à"

"Nước...nước"

Hấn lấy cốc rót nước, rồi đỡ cô dậy: "Sao cô ngu quá vậy, đi về thì phải thay áo quần ngấm mưa ra chứ"

"Anh chửi cái gì, có biết lúc đó tôi mệt là người luôn không. Đều tại anh chọc tức nên tôi mới ra nông nổi thế này đây" Giọng khàn khàn

"Ai mà biết cô hay tự ái như vậy chứ" Hấn thì thầm

"Anh nói gì?"

"À không, Chắc cô đói rồi ăn chút cháo đi" Hấn cầm cháo ở nơi bàn lên

Cô nhăn mặt: "Tôi không muốn ăn đâu"

"Cô nhịn từ lúc về đến chừ, muốn chết sao" Hấn quát

"Anh đang lo cho tôi sao" Nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc

"Dạng bán mạng như cô thì cần gì tôi phải lo, chỉ sợ cô chết trong nhà, tôi lại phải mất công mua hòm chôn cô thôi" Đá đều

Đen mặt: "Anh có cần phải phũ phàng như thế không, nên nhớ tôi đang là người bệnh đây"

"Biết mình bệnh sao cô còn nói lảm thế, ăn cháo đi"

"Anh nghĩ bộ dạng như thế này tôi còn tự ăn được sao" Đen tập hai

"Vậy cô muốn thế nào" Hấn hỏi

"Bây giờ chỉ còn tôi và anh, tất nhiên là anh dứt cho tôi ăn. Anh không biết suy luận à mà hỏi một câu ngớ ngẩn thế" Cười thánh thiện

"May là cô đang bệnh, không thì còn lâu mới được tôi đây hầu hạ tận miệng như vậy"

"Chưa ăn mà anh làm cho tôi muốn ói đây rồi, có biết dứt cho tôi ăn là một vinh hạnh cỡ nào không" Nhìn chăm chăm hấn.

"Thôi ăn đi, lảm lòi" Hấn dứt cho cô

Cô ngậm trong miệng không nuốt: "Sao tanh thế, còn đặc nữa. Khó ăn quá"

"Nấu từ khi chiều đến giờ nguội nên tanh là phải, để tôi xuống hâm nóng rồi xay mịn ra cho"

Sau một hồi vật lộn trong bếp, hấn bùng một tô cháo nóng hổi lên: "Chỉ là đi hâm nóng thôi mà sao anh mồm hôi nhếch nhếch như mới đi chiến trường về vậy" Cô cười

"Còn hơn cả chiến trường" Vừa nói vừa thổi cháo

Cô nhìn bát cháo: "Quản gia vừa nấu lại sao"

"Bát hồi này là cá còn bây giờ là thịt, cô hỏi câu hơi thừa"

Hấn dứt cho cô, miếng đầu tiên làm cô còn đen hơn lúc nãy. Cháo xay mịn nhưng thịt dai, đã vậy một tô cháo thôi mà giống như bỏ nửa lọ muối, mặn chát. Cộng thêm nhìn hấn mồm hôi đầm đìa. Đoán ra là hấn nấu, một người tự cao tự đại mà có thể xắn tay xuống bếp nấu. Quả thật lần này cô hơi cảm động. Hấn nhìn cô hỏi: "Cô thấy sao, ăn được không"

"Bà quản gia nấu thì tất nhiên là ngon, anh hỏi ngu vậy. Trừ khi anh nấu thì câu hỏi đó còn có lý" Cô cười. Một người tự tôn như hấn chắc chắn không chịu mở miệng khai là tự nấu.

Hấn cười mừng: "Thật sự ngon lắm sao"

"Ồ, mà sao anh hỏi kỹ quá vậy. Chẳng lẽ là anh nấu"

"Tôi cũng không rành đến mức đó" Hấn chột dạ liếm môi.

Hấn gờ tay dứt cho cô, phát hiện thấy tay hấn có mấy vết bỏng. Tấm lòng của người ta nên lần này phải cố nuốt trôi tô cháo này đây. Quả thật nuốt xong tô cháo nó để lại cho cô một kỷ niệm khó phai. Thật kinh hoàng. Trong khó ăn ngoài thì phải cười nói dễ ăn. Tô cháo này cô sẽ nhớ mãi.

Cho cô ăn xong hấn đứng lên, cô kéo tay lại hỏi: "Anh đi đâu đấy"

"Dạ thưa cô nương tôi qua phòng khách ngủ, từ khi chiều đến giờ bị cô hành mệt là người rồi. Bây giờ là mười hai giờ không ngủ thì đi đâu" Hấn nhìn.

Tự hỏi hôm nay đầu anh ta có bị đứt dây thần kinh nào không. Mọi hôm không phải anh ta ở nhà Ái Lan sao. Hôm nay tự nhiên dờ chứng. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ: "Phòng chính anh không ngủ qua phòng khách làm gì"

Hấn cúi sát gần cô, ánh mắt nghi hoặc: "Vậy cô cho tôi ngủ trên giường sao"

Cô cười thánh thiện: "Muốn không"

"Muốn, được nằm gần thịt mỡ đại gì không muốn" Cười cười

Cô cầm cái gối ném giữa ngăn cách: "Thịt mỡ con khi nhà anh. Vì tối nay người đã hầu hạ bồn cung nên ta sẽ bố thí cho người chỗ ngủ tạm bợ. Mà nhìn người săn chắc thế kia cẩn thận nửa đêm bồn cung ăn thịt người"

"Ta cầu lắm mà không được đây" Hấn lên giường nằm

Cô vừa lấy gối bỏ giữa ngăn cách: "Đồ háo sắc, nhìn kỹ lại người không có nhan sắc nên ta không có hứng. Người mà lán sang lãnh thổ thì bồn cung đá người xuống giường luôn. Liệu hồn"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

“Lúc đó rồi tính ha, mà cô không phải thức ăn hảo hạng gì nên tôi cũng không có hứng. Ngủ đi” Nhìn cô một lượt

“Gôm, thử chưa mà biết. Không khéo thức ăn tầm thường như tôi đây thử lại không muốn nhà ấy chứ” Đá đều

“Bộ cô đang khiếu khích sao, tôi cũng không ngại ăn món tầm thường đâu” Lết tới gần.

“Đồ điên, anh đúng là động vật ăn tạp. Cát cái mặt sang lãnh thổ của anh đi” Lấy gối đẩy đầu hắn.

Hắn nằm xuống, nhắm mắt. Cô nằm bên khèo tay hắn: “Ê”

“Gi”

“Ngủ thiệt hả”

“Lên giường không ngủ thì làm gì. Nằm yên đi cẩn thận động vật ăn tạp này chồm qua đấy”

“Đầu óc anh được cấu tạo từ vật liệu gì thế. Đồ háo sắc. Muốn chết thì cứ thử” Háy

Đang háy thì cười thân thiện: “Cả ngày tôi nằm đây mãi, với lại tôi chưa buồn ngủ, tôi thức mà anh ngủ thì tôi biết nói chuyện với ai. Nên mở mắt ra buồn đưa đi”

Hắn mở mắt thiệt, nhìn: “Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Không biết, chỉ biết là chưa qua ngày nên còn sớm. Anh mà ngủ lập tức tôi đá anh xuống giường. Đảm bảo sáng mai có bác sĩ khoa xương sườn chào đón anh tại bệnh viện” Cười

Hắn đề tay lên gối, xoay người về phía cô: “Cô đau mà cô léo mép nhì. Y chang mấy bà bán cá”

“Giờ mới biết à. Anh không nhớ lúc đi thử váy cưới tôi chinh anh như thế nào sao”

“Nhìn cô yếu ớt mỏng manh mà phun ra mấy câu làm tôi muốn học máu”

“Ai bảo anh gây sự trước đây chứ, nhìn cái bản mặt anh hôm xem mặt với hôm thử áo cưới là tôi muốn đâm. Anh không biết hôm xem mặt anh ngồi đó mặt hách dịch thế nào đâu”

“Cô thì hay lắm chắc, nhìn cô là tôi biết cô mấy mặt, trước mặt họ cô giả nai nết na thấy ón. Đây nhìn cô bây giờ đi lòi cái bộ mặt ra rồi đây” Nhìn

“Đổi với người khác tôi luôn luôn hiền nhá, Còn đối với kẻ xấu xa như anh tôi hiền không nổi. Hôm thử áo cưới anh thử nhớ lại xem coi anh nói cái gì” Liếc

“Cô cũng thử nhớ lại xem coi cô nói cái gì”

“Anh nói gì thì tôi cũng đáp lễ lại anh như vậy thôi”.

“Vậy thì coi như huê”

“Huê cái đầu nhà anh, tại anh toàn gây sự trước chứ bộ”

“Mà từ lúc đó đến bây giờ cô luôn coi tôi là kẻ xấu xa à”

“Ban đầu nhìn anh từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu anh xấu toàn bộ, không có cái gì gọi là ưu điểm ngoài cái mặt cũng ưa nhìn. Nhưng cái tính đào hoa bộ lộ rõ hết trên mặt. Nhìn anh tôi ngán chết” cười

“Tiếp, chỉ mới ban đầu mà, phần sau nữa”

“Ờ thì sau này nhận ra anh cũng có một vài ưu điểm. Như không phải giám đốc bù nhìn, hay như hôm nay không biết anh đứt mấy dây thần kinh mà quay 360 độ chẳng hạn” Cười

“Cô khen mà cũng có chữi cho được”

“Chuyện, còn anh chắc cũng không ưa gì tôi ha”

“Không hẳn vậy”

“Thật sao” Không thấy hắn trả lời, quay ra thì thấy hắn đã ngủ.

Anh ta không sợ bị đá xuống giường hay sao nhỉ. Nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng. Lúc nói chuyện thấy mắt hắn lú lo rồi, mà vẫn gắng nói. Thử xem hắn trụ được bao lâu. Ai ngờ cũng trụ được hai tiếng. Thăm nghĩ anh ta cũng có nhiều ưu điểm đấy chứ. Nhìn xuống tay hắn, chợt nhớ là tay hắn bị bỏng. Cô xuống giường lấy thuốc. Rồi tới giường bôi cho hắn. Xong xuôi cô cũng tiến vào mộng đẹp.

Do ngủ muộn nên bảy rưỡi sáng cô thức dậy thì hắn vẫn còn ngủ. Nhẹ nhàng đi xuống lầu lấy nước uống. Quản gia thấy cô xuống: “Cô dậy rồi à, cảm thấy khỏe hơn chưa”

“Dạ cháu đỡ nhiều rồi dì, hôm nay đi làm được rồi”

“Sao giọng cô khàn thế, để tôi lấy chanh trộn đường cho cô ngâm nhé” Quản gia nói

“Vây phiền dì” Cô đi tới rót nước uống.

“Tôi thấy hôm qua cậu chủ rất lo cho cô đấy. Cậu chủ nhìn lông bông nhưng không hẳn là xấu đâu. Hôm qua thấy cô nằm bất động cậu quýnh cả lên” Bà cười

Cô lặng im, không đáp. Bà quản gia nói tiếp: “À, hôm qua lúc cô chưa tỉnh, dứt thuốc trào ra hết nên cậu dùng miếng mớm cho cô đấy”

Đang uống nước thì cô phọt ra hết. Ho sặc sụa: “Gi, anh ta dùng miếng cho tôi uống thuốc?”

“Vâng”

“Lúc đó có chắc bà à?”

Có cả mấy người làm và cả bảo vệ nữa. Nghe vậy cô đặt cốc xuống, đi lên lầu: “Tên khốn kiếp nhà anh, từ một việc mà anh có ba tội danh, anh mà còn ngủ cần thận tôi tạt axit”

Mở cửa đi vào thì đụng vào đầu hắn. Mắt cô nổi đom đóm, ôm đầu: “Mắt anh bị mù à, không biết tránh à”

“Cô tự đụng vào tôi, la làng cái gì” Mới đánh răng xong đi ra thì cô hùng hổ bước vào làm hắn tránh không kịp.

“Đồ biến thái, ai cho anh dùng miếng dứt thuốc cho tôi. Anh không có cách nào văn minh hơn à. Tôi đau mà anh còn dám lợi dụng, anh có biết làm như vậy là nước bọt của anh trôi vào miệng tôi luôn không. Còn nữa lúc đó cả đồng người đứng đó, ai cũng thấy hết rồi. Anh làm tôi tức chết mà, chửi lông gà ở đâu. Để tôi quát cho anh chữa, để coi lần sau anh có dám tái phạm” Sấn tới đập nơi ngực hắn.

“Lúc đó rồi tính ha, mà cô không phải thức ăn hảo hạng gì nên tôi cũng không có hứng. Ngủ đi” Nhìn cô một lượt

“Gớm, thử chưa mà biết. Không khéo thức ăn tầm thường như tôi đây thử lại không muốn nhả ấy chứ” Đá đều

“Bộ cô đang khiêu khích sao, tôi cũng không ngại ăn món tầm thường đâu” Lết tới gần.

“Đồ điên, anh đúng là động vật ăn tạp. Cát cái mặt sang lãnh thổ của anh đi” Lấy gối đẩy đầu hắn.

Hắn nằm xuống, nhắm mắt. Cô nằm bên kheo tay hắn: “Ê”

“Gi”

“Ngủ thiệt hả”

“Lên giường không ngủ thì làm gì. Nằm yên đi cẩn thận động vật ăn tạp này chồm qua đấy”

“Đầu óc anh được cấu tạo từ vật liệu gì thế. Đồ háo sắc. Muốn chết thì cứ thử” Háy

Đang háy thì cười thân thiện: “Cả ngày tôi nằm đây mãi, với lại tôi chưa buồn ngủ, tôi thức mà anh ngủ thì tôi biết nói chuyện với ai. Nên mở mắt ra buồn đưa đi”

Hắn mở mắt thật, nhìn: “Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Không biết, chỉ biết là chưa qua ngày nên còn sớm. Anh mà ngủ lập tức tôi đá anh xuống giường. Đảm bảo sáng mai có bác sĩ khoa xương sườn chào đón anh tại bệnh viện” Cười

Hắn để tay lên gối, xoay người về phía cô: “Cô đau mà cô lèo mép nhỉ. Y chang mấy bà bán cá”

“Giờ mới biết à. Anh không nhớ lúc đi thử váy cưới tôi chính anh như thế nào sao”

“Nhìn cô yếu ớt mỏng manh mà phun ra mấy câu làm tôi muốn học máu “

“Ai bảo anh gây sự trước đây chứ, nhìn cái bản mặt anh hôm xem mặt với hôm thử áo cưới là tôi muốn đâm. Anh không biết hôm xem mặt anh ngồi đó mặt hách dịch thế nào đâu”

“Cô thì hay lắm chắc, nhìn cô là tôi biết cô mấy mặt, trước mặt họ cô giả nai nét na thấy ón. Đây nhìn cô bây giờ đi lòi cái bộ mặt ra rồi đây” Nhìn

“Đối với người khác tôi luôn luôn hiền nhá, Còn đối với kẻ xấu xa như anh tôi hiền không nổi. Hôm thử áo cưới anh thử nhớ lại xem coi anh nói cái gì” Liếc

“Cô cũng thử nhớ lại xem coi cô nói cái gì”

“Anh nói gì thì tôi cũng đáp lễ lại anh như vậy thôi“.

“Vậy thì coi như huê”

“Huê cái đầu nhà anh, tại anh toàn gây sự trước chứ bộ”

“Mà từ lúc đó đến bây giờ cô luôn coi tôi là kẻ xấu xa à”

“Ban đầu nhìn anh từ đầu tới cuối, từ cuối lên đầu anh xấu toàn bộ, không có cái gì gọi là ưu điểm ngoài cái mặt cũng ưa nhìn. Nhưng cái tính đào hoa bộ lộ rõ hết trên mặt. Nhìn anh tôi ngán chết”cười

“Tiếp, chỉ mới ban đầu mà, phần sau nữa”

“Ờ thì sau này nhận ra anh cũng có một vài ưu điểm. Như không phải giám đốc bù nhìn, hay như hôm nay không biết anh đứt mấy dây thần kinh mà quay 360 độ chẳng hạn”Cười

“Cô khen mà cũng có chửi cho được”

“Chuyện, còn anh chắc cũng không ưa gì tôi ha”

“Không hẳn vậy”

“Thật sao” Không thấy hắn trả lời, quay ra thì thấy hắn đã ngủ.

Anh ta không sợ bị đá xuống giường hay sao nhì. Nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng. Lúc nói chuyện thấy mắt hắn lú lo rồi, mà vẫn gắng nói. Thử xem hắn trụ được bao lâu. Ai ngờ cũng trụ được hai tiếng. Thăm nghĩ anh ta cũng có nhiều ưu điểm đây chứ. Nhìn xuống tay hắn, chợt nhớ là tay hắn bị bỏng. Cô xuống giường lấy thuốc. Rồi tới giường bôi cho hắn. Xong xuôi cô cũng tiến vào mộng đẹp.

Do ngủ muộn nên bảy rưỡi sáng cô thức dậy thì hắn vẫn còn ngủ. Nhẹ nhàng đi xuống lầu lấy nước uống. Quản gia thấy cô xuống: “ Cô dậy rồi à, cảm thấy khỏe hơn chưa”

“ Dạ cháu đỡ nhiều rồi dì, hôm nay đi làm được rồi”

“ Sao giọng cô khàn thế, để tôi lấy chanh trộn đường cho cô ngâm nhé” Quản gia nói

“Vậy phiền dì” Cô đi tới rót nước uống.

“Tôi thấy hôm qua cậu chủ rất lo cho cô đấy. Cậu chủ nhìn lông bông nhưng không hẳn là xấu đâu. Hôm qua thấy cô nằm bất động cậu quýnh cả lên” Bà cười

Cô lặng im, không đáp. Bà quản gia nói tiếp: “ À, hôm qua lúc cô chưa tỉnh, đứt thuốc trào ra hết nên cậu dùng miếng mớm cho cô đấy”

Đang uống nước thì cô phọt ra hết. Ho sặc sụa: “ Gì, anh ta dùng miếng cho tôi uống thuốc?”

“ Vâng”

“ Lúc đó có chắc bà à?”

Có cả mấy người làm và cả bảo vệ nữa. Nghe vậy cô đặt cốc xuống, đi lên lầu: “ Tên khốn kiếp nhà anh, từ một việc mà anh có ba tội danh, anh mà còn ngủ cần thận tới tạt axit”

Mở cửa đi vào thì đụng vào đầu hấn. Mất cô nổi đom đóm, ôm đầu: “Mất anh bị mù à, không biết tránh à”

“Cô tự đụng vào tôi, la làng cái gì” Mới đánh răng xong đi ra thì cô hùng hổ bước vào làm hấn tránh không kịp.

“Đồ biến thái, ai cho anh dùng miệng hút thuốc cho tôi. Anh không có cách nào văn minh hơn à. Tôi đau mà anh còn dám lợi dụng, anh có biết làm như vậy là nước bọt của anh trôi vào miệng tôi luôn không. Còn nữa lúc đó cả đồng người đứng đó, ai cũng thấy hết rồi. Anh làm tôi tức chết mà, chửi lông gà ở đâu. Để tôi quát cho anh chữa, để coi lần sau anh có dám tái phạm” Sấn tới đập nơi ngực hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Sao lúc đó cô không dậy mà chửi tôi đi, bây giờ có phải muộn rồi không" Cười

"Lúc đó tôi sốt đến bất tỉnh, dậy bằng niềm tin à" Nhìn

"Nên tôi mới mớm thuốc cho cô, chứ cô nghĩ lúc nào cũng được vinh dự đấy á. nằm mơ"

"Tôi qua tôi mà biết thì còn lâu mới cho anh ngủ trên giường" Trợn mắt

"Ô hay, trước khi cô tới và sau khi cô tới thì đây cũng là phòng tôi mà" Lóng lánh

"Anh có bị lảm cẩm không, bắt đầu từ lúc cưới tôi nhớ chỉ có mình tôi là chủ sở hữu, nhà anh còn không thèm về hưởng gì vào phòng. Đi mất chỗ rắng chịu nhá" Cười thân thiện

"Từ bây giờ tôi sẽ lấy lại chủ quyền, bắt đầu từ bây giờ tôi ngủ ở phòng này"

"Tôi có cho à" Nhìn

"Không cho cũng phải cho"

Nhìn hấn như sinh vật lạ: "Động vật ăn tạp như anh mà cũng có ngày tu chí sao"

"Hai việc đó có liên quan đến nhau?"

"Tôi thích hỏi đó, muốn ngủ trong phòng cũng được thôi. Nhưng ngủ dưới đất nha. Anh dám bò lên thì tôi cũng dám đạp xuống" Cười

"Cô không đi làm à?" Nhìn

"Á chết, sao anh không hỏi sớm chứ. Bây giờ gần 8 rưỡi rồi, lát nữa tôi bị khiển trách là tại anh đấy" Chạy như bay vào WC thay đồ

"Không phải cô là trưởng phòng sao? Đi muộn tí mà cũng bị khiển với chửi trách. Cô là trưởng phòng rom à"

"Điện, thà nói hai ngày nay tôi đi làm không nói làm gì. Đây tôi mất tầm mắt tích, sáng nay còn đi muộn nữa còn ra thể thống gì" Từ WC đi ra háy

"Tâm trạng tôi đang tốt, nên sáng nay tôi sẽ làm tài xế chở cô" Hấn nói

Cô tới gần hấn: "Không sợ Ái Lan của anh ghen à"

"Cô đừng có ảo tưởng, vốn dĩ tôi tới gặp cô ấy, nhân tiện từ bi chở cô luôn" Cười

Nghiến răng: "Anh được lắm. Nhưng tôi cũng không ngại nhận sự từ bi của anh đâu"

"Vậy đi thôi" Cười

Đi xuống tầng bà quản gia gọi: "Hai người ăn sáng đã"

"Dạ, cháu không ăn đâu. Sắp trễ làm rồi" Cô nói

"Vậy để tôi bỏ hộp cho hai người tới công ty ăn cũng được nhé"

Cô định từ chối, nhưng chợt nghĩ ra mưu kế: "Để cháu tự vào bỏ cũng được"

Quay ra nhìn hắn: " Chờ đây"

Vào bếp cô lấy hai hộp. Hộp cô bỏ nhanh lẹ gọn. Hộp hắn cô bỏ bánh vào trong. Trước khi cho salad vào. Cô cho salad vào cái tô nhỏ bỏ nửa lọ ớt, nửa lọ muối, nửa lọ đường, nửa lọ tiêu. Nói chung có gia vị gì cô bỏ vào hết. Đặc biệt ớt là cô bỏ nhiều nhất. Trộn thật đều rồi cho vào hộp. Hộp hắn cô trang trí cực tỉ mỉ. Nhìn đẹp mắt thì hắn mới động đũa. Đẩy nắp lại: " Dám đắc tội với tôi, cho anh bội thực luôn"

Xong xuôi cô hí hửng đi ra, vừa đi vừa hát, hắn hỏi: " Ở trong bếp cô đập đầu vào đâu à"

" Lại bắt đầu hỏi ngu rồi đấy. Đi thôi"

Dừng xe, cô cười: " Tôi nơi rồi, tôi vào đây, chúc anh ăn ngon miệng nhé"

Xuống xe thì thấy xe của Ái Lan tới, hắn cũng bước xuống. Á ta thấy cô bước xuống từ xe của hắn nên hăm hực đi tới khoác tay hắn, đứng đối diện cô cười: " Ủa, không phải đâu à? Sao nhanh khỏi thế"

Cô khoanh tay tao nhã đáp: " Bộ tôi đau mấy ngày và hết khi nào phải báo cáo với cô à"

Á ta cứng họng, bĩu môi. Bỗng thấy trên tay cô cầm hộp đồ ăn. Và thấy trên xe hắn cũng có một hộp. Như ăn phải dấm chua, hỏi hắn: " Anh đói không"

Tưởng ả mời đi ăn hắn trả lời: " Không"

" Vậy hộp thức ăn trên xe cho em nhé. Vì sợ trẻ nên chưa kịp ăn gì đói thấy mờ luôn"

" Em lấy đi, dù sao anh cũng không đói"

" Cảm ơn anh nhé" Thực ra ả ăn rồi, mà không muốn cho hắn buổi sáng ăn giống cô nên mới giả nai chưa ăn.

Cô xiù mặt xuống, nghĩ thầm thôi xong kế hoạch không thành. Ái Lan à tại cô tự rước họa thôi nhá. Chứ mục tiêu của tôi không phải cô.

Bên này nhìn mặt cô, hắn tưởng cô ghen. Cười như đứng rồi vậy.

Còn ả thì nhìn cô cười đắc thắng, cô háy: " Nhìn gì, làm bài dự thi đề cuối tuần này nộp chưa"

"Đang làm"

"Hai người cứ đứng đó mà tán dóc đi ha, tôi đi vào làm đây" Cười thánh thiện

Định đi vào thang máy thì thấy Châu Kỳ, cô nói: " Anh giờ mới đi làm à"

"Uk, Tại đi sắm đồ cho em bé nên tới muộn"

" Em còn tưởng em tới muộn nhất nữa chứ. Chì cát cát chắc cũng sắp sinh rồi anh nhì"

" Gần rồi em, khoảng gần tháng nữa"

" Trai hay gái vậy anh"

" Là gái em"

"Tiểu công chúa này dễ thương lắm đây, háo hức quá" Cô cười

"Vài bữa cho em cưng nựng thoải mái" Nháy mắt

"Nhớ nha" Cười

"Chỉ sợ lúc đó em có tiểu thiên thần không có thời gian luôn á"

" Giời ạ, ngày đó còn xa tít chân trời anh ơi. Cùng lắm cho anh qua cưng nựng lại" Cô cười

Tối tăng làm việc, đi ngang qua bàn của ả, thấy tờ gì rớt dưới đất. Cô tới nhặt lên, nhìn thì biết đó là bản vẽ. Thầm nghĩ đây là bản vẽ cô ta đem dự thi sao. Màu sắc chói guốc, bài này dự thi thì ai đánh giá nổi chứ. Không biết cô ta vào đây làm bằng cách nào. Cô lắc đầu. Bây giờ chỉ hy vọng vào bản vẽ của Nga thôi (Nhân viên trong công ty hôm nọ được Tuyệt Băng khen)

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tầm mười giờ trưa, chị Lan trợ lý của Châu Kỳ vào phòng cô: "Không định ăn à"

Cười: "Chị vào đây biết thế nào là cũng rủ đi ăn cơm mà, em có đồ ở nhà bới đi rồi. Hay chị ngồi ăn với em luôn. Không phải ngại"

"Ai bảo với cô là tôi ngại, được ăn chùa đại gì không ăn"

"À mà tổ em chuẩn bài dự thi đến đâu rồi" Kéo ghế ngồi xuống

"Em chưa xem tại hai ngày gần đây em không có đi làm"

"Về nhà ba mẹ chồng tận 4 ngày luôn" Chị hỏi

"Về hai ngày, lúc trở lại thì giữa đường xe trục trặc nên ở trên xe một ngày, ngày hôm qua e đau nên nghỉ" Vừa ăn vừa nói

Chị nhìn mờ ám: "Ở trên xe làm gì mà về đau?"

"Làm gì là làm gì, chị đừng có mà đen tối" Nhìn chăm chăm

"Ồ, này giờ chị nói toàn lời trong mà, có em đen tối ấy. Nhưng mà tui nghi lắm nha" Cười

"Chị cứ nghĩ lệch lạc, ăn đi"

Bên này Ái Lan sắp xếp đồ đạc để đi ăn. Thấy trên bàn có hộp thức ăn khi sáng, định cầm vứt sọt rác nhưng mở ra mùi thơm phức và cách trang trí bắt mắt. Nên quyết định giữ lại. Ái lau đĩa, bỏ miếng đầu tiên vào miệng thì nuốt không được mà nhả cũng không xong. Trời ơi, đây mà gọi là thức ăn sao. Vị không ra vị (tại gia vị hỗn hợp mà), đã vậy quá quá cay. Mặt á đỏ bừng như tôm luộc. Hết: "Nước, cho tôi nước"

Nga thấy khó chịu, nói vọng qua: "Cô tưởng đây là nhà à, muốn gì được nấy sao. Có tay thì tự đi mà rót"

Do cay nên á không thèm trả lời, chạy như bay đi lấy nước. Uống ừng ực

Đang dọn chỗ vừa ăn, cô cũng nghe thấy giọng á. Haizz, lại thêm một động vật ăn tạp. Tưởng cô vứt rồi chứ. Đáng đời. Cô chuẩn bị quay lại bàn làm việc thì á ta xông vào, cô nói: "Không biết gõ cửa à"

Á ta mặt cau có: "Người làm nhà cô không biết nấu ăn sao"

Cười nhếch mép: "Cô nghĩ người như Ngô Đình sẽ thuê một người không biết nấu ăn sao"

"Hay trong lúc tôi không để ý cô vì ghen tị nên mới bỏ gì vào thức ăn của tôi"

"Nào cô bị úng à, Tuyết Băng tôi điên mới đi ghen với cô vì hộp cơm. Ăn tạp thì ráng mà chịu đi đổ lỗi cho ai" Cô bực bội

Á ta dậm chân, định đi ra. Cô nói: "À quên nói với cô, hộp cơm khi sáng Ngô Đình đem cho chó ở công ty ăn đấy. Chắc anh ta thêm bột hay thêm mấy loại chó thích nên mới có mùi cô vừa "ăn" chẳng hạn"

Á ta chưa kịp nói thì cô có điện thoại, là Cẩm Mân: "Ê mày làm gì mà từ khi có người rước là bơ bạn bè luôn vậy hả"

Cô cười: "Làm gì có, tại mày im hơi lặng tiếng đấy chứ"

"Tao im mày cũng im luôn hử" hét

Bỏ điện thoại ra xa: "Tao mới từ quý môn quan về, mày muốn tao xuống lại à"

"Hả, mày đang ở đâu"

"Công ty, bây giờ gặp nhau ở quán X đi. Hôm nay tao cũng không có việc gì quan trọng"

"Ok"

Cúp máy, cầm túi xách chuẩn bị đi. Nhìn ả đứng từ nãy đến giờ: " Muốn làm tượng à? Có cần tôi lấy xi măng đắp cho cô không"

Không đợi ả ta trả lời cô đã đi. ả ta tức hộc máu.Điện cho Ngô Đình xả tức. ả làm một tràng dài. Nào là thức ăn dị hợm,khó ăn, khó nuốt..... Hấn nghe xong nghĩ lại biểu hiện của cô lúc sáng. Thì ra hộp cơm đó có vấn đề. Phù may quá, đưa cho Ái Lan hộp cơm quả là đúng đắn. Không thì chết toi. Tuyệt Bãng cô được lắm. Biết tay tôi. Hấn gọi điện báo người làm mua hình nộm ma. Bảo trước khi cô về thì tắt hết điện nhất ma cô: " Thưa cậu, hôm nay cô chủ nói đi với bạn nên về muộn"

Nhìn đồng hồ: "Vậy cứ chuẩn bị hình nộm đi, lát tôi về rồi tính"

Cô bước vào quán đã thấy Cẩm Mân ở xa, đi tới: " Xin chào"

Cẩm Mân đập dưới chân cô: " Chào cái đầu cậu, mày ngày này cô đi đâu, khai mau"

Mất lòng lạnh, chống hai tay lên cằm. Trả lời mông lung: " Hai ngày cuối tuần về nhà, ngày chủ nhật trên đường về thì xe bị hư. Ở đó nguyên ngày, sau khi về thì sốt"

"Làm gì mà sốt"

" Ở thì...chắc lâu ngày trời trời ấy mà"

Cẩm Mân khuấy ly nước nghĩ gì đó rồi ngẩng đầu lên hỏi: " À mà từ đợt ra ở riêng đã về thăm bên ngoại chưa"

Cô bồng trà ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ: " Chưa"

" Vẫn đang còn giận chuyện ép mày cưới à"

Cười mông lung: "Dù sao cũng cưới rồi, giận với không giận còn quan trọng sao"

Đang yên tĩnh thì tiếng điện thoại reo.Cô nói: "Nhắc đến tào tháo là tào tháo tới"

"Ai vậy" Cẩm Mân hỏi

"Ông"

Cô nhấn phím nghe: "Con nghe"

"Lấy chồng là quên cái nhà này rồi sao. Không biết về thăm nhà lấy một lần à"

Cô đáp: " Mai cháu sẽ về ạ"

" Uk, vậy để ta nói với mẹ cháu làm vài món cho hai đứa"

"Chồng cháu bạn không có thời gian, mình cháu về là được rồi" Bãng quơ

"Bạn kiêu gì mà không sắp xếp được một buổi, còn ra thể thống gì nữa. Mai hai đứa cùng về, thế nhé" Cúp máy

"Ồ nhưng mà,...."

Cô bực bội, đặt mạnh điện thoại xuống bàn. Cẩm Mân nói: " Có chuyện gì to tát đâu, mai lòi thằng chồng cậu cùng về là xong"

Háy: " Chắc gì anh ta đã chịu về"

"Thử mới biết "

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

6h tối hần về chuẩn bị đầu ra đây, mỗi người làm là tạo hình ghê rợn, đèn nhấp nha nhấp nháy. Máy người làm cũng ái ngại sợ cô chủ nói nhưng giữa cô chủ và cậu chủ thì lại sợ hần hơn.Nên nhắm mắt mà làm vậy.

Cô đi xem phim, shopping... với Cẩm Mân, tung tăng đến 9h tối mới về đến nhà. Ở ngoài cô thấy là lạ, sao hôm nay trong nhà yên tĩnh đến thế. Mở cửa bước vào thì tối om, cũng hơi sợ sợ. Đi đâu hết rồi, sao trong nhà lại tối như vậy chứ. Cô mò mẫm đi tới bật đèn sợ vào để bật thấy lại không giống công tắc, chưa kịp hoàn hồn thì đèn cứ nhấp nháy nhấp nháy ngược lên thì thấy cái mặt chính ỉnh.Tóc dài áo trắng, cô la oai oái. Chạy tới mấy công tắc khác bật cũng tương tự, cô la chắc hơn cả cái loa phát thanh. Hần ở trên tầng cười đắc chí. Cô ở dưới sợ xanh mặt, chạy lên tầng thì cũng tối thui. Mới đặt chân lên bậc thềm thấy con gì ở dưới, cô giật bắn. Nhắm mắt nhắm mũi mặc kệ dưới chân đang đạp con gì chạy vào phòng. Hần đang đứng ở gần cửa, cô vào thì chắc chắn đụng trúng hần. Lại tưởng giống mấy cái mặt tôm lợm như ở dưới tầng, la quá trời, ngã cái uỳnh xuống đất.Bỗng có tiếng cười khúc khích, lét tới bật điện. Thấy mặt hần: "Mấy trò này anh bày ra sao"

"Ai bảo cô bỏ gì vào thức ăn của tôi"

Cô nổi khùng, son phấn gì đều ném lia lịa về phía hần: "Tên khốn kiếp nhà anh, có biết là tôi yếu tim lắm không.Anh mà quá trớn thêm tí nữa đi mua hòm chôn tôi là vừa rồi đây.Hộp thức ăn đồ anh đã ăn đâu. Có ăn cũng không chết được. Cô bỏ của anh ăn vào vẫn mạnh miệng vẫn khỏe như tôm tươi đấy thôi"

Người làm nghe tiếng cô quát thì lật đật chạy lên với bộ dạng như cũ, đã vậy bật đèn nhìn dưới sàn toàn là gián. Làm cô thót tim lần nữa, quát: "Các người coi hết mấy cái hình nộm mặt nạ gì đấy hết ra cho tôi, hết trò hết việc để làm rồi à"

Đây là lần đầu tiên thấy cô giận dữ như vậy biết mình sai rồi: "Thật tình xin lỗi cô"

"Xin lỗi có ích gì chứ, bây giờ đi thu dọn bãi chiến trường các người mới bày ra đi"

Gật đầu lia lịa: "Dạ vâng "

Sau khi người làm ra ngoài hết cô mới chống tay để đứng lên, đứng chưa được thì ngã tạt hai. Hần ngồi xuống hỏi: "Sao thế"

Cô bóp chân, nhìn: "Tránh ra, ai mượn anh lo"

Thấy chân cô có vẻ bị bong gân, bế cô xuống tầng để bôi thuốc. Cô la oai oái, nhéo tay hần: "Tên khốn kiếp, thả tôi xuống. Anh còn thấy tôi chưa đủ thâm à"

Đến giữa cầu thang hần mới lên tiếng: "Muốn xuống à? Tôi thả đấy nhé"

Làm điệu như chuẩn bị thả. Cô sợ chết khiếp, ôm chặt hần" Anh ăn rồi cứ chơi đại thế, anh mà thả thì liệu hồn"

"Tại cô bảo thả cô xuống mà"

"Anh không biết chọn vị trí địa lí để thả à"

Đặt cô xuống ghế, lấy thuốc bôi cho cô: "Xin lỗi, hơi quá. Lần sau sẽ không như vậy nữa"

Trợn mắt" Còn dám có lần sau"

"Có" cười

"Xin lỗi mà có thái độ như vậy à" Hộc máu

"Thích, làm gì được nhau"

" Anh đang thách tôi sao" Cười thánh thiện

Chưa đợi hần trả lời cô đã nhét bông y tế vào miệng hần, định nhét thêm hần bắt tay cô lại. Cứ vậy cứ nhào lộn trên ghế cô chồm lên người nhét bông vào thì hần nhả ra.

"Có cái kiểu vợ dám bạo hành chồng à"

"Cái này còn nhẹ nhàng cho anh lắm rồi" Cười

"Stop,stop"

"Muốn tôi tha thì đáp ứng với tôi một chuyện" Ngưng nhét bông

"Chuyện gì"

"Ngày mai về nhà tôi dùng cơm, ông kêu về"

" Tưởng chuyện gì"

"Tóm lại anh có về không"

"Về thì về" Vừa nói hấn bẻ chân cô cạy rắc

"Aaaaaaaa....đau tôi. Ngửa tay à" Nhéo tay hấn

"Thử cử động xem hết đau chưa" Nhìn

Cô thử lắc lắc chân, đỡ đau hơn nhiều. Đã đứng lên được. Hấn đắc ý: " Không định cảm ơn à"

"Chưa cho anh một trận là may lắm rồi" Háy

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Bây giờ sáng cô dậy sớm vệ sinh cá nhân, trang điểm, làm tóc. Mở tủ cô chọn cho mình chiếc váy trễ vai màu xanh, cộng đôi giày Platform màu trắng. Cầm theo túi xách xuống lầu. Bà quản gia ở trong bếp vọng ra: " Cô ăn sáng nhé, để tôi lấy bát"

Cô ngồi nơi ghế: "Vâng, phiền dì"

Hấn đang ăn ngẩng đầu nhìn cô: " Giờ mới xuống, chậm như rùa"

Cô đang thư thả ngồi bấm điện thoại, liếc hấn: " Anh là trai hay gái? Con gái như tôi đâu phải khỏe như loài đực bọn anh. Nào là dưỡng tóc, trang điểm, chọn trang phục,..vvv Vậy là nhanh lắm rồi đây"

Bà quản gia đem bát ra, định múc súp thịt cho cô: " Ấy, con ăn chắc salad"

"Ăn vậy sao đủ chất dinh dưỡng" Bà đáp

"Tại mấy ngày gần đây thấy người có hơi tăng kí, muốn giảm lại dì ạ"

"Cô tăng lên nữa thì có, chứ giảm cái gì. Nhìn là biết" Hấn bĩu môi

"Nhiều chuyện, nói nữa là tôi móc mắt anh ra bây giờ. Đừng bao giờ dại mà đã thương vóc đáng phụ nữ"

Bà quản gia vào bếp cầm giỏ trái cây rồi đi ra nói với cô: "Đồ cô dọn chuẩn bị đây ạ"

Cô mỉm cười: "Dạ, nhờ dì bỏ ngoài xe cho cháu với ạ"

Hấn hỏi: "Lâu lâu mới về mà cho giỏ trái cây thôi à"

"Của ít lòng nhiều" Cô lạnh nhạt. Băn cô đi chắc lợi nhuận thu về cũng nhiều lắm

Hấn nhìn đồng hồ: "Đi thôi"

Trên xe đang đi được nửa đường thì điện thoại hấn reo: "Alô"

"Mấy ngày này anh mất tích đi đâu" Á gọi

"Công việc bận nên anh ở lại công ty"Trả lời như thiết

"Trưa nay tới chỗ em đi ăn trưa nhé" Á làm nũng

"Mai,trưa nay anh không ở công ty"

Hơi khó chịu: "Vậy cũng được, mà cô ta sao không thấy đi làm"

"Không biết nữa, sao à?"

"À không có gì"

"Ừ, vậy em làm việc đi" Hấn cúp máy, chăm chú lái xe.

Cô nhái lại lời hấn, bấu môi: "Công việc bận nên anh ở lại công ty"

Làm như cô là người thứ ba đi ngoại tình với hấn không bằng: "Diễn cũng đạt lắm"

Cô vừa nói thì tới nơi, hấn ra sau xe lấy giỏ trái cây cùng cô đi vào. Án chuông nghe tiếng mẹ: "Tới đây, tới đây"

Mở cửa, thấy cô và hấn: "Hai đứa vào đi. Ba và ông ở trong phòng khách đấy"

Vào phòng khách thấy hai người đang ngồi chình ịch ra đấy. Không thèm nhìn cô lấy một cái, ông nói: "Ngô Đình đấy hả, lại đây chơi vài ván cờ với ta đi con"

"Dạ" Hấn cầm giỏ trái cây không biết để đâu. Thấy thế ba nạt cô: "Cầm cho nó, ai lại để đàn ông cầm mấy thứ lặt vặt này chứ"

Cô cầm giỏ trái cây từ tay hấn. Tức chết cô, bộ cầm đồ lên ăn sao không nói đàn ông không thèm ăn luôn đi, sĩ diện lắm mà. Cô tưởng tượng mình đang ở thời phong kiến. Nói với hấn: "Anh ở đây, tôi vào phụ mẹ"

Vào trong thấy mẹ đang thái đồ: "Cần con giúp gì không?"

"Lấy thịt trong tủ lạnh rửa cho mẹ"

Thấy mẹ ngẩn người, giống như đang có tâm sự: "Có chuyện gì à? Nhìn mẹ có vẻ không được vui cho lắm"

Đang cắt nghe cô nói bỗng cắt trúng tay, cô tới lấy băng cá nhân đưa cho mẹ: "Có chuyện gì thiệt à mẹ"

Nước mắt mẹ rớt: "Đâu có"

"Không thì sao mẹ lại khóc. Rốt cuộc là chuyện gì"

Do dự một lúc mẹ mới nói, vừa nói vừa nức: " Ba con đánh bạc, thua hết tiền đi vay người ta để đánh. Sau người ta tới tận cửa đòi, không có để trả nên lấy đôi bông tai hồi xưa bà nội cho mẹ đem đi cầm rồi. Đôi bông tai đó là vật bà nội đưa mẹ làm vật kỷ niệm trước khi mất. Đôi bông tai đó rất quan trọng đối với mẹ. Còn thấy đấy, mẹ ở nhà làm nội trợ lấy đâu ra tiền mà đi chuộc lại cơ chứ"

Lấy đồ của người ta đi bán, mẹ đứng trong bếp khóc mà vẫn còn ngồi ung dung đánh cờ. Thật hết thuốc chữa. Cô đi tới lau nước mắt trên má bà: "Thôi mẹ đừng khóc nữa, lát dò hỏi coi ba cầm ở đâu con đi lấy về cho. Không biết hỏi đó sao mẹ lại đi lấy ông ta nữa. Lấy ông ta mấy chục năm qua mẹ có sướng gì đâu. Ăn rồi hết bị cái này rồi đến cái khác"

Mẹ im lặng không nói. Cô bảo: "Thôi quên đi, hôm nay con rảnh lát dẫn mẹ đi mua sắm"

"Chồng con không phải đi làm à"

"Con rảnh mẹ không cần đi làm vẫn có lương, nên hôm nay anh ta làm tài xế cho mẹ con mình" Nháy mắt cô cười

"Ai lại làm thế"

"Chắc con làm là được rồi, mẹ dọn thức ăn nhé con ra kêu mọi người vào"

Cô đi ra: " Thức ăn xong rồi mời mọi người vào ăn cơm "

Nghe cô nói nhưng không thèm nhìn cô, ba nói với hấn: "Vào thôi con"

Hấn đáp: "Mọi người vào trước đi ạ, lát con vào"

Đợi hai người vào, cô chạy tới chỗ hấn. Biết hấn không thích chơi cờ nên giả hỏi: "Lát anh ở đây chơi cờ hay đi với tôi"

"Đi đâu?"

"Đi đâu hỏi làm gì, trả lời trước đi rồi tôi nói cho"

"Đi với cô, chơi cờ chán chết"

Biết ngay thế nào cũng trả lời vậy: " Lát nữa tôi dẫn mẹ đi chơi, hôm nay anh vinh dự được làm tài xế"

"Tôi đòi ý, ở đây chơi cờ còn hơn"

"Thôi mà đi đi" Đẩy đẩy tay hắn

"Không"

"Miễn anh đi với tôi, anh muốn gì tôi cũng đồng ý" Cười hiền từ

Cười thánh thiện: "Ăn cô được không"

"Trừ cái đó ra"

"Không phải nói muốn gì cũng đồng ý sao" Ngây thơ vô số tội

Cười: "Biết anh ăn xong sẽ phải mửa, nên tôi đòi lại. Du di nhất là cho anh ngủ trên giường một tháng. Còn anh mà không đồng ý tối nay lăn vào nhà tắm mà nằm nhà"

"Đang uy hiếp?"

Cười chói lóa: "Cứ cho là vậy đi ha"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Đôi co một lúc thì mẹ kêu ăn cơm, người trước người sau lon ton đi vào. mẹ nói với hắn: "Chưa biết con thích gì nên mẹ nấu mỗi thứ mỗi ít"

Hắn chưa trả lời, ông lên tiếng vô duyên dễ sợ: "Sao không hỏi con Băng, làm vợ thì tất nhiên phải biết sở thích của chồng"

Cưới mới được mấy tháng làm như mấy năm rồi không bằng. Trước khi cưới cô còn không biết anh ta là ai nữa. Tình đầu còn chưa có tự nhiên rớt xuống ông chồng. Cô không trả lời, tao nhả ả. Hắn cười: "Con dễ ả, không có cầu kỳ"

Nói gì cô cũng ả và ả, miệng không mở. Bà nói cô: "Không biết gấp thức ăn cho chồng ả"

Ồ, đáng ra chồng phải gấp cho vợ chứ. Thay đổi bao giờ vậy? Ngược đời đến thế là cùng. Nói vậy chứ cô vẫn gấp. Gấp nhiều nữa là đằng khác.

Cô ăn đến mức không nuốt nổi nữa nên lăn ra ngoài xem TV. Ngồi đây lâu chắc cô thổ huyết, về nhà mình mà cứ như đang ở với nhà chồng á. Nói thật họ thường thấy ở nhà mình thoải mái hơn nhà chồng. Nhưng cô lại thấy khác.

Cô ra được năm phút thì hắn cũng ra, đang găm táo cô hỏi: "Không ăn nữa ả"

"Còn ăn thì tôi ở đây làm gì, hỏi thừa"

Cô nhét miếng táo vào miệng hắn: "Thích thì hỏi đây, anh ý kiến?"

Thấy cô đang xem một bộ phim hắn hỏi: "Cô thích mấy bộ phim ngôn tình này lắm hả"

"Ồ, mà sao"

"Sến súa"

"Anh phải nói là lãng mạn hiểu chưa" Háy

Hắn bĩu môi, đến đoạn có nam chính xuất hiện cô lắc lắc người hắn trầm trồ: "Ồi, hoàng tử của lòng tôi. Đẹp trai quá đi"

Hắn đen mặt: "Đây là nguyên nhân cô thích mấy bộ phim cầu huyết này ả"

"Ừ, toàn trai đẹp. Anh thấy chưa, thân hình rắn chắc kia kìa" Cô chỉ chỉ trên TV

"Hiện thực chút đi, không thấy cô đang ngồi cạnh một người cũng như vậy sao"

Đang xem nghe hắn nói cô quay ra: "Anh á"

Hắn tự mãn: "Thời đi học tôi được nhiều cô tò tình lắm đấy"

"Ồ ghê nha" Cô nhìn hắn từ trên xuống dưới. Phán câu:"Ừ thì cũng đẹp trai, cao có rắn chắc có trắng cũng có. Nhưng vẫn thua soái ca ngôn tình của tôi nha. Anh được nhiều cô thích lắm à?"

"Ừ"

"Cô nào không chọn lại đi chọn cô Ái Lan gì gì đấy xấu hơn xấu hoặc xấu từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong. Tóm gọn lại là toàn thị nò thích anh chứ gì. Nên mới chọn một cô được nhất trong đám đông"Cười như được vàng

Hắn mặt đen, tới sát mặt cô: "Cười đã chưa, đã rồi thì im cho tôi nhờ. Sáu múi như tôi đây mà cô đánh giá thấp vậy à"

"What? sáu múi? thật hay giả" Cô sờ sờ

"Ôi trời, sáu múi kìa. Anh mà cũng có á? thật không thể tin nổi. Mà kệ anh nói với tôi làm gì. Anh sáu múi hay mười múi còn lâu tôi mới quan tâm. Đi tìm mấy thị nò của anh hồi xưa mà khoe,xó" Cười thánh thiện

"Lát nữa tự đi một mình nha, tôi về trước"Đen tập hai

"Ồ Ồ anh nở lòng nào" Mặt giả méu tay thì đang nhẹ nhàng từ từ lấy chìa khóa xe trong áo khoác hắn

"Kệ cô"

Cô lấy được khóa xe thì giờ ra trước mặt hắn: "Vậy cũng được, lát tôi tự về. Còn bây giờ anh bắt xe mà về nha"

"Cô được, ngon" Hắn ghen lời

Bỗng điện thoại cô reo: "Con nghe mẹ"

"Năm nay sinh nhật Ngô Đình cũng là ngày kỉ niệm 20 năm thành lập công ty nên sẽ tổ chức cùng một lần. Địa điểm tổ chức hai con tự chọn nha. Đặt trước kéo đến gần ngày không có mà đặt đâu"

"Dạ vâng, bọn con sẽ thu xếp"Cúp điện thoại cô hỏi: "Chuẩn bị đến sinh nhật anh à"

"Hình như vậy"

"Không có quà đâu nha"

"Tôi có bảo cô tặng à"

"Mẹ bảo năm nay sinh nhật anh cũng là ngày kỉ niệm thành lập công ty, nên dặn chúng ta đi đặt địa điểm tổ chức"

"Vậy lát cô đi chơi với mẹ, còn tôi đi tìm địa điểm"

"Cũng được, nêu cách trang trí để họ làm luôn "

Cô đi với mẹ chuộc lại đồ. Rồi dẫn mẹ đi shopping: "Chuẩn bị nhà chồng con tổ chức tiệc, mẹ chọn cho mình bộ đồ đi"

"Thôi, mẹ có rồi. Không cần tốn kém"

"Đã vào đây có rồi cũng phải mua. Để con chọn cho nhé"Đi qua đi lại thấy chiếc áo khoác họa tiết và chiếc đầm voan. Cô lấy xuống bảo mẹ vào thử, mẹ thấy giá bảy chữ số: "Ồi đắt thế, mẹ già rồi không cần phải chau chuốt nhiều. Nhà chồng con biết thì không hay đâu"

"Biết thì sao?Con dùng tiền mình làm ra chứ có dùng tiền bên đó đâu mà sợ.Nên mẹ khỏi lo, cứ chọn thoải mái"Cô nói

"Hai đứa về sống với nhau thế nào"

"Tạm ổn"

"Về nhà chồng hai ông bà bên đó có tốt với con không"

"Hiện tại rất tốt"

Đi qua khu trang sức thì thấy chiếc đồng hồ nam khá đẹp.

Hắn đeo có vẻ hợp, ngắm một lúc cô nói với nhân viên: "Tôi lấy chiếc này, phiền cô gói lại"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Sau khi shopping hai mẹ con đi ăn, đang ăn mẹ hỏi: "Lúc này con mua đồng hồ cho Ngô Đình à"

Mặt tỉnh bơ: "Đâu có, mua cho con mà"

"Đồng hồ đó không phải của nữ, mua thì nói mua. Vợ mua cho chồng là bình thường có gì phải giấu. Mà khi nào định có cháu cho mẹ bông thế"

Cô ho sặc sụa: "Còn sớm, tuổi thanh xuân của con đang còn phơi phới. Chuyện đó tính sau đi mẹ"

"Sớm gì nữa tính giờ là vừa rồi"

Có bằng niềm tin à, chưa động chạm gì đâu đấy. Nên nhớ cô bị ép cưới, làm như cô tự nguyện không bằng. Haizz có con sao, thật xa vời: "Uk thì khi nào trời cho thì có, trời chưa cho mà muốn cũng chịu"

"Nhưng mà,...."

Bỗng điện thoại cô reo, hiển thị Châu Kỳ: "Alo em nghe"

"Em đang ở đâu đấy, bên cổ đông đổi lịch lại là hai ngày nữa xếp giải bài thi nên chiều nay chúng ta phải cùng với phía họ tham gia chấm bài. Em về kịp không"

Cô nhìn đồng hồ: "Chắc kịp"

"Ok"

Cúp điện thoại, cô nói với mẹ: "Công ty con có việc nên không đi chơi tiếp được. Chắc tới công ty thì con về nhà luôn"

"Uk công việc là trên hết, nhớ điện thoại nói con về rồi. Kéo nó lại tới đón mất công"

"Dạ"

Vừa đi cô vừa gọi cho hân bảo không cần tới chờ. Khoảng một tiếng sau cô về tới công ty. Đi vào phòng: "Mọi người đã hoàn thành xong bản thiết kế rồi chứ"

Đồng thanh: "Dạ rồi"

"Làm tốt hết không"

Ả chanh chua trả lời: "Tất nhiên là tốt rồi. Không khéo bài của tôi là nhất đấy"

Cô rùng mình, nhớ lại bản vẽ mà cô ta phác thảo. Ờo bản của cô ta mà nhất chắc công ty này đứng chót thế giới quá. Cô không đáp, quay sang hỏi Nga: "Em thì sao Nga"

Cười tươi: "Ồn chị"

"Hy vọng bài giải nhất là của thành viên tổ mình. Thôi mọi người làm việc đi chị đi chấm bài"

Mười lăm phút sau cô có mặt tại phòng chấm. Còn chỗ cạnh Châu Kỳ còn trống cô đi qua ngồi. Trong phòng đều là các cổ đông, trưởng phòng các tổ và giám đốc. Bước đầu mọi người nghe thể lệ chấm bài. Đề công bằng nên các bài đều cất phách, không biết bài nào là của ai. Trường hợp đặc biệt chỉ có đút lót người chấm thì mới biết bài đó là của ai. Mà từ khi cô vào làm thì không có trường hợp như vậy. Trường hợp đó bị kỷ luật rất nặng, nên cô nghĩ không ai dám. Chỉ có giải nhất thì mỗi trưởng phòng đề xuất một bài và giải thích vì sao lại chọn mẫu đó xếp giải nhất. Sau đó các cổ đông cùng nhau góp ý kiến để thống nhất. Các giải khác thì xét theo kỹ năng. Giải nhì ba bài, giải ba bốn bài. Giải nhất một bài vì chức phó phòng chỉ thiếu một.

Cô chăm gàn mấy chục bài thì chưa thấy bài nào cô ưng ý nhất. Tổ cô thì một bài nhìn giống bài Ái Lan đã bị loại ngay từ đầu. Cô thờ dài lắc đầu, lúc sau thấy một bài làm cô rất ấn tượng. Nhìn giống vảy đầm công sở nhưng lại nhìn giống áo dài của nữ sinh. Tông màu rất đơn giản nhưng cũng rất bắt mắt. Nên cô chọn bài này để xuất giải nhất.

Sau một hồi tranh cãi ý kiến gay gắt cuối cùng bài cô đề xuất được xếp giải nhất. Chấm bài thi xong cô định về thẳng nhà. Bỗng điện thoại reo hiện thị Cẩm Mân: "Chạy đây cưng"

Bên kia: "Cung gì mà cưng, nhà tao một thiên thần đáng yêu vừa mới ra đời nè"

"Chị Cát Cát sinh rồi sao? Sao nãy gặp anh mà không nghe nói gì hết"

"Lúc anh tao tới công ty thì chị mới bắt đầu có triệu chứng lâm bồn, bé mới sinh tao gọi cho mày liền đây"

"Ngày kia tao qua chơi, có cháu rồi thì lo mà nết na thùy mị đi nghe chưa. Kéo cháu nó lại nhiễm tính của mày thì ôi thôi ế giống cô luôn"

"Cẩn thận tao vất mày xuống hồ cho cá ăn bây giờ. Thôi mai gặp, vào nhìn cháu yêu của ta đây. Chào tạm biệt"

Đi xuống tầng để bắt xe về, thấy hân đồ xe đứng dựa trước công ty. Cô đi tới: "Buổi tối rảnh rồi sinh nông nổi chạy tới đây làm tài xế à"

"Ăn gì chưa"

"Chưa"

"Vậy thì đi, tôi cũng chưa ăn"

Cô theo đuôi, kéo áo hân: "Anh tài xế ơi, nói trước là tôi không có tiền trả đâu nhé. Nhìn thế này thôi chứ tôi nghèo lắm. Ăn xong anh cũng không có tiền trả thì tự ở lại rửa bát cho họ nha"

Đang nói say sưa hân quay phắt lại làm cô hú hồn: "Cô đúng là, biết vậy ở nhà ngủ sướng hơn"

Tới một nhà hàng, lúc chờ món hân đi rửa tay. Không có việc gì làm cô nhìn ra ngoài ngắm trời. Lúc nhìn ở cửa thì thấy cô bồ của ai đó đi vào, đúng lúc ả ta cũng thấy cô. Vừa nãy ở ngoài thấy xe hân, vào đây nhìn thấy cô thì đoán ra hai người này cùng đi với nhau. Máu ghen của ả nổi lên, đi tới nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn nhưng vẫn tươi cười: "Cô cũng tới đây ăn à, tôi có thể ngồi chung được không"

"Tùy cô"

Cô ta kéo ghế ngồi xuống, nhà hàng này hân chưa dẫn ả đến bao giờ. ả phun một câu xanh rờn: "Nhà hàng này Ngô Đình thường xuyên dẫn tôi tới ăn lắm đấy, đến nỗi chán ngấy"

"Chán ngấy mà hôm nay cô vẫn tung tăng chạy tới đây ăn à" Cô cười mỉa

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Hân từ trong đi ra thấy ả thì hơi ngạc nhiên, ả chạy tới kéo hân ngồi cạnh: "Không phiền khi em dùng bữa chung chứ"

Cô đang ăn nghe ả nói vậy thì bĩu môi, đã ngồi rồi còn bày đặt hỏi. Chưa thấy ai vừa mặt dày vừa giả tạo như cô ta. Nghe ả nói hân nhìn về phía cô, còn cô không thấy hân đáp thì ngẩng đầu lên. Mời cô đi ăn mà thành ra thế nên thấy khó xử chứ gì, cô nghiêng rằng: "Anh không nghe cô ta hỏi à? Nhìn tôi làm gì"

Hân cười như không cười: "Bữa ăn này cô trả tiền, thì tất nhiên tôi phải hỏi ý cô chứ"

Cô cười: "Vậy cũng được" Quay ra nhìn ả: "Không ngại khi vợ bỏ cô trả tiền chứ"

Ả mặt đen nay còn đen hơn, mặt như muốn ăn tươi nuốt sống cô nhưng không làm gì được: "Ồ vậy sao được, bữa ăn nay để tôi mời"

"Tùy cô" Cô đáp

Ả hống hếch ra oai kêu tận mười mấy món làm mấy bàn khác phải ngoái lại nhìn. Cô hết nói nổi, bỗng có tiếng vang lên: "Kêu nhiều như vậy nhớ ăn cho hết kéo lại phí tiền của ba mẹ, chứ bạn tôi không thể ăn giùm cô đâu. Ăn từ từ thôi kéo mắc cổ chết không kịp ngáp bây giờ"

Cô ngạc nhiên nhìn Cẩm Mân: "Ồ, mày làm gì ở đây?"

"Công ty tao tổ chức đi ăn, lúc đi ra thì thấy mày. Mà mày cũng từ bi phết ấy, ngồi ăn với tình địch mà cũng thoải mái gôm. Chắc cũng không phiền khi tao ngồi chung đầu nhì"

Hôm ni là ngày gì vậy trời, chắc là ngày xum họp người quen. Một Ái Lan đã đau đầu rồi, thêm một Cẩm Mân nóng tính nữa đảm bảo hai người này làm sập tiệm họ luôn.

"Cứ tự nhiên" Hần đáp

"Chào anh, em là bạn của băng. Ngày cưới em cũng có mặt anh còn nhớ chứ"

"Ừ, còn nhớ"

Cẩm Mân quay ra nhìn ả với ánh mắt đầy kỉ thị: "Chào cô, chúng ta đã từng nói chuyện cô còn nhớ chứ"

Hần thắc mắc hai người có quen biết gì mà gặp mặt. ả tưởng Cẩm Mân giả bộ trước mặt hắn để gây thiện cảm nên gật đầu. Còn cô thì ôi thôi, ngày hai người này chạm mặt là lúc ở phòng cưới.

Cẩm Mân nói to làm mấy bàn kia đều nghe thấy: "Cô không biết đâu ngày bạn tôi lên xe hoa tôi rất rất ấn tượng với cô. Ở trong phòng cưới ấy, nhớ rồi chứ?"

Không đợi ả chen miệng vào: "Lúc tiệc tan tôi có mở camera xem lại lúc bạn tôi và cô ở trong phòng. Xem xong tôi quyết định sẽ có ngày tôi tìm cô ôn lại chuyện cũ. Tiệc mục của cô quá đặc sắc, tên gì nhĩ? à Người Tình Đi Dạy Đòi Cô Dâu"

Cẩm Mân quay ra nhìn hắn: "Anh không biết đâu, hôm đó cô ta đi đôi giày kêo lạch cạch vào phòng cô dâu khoe mình là người mỗi đêm mỗi hôn tay ảm chung giường với chú rể. Và oai phong lắm liệt chờ xem cuộc hôn nhân kéo dài bao lâu, chờ đến ngày cô dâu nhục nhã bị đuổi. Mặt hồng hếch dễ sợ luôn"

ả mặt xanh lét, chỉ chỉ: "Cô nói láo đừng bịa đặt!"

Mặc kệ ả Cẩm Mân nói tiếp: "Anh thử đặt vào vị trí của bạn tôi ngày đó mà xem nếu anh là bạn tôi chắc cũng không cười nói, vui tươi phấn khởi cho nổi. Cuộc hôn nhân này vốn dĩ bạn tôi cũng không muốn nếu anh có trách thì hãy trách bậc cha mẹ đã ép buộc các người và hãy trách chính anh. Mặc dù cuộc hôn nhân này bị ép buộc nhưng anh không thiệt, mà chỉ có duy nhất bạn tôi thiệt thòi. Khác hơn trước là bây giờ trên danh nghĩa anh có thêm người vợ chứ cũng chẳng mất mát cái gì. Bạn tôi chỉ mới hai mẩy mà thôi, đáng ra tuổi này phải cùng người mình yêu hẹn hò cùng nhau nắm tay đi khắp nơi lưu lại những kỉ niệm. Chứ không phải ngồi đây để sắm vai vợ trên danh nghĩa của anh. Nếu anh muốn bạn tôi cùng anh đi tiếp tới con đường phía trước thì hãy vứt từ trên danh nghĩa vào sọt rác cho tôi. Và đá cô bỏ ngay và liền. Trong tình yêu chỉ có hai chứ không có ba. Còn đã không có ý gì anh giải quyết như thế nào thì tùy. Nhưng đừng để bạn tôi lỡ mất cái gọi là "Thanh Xuân" vì anh"

ả méo mặt: "Cô nói cái quái gì vậy, anh à đừng tin những lời cô ta nói. Anh biết mà em không phải người như vậy"

Cẩm Mân đập bàn: "Cô nghĩ cô tốt lắm à, đồ đi giựt chồng người khác mà không biết ngại"

"Rõ ràng là tôi đến trước"

"Đến trước hay đến sau thì có ý nghĩa gì? Cái quan trọng bây giờ trên giấy tờ bạn tôi mới là danh chính ngôn thuận. Đừng tưởng tôi cáo tội cô mà không có căn cứ trong tay, xin thưa hãy xem cho rõ đây" Cẩm Mân đưa video lưu lại đoạn trong phòng cưới cho hắn xem

Mới được mấy giây thì ả cầm ném cái choang, hung tợn quay ra nhìn cô: "Lừa gạt rõ ràng đây không phải là tôi. Là cô bắt tay với Cẩm Mân bạn cô thuê người về quay để vu khống tôi chứ gì" Tệ thế ả cầm cốc nước tạt vào mặt cô

Thấy Tuyết Băng bị tạt nước máu nóng trong người Cẩm Mân nổi lên, mấy đĩa thức ăn trên bàn cầm lên ném ả tới tấp. ả cũng không phải vừa cầm ném lại, thậm chí nắm tóc mà kéo mà lôi. Đã nóng lại càng nóng Cẩm Mân kéo giật ngược tóc ả lên, cầm thức ăn nào là cá, rau, thịt sơn hào hải vị gì cũng nhét một lần vào miệng ả: "Cô diễn cũng giỏi lắm, cô nên đi làm diễn viên đóng vai phụ độc ác, nham hiểm chứ vai chính hiền lành nét na không xứng với thể loại như cô đâu. Đã sai mà không biết sửa. Cô chối nữa chứ gì, không cho cô bài học thì Cẩm Mân tôi đây không phải là người. Nhà giàu lắm phải không, vậy thì cách ăn phải đặc biệt. Để tôi dạy cho cô" Cẩm Mân nhét thức ăn tới tấp, ả nôn ra cô lại nhét vào. Chân thì đá qua đá lại. Mấy bàn kia thì hô hào: "Đánh cho con bỏ kia lộ bộ mặt thật luôn đi, người đâu mà diễn sâu quá"

"Hai người dừng tay lại ngay" Hần và cô đồng thanh.

Hần đi tới kéo ả ra, còn cô đi tới kéo Cẩm Mân. Hai người vẫn chưa vừa đây dựa chạy tới xô xát tiếp. Cô hét: "Tôi bảo hai người dừng lại ngay cho tôi, nghe gì chưa"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đang kịch liệt nghe cô nói thì dừng động tác. Cô lạnh lùng: "Hai người là con nhà danh giá hay con nhà bán cá vậy. làm trò hề đủ chưa. Đủ rồi thì chia tay mà đi về, chưa đủ thì cứ tiếp tục"

Hai bà nhìn nhau chăm chăm, Cẩm Mân định cầm cái bánh ném ả, cô nói: "Mày mà còn động tay động chân thì từ nay đừng có gọi cho tao nữa"

Thấy cô bắt đầu nổi khùng, Cẩm Mân âm ức mà không dám ném tay chỉ chỉ ả: "Nhưng...."

Ả hách dịch nhìn Cẩm Mân "Đồ điên"

Ả vừa nói Cẩm Mân ném thẳng cái bánh vào mặt ả. ả nổi đom đóm, định ném lại. Cô háy: "Ái Lan tôi nhớ là cô chưa nộp bản báo cáo đúng với thời gian. Cô còn đứng đây dùng trách tôi báo với cấp trên cô trễ nại công việc. Đến lúc đó tin con gái cô đồng làm việc không nghiêm túc chắc hot lắm đó"

Ả dậm chân: "Về thì về" Quay sang nói với hân: "Em muốn anh đưa về"

Chuyện Cẩm Mân vừa nói hân nghe từ miệng Ái Lan thì hoàn toàn khác, lúc đầu hân cũng không tin. Nhưng khi xem đoạn video và thấy hành động ả ném video thì hân không biết nói gì. Rồi thấy khi Ái Lan xô xát với bạn của Băng, hân hoàn toàn nhận ra Ái Lan còn có một mặt khác. Từ trước tới nay hân chưa thấy Ái Lan đánh đá hàm hồ bao giờ. Chẳng lẽ lời mẹ hân nói là đúng, hân thật sự không có mắt chọn. Rồi nhớ lại những lần hân cau có với cô (Băng), cứ tin lời Ái Lan khẳng khẳng là cô sai, nói những lời khó nghe. Cẩm Mân nói không sai, tình yêu không thể có ba người và trái tim chỉ có thể chứa một. Nếu hân nghe những lời này từ lúc hân và cô chỉ mới cưới nhau vài ngày, vài tuần chắc hân sẽ không do dự như bây giờ mà bỏ tuyết băng. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc hân cảm nhận cô không phải là người giả tạo. Cô thẳng thắn, quyết đoán. Cô hoàn toàn có tính cách đối lập khác xa với Ái Lan. Có lẽ con người cô có nhiều tính cách mà hân chưa khám phá. Khi tiếp xúc cô không bao giờ có những lời nói như quan tâm, lo lắng hay thể khác. Ở bên cô hân cảm thấy có một chút gì đó gọi là ả áp mà khi ở bên Ái Lan hân không cảm nhận được.

Đang miên man suy nghĩ thì ả nói, hân lạnh lùng không đáp. Cô nói: "Anh đưa cô ta đi chính đồn lại đi, bây giờ nhìn cô ta phải nói là hai chữ tàn tạ. Tôi đưa Cẩm Mân về"

Nói rồi cô kéo con bạn trời đánh đi, ngồi vào trong xe Cẩm Mân lập đi lập lại: "Lần đầu tiên tao thấy một đũa cho thẳng chồng đi với con bồ, phật cũng không dám từ bi như mày"

"Quá khen, haizz vốn dĩ anh ta đầu phải của tao, nên có quyền gì mà cấm cản chứ" Cô đưa khăn giấy cho Cẩm Mân lau

"Mày là vợ mà không có quyền vậy cô ta có tư cách gì"

Nhìn xa xăm: "Nên nhớ tao chỉ là vợ trên danh nghĩa, ngoài chức danh đó ra tao không có tư cách gì mà xen giữa tình cảm hai người họ"

"Tao hỏi thật, từ trước đến giờ mày có chút rung động gì với anh ta không"

Cô trầm ngâm: "Hồi đó tao đã từng yêu đơn phương một người, chắc có lẽ người đó là một người chồng tốt nhưng tao không có may mắn cùng người đó sánh bước chung con đường. Chắc tại tao không đủ can đảm để thổ lộ. Mày biết không, ngày người đó yên bề gia thất cũng đúng là ngày sinh nhật tao. Hôm đó có lẽ là một ngày tồi tệ, nhìn người đó nắm tay cô dâu trên lễ đường mà tao không cảm được những giọt nước mắt. Vì không muốn làm người thứ ba nên tao cất giấu kín tình cảm tâm tư của mình. Thời gian đó hầu như ngày nào cũng trôi qua một cách tẻ nhạt, thất tình mà nên buồn là điều dĩ nhiên. Nhưng mà sau khi lấy Ngô Đình tao lại lấy được cân bằng. Bây giờ đứng trước mặt người đó tao không cảm thấy đau lòng, không còn cảm thấy xao xuyến. Và hầu như tao không còn nhớ đến người đó nữa"

Cô cười: "Mày hỏi tao có rung động gì với anh ta không hả? Chắc là có. Còn vì sao? Thì có lẽ nhờ anh ta mà tao không còn đau khổ mỗi tình đơn phương một thời"

"Chuyện mày đơn phương sao bây giờ mới kể. Mà người đó là ai"

"Có nói rồi mày cũng không biết nên tốt nhất không nói" Cười

"Mà mày có tình cảm với Ngô Đình từ khi nào"

"Khi biết anh ta là chàng trai hư hỏng nhưng cũng không kém phần tình tế. Mày nghĩ anh ta đã bao giờ vào bếp chưa"

"Chưa"

"99% là chưa nhưng 1% là rồi. Anh ta có một lần nấu, mà người được thưởng thức đầu tiên là tao. Nấu xong tay anh ta phồng rộp cả lên. Anh ta thấy vậy nhưng không phải như vậy. Nhìn bề ngoài ăn chơi nhưng cũng không phải là xấu"

"Vậy là mày thích từ lúc anh ta nấu cho mày ăn hả"

Cô gật đầu: "Hình như vậy"

"Chắc ngon lắm ha, nên mới khiến Tuyết Băng nhà ta xiêu lòng"

"Khi nào thử thì biết"

"Giờ mày tính thế nào"

"Giữ nguyên hiện trạng" Nói một cách hồn nhiên

Nghe vậy Cẩm Mân gõ đầu cô: "Đã có tình cảm thì phải đi giựt lại anh ta chứ. Mày vẫn là vợ hợp pháp cơ mà"

"Vợ hợp pháp thì sao, nên nhớ tình yêu là sự tự nguyện của hai bên. Chứ không phải ép buộc"

"Mày không nghĩ anh ta cũng có cảm giác với mày à"

"Ồi không biết đâu, mày đừng làm tao hy vọng rồi lại thất vọng. Tối nay tao tá túc nhà mày, dù sao anh ta tối nay cũng không về đâu"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Trên đường chở ả về nhà hấn không nói lời nào, chỉ mình ả luyên thuyên. Đến nơi hấn nói với ả: "Em lên phòng thay thay trang phục đi, anh đỗ xe rồi lên sau"

Ả nghĩ những lời mình nói hấn tin nên cười ngọt ngào: "Vâng"

Hấn ngồi trong xe gọi quản lý điều tra lại sự việc hôm ở phòng cưới. Nửa tiếng sau quản lý báo quả đúng như lời bạn cô nói. Trầm ngâm một lát hấn mới đi lên. Lúc vào thì ả đã ngồi chờ sẵn, thấy hấn ả chạy tới quàng tay: "Sao anh lâu lên vậy"

Hấn nhìn chằm chằm ả: "Anh hỏi lại lần nữa, lời Cẩm Mân nói có đúng là sự thật?"

Ả tức giận: "Những lời em nói trong xe anh không nghe sao, hay chẳng lẽ anh tin bọn họ"

Hấn lạnh nhạt: "Em chỉ cần nói có hoặc không"

"Em không làm"

"Vậy tại sao lại có đoạn video đó"

"Công nghệ thời nay hiện đại có bao nhiêu đoạn, ghép bao nhiêu mặt mà chẳng được chứ"

"Em không làm thì tại sao mới thấy liền ném nó đi"

Ả chột dạ: "Anh hỏi nhiều như vậy để làm gì, em không làm là không làm"

"Đến bây giờ mà em vẫn còn chối, hình như bấy lâu nay anh đã nhìn nhầm con người em. Chúng ta chia tay đi"

Ả đơ người: "Anh vừa mới nói cái gì"

Hấn nói lại: "Chúng ta hãy chia tay đi"

"Chỉ vì chuyện này mà anh đòi chia tay sao, đúng vậy hôm ở phòng cưới em đã vào nói những lời khó nghe với cô ta rồi diễn đạt lời khác cho anh. Vậy tại sao anh không thử nghĩ cho cảm xúc lúc đó của em. Người yêu của mình đột nhiên nắm tay người con gái khác đi vào lễ đường, em làm vậy còn hiền chứ như người khác chắc phá banh cái tiệc cưới luôn rồi"

"Nếu em là Tuyết Băng mà nghe những lời khó nghe như vậy trong ngày cưới thì em có chấp nhận được không"

"Cô ta cũng đâu phải dạng vừa, không phải lúc đó cũng đáp trả lại rồi sao. Anh bắt đầu ghét cô ta từ khi nào vậy, lúc cưới cô ta anh đã hứa với em những gì. Không phải chờ ba anh về hưu khi đó có được hết cổ phần, lúc đó anh sẽ không nghe theo ba mẹ mà bỏ cô ta. Những lời anh nói lúc trước là đây sao, hay là anh yêu cô ta mất rồi"

"Đúng vậy, vì yêu cô ấy nên khái niệm có được công ty hay không cũng chẳng quan trọng nữa"

Ả bàng hoàng níu áo hấn: "Cô ta có gì hơn em chứ, cô ta môn đăng hộ đối với anh sao, khi nhà cô ta cũng thuộc xếp vào hạng bình thường"

Hắn nhủ thầm: "Anh yêu con người cô ấy còn những thứ khác không quan trọng"

"Lúc này em cũng đã nghe những lời của Cẩm Mân, trong tình yêu không thể có ba. Anh không muốn để cô ấy lỡ mất thanh xuân nhưng cũng không muốn để mất cô ấy"

"Vậy còn thanh xuân của em mấy năm nay thì sao, em không tin yêu nhau ba năm mà anh không có tình cảm. Cô ta đã làm mờ mắt anh mất rồi" Á nói

"Đây là chìa khóa nhà em, kể từ nay anh sẽ không tới nữa. Gia đình em như vậy chắc chắn sẽ tìm được người môn đăng hộ đối hơn anh"

"Anh nói gì là việc của anh và em làm gì là việc của em. Và em chắc chắn bằng mọi cách sẽ có lại được anh" Á hùng hồn nói

"Nên nhớ tình yêu không phải dùng thủ đoạn để có được" Nói rồi hắn bỏ đi

Tại cô mà Ngô Đình mới như vậy với tôi, đừng trách tôi tại sao độc ác. Tôi sẽ khiến cô thê thảm.

Sáng sớm hôm sau cô mới về nhà, quần già hỏi: "Cô ăn sáng nhé"

"Dạ thôi, con ăn với bạn rồi" Nói rồi cô chuẩn bị đi lên phòng

"Khi đêm cậu ngủ muộn nên bây giờ còn ngủ"

Cô nghi hoặc: "Khi đêm anh ta có về?"

"Vâng, cậu chủ đợi cô đến khuya. Điện cô mà không có nghe máy"

"Tại điện thoại con hết pin. Con lên phòng đã nhé"

Lúc lên phòng thì hắn đang còn ngủ, cô lại gần. Coi kìa, cô không nghe máy mà không thèm đi tìm, không nghe thì thôi ngủ ngon lành vậy đó. Cô quen tay lấy gối ném, hắn mở miệng: "Mới sáng sớm cô nổi điên cái gì vậy"

Cô giật cả mình: "À không, tôi làm anh thức giấc hả. Vậy ngủ tiếp đi"

Hắn cạ lưng, ngồi dậy đi vào wc bỗng quay lại hỏi: "Hôm nay cô không đi tới công ty à"

"Có tới chứ, hôm nay là lễ trao giải bài thi mà"

"Vậy lát nữa cùng đi đi, tôi được mời tới dự"

"Biết hôm nay tổ chức trao giải rồi còn bày đặt hỏi. À mà không phải mọi năm quản lý đều đi thay anh sao"

"Năm nay tôi thích tự tới cô có ý kiến?"

"Hỏi thì phải trả lời sao anh cứ toàn trả treo tôi thế. Ngửa miệng à" Cô nghiêng răng

Hôm nay cô chọn cho mình chiếc đầm xòe xám trễ vai tôn lên làn da trắng nõn nà. Tóc được đánh rối và búi lên cao. Kèm theo đôi giày cao 5 phân hở mũi. Không biết là vô tình hay cố ý mà hắn chọn tông giống cô. Đừng nói là trang phục tông giống mà ngay cả đồng hồ cũng giống. Đang nghi hoặc hắn gọi: "Ê lại đây thất giùm tôi cái cà vạt đi"

"Anh nhờ người ta mà gọi ư với à vậy đó hả" Cô đi tới

"Vậy gọi là gì? bà chằn nhá"

Cô xiết chặt: "Thắt chặt cho anh tắt thở luôn đi"

"Cô định giết người không dao à, đang hoảng cái coi"

"Mà anh chọn tông giống tôi thì làm sao tôi có thể tỏa sáng chứ"

"Sao không"

"Anh nhái hàng rồi còn đâu" Cô háy

"Không khéo nhờ tôi mà cô sáng chói luôn á" Mặt hách dịch thấy ớn

"Áo tường vừa vừa thôi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

"Đi thôi kéo muộn bây giờ" Cô nói

Trên xe cô đang thưởng thức bản nhạc beethoven, quay lại thấy hấn cứ nhìn chăm chăm cô. Nháy mắt: " Không lo tập trung lái xe, nhìn tôi làm gì"

Hấn cười như không cười: "Thích thì nhìn được không"

Cô bấu môi: "Đi mà nhìn free cô bồ của anh, nhìn tôi phải trả phí đấy"

"Tôi chia tay rồi" Hấn mặt nghiêm túc

Cô đơ trong mấy giây: "Nói với tôi làm gì?"

"Ờ thì bây giờ trai độc thân không có ai để ngắm, nên phải nhìn cái người dữ dằn như hổ cái bên cạnh"

"Tôi đánh chết anh bây giờ"giờ nắm đấm

Cô trầm ngâm: "Đàn ông các anh đúng là không ra gì. Chơi chán thì ném người ta không thương tiếc. Hời thật trong suốt mấy năm anh và Ái Lan bên nhau với mục đích là yêu hay với ý nghĩ chỉ chơi bời?"

"Chơi bời chắc chỉ được mấy tháng chứ làm gì mà lâu như vậy"

"Vậy... đã yêu thì sao phải chia tay?"

"Thời gian dần trôi có lẽ con người cũng thay đổi. Ái Lan mà cô thấy hiện tại không phải như Ái Lan của mấy năm về trước. Tính cách cô ấy lúc trước không phải ích kỷ, đánh đá như bây giờ"

"Nếu bản tính cô ta không đổi chắc anh cũng không chia tay đâu nhỉ?"

Hấn nghĩ nếu duyên phận không cho hấn gặp cô thì chắc vậy.Hấn nhếch mép: "Không biết"

"Anh đúng là dạng đều cẳng, lừa tình con họ ăn xong chùi mép" Cô cười

Cô nói: "Tôi nghĩ bản tính cô ta không phải tự nhiên mà xấu vậy đâu. Thử cảm giác có người yêu mà mẹ anh ta không ưa, thậm chí kiếm người khác cho anh ta. Với lại tôi đoán nhìn vậy chứ gia đình cô ta không hạnh phúc. Vì ba cô ta là người yêu của mẹ anh hồi xưa mà. Nói cách khác mẹ cô ta cướp người yêu của mẹ anh. Nên mẹ anh không thích Ái Lan là phải. Không có lừa làm sao có khó"

"Chuyện tình cảm của tôi đúng là lộn độn. Mà sao cô đoán gia đình cô ấy không hạnh phúc"

"Ông ta bỏ mẹ anh để lấy người có tiền tài danh vọng. Cái đó mà gọi là yêu? chắc chắn là không"

"Tối rồi, gác chuyện này lại đi" Cô xuống xe chuẩn bị bước vào. Hấn đi tới nắm tay cô, nhìn ánh mắt nghi hoặc định giật ra: "Nắm tay tôi làm gì"

"Cô định lần đầu ra mắt chồng với mọi người trong công ty, muốn cho họ thấy vợ chồng không hòa đồng à" Cười hóm hờ

"Vốn dĩ là như vậy, mà ai là vợ của anh. Bệnh ảo tưởng ngày càng nặng rồi đấy " Cô gân cổ

"Cô có yên đi không, nhiều chuyện"

Dùng dằng một lúc cuối cùng cô mặc kệ hấn. Cô và hấn đi vào ngồi dãy ghế trước. Mấy nhân viên trong phòng đi tới: "Chào trưởng phòng, chị tới lâu chưa"

"Chị mới tới thôi"

Thấy hấn, một nhân viên hỏi: "Ủa, đây là...."

Cô đáp: "À em mới vào nên chưa biết, đây là giám đốc công ty IU"

Nga nháy mắt: "Và cũng là ông xã của trưởng phòng"

Trò chuyện một lúc Ái Lan mới đến. Cô đen mặt, hôm nay ngày gì mà người này đến người khác chọn tông giống mình thế không biết. Thực ra trong lúc ả make up ở cửa hàng gần công ty thì thấy hấn và cô tông giống nhau, nên cố tình cũng tông giống vậy. ả tới chỗ cô: "Ồ, hôm nay trưởng phòng đẹp nhỉ"

Cô nhìn ả chậm chạp đáp: "Quá khen, cô cũng bắt mắt không kém"

Ả không thèm đáp lại, quay ra trêu mếu hỏi hấn: "Hôm nay anh thấy em lung linh không nè"

Nga thấy tình huống không đúng cho lắm: "Cô có quen với ông xã trưởng phòng à?"

"Sao lại không, quen trước cô ta nữa kia" ả vênh mặt

Nga ngửa mặt: "Quen thì cũng chỉ là người dung, câu cô hỏi đáng lẽ phải để vợ người ta hỏi mới đúng"

"Cô nhiều chuyện quá rồi đấy, có tin tôi bảo bố tôi đuổi việc cô không hả. Lại giúp người ta trang trí đi kia" ả dữ dằn

Hấn nói với Nga: "Nhân tiện cô đưa tôi đi tìm giám đốc công ty cô luôn, tôi có chuyện cần bàn"

Nga đang tức ứ máu thái độ ngênh ngang của ả, không nghe rõ lời hấn. Cô nói: "Em đưa anh ấy đi tìm Châu Kỳ đi, rồi quay lại không cần phải phụ giúp trang trí đâu"

"Dạ"

Dần dần nhân viên tản ra, trong dãy ghế chỉ còn cô với ả: "Cô có vẻ bệnh vực Nga khiếp nhỉ"

Cô đáp: "Có sao tôi nói vậy. Cô ý kiến?"

Ả đánh đá: "Một chức quyền như cô mà ta đây quá ha"

Cô cười khinh bỉ: "Quyền nhưng cao hơn cô là được. Thử nhìn lại bản thân cô xem đã bằng ai chưa rồi hăng lên tiếng. Đừng nghĩ có ông bố có chức quyền thì cô có thể một tay che trời"

Cô đứng dậy, đi được nửa bước quay lại châm chọc: "Bị chồng tôi đá nên hôm nay cô có vẻ nhanh nhẹn nhỉ"

"C...ô"

Tôi không định chạm vào nỗi đau của cô, nhưng ai bảo quá đáng làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Thư ký của Châu Kỳ đi tới: "Băng, giám đốc gọi em lên kia"

"Dạ, mà lâu lắm rồi mới thấy chị à nha" Cô cười

"Tại em theo tình nên lơ chị đó chứ" Chị Lan nói

"Nào có" Cô lóng lánh

Chị Lan nhái theo: "Nào có,... hôm nay bác ông chồng đi theo luôn kia"

"Anh ta là khách mời dĩ nhiên phải tới rồi"

"Mọi năm toàn sai thư ký đi thôi, năm nay có em nên ông mới phá lệ đó" Chị Lan khều vai cười ái muội cô

Cô rùng mình: "Chị làm em nổi hết da gà, tới rồi em vào đã"

Cô gõ cửa: "Mời vào"

"Anh gọi em có chuyện gì sao" Hồi Châu Kỳ

"À công ty IU và SBA sẽ kí hợp đồng làm ăn trong nửa năm, việc trao đổi thông tin anh giao cho em" Châu Kỳ nói

"Vậy có tài liệu gì cần đưa cho Ngô Đình em là người đưa qua sao?" Cô thắc mắc

"Đúng vậy" Châu kỳ

"O, em nhớ hình như lĩnh vực này có bạn khác phụ trách rồi mà"

"Ừ thì năm nay đặc biệt hơn chút. Mà dù gì em đi cũng tiện hơn. Quyết định vậy nhé, tôi xuống trước" Nói rồi đi

Lúc kí hợp đồng Ngô Đình có yêu cầu muốn cô là người phụ trách, nên Châu Kỳ mới chỉ thị. Cô nhìn chăm chăm hấn: "Lúc ký hợp đồng anh có âm mưu gì không đấy"

Hấn băng quơ: "Không có"

"Nhìn mặt anh tôi nghi lắm"

"Nhờ vậy cô sẽ được gặp tôi nhiều hơn" Mặt hấn tự tin thấy ớn

Cô bủi môi: " Về nhà ngày nào cũng thấy, đi làm lại chạm mặt. Phát ngán chứ vui cái nỗi gì"

Hấn không đáp, thấy vậy cô ngồi xuống lay áo hấn: " Giận rồi sao, tôi đùa thôi mà"

Hấn búng trán cô: " Ai thêm giận với cô"

"Đau" Cô đập hấn

"Xuống thôi" Hấn nói

Cô và hấn xuống thì MC đang giới thiệu. Lần lượt các giải phụ được xướng lên. Đợi mãi cũng đến phần giải nhất: " Tiếp theo là phần quý vị mong chờ nhất, không để mọi người đợi lâu tôi xin công bố kết quả"

MC bắt đầu giờ bài về đạt giải nhất lên, Nga đứng lên cười rạng rỡ. MC đọc cái tên: "Xin chúc mừng cô Ái Lan"

Cô kinh ngạc, Nga đơ người lay cô: "Sao có thể thế được, rõ ràng bài về đó là của em"

Nếu xướng cái tên khác mà không phải Ái Lan thì cô có lẽ rất hoang mang. Nhưng cô chắc chắn 100% bài đó không phải của ả. Làm sao một người chỉ mới hôm qua về không nên hồn. Mà hôm nay có thể xuất sắc được. Còn mẫu hôm đó cô thấy nơi bàn của ả, ngày chấm thi thấy bài đó giống như vậy bị loại: " Bình tĩnh, em còn nhớ ý nghĩa mẫu đó vì sao lại cách điệu như vậy chứ"

"Tất nhiên nhớ rõ"

"Em có để lộ vì sao lại về như vậy cho ai không"

"Không chị"

Cô nhìn ả đang cười duyên đáng đi lên. Trước khi lên còn nhìn cô đắc thắng. Nếu cô lên tiếng thì có khi lòi qua tiếng lại, gây bàn tán.Làm khó xử giữa nhiều người. Nhưng cứ để như vậy cuộc thi không mang tính công bằng. Cô nhìn hấn: "Anh thấy như thế nào"

"Công bằng là được.Nếu mẫu đó của Ái Lan thì khỏi bàn cãi. Nhưng nếu không phải thì không có tư cách để nhận nó" Hấn cười

Ban tổ chức chuẩn bị trao giải, cô đứng lên: "Khoan đã, tôi có vài lời muốn nói"

Cô không quan tâm có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, đi lên mặt đối mặt với ả: "Cô chắc chắn bài này của mình chứ"

"Cô nói gì kỳ vậy" ả nói

"Chỉ cần trả lời"

"Bài này của tôi"

Cô cười lạnh: " Vậy được"

Cô hỏi ban tổ chức: " Tôi có thể lấy một bài bị loại ra được chứ"

Được sự đồng ý cô nâng váy đi lên phòng chấm bài tìm mẫu bị loại mà cô từng nhìn thấy trên bàn ả. Tìm được cô cầm bản về đi xuống nhìn ả: " Cô thấy

mẫu này quen chứ"

À băng quơ: " Không quen"

"Vậy cô nghĩ bản vẽ này của ai? Nói được cô xuất sắc"

À vênh vào: "Tôi nghĩ bài này của Nga"

"Cô có lòng tự tôn không vậy" Nga điền máu

Cô nhìn à: "Bản vẽ bị loại này mới chính xác là của cô. Chính mắt tôi thấy bản vẽ này trên bàn cô, và trong phòng chấm cũng là tôi loại bài này. Không phải vì tôi biết bài này của cô nên loại. Mà chính là bài này không đủ tiêu chuẩn"

Bỗng ba của Ái Lan lên tiếng: "Cô nói đủ chưa, cô lấy chứng cứ gì mà vu khống con gái tôi"

À khóc sụt sùi chạy tới ba: " Ba à cô ta đang vu khống con"

Cô nhìn ông: "Bác à, cháu không dại gì mà đi chuốc họa vào thân, mắt cháu thấy thì cháu mới nói"

Ông nói: "Tôi nghĩ 80% cô sắp bị sa thải, vì con gái tôi không phải người như vậy. Bây giờ tôi mới biết công ty SBA lại chứa chấp một người dám cả gan bịa đặt như vậy"

Cô đáp: "Biết là người cha nào cũng luôn yêu thương con mình vô điều kiện nhưng hãy nhìn nhận nhiều khía cạnh. Không thể dung túng cho mọi lỗi lầm của con. Bởi vì người cha không thể ở bên con cả đời mà bảo vệ được"

"Cô đang dạy đời một người lớn hơn cô cả mấy chục tuổi" Ông cười một cách không lí lẽ

"Cháu nói chung chung, đâu có nói bác. Nếu cháu vu khống cho con bác cháu sẽ sẵn sàng thôi việc thậm chí có thể quỳ xuống xin lỗi con bác. Nhưng lời cháu nói là sự thật bác phải chịu trách nhiệm khi đã sĩ nhục cháu một cách vô căn cứ"

Ông nói: " Được, nếu lời cô nói là sự thật tôi sẽ quỳ xuống tại đây để xin lỗi. Nhưng chắc chắn điều đó sẽ không xảy ra"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Cô cầm bài được giải nhất giờ trước mặt à: "Xin hỏi nếu bài này của cô, khi cô nghĩ ra cách sáng tạo này. Vậy nó có ý nghĩa gì?"

À trả lời áp úng: "Ừ...thì tôi bỗng dưng nghĩ ra thì tôi về thôi"

Cô cười: "Nói thẳng ra nó không có ý nghĩa"

Không đề à đáp, cô quay ra hỏi Nga: "Em nói bài này của em, em có bằng chứng gì để chứng minh"

"Em biết ý nghĩa của sản phẩm mà em làm ra"

Sau đó Nga trả lời một cách trôi chảy. Không những nói lên ý nghĩa mà Nga còn giải thích vì sao lại cách điệu và màu sắc như vậy. Cô gật đầu, đi tới lấy bản vẽ mà cô lấy ở trong phòng chấm thì ra hỏi à: "Cô dám chắc đây không phải là của mình"

À thái độ bức bối nhưng vẫn giả lá: "Tôi có nói lúc trước rồi, đây không phải là của tôi. Cô cứ bắt bẻ như vậy đừng trách tôi nộp đơn kiện cô tội vu khống"

Quả thật tâm trạng cô bây giờ rất muốn tát cho à mấy cái. Chưa bao giờ cô muốn đánh người như lúc này, gằn rõ từng chữ: "Nhưng tôi lại thấy bản vẽ này từng nằm ngay trên bàn cô"

À chỉ vào mặt cô: "Rõ ràng cô vu khống, không phải của tôi thì sao nằm trên bàn tôi được"

Chưa đợi cô kịp nói ba à đã đi tới giáng cho cô một cái tát: "Vô lí thì cũng vừa phải thôi, cuộc trao giải này còn có mặt của những người trong công ty khác. Chứ không phải là buổi họp bình thường để cô chất vấn. Còn ra thể thống gì nữa"

Hắn đi lên phía trước cô, mặt đối mặt với ba à: "Không phải Bác nói đợi Tuyết Băng giải thích xong thì mới lên tiếng sao, người đang bị chất vấn là con gái bác nên bác mới như vậy đúng không?"

Ông lên tiếng: "Đây là vợ cậu nên cậu mới xen vào, chúng ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân thôi, khác gì nhau chứ"

Mấy nhân viên trong công ty SBA nghe thấy cô là vợ của giám đốc IU thì ồ lên. Hấn thoải mái đáp: "Đúng vậy, thì sao. Bác nói cuộc trao giải này còn có những thành phần máu mặt trong giới thượng lưu, nói vợ tôi cư xử không đúng nhưng bác có hành động như vậy chả lẽ đúng?"

Nãy giờ hấn ngồi bấm điện thoại ở dưới cô còn tưởng hấn không quan tâm. Cô cũng không ngờ lại bị ăn cái tát nơi đông người như vậy. Hồi trước cô tôn trọng ông ta bao nhiêu thì giờ ngao ngán bấy nhiêu. Không cần chất vấn với hai cha con ông ta, cô quay ra phía hội trường giờ cao bản về cầm mic nói: "Nãy giờ mọi người đã thấy cách ứng xử của Ái Lan và Nga khi tôi hỏi ý nghĩa của bản vẽ được giải nhất rồi chứ ạ. Bây giờ tôi chứng minh bản vẽ bị loại này của Ái Lan mọi người có công nhận người đoạt giải nhất mới là Hồ Thúy Nga không ạ"

Cả hội trường đồng thanh: "Yes"

Cô cười rạng rỡ: "Muốn phải hay không thì đơn giản thôi, chỉ cần xem lại camera vào đợt chưa bắt đầu nộp bài, tôi nhớ không nhầm khoảng hai tuần trước"

Ả tái mét mặt nghĩ thầm: "Trời ơi, sao mình có thể quên là có camera theo dõi chứ". Chưa kịp ngăn lại thì mấy người trong hội đồng chấm thi đã đi xem. Cô không đi vào vẫn đứng nguyên tại chỗ, hấn hỏi: "Không phải cô cũng trong hội đồng chấm thi à"

Cô buồn bực: "Thiếu một người thì mấy con mắt khác cũng không bị mù đâu mà lo"

Nhìn vết in đỏ trên má ai đó, hấn hỏi: "Không sao chứ"

Cô lắc đầu: "Không sao"

Đang đối thoại với hấn thấy mấy người ở dưới nhìn gì đó rồi chỉ chỉ. Cô tò mò quay ra thì đúng như cô nói bản vẽ kia chính xác hai tuần trước vẫn còn ở trên bàn của cô ta. Chiều đứng đoạn cô đi ngang qua thì thấy bản vẽ, rồi cầm lên xem và lắc đầu. Hấn chọc: "Trông cô cũng ra đáng cấp trên khiếp nhì"

Liếc: "Lúc này anh còn đùa được nữa"

Ái Lan tái xanh mặt, ba ả thì cứng đờ. Mọi người ở dưới la lên: "Quỳ xuống xin lỗi cô ấy đi"

Ông ta khó xử, cô đi tới trước mặt Ái Lan: "Nếu cái tát vừa nãy là của cô thì tôi đã cho lại gấp đôi, còn tôi không có khái niệm động thủ với người lớn tuổi. Có một ông bố làm cô đông thì không thể một tay che trời. Câu này tôi đã từng nói, hình như cô không thèm quan tâm. Tôi khuyên cô nếu muốn đường đường chính chính đi làm thì hãy rèn luyện thêm kỹ năng, đừng làm những việc mất mặt như vừa rồi"

Quay sang ông ta: "Bác không cần phải quỳ xuống đâu. Không ai đều hoàn hảo, ai cũng sẽ mắc phải sai lầm. Cái tát vừa rồi coi như không may bị chó cắn đi"

Nói rồi cô và hấn đi, mới ra cửa Nga gọi: "Trưởng phòng à"

"Chuyện gì nữa à"

Nga ôm chầm lấy cô: "Cảm ơn chị"

Cô cười: "Việc nên làm thôi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hấn và cô người trước người sau đi về phía xe, đang đi bỗng dừng hấn dừng lại. Làm cô húc vào hấn ôm đầu nhăn nhó: “Anh bị động kinh à, chân dài mà còn đi nhanh. Tôi mang đôi giày mây phải đi nhanh cho kịp anh chân tôi đau lắm có biết không hả? Nhanh sao không nhanh luôn đi bây giờ tại anh mất tôi đây sao choáng hết cả lên? Trời thì nóng nực nữa”

“Nóng mà cô nói lắm thế. Khi nãy mẹ điện bảo lát về ăn cơm”

“Anh nhường tôi một ngày thì chết à, nên nhớ tôi còn bị ăn cái tát nữa đấy. Cả người bực bội lắm rồi đây. Hôm nay biết vậy không ra đường”

“Nhường thì nhường, lắm lời” Hấn háy

Cô giật giật áo hấn: “Này”

“Gi”

“Nhường rồi thì nhường cho chót đi”

Nhìn: “ Muốn gì”

“ Chỗ đậu xe ở bên tê, bây giờ chân tôi đau người ê ẩm hết cả lên. Anh công tôi đi”

Hắn cười cười: “ Không”

“Thôi đi mà” Mặt phúng phính

“Khi này chửi tôi mạnh miệng lắm mà. Bộ dạng của cô có thể được coi là làm nũng không đây hử”

Cô đập tay hắn: “ Tại ai mà tôi rắc rối như vậy. Anh lẳng tử chút đi”

“Leo lên” Hắn tư thế ngồi xuống

Sớm biết hắn công kiểu như công bò mắt mặt thế này, có cho cô cũng không thêm: “ Anh đang hoàng lại coi. Tôi ngã là anh liệu hồn”

“Vâng thưa bà ạ”

Gần bảy giờ tối mới tới ngoại ô: “ Tối nay anh định ngủ lại đây à”

Hắn nói: “ Cái này là chi thị của mẹ”

Cô ừ: “Dù sao mai thứ 7, cũng không bận”

Ăn tối xong hơi mệt cô xin phép lên phòng trước. Tắm xong đi ra thấy hắn tạo dáng cầm cốc sữa. Cô cười to: “Anh định làm người mẫu cho trang trại nào à. Đáng anh cầm cốc sữa kì thị quá”

Hắn háy: “ Mẹ thấy cô mệt bảo tôi mang sữa lên cho cô”

Cô cảm ngay thơ hỏi: “ Anh bỏ cái gì vào không đó”

Hắn tới cúi gần mặt cô: “Cô nghĩ tôi rảnh lắm à”

“Nhìn mặt anh đều đều, biết đâu được chứ. Đào hoa như anh có khi bỏ thuốc ngủ tôi cũng nên” Cười lấp lánh

“Đào hoa như tôi cần gì nhiều bước như thế. Không uống thì trả lại đây”

“Uống chứ” Nói rồi cầm lên uống hết, lúc bỏ ly xuống quay sang thì anh ta chồm lên hôn cô.

“Cá...i t...ê...n k...hồ...n nà...y” Cô néo đến mấy cũng không thả. Mấy phút sau đợi cô néo cho thâm mới buông: “ Tình trường đào hoa như tôi chỉ cần đánh nhanh thắng nhanh. Không phải rườm rà”

Nói xong cầm cốc sữa xuống cát, còn ngoảnh lại cười làm cô muốn đấm: “Sữa hôm nay mùi vị rất lạ và ngon”

“ Dám vác mặt lên đây là tôi quăng anh từ trên cao xuống đó. Tên xấu xa”

Ở trong bếp hắn cười khoái trá, mẹ hắn đi vào nhìn nhìn: “Làm gì đấy”

Hắn giấu nhẹm cốc sữa cười cười: “Vào uống nước ấy mà”

“Uống xong rồi thì đi đi, đứng đó cười gì”

Hắn chuẩn bị đi lên, bà kêu: “Khi này thấy vợ con uể oải, con pha cốc sữa đem lên cho nó đi”

Đem từ bây đời rồi, giờ mẹ mới nhắc. Hắn nhìn: “ Thôi mai rồi uống, con nhác lắm. Chào mẹ con đi ngủ”

Nói rồi phóng mắt tiêu: “Ồ, cái thằng này”

Năm giờ sáng cô dậy xuống lầu thấy hắn ngủ co ro trên ghế sofa. Cho anh ngủ chết cóng luôn đi. Đi được vài bước cô lảo bầm, chết vì nguyên nhân này kiểu gì mình cũng liên lụy. Thế là ai đó đi lên lầu lấy chăn xuống đắp cho hắn. Rồi vào bếp làm bữa sáng.

Lúc làm xong cô nói nhỏ: “ Ủi, gần sáu giờ rồi. Người trong nhà dậy thấy anh ta nằm đó kiểu gì cũng biết không ngủ chung”

Mở tạp dề để đi gọi hân đây, mới quay ra thì môi chạm môi hân. Cô cứng ngắc mấy giây trố mắt, hân cười cười: “ Là cô tự nguyện đấy nhá, tôi đây hông có làm gì đâu à”

“Sáng sớm vô duyên vào đây, vào thì đứng một xó nào đó cũng được. Tới gần tôi làm gì” Cô quát

“Mình thích thì mình gần thôi”

“Mình cái đầu nhà anh, chém chết bây giờ. Con điên từ hôm qua tích tụ nhiều lắm rồi đây nhá” Cô giờ con dao lên

“Áy, làm gì mà mạnh động thế”

Bà quản gia đi vào: “Hai người sáng sớm làm gì ở đây mà nhốn nháo vậy”

Cô vội bỏ con dao xuống, đập chân hân cười: “ À, con xuống chuẩn bị bữa sáng. Anh ấy đi theo phá đám ấy mà. Dì dọn thức ăn lên bàn giùm con với nhé”

“Vâng” Bà quản gia nghĩ bụng sao đạo cậu chủ trẻ trâu thế nhỉ

Lúc ngồi vào bàn, cô và hân đập chân qua lại. Nhìn ánh mắt lửa đạn, làm cho hai vị trưởng bối tưởng đang liếc mắt đưa tình. Mẹ đưa hai vé du lịch: “ Cái này mẹ được bạn tặng hai vé đi Pari. Hai bọn con đi chơi đi. Coi như tuần trăng mật bù lúc trước”

Cô nhìn: “ Hay ba mẹ đi chơi đi ạ. Bọn con để sau”

Hân làm bầm: “Cho thì cứ đi, khách sáo làm gì”

Cô nghe được nhéo tay hân, mẹ bảo: “Hai ông bà già ta không hứng thú đi mấy nước đó. Hai con đi vui vẻ. Đây là mệnh lệnh. Mà tiệc công ty dời lại tháng sau cũng được. Sinh nhật Ngô Đình đi chơi rồi nên tổ chức muộn một chút”

Lúc lên phòng điện thoại cô reo, hiển thị Châu Kỳ: “ Alo em nghe”

“Tôi mai nhà anh làm tiệc đầy tháng cho bé. Em với chồng tới cho vui nhé”

“Mấy ngày nay bận việc em chưa qua thăm bé được. Ok anh mai em tới”

Quay sang nhìn hân: “ Mai anh có đi không”

“Được mời tất nhiên phải đi chứ”

Cô bữu môi: “ Đi để gặp Ái Lan chứ gì”

“Thần kinh à, đã bảo chia tay rồi. Cô mà cũng biết ghen cơ đấy”

“Ai thèm”

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Tối hôm sau cô và hân có mặt tại nhà Châu Kỳ. Châu Kỳ đi tới: " Hai người đến rồi à"

"Dạ, mà bé đâu rồi anh" Cô cười

"Đang ở trong phòng với Cát Cát"

Cô nhìn hân: "Tôi vào thăm bé chút nhé, nếu lát ra không thấy anh có gì tôi call"

"Ờ"

Cô đi lên phòng gõ cửa, Cát Cát thấy cô: "Băng à, vào đi em"

Nhìn khắp gian phòng một lượt, cô lại ngồi bên giường, nhìn cái miệng chúm chím, đôi mắt xoe tròn nhìn mà cô lòng tan chảy: " Nhìn ghét quá đi"

Cát Cát cười với bé: "Con xem ai đến thăm con nè"

Cầm bàn tay trắng như sứ của bé mà cô thèm mình cũng có một đứa. Dễ thương quá trời, miệng chúm chím. Lại có tận hai lúm đồng tiền: "Cả nhà đặt tên cho bé gì vậy chị nhỉ"

"Tên ở nhà là Nani em, còn tên đi học Châu Kỳ với chị khác người là đợi đến lúc bé bắt đầu đi học mới đặt"

Cô thắc mắc: "Ừa, sao không đặt giờ luôn chị"

"Chị muốn đặt tên theo tính cách của bé, nên đợi đến lúc bé bắt đầu đi học"

"À ra vậy"

Cô và Cát Cát trò chuyện tầm hai mươi phút, Cát Cát bồng bé: "Mình xuống dưới đi, chắc mọi người cũng đến đông đủ rồi"

Khi cô xuống dưới thì thấy ả đi với ba tới, mọi người làm trong công ty đều nhìn ả. Xi xào bàn tán: "Vẫn còn mặt mũi đến đây sao trời"

Có người còn cô cho ả nghe: "Không biết nhục thì phải, làm những chuyện như vậy còn dám vác mặt ra đường chứng tỏ da mặt quá dày rồi đó"

Ả nghiêng răng hai bàn tay nắm chặt lại: "Nói cái gì đó"

Mọi người im lặng, bỗng ả nhìn cô ánh mắt như muốn xé xác cô ra vậy. Cô không quan tâm, lướt mắt tìm xem hán ở đâu. Thấy hán đang cùng Châu Kỳ ngồi ở bàn giữa sân khấu cô đi tới, hán ghé sát tai cô: "Phụ nữ các cô gặp nhau là bà tám khiếp nhỉ"

Cô cười như không cười, sức cô nhớ đến

chuyến đi Pari quay sang nhìn Châu Kỳ: "Giám đốc, đợt trước tuần trăng mật em vẫn đi làm, nên bắt đầu từ ngày mai cho em nghỉ một tuần nhé"

Cát Cát cười: "Là đợt này mới đi hưởng tuần trăng mật à"

Cô cũng không biết nói sao, Cầm Mân từ đâu bay tới: "Thì đúng rồi đó chị"

Cô đỏ mặt xua tay: "Không phải đâu"

Cầm Mân bấu môi giả bộ nói: "Không phải thì cho tao đi với nhé"

"Được thôi, nhưng tự trả chi phí nha" Cô cười lấp lánh

Nó đập vai cô: "Đồ ki bo, xí không thèm. Ở nhà chơi với cục cưng Nani sướng hơn"

Mọi người bật cười, Châu Kỳ đáp: "Trưởng phòng Băng muốn nghỉ bao lâu cũng được"

Cô nhí nhảnh: "Đa tạ giám đốc"

"Đông vui quá nhỉ" Ái Lan lù lù bước tới

"Em tới rồi hả, ngồi đi" Châu Kỳ nói

Ả vỗ vai cô, cười éo là: "Trưởng phòng có thể ngồi ở ghế bên được không" Thực ra quanh chỗ cô, Cầm Mân, hán thì chỉ còn ghế giữa cô với Cầm Mân còn trống. ả bảo cô ngồi ghế bên tức là ghế cạnh Cầm Mân, để ả ngồi giữa hán và cô.

Cô chưa kịp đáp Cầm Mân ngửa mặt đáp: "Chỗ đó có vấn đề gì à? Nếu có thì tôi qua ngồi cho, cô ngồi chỗ tôi đây này. Không thấy hai người đó là vợ chồng à? cô ngồi xen vào không cảm thấy chướng?"

Châu Kỳ háy: "Cầm Mân, giữ ý chút"

Cầm Mân cau có: "Em có nói gì sai đâu? Sao anh không nói nhân viên của anh biết ý chút đi"

Cô không nóng không lạnh nhìn ả: "Cô ngồi đây đi, tôi qua ngồi bên kia cũng được"

Lúc đứng dậy, ả cố ý đập chân váy của cô, may hán thấy nắm tay cô: "Cẩn thận, khoan bước"

Cô thắc mắc: "Sao vậy"

Hán lạnh lùng nhìn ả: "Cô đang đập chân váy vợ tôi"

Ả đỏ mặt: "Á xin lỗi, tôi không cố ý"

Hắn kéo cô ngồi xuống, nói với ả: "Tôi thấy chỗ đó không có vấn đề gì đâu. Nếu cô không muốn ngồi thì có thể đứng"

Ả đen mặt, cười: "Tôi cũng không định ngồi đâu. Tôi tới đây để đưa giấy xin nghỉ việc"

Ả đưa cho Châu Kỳ: "Sao vậy"

"Em muốn trau dồi thêm kỹ năng của mình. Nên sẽ sang nước ngoài một năm để học. Khi có kinh nghiệm em quay về, giám đốc vẫn nhận em chứ" Ả nói

"Chắc chắn rồi" Châu Kỳ cười

"Hai ngày nữa em bay rồi, ngày đó mọi người có thể ra tiễn em được chứ"

Cầm Mân cười: "Cô nhiều lắm chỉ là con cổ đông, tưởng mình là bà hoàng ả. Mà kêu cả công ty ra tiễn. Giám đốc cũng không được vinh hạnh đến vậy"

Châu Kỳ nói: "Được rồi, ngày đó nếu ai không bận thì sẽ tiễn"

Cô nói với ả: "Ngày đó tôi bận rồi, chúc cô may mắn"

Ả không thèm đáp lại cô, quay sang nhìn hắn: "Ngô Đình vậy còn anh thì sao? "

"Ngô Đình hình như không thuộc công ty SBA mà đi tiễn" Cầm Mân cười khinh

Ả cười giả lả: "Nhưng tôi với Ngô Đình là bạn"

"Ồ vậy sao, tôi còn tưởng là người yêu cũ, mới bị đá nên còn luyến tiếc người ta" Cầm Mân đá đầu

Ả tức học máu: "Cô....cô..."

"Giống thật mà" Cầm Mân nhìn lấp lánh

Châu Kỳ quát: "Cầm Mân đủ rồi đấy, hai người anh nhớ không nhầm đâu có quen nhau mà sao em cứ chỉ chỏ cô ấy thế"

Cầm Mân đáp: "Quen lâu nữa là chẳng khác, cô ta là tình địch của một người bạn em đấy, hiểu rõ con người cô ta nữa là. Gặp cô ta là em đây còn phát ghét, sao con bạn em có thể chịu đựng được thế nhờ?"

Cát Cát chen vào: "Thôi được rồi mà"

Hắn không nhanh không chậm đáp: "Ngày mai tôi cùng Tuyết Băng đi trăng mật rồi, xin lỗi không tiễn cô được"

Ả nghiêng răng, Cầm Mân cười khoái chí: "Úi Úi đi trăng mật thiệt kia, vậy mà nãy giờ đưa nào cứ chối không phải đâu"

Mọi người cười ồ lên, làm không khí bớt căng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Thời gian văn nghệ, cô đi vào WC. Đoạn rửa tay thì ả bước vào, nhìn cô: "Từ ngày tôi và Ngô Đình chia tay trông cô càng rạn vỡ rồi"

Cô lấy khăn lau tay, cười: "Vậy sao, tôi thấy bình thường mà"

"Dùng lại đồ cũ sao lại không vui được" Ả giọng mỉa mai

"Nói cứ như tự chia tay vậy, thực ra bị chồng tôi đá nên cô giống đồ cũ hơn là chồng tôi đấy" Cô chỉnh lại tóc

Chuẩn bị bước đi, ả chặn trước mặt chỉ tay: "Tôi nghỉ việc không phải là vì tôi thua, hãy chờ đến khi tôi trở lại sẽ lấy lại những gì thuộc về tôi. Cả về công việc lẫn tình yêu. Cô đã làm nhục tôi trước nhiều người bao nhiêu thì tôi sẽ trả lại cho cô gấp nhiều lần. Và tôi chắc chắn bằng mọi giá sẽ cướp lại Ngô Đình từ cô"

"Cô không cảm thấy xấu hổ sao, rõ ràng cô ăn cướp bản thiết kế của Nga rồi bây giờ còn hống hếch? Còn về Ngô Đình, chuyện giữa anh ta và cô tôi không có xen vào. Mà tôi muốn xen vào thì tôi cũng có quyền. Còn việc cô làm không đáng để tôi làm nhục. Hãy cầu sẽ không có ngày cô làm chuyện gì khiến tôi phải làm nhục. Bởi khi tôi nổi điên thì không biết chuyện gì xảy ra đâu?"

Nói rồi cô bỏ đi, à nắm chặt tay giằng tái mặt: "Cô cứ đợi đấy"

Ra khỏi WC điện thoại cô reo: "A lô con nghe mẹ"

"Tuyệt Băng à, mẹ phải làm sao với ba con bây giờ" Bà vừa nói vừa khóc nước nớc

Nhiu mày cô hỏi: "Chuyện gì vậy mẹ? Ba đánh mẹ à? Ba đâu rồi?"

"Xã hội đen tới đập bẻ đồ hết" Vừa nói vừa thút thít

"Làm gì mà xã hội đen tới tận nhà, ba lại đánh bạc sao? Thôi chờ đó lát con về" Cô vội cúp máy

Tới bàn cô cảm vi: "Làm sao bây giờ? Nhà em xảy ra chút chuyện"

Cát Cát nói: "Nếu gấp em cứ theo công việc. Để dịp nào chúng ta hội ngộ sau cũng được"

Cô cười: "Vậy em xin phép"

Nói nhỏ vào tai hân: "Tôi phải về nhà, nên tối nay tôi không về. Anh lái xe về sau nhé"

Cô đứng dậy, hân hỏi: "Thế cô đi bằng gì?"

"Taxi"

"Dù sao bây giờ không bận, để tôi chờ"

Trầm ngâm giây lát: "Vây cũng được"

Tới nơi vào nhà thấy đồ đạc nằm ngổn ngang, ba mặt mày đầy vết thương. Mẹ trong phòng ra ôm cô, cô vỗ lưng: "Sao ai cũng có vết thương hết vậy"

Cô càng nói mẹ càng khóc: "Mất hết rồi, làm gì đây"

Cô quát: "Có chuyện gì thì mẹ nói ra đi, lấp lửng vậy ai mà biết"

"Ba con bán nhà cầm tiền đi đánh bài hết sạch rồi, người mua báo ngày mai phải dọn đi, xã hội đen thì tới đòi số tiền ba con nợ" Mẹ chậm rãi nói

Cô tròn mắt: "Bán nhà? Ông không ngăn lại sao?"

"Ông cũng đánh" Mẹ nói

Cô quay sang ông và ba: "Hai người đang làm cái quái gì vậy?"

Ông nói: "Chúng ta chỉ đánh ít"

Bỏ tay trên trán cô ngao ngán: "Tổng hết mấy"

Ba nói: "Cả tiền bán nhà và tiền nợ khoảng gần bốn

tỉ"

Cô nghiêng rặng: "Ít của hai người đây sao, riêng số tiền bán nhà là bao nhiêu?"

Ông nói: "Khoảng tỉ rưỡi"

Điên đầu cô quát: "Chắc chắn là bao nhiêu"

"Hai tỉ" Ba nói

Cô nuốt cục tức: "Được rồi, con sẽ chuộc lại nhà"

Nhìn mẹ: "Nên mẹ đừng khóc nữa"

"Vây còn tiền nợ xã hội đen thì sao" Ba hỏi

"Sao lại hỏi con, hai người bày ra thì tự mà trả. Con chuộc lại nhà là may lắm rồi đấy"

Ông quát: "Đã trả thì trả luôn đi. Mày có phải là máu mủ nhà này không vậy"

Ba tiếp lời: "Đây vốn dĩ là trách nhiệm của mày"

Cô nghen lời: " Chẳng lẽ mỗi khi hai người chơi cho đã rồi con là người còng lưng mà trả? Trách nhiệm sao? Ngay từ ngày các người gả tôi đi, à không bán mới phải. Lúc đó tôi đã trả hết công các người nuôi dưỡng. Hai người đã quên lời lúc đó rồi à?"

"Không phải nhờ tao mà mày được sống trong sự giàu có à, được gả cho giám đốc mà ai cũng ao ước đấy"

Cô không đáp, lấy bông khừ trùng vết thương cho mẹ. Lòng cô nghen ứ lại, ai có thể hiểu được nỗi lòng của cô bây giờ?

Hắn bây giờ mới mở miệng từ khi vào cửa: "Để con trả"

Cô nhìn hắn: "Anh không cần phải trả"

Ông nạt: "Mày không trả thì để nó trả. Đầu phải tiền mày"

Cô nói hắn: "Anh mà trả thì tôi với anh không quen biết. Tôi cách mặt luôn. Muốn thì anh cứ thử"

Quay sang nhìn mẹ: "Mai con gửi vào tài khoản, bây giờ mẹ lên ngủ đi. Mai rồi dọn đồng hồ độn này. Con về đây"

Nói rồi cô đi, bỗng dừng lại hỏi hắn: "Không về à, không thì kệ anh"

Vừa đi nước mắt cô trào ra, gần tới xe hắn kéo cô quay ra mặt đối mặt: "Cô khóc đấy à"

Vừa lau vừa nói: "Sao tôi lại hay cay mắt thế nhờ"

Hắn ôm cô: "Khóc thì cứ nói, cay cái gì"

Túi thân cô cũng ôm chầm hắn khóc dào dạt: "Họ thật quá đáng mà"

Chờ cô khóc cho đến khi ướt cả áo hắn, đã vậy nước mũi tèm lem. Hắn vỗ vai cô: "Bắn áo tôi hết rồi"

Càng nói cô càng lau: "Bắn thì giặt"

Hắn cười cười: "Hình như đây là lần đầu ôm nhau thấm thiết như vậy"

Cô đỏ mặt đẩy hắn ra rồi bỏ đi: "Thấm thiết con khỉ"

Hắn gọi với: "Chờ tôi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Về nhà cô tắm rồi chuẩn bị ngủ, hắn hỏi: "O, không chuẩn bị đồ mai đi à"

Cô ưỡ ỏi vò đầu: " Tâm trạng đầu mà đi. Bực chết mà"

Điện thoại reo, cô mò tới bàn lấy. Hiện thị số ông cô cúp ngay và luôn, hắn nói: "Nghe đi chứ"

"Anh là tôi thử xem có nghe không"

"Tôi nghĩ cô nên trả khoản đó, không thấy xã hội đen tìm tận nhà?"

"Ai làm người đó tự chịu, tôi không phải đại gia giống anh. Có một đồng tiền sẵn hễ khi họ đắm chìm trong thú vui vô bổ thì trả cho người ta. Tôi là người làm công ăn lương đấy, từ lúc tôi đi làm đến giờ số tiền tôi bỏ ra trả nợ cho họ biết bao nhiêu rồi. Tôi là phụ nữ mà phải nuôi ba miệng ăn trong nhà, trong khi đàn ông chết đâu cả. Sao họ không biết nghĩ cho tôi chứ? Mà lần này là 4 tỉ tôi đào đâu ra hết số tiền đó"

Điện thoại cứ reo mãi, cô cầm lên quát: "Chuyện gì nữa"

"Mày giúp tao lần này đi, tao hứa lần này là lần cuối. Mày không giúp bọn họ giết tao thật đó. Chi lần này thôi mà" Ba nói trong điện thoại

"Sao lúc chơi ba không nghĩ đến hậu quả chứ" Cô ngồi phịch xuống

"Giúp tao lần này thôi, chắc mày cũng không muốn phải mua hòm chôn tao đâu"

Trầm ngâm giây lát cuối cùng cô thỏa hiệp: "Lần sau là mặc xác ba đó, được rồi con sẽ xoay xở. Đừng có điện nữa"

Cô vò đầu: "Tôi đúng là số khổ mà"

"Không phải cô nói không đủ à, vậy cô lấy số tiền đó ở đâu" Hấn hỏi

"Không biết nữa, nói vậy chứ tôi chỉ còn thiếu 500 triệu. Chắc phải ứng lương trong 5 tháng" Cô chậm rãi nói

"Đã bảo tôi trả cho mà không chịu"

Cô nhìn hấn: "Tôi không phải làm cao đâu, chỉ là không muốn mắc nợ anh. Nợ ai chứ nợ thối đào hoa như anh chắc lúc không trả kịp tôi phải bán thân cho anh quá"

"Từ khi nào cô gán cho tôi cái mác đào hoa vậy? Mà ý kiến của cô hay đó, tôi sẽ xem xét" Mặt quá ư là đều

Cô vói chân đá hấn: "Tôi có nói là sẽ nợ tiền anh à, ảo tưởng vừa thôi"

"Nói thật cô hay coi mấy bộ phim ngôn tình nên trí tưởng tượng mới phong phú. Yên tâm tôi sẽ không bao giờ như nam chính trong ngôn tình cho nữ chính mượn tiền mà phải bán thân đâu. Mà tôi cũng có điều kiện"

"Nói nghe xem"

Hấn vẽ mặt nghiêm túc: "Cô về làm cho công ty tôi"

"Anh bị hâm à, tôi chuyên về lĩnh vực thời trang đâu phải về nội thất" Cô ném gối

"Thì cũng là thiết kế mà, từ thiết kế mấy bộ váy sang nội thất mới đáng khâm phục"

"Không là không, làm công ty SBA tôi quen rồi, ở đó tôi còn tự do dân chủ. Làm công ty anh chắc tôi cả ngày phải làm người hầu cho anh quá. Cả đời như vậy á. Nằm mơ đi"

"Cô chỉ cần làm nửa năm rồi về lại công ty cũng được mà. Tôi cam đoan trong công việc sẽ nghiêm túc" Giơ tay thề

Cô nghi hoặc: "Sao anh cứ năn nỉ tôi mãi thế. Công ty anh thiếu nhân viên lắm à"

"Ừ thì thư kí của tôi nghỉ đẻ, nên bây giờ chỗ đó còn trống. Tôi chưa tìm người phù hợp, mà tôi sắp có dự án quan tâm. Không có thư ký sao được"

"Thôi thôi, tôi thấy anh nên đi làm luật sư thì hợp hơn đó. Để tôi suy nghĩ"

Hấn hỏi: "Vậy mai có đi Pari nữa không"

Cô gật đầu: "Đi chứ, vé miễn phí không đi thì uống lắm"

"Còn ngồi đó gì nữa, đi chuẩn bị hành lý" Nhìn chăm chăm cô ra lệnh

Lấp lánh nhìn hấn: "Mười một giờ rồi kìa, hay anh soạn với tôi cho nhanh"

"KHÔNG" O tròn như quả trứng gà

Đệu bộ nhờ và bắt đầu: "Đi mà, tôi chợt thấy hôm nay anh đẹp dễ sợ"

"Khen nhiều vào nhưng không là không"

Cô bấu môi: "Không đi nữa, đi ngủ đây"

"Cô không thấy uống vé à"

Cô mặt phúng phính: "Có, nhưng bây giờ tôi nhác"

Đợi đến khi cô nằm nhòai trên giường, hấn kéo cô dậy: "Tôi làm giúp là được chứ gì"

Cô cười: "Yes, đây mới là Ngô Đình ngoan nhất hệ mặt trời"

"Ng ngoan cái đầu nhà cô, chỉ lần này thôi đấy" Hấn búng trán ai đó

"Đau, lần sau rồi tính. Tính lần này đi đã"

"Cô mồm mép khiếp nhĩ, không giúp nữa"

Cứ đòi co như vậy đến lúc mệt lần ra ngủ hết, sáng sớm mới cúi đầu gặm cỏ mà dọn cho kịp giờ. Cô nhủ mày: "Tại gã đào hoa anh cả đấy"

"Tại cô thì có"

Nhìn đồng hồ, cô la oai oái: "Mau lên chưa đây nửa tiếng nữa máy bay cất cánh rồi đấy"

Đúng hai mươi phút sau cô và hân yên vị trên máy bay. Hân hỏi: "Chuyện về làm cho công ty tôi một thời gian, đã suy nghĩ chưa"

"Anh nghĩ từ lúc đó đến giờ tôi có thời gian để suy nghĩ à" Nhìn chăm chăm

"Cô đúng là" Hân đen mặt

Trầm ngâm giây lát: "Tôi sẽ đồng ý làm bên công ty anh nửa năm, và sau này tôi cũng sẽ trả lại tiền cho anh. Nhưng anh phải nói với Châu Kỳ việc tôi qua công ty anh đây nhé"

"Chuyện nhỏ, mà cô có vẻ thân với anh ta nhỉ" Hân bĩu môi

"Anh trai của bạn tôi mà, Châu Kỳ tôi còn thân hơn cả anh nữa đấy"

Hân đen mặt: "Kệ cô, không quan tâm"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Đến nơi hân và cô về khách sạn nghỉ ngơi, hân hai tay cầm hành lý nhìn cô: "Không định phụ tôi cầm hành lý sao"

Đang vờn vai uể oải: "Lỡ cầm hết thì anh cầm luôn đi"

"Cô đúng là hết nói nổi" Hân chán ngán

Lại gần hân: "Ồ, tôi vậy đó"

"May cho cô, bấp người khác là đã cô bay không thấy mặt trời rồi đấy"

"Vớ anh vậy thôi, đối với người khác tôi dịu dàng khỏi chê" Bĩu môi

Hân cười đều: "Gớm"

"Mà tôi là gái tân thì cần gì đoan trang, đợi đến khi có người yêu rồi dịu dàng yếu điệu thướt tha cũng chưa muộn" Mắt lấp lánh

Hân học máu muốn cho cô đắm: "Gái tân á? cô mới ngủ à? hay mất trí nhớ? Thế tôi là gì của cô?"

Não bắt đầu rối: "Trên giấy tờ là chồng, còn ngoài đời là gì nhớ? Không biết nữa, mà chắc chắn một trăm phần trăm không phải chồng hay người yêu gì hết nhé. Tôi nghĩ người dung đấy"

"Hôm nay cô động vào lòng tự tôn của tôi hơi bị nhiều rồi nha. Tóm lại ngoài đời cũng là chồng"

"Ừ đúng rồi chồng hờ"

"Là chồng hợp pháp không phải hờ, giả" Hân tuyên bố đanh thép

Nhìn hân như sinh vật lạ: Nào anh bị chạm vào đâu à, rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt anh dính chính tôi và anh chỉ là đóng vai để qua mắt mấy phụ huynh, ý anh còn nói tôi không là gì của anh hết. Sau hôn nhân anh làm gì, đi đâu là quyền của anh tôi không được ý kiến. Tôi thoải mái đồng ý, đến khi anh ra ngoài bỏ bịch cho đã chơi cho chán, làm tổn thương cô bồ Ái Lan của anh, rồi bây giờ về tuyên bố tôi và anh là vợ chồng hợp pháp á? Nằm mơ đi, anh xem phụ nữ chúng tôi là cái gì mà muốn đến thì đến muốn đi thì đi. Tôi không ngu gì đồng ý làm vợ kẻ đào hoa như anh để rồi tự chuốc lấy tổn thương. Tôi không phải kẻ dễ dãi nhé? Tôi phải đợi một người mà tôi ưng ý trải cùng nhau trải qua ba giai đoạn. Tìm hiểu, hẹn hò, rồi mới lấy. Anh có hiểu chưa"

Hắn không ngờ làm cô kích động đến như vậy: "Tôi không có ý đó"

"Ý anh là vậy chứ còn gì nữa mà không có" Cô quát

"Cô không cho chính thức vợ chồng hợp pháp chứ gì? OK, bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ theo đuổi cô. Theo đuổi cho đến khi cô chấp nhận mới thôi" Hùng hồn tuyên bố lần hai

Cô sốc toàn tập: "Nãy giờ anh không để vào tai những lời tôi nói à?"

Hắn tính bơ: "Thế cô không nghe lời tôi mới nói à? tôi đòi theo đuổi chứ không đòi làm chồng cô? Cô khó tính cũng vừa vừa thôi"

"Biết tôi khó tính thì tránh xa tôi ra, dù anh có theo đuổi bằng cách nào tôi cũng không bao giờ gật đầu đồng ý. Nói trước anh có tặng tôi hoa, tặng tôi bất cứ thứ gì, kể cả nhẫn kim cương tôi cũng vứt vào sọt rác cho anh xem. Nên đừng có đại mà mất tiền rồi rước lấy cái đắng. Anh qua phòng khác mà ngủ, nhìn anh là tôi bốc lửa luôn đấy" Cô đóng cửa cái rầm

Hắn nói vọng vào: "Ồ, theo đuổi mà không tặng đồ thì làm cái gì"

"Dậm chân tại chỗ đi, đừng có làm gì cho mất công, tôi nói là không bao giờ đồng ý, anh nghe không hiểu tiếng người à?"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: "Cô đúng là cái đồ dữ dằn"

Hai người mỗi người mỗi ngã, chia nhau hai phòng. Lịch đi chơi tối nay cũng hoãn luôn, hướng dẫn viên du lịch cũng đến bó tay với cặp này. Cô ngủ một mạch đến tám giờ tối, cảm thấy đau bụng hơn là đói bụng, lật lấy áo quần đi tắm. Lúc sau mới biết là đến tháng, mỗi khi đến ngày này bụng cô đều đau quằn quại không chịu được, rửa sạch: "Đúng là xui mà, biết vậy ở nhà còn hơn"

Tắm xong cô leo lên giường nằm ôm bụng rên rĩ, hắn không thấy cô xuống dùng bữa tối nên mới đem đồ ăn lên phòng, gõ cửa: "Ê, tôi mang đồ ăn lên này. Mở cửa đi"

"Không ăn đâu, mang đồ về phòng anh mà ăn, trước khi tôi lại nổi cáu thì đi nhanh lên" Giọng ừ ừ

"Sao nhỏ nhẹ thế, đáng hồ cái khi sáng biển đâu mất rồi"

Không thấy tiếng đáp lại, hắn ngỡ vực: "Ê, cô bị sao à"

Lúc lâu cũng im re, hắn xuống lấy chìa khóa. Lúc mở phòng thấy cô nằm vắt vẻo ôm bụng trên giường. Hắn đi tới: "Cô làm sao thế"

"Nhìn không thấy à mà còn hỏi" Cô chậm rãi nói

Hắn lại hỏi ngu: "Đau bụng à? Đau kiểu gì? Bị ngộ độc à? Mà cô từ khi sáng đã ăn gì đâu. Hay đói quá nên đau?"

Cô lắc đầu, hắn hỏi: "Cô đau bụng giun à"

Cô lại lắc đầu: "Chẳng lẽ cô bị dạ dày?"

Cô quát: "Anh cứ lằm bằm bên tai tôi mãi thế"

"Cô đau kiểu gì thì phải nói chứ. Không nói làm sao tôi biết"

Cô xua tay: "Không sao, đau tí là hết ấy mà. Anh về phòng đi"

"Cô đau mà nhăn mặt nhăn mày mồ hôi ròng ròng thế kia mà tí á. Cô đau kiểu gì thế? Nói tôi mua thuốc cho"

Cô bực bội rống to: "Tôi đau bụng đến tháng. Anh nghe được câu trả lời rồi thì đi đi"

Hắn ngây thơ: "Đau bụng đến tháng? Có loại đau đấy nữa à?"

"Chắc anh dốt môn sinh học lắm. Đau bụng kinh nguyệt đấy hiểu chưa. Đừng có nói với tôi anh không hiểu từ "Kinh nguyệt" là gì nhá?" Cô phát mết với hắn

Hắn đơ mặt: "Cái đó thì tôi biết, ai bảo cô không nói rõ. Cứ lấp lửng"

"Là phụ nữ tôi cũng biết ngại đấy. Mà anh quen cô bồ Ái Lan tới tận ba năm, mỗi khi ả bị mà anh không biết á"

Ngây thơ tập hai: "Tôi có phải mẹ cô ta đâu mà biết"

"Ồ, chẳng khác gì anh đang nói bây giờ anh là mẹ của tôi đi" Cô đen mặt

Hắn bối rối: "Tôi không có ý đó, nói chung tôi chưa bao giờ gặp tình huống như này"

Cô cười: "Tôi không đo mặt thì anh đo mặt cái gì"

Hắn bối rối tập hai: "Vậy mỗi lần cô bị thì làm gì để khỏi"

"Nước đường đỏ, mà nơi đất khách quê người như thế này không có đâu"

Hắn suy nghĩ gì đó: "Cô ở đây chờ tôi một lát"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nói chờ một lát mà cả nửa tiếng không thấy đâu. Đúng lúc cô rửa thảm thì hắn lù lù đi vào. Kêu cô: "Ngồi dậy uống trà gừng cho dễ chịu đi, rồi chườm túi nóng"

Cô nhìn hắn: "Sao anh biết dùng mấy cái này"

"À, tôi chạy qua hỏi cái cô hướng dẫn viên"

Hóp một ngụm: "Chẳng lẽ này giờ anh đi mua những thứ này hả, chứ hướng dẫn viên sao sẵn thế được"

"Ừ, lần theo bản đồ cũng dễ đi"

Ở nơi này mà tìm được những thứ của Việt Nam cô đúng là khâm phục. Sợ cô nổi giận nên hắn không dám ngồi. Ban đầu cô cũng không để ý, sau thấy hắn cứ đứng. Cô ngồi vào trong, chỉ chỗ trống: "Ngồi đi, đứng làm gì"

Hắn cười: "Tuồng cô đuổi đi chứ"

"Anh nghĩ tôi còn sức?" Cô nằm xuống co ro

"Cô ăn tí gì đã rồi nằm"

"Không ăn đâu, mai tôi ăn bù cũng được" Cô nhắm mắt

Hắn đặt túi chườm vào bụng cô: "Để cái này đi, sẽ thấy dễ chịu hơn"

"Trông anh già dặn kinh nghiệm khiếp nhỉ" Cô cười tủm tỉm

"Tôi lấy lại bây giờ"

"Cảm ơn anh nhé"

"Điều nên làm"

Cô mở mắt: "Có ý gì"

"Tôi về phòng đây"

Bổng cửa phòng cô có tiếng gõ cửa. Hắn đi ra mở cửa, có tiếng hỏi: "Chào anh, tôi là tiếp tân của khách sạn"

"Có việc gì sao"

"Khi sáng hai người đặt chung phòng, lúc trưa anh có đặt thêm một phòng. Hiện giờ khách sạn kín phòng mà có khách đến thuê. Chẳng qua bà cụ này bị tai biến, các khách sạn trong thành phố đều kín phòng. Giờ này kiếm phòng cũng khó, tôi nghĩ hai người đi cùng nhau chắc là một đôi. Anh có thể nhường phòng bên kia cho bà cụ được không ạ" Cô tiếp tân nói rõ

Hắn quay lại nhìn ai đó, cô ánh mắt ngây thơ vô số tội. Kiểu như anh nên nhường phòng cho bà và ra ngoài đường ngủ. Hắn nói với cô tiếp tân: "Vậy tôi phải ngủ ở đâu"

Cô tiếp tân thắc mắc tỏ vẻ ái ngại: "Không phải hai người đi cùng nhau sao"

Bây giờ cô mới mở miệng: "Cô cứ nhường phòng cho bà. Anh ta ngủ phòng tôi cũng được"

"Vậy hai người ngủ ngon, tôi không làm phiền nữa" Nói rồi đóng cửa

Cô lẩm bẩm: "Đi chơi như này thà ở nhà còn hơn"

Vừa lẩm bẩm cô vừa ném cái gối cho hấn: "Cầm lấy, ngủ ở ghế đi"

Nửa đêm bụng cô đau quặn quai, hết quay ra bên này rồi sang bên kia. Đang ngủ ngon hấn nghe tiếng động, mở mắt ngược đầu lên nhìn: "Lại đau nữa à"

"Trà gừng già, uống như không" Cô vừa xoa cho bớt đau vừa nói

Hấn đi tới bên giường: "Người ta đã có tâm rồi còn chê"

"Tôi có nói anh đâu" Nhíu mày

Hấn hỏi: "Xoa vậy đỡ đau hơn à"

"Ừ"

Vậy là tay ai đó xoa cho cô: "Cái này không phải sảm sờ đâu nhá"

Cô đau quá nên để cho hấn xoa giúp, tay cô cũng mỏi nhừ rồi. Tối hôm đó người đau bụng vẫn ngủ ngon lành và có người cả đêm không ngủ chỉ để xoa cho người ngủ. Hễ hấn bắt đầu dừng một lát là ai đó cứ nhăn mặt. Đến sáng hấn ngủ ngời, tay vẫn để trên bụng cô. Lúc cô thức giấc thấy cảnh tượng vậy chớp mắt vài cái. Lấy nhẹ tay hấn ra khỏi bụng, ngồi dậy ngắm hấn. Thấy cả một quãng thâm, hấn cảm giác có hơi thở nên mở mắt làm cô giật bản mình, từ từ mở miệng hỏi: "Cả đêm anh không ngủ à"

"Muốn ngủ lắm mà đưa nào không có ai xoa bụng thì nhăn mặt, kêu rên" Nói giọng ngái ngủ

Cô đỏ mặt: "Lúc ngủ sao tôi biết, vậy bây giờ tôi dậy còn anh ngủ đi"

Hấn nằm xuống đồng thời cũng kéo cô xuống: "Dậy làm gì, nằm yên đó. Tôi ngủ mà cô cử động, lại phá giấc ngủ tôi bốp cổ chết cô"

Cô phì cười, biết khi đêm tại cô mà hấn không được ngủ. Nên cô nằm im nhìn hấn, mười lăm phút sau hấn mở ngủ ôm chầm lấy cô, làm ai đó tròn tròn mắt mà không dám nhúc nhích. Cứ nằm nhìn hấn như vậy cho đến lúc cô cũng ngủ ôm hấn khi nào không biết.

Hấn thức thấy cảnh tượng như vậy, không buông mà còn ôm chặt hơn, nằm cười tùm tùm. Cô mở mắt giọng buồn ngủ: "Anh có thả ra không"

"Là cô tự ôm tôi đấy nhé" Hấn nói

"Tôi á? Rõ ràng anh tự động ôm tôi"

"Không biết, lúc tôi thức chỉ thấy cô ôm chặt tôi. Nên tôi mới ôm lại để huê"

Cô tức hộc máu: "Không chấp tiểu nhân"

"Đi ăn sáng"

Cô chỉ đồng hồ: "Ăn trưa thì đúng hơn"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Đang ăn cô hỏi: "Lát nữa đi đâu"

"Tháp eiffel"

Cô nhăn mày: "Cái đó để tôi đi, chụp hình cho đẹp"

"Trời nắng thế này, vậy đi biển"

Mặt cô phúng phính: "Nhưng tôi không biết bơi"

Hắn giờ nắm đầm: "Đã hỏi đi đâu thì đừng ý kiến"

"Đi thì đi, sợ gì chứ" Háy rõ nét

Sau nửa tiếng hai người có mặt ở bãi biển, hắn nói: "Mỗi người đi thay đồ rồi gặp nhau tại đây"

"Tôi chờ ở đây, đi nhanh lên" Cô xua tay

Nhìn cô từ trên xuống dưới: "Không định thay đồ à, định mặc thế này mà tắm á"

"Tôi ngồi nhìn chứ tôi không tắm, đã bảo là không biết bơi rồi còn"

"Không tắm thì vẫn thay đồ đi"

Cô chỉ từ trên xuống dưới cho hắn nhìn: "Đi biển mà mặc váy ren ngang gối OK lắm rồi nhá, anh còn đòi hỏi gì nữa"

Hắn kéo cô lại: "Nhìn mấy người xung quanh phụ nữ họ mặc cái gì"

"Bikini" Ngắn gọn xúc tích

"Cô không thấy mình mặc như vậy bị lạc loài à. Đây là Pari chứ không phải ở Việt Nam mặc đồ cổ hủ đâu nhé"

Cô lườm: "Anh có tin tôi ghi âm lại, post lên mạng khi vừa đắp máy bay phụ nữ Việt Nam chạy tới đánh chết anh không hả"

Hắn bỏ ngoài tai: "Hay là cô sợ thân thể không chuẩn thua xa họ nên không dám chứ gì"

"Nếu sau khi tôi mặc mà đàn ông nước này đều ngoái lại nhìn thì anh chịu gì" Mặt đối mặt

"Tùy cô quyết định"

"Anh thua phải công tôi chạy hai vòng bãi biển này, sao chơi không" Rạng rỡ

"Chơi thì chơi, còn nếu cô thua?"

"Ahiih, vì tôi là người mặc dù có thua cũng không bị gì nhé"

"Cái đồ ranh ma" Dĩ đầu cô

Thỏa thuận xong mỗi người tìm phòng thay đồ, mặc bộ bikini màu đen huyền bí vào cô đập đầu vào tường rửa thầm: "Tên Ngô Đình đáng chết, hờ hạng như thế này làm sao ra ngoài chứ. Ồi, ngại chết mất"

Ngồi tự kỷ cả nửa tiếng thì hắn gọi: "Sao thế, đừng nói với tôi sợ thua nên chạy về rồi nhá"

Cô nghiêng rằng: "Tôi đây quân tử không phải hạng tiểu nhân như anh, chờ đi"

Cúp mấy cái búp, nhìn trong gương giầy lát sau khi lăm bắm khẩu hiệu "Bình tĩnh tự tin chiến thắng", từ tóc búi cao cô xỏa tóc dài xoăn tự nhiên. Không mặc guốc để đôi chân trần trắng muốt. Bờ môi đỏ mọng quyến rũ. Đầu vào đó cô bước ra ngoài với phong thái ung dung tự tại, cô chọn địa điểm nhiều phái nam đi tới chỗ hắn. Quả đúng như cô nghĩ, đi đến đâu người ta nhìn đến đó. Không chỉ phái nam mà cả nữ. Cô chắc chắn mình thắng chỉ vì mình là người không chung quốc tịch với họ nên dĩ nhiên có những đặc điểm khác làm người ta chú ý mà thôi.

Hắn nhìn cô đến mê mẩn, lúc cô kêu hắn vẫn nhìn, cô chu môi: "Sao, đẹp quá nhìn đến lác mắt rồi à"

"Công nhận cũng có da có thịt đấy chứ nhỉ" Lấp Lánh

Chưa đợi cô trả lời, có người đàn ông đi tới chào hỏi bằng tiếng anh với cô: "Tôi tên jane, có thể làm quen với cô chứ"

Đề chọc tức hắn cô không ngần ngại đáp: "À dĩ nhiên rồi"

Cô và người đàn ông đó trò chuyện hồi lâu, để hắn bơ vơ bất vất đến tội nghiệp. Lúc người đàn ông đó xin chụp với cô kiểu ảnh, hắn bộ chụp trả lời hét phàn cô: "Xin lỗi, cô ấy chụp với tôi trước rồi"

Cô nói nhỏ với hắn: "Anh có cần phải trẻ con thế không"

jane nói: "Tôi làm về lĩnh vực thời trang, tôi có thể về làm người mẫu cho công ty tôi được chứ"

Cô ngạc nhiên: "Ồ, anh và tôi cùng ngành. Nếu sau này có cơ hội gặp lại thì tôi sẽ nghĩ đến. Còn bây giờ tôi chưa có ý định"

Hắn nhanh nhẩu nói: "À tôi cũng làm về thiết kế nè. Để tôi làm cho"

"Định tranh việc của tôi à"

"Ồ thì sao, khi nào cô muốn làm người mẫu thì cứ về công ty tôi. Cho cô làm thoải mái" Hắn nói

Cô cười thẳng vào mặt hắn: "Công ty anh thiết kế về nội thất chứ không phải thời trang nhá, ầm đầu à. Mà vụ cá cược tôi thắng, bây giờ công tôi chạy hai vòng biển đi"

Hắn đen mặt: "Một vòng được không"

Kì kèo mãi chỉ nghe câu: "Năm mơ"

"Hai vòng thì hai vòng, leo lên"

Cô nhảy phóc lên lưng hắn: "Cho chừa cái thói khinh bỉ người khác nhá. Bắt đầu, xuất phát, chạy nào"

Chạy chưa tới vòng rưỡi hắn thở không ra hơi: "Không chạy nữa, cô nặng như heo á. Một chết"

Cô cười đau cả bụng: "Anh nặng hơn tôi chứng tỏ anh còn nặng hơn cả heo"

Thở hổn hển hắn nằm phịch xuống cát: "Chưa thấy ai ác ôn như cô, bắt chạy cả hai vòng rộng lớn mênh mông. Hơn tí vòng là giới lắm rồi đó"

Cô nín cười, bẹo má hắn: "Ui giới lắm rồi đó, thương thương chưa nà. Bây giờ ngồi dậy chụp ảnh kỉ niệm tại bãi biển để lại dấu chân chân của người nặng hơn heo nào"

Cô kéo hắn dậy, nhờ hướng dẫn viên chụp. Trong ảnh hắn mặt mày phờ phạc bao nhiêu thì cô cố cười rạng rỡ bấy nhiêu"

Ngồi nghỉ nửa tiếng hắn ra tắm biển, thấy cô vẫn ngồi ì ạch ra đó, hắn chạy tới kéo cô đứng lên: "Xuống tắm, không biết bơi thì để bọn soái ca tập cho"

"Èo sợ lắm, với cú sốc tôi mới đầy dọa anh, để anh tập chắc dim tôi chết mất"

Hắn giờ ba ngón tay lên: "Tôi thề không ác ôn như cô"

"Nói vậy chứ tôi không xuống đâu"

"Không xuống cũng phải xuống, không biết bơi dù sớm hay muộn cô cũng bị chết đuối thôi. Tin tôi đi, bây giờ ra tập đỡ sau này phải chết oan uổng" Bằng mọi cách hắn kéo cô ra biển cho bằng được

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Cô bị ngập nước mấy lần, nín vai hắn meo máo: "Tha tôi đi"

"Cô xuống nước cả tiếng đã tập được đâu mà đòi lên. Tập đến khi nào tự bơi được rồi tính"

Cô cố gắng tập theo mấy cách hắn chỉ, uống nước biển cả đồng lần. Kiên trì đến ba tiếng cuối cùng cô cũng tự bơi được mà không cần nín hắn. Cô trợn mắt: "A...A...AA tôi bơi được rồi"

"Cô ngạc nhiên cái gì chứ, con nít năm tuổi đã biết bơi rồi đấy"

"Anh đang nói tôi thua cả trẻ con chứ gì. Cho anh chết này" Cô vừa lườm vừa bắn nước vào người hắn

Hắn cũng khổ phải dạt vừa, bắn qua bắn lại. Đến lúc cô bấp đá bỏ xuống nước, hắn mới chạy tới: "Ách, cô không sao chứ"

"Ồi, đau quá à. Đều tại anh cả đấy" Cô bắn nước tới tấp

"Tại cô nữa chứ, bây giờ đứng lên được không"

Cô lém lỉnh bữu môi: "Đầu lăm đó, hay anh công tôi về phòng đi"

"Cô đúng là chúa rắc rối" Hấn đen mặt

Sau khi công vào thay đồ, rồi bắt đầu công cô về phòng. Đi trên đường hấn hỏi: "Cô đau chân vậy tôi có đi thắp được không"

Ai đó buột miệng: "Tôi có đau đâu mà không đi"

Dần dần tiêu hóa hết câu nói, hấn học máu: "Cô dám lừa tôi"

Hấn chuẩn bị vứt cô xuống như bao cát, ai đó nhanh miệng: "Anh mà thả là tôi cạch mặt luôn"

"Ai thêm quan tâm" Hấn thả tay

Cô sợ bỏ nên tay níu chặt cổ ai đó, hấn mắt đã bỏ theo cô luôn, hấn thì không sao, còn hai đầu gối của cô chảy máu te tua: "Tên khốn kiếp, không ngờ anh lại thả thật. Không phải anh nói sẽ theo đuổi tôi sao. Cái gọi theo đuổi của anh là không biết thương hoa tiếc ngọc vứt tôi xuống cái bịch đây hả"

Hấn ú ớ: "Tôi vứt cô bao giờ, mà có phải mình cô ngã đâu, tôi cũng bị nữa đấy"

"Anh còn nói nữa" Cô mặt muốn khóc

Nhìn hai đầu gối cô: "Xin lỗi mà, leo lên tôi công"

"Không thêm nữa" Cô làm mặt lộn

"Không thêm thì thôi, mặc xác luôn" Hấn đi đầu cô rồi bỏ đi

"Ồ đi thiệt đấy à" Cô gọi với đứng dậy định đuổi theo mà không chạy được

Hấn đi một đoạn không thấy cô đuổi theo, không đành lòng nên quay lại.

Nhìn cô đang đi khập khiễng, miệng vừa lẩm bầm. Hấn bật cười đi tới: "Còn rùa tôi được đấy"

"Quay lại làm gì, đồ vô tâm" Cô quát

Nói rồi cô bỏ đi, hấn chạy tới chặn lại: "Giận rồi sao"

Cô làm mặt lạnh: "Anh đang ngăn đường tôi đó. Tránh ra"

Biết cô giận thật, níu áo cô: "Xin lỗi mà, tôi biết lỗi rồi. Đừng giận nữa nhé"

"Không phải này bỏ đi hùng dũng lăm mà" Cô bật cười

"Chỉ có cô thì tôi mới quay lại thôi. Thử người khác xem, tôi đá bay luôn" Hấn nói

"Ồ, vậy bây giờ công tôi đi. Thật sự tôi đi không nổi nữa" Mắt lấp lánh

"Tuân lệnh" Hấn cười khoe hàm răng trắng bóng

Cô hỏi: "Ngoài tôi ra anh đã công ai bao giờ chưa"

"Mẹ tôi còn chưa được nữa là"

Cười mỉm: "Cũng đúng, đào hoa hách dịch như anh sao có thể chịu công người ta được"

Hấn bữu môi: "Không phải tôi đang công cô đây à"

"Ồ thì đối với tôi anh không có đào hoa hách dịch" Ai đó

"Bị cô đây dọa mãi cuối cùng cũng được một câu khen" Cười

Về khách sạn nghỉ ngơi, đến tối hai người đi thắp Eiffel. Ở lại thêm hai đến ba ngày đi những địa điểm nổi tiếng ở Paris như viện bảo tàng Louvre, Khải Hoàn Môn, nhà hát Opera. Lần đi này đem về cả đồng ảnh kỉ niệm. Sáng ngày cuối cùng, trước khi về hai người đến nhà thờ Đức Bà. Hai người cùng cầu nguyện, lúc hấn cầu nguyện xong thì cô vẫn nhắm mắt. Cô cầu nguyện xong, hấn hỏi: "Ước gì mà chăm chú thế"

"Ngoài những điều nhỏ nhoi thì có hai điều tôi rất muốn thành hiện thực, đó là mong cho ông bố bớt cờ bạc. Và mong có thể tìm được người yêu thương tôi tuyệt đối, nắm tay tôi đi hết con đường phía trước"

"Nếu không thành hiện thực?"

"Thì chờ kiếp sau" Nhìn hấn

Sau chuyển đi cô và hấn tất bật lao vào công việc. Chiều hôm đó cô đang duyệt hồ sơ thì Cẩm Mân gọi: " Alo"

"Đi chơi về quên bạn bè luôn kìa"

Đang viết cô nói: "Đâu có, từ lúc về tao công việc ngập mặt đây"

"Ê, khi nào rảnh"

Cô nhìn đồng hồ: " Giờ thì chưa, khoảng năm giờ chiều mới rảnh"

"Lâu rồi chưa xã, lát rảnh báo chồng mày cắt com, đi ăn ngoài với tao nha"

"Ok, dù sao anh ta bận tiếp khách cũng về muộn"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Hai giờ chiều, cô đang cầm cúi tập trung vào chuyên môn điện thoại lại reo. Cô cầm mà không nhìn: "Alo"

"Cô đang ở đâu đấy" Hấn hỏi

"Giờ này không ở công ty thì ở đâu"

"O, chưa dọn đồ à"

Cô nhúm mày: "Anh nói lan man gì thế"

"Không phải cô đồng ý làm thư ký cho tôi nửa năm sao, đừng có mà thất hứa nhá"

Giờ cô mới nhớ, ừ ừ: "Anh đã nói với Châu Kỳ chưa mà bảo tôi qua"

"Cô khỏi lo, tôi nói rồi"

"Giờ cũng đã hơn nửa ngày, tôi dọn không có kịp"

Hấn trầm ngâm giây lát: "Vậy bây giờ cô qua công ty trao đổi xem tình hình công việc trước, lát tôi cho người qua dọn phụ. Mai hẵng bắt đầu công việc"

"Tôi và anh không phải cùng một nhà à? Tôi về xem không được sao"

"Không được, cái nào ra cái đó. Mật khẩu thang máy là 1828"

Cô bĩu môi: "Biết rồi, chuẩn bị qua đây"

Trước khi đi cô đem hồ sơ cho Châu Kỳ: "Em làm xong rồi nhé"

Xem qua Châu Kỳ đáp: "Ừ, mà cuộc thi hôm bữa anh có nói. Công ty cử em tham gia, vừa làm bên IU vừa chuẩn ý tưởng có nặng quá không"

Cô rủa thầm sao cô hay quên thế chứ, đi du lịch nào cô giống như bị bỏ quên ở Pari luôn. Chuẩn bị lên ý tưởng đề thi mà cô không nhớ, đã thế lại nhận lời làm thư ký cho anh ta nửa năm: "Chắc không sao đâu"

Châu Kỳ cười: "Vậy tùy em, nhớ đúng sáu tháng lo về lại đó. Đừng có mà đi luôn à nha"

"Tuân Lệnh. Trong thời gian em vắng mặt, em muốn Nga quản lí công việc giúp, giám đốc thấy sao"

"Anh không ý kiến"

Cô chọc: "Sao hôm nay anh dễ dãi quá vậy"

"Mọi hôm anh không dễ dãi à" Hồi ngược lại

"À có chứ, nhưng không dễ bằng bây giờ. Từ ngày có thêm thành viên mới anh ngày càng hớn hờ, mà có được nàng công chúa đáng yêu như vậy chắc em cũng không khác gì anh"

"Muốn thì triển đi, mà hai đứa em cưới nhau cũng lâu rồi sao không thấy báo tin vui gì hết vậy"

"Trời đã cho đâu mà có" Lay hồn chắc chưa có cặp vợ chồng nào như cô, cưới nhau hơn năm rồi mà vô cùng trong sáng, chưa có cái gì mà vượt mức. Đang tự hỏi hần kiểm chế giới hoặc ở ngoài phố đầy đường. Hay tại cô không đủ quyền rũ.

Sau hai mươi phút vật lộn với nắng trời gay gắt, cô có mặt tại IU. Nhìn tiếp tân: "Cho hỏi Ngô Đình có đây không?"

Thấy cô người tiếp tân mắt sáng quắc, đáng vẻ buồn ngủ nãy cô thấy giờ không thấy đâu: "Chào phu nhân, dạ giám đốc đang họp"

"Tôi là Tuyết Băng, gọi tên được rồi không cần câu nệ. Vậy thang máy ở đâu, tôi lên phòng làm việc chờ cũng được"

Cô đi thang máy bình thường nên cái mặt khẩu hần nói cô không để ý. Lên nhìn quanh một lượt rồi ngồi ở ghế sa lông đợi. Cảm quyền báo đọc cô ngủ khi nào không biết. Hần vào thấy cô ngủ say sưa thì lắc đầu, vì phòng bật điều hòa nên hần vào phòng nghỉ lấy chăn đắp cho cô rồi ngồi vào làm việc. Gần đến năm giờ ai đó từ từ mở mắt, hần nghe tiếng: "Dậy rồi à"

Cô nhìn đồng hồ tròn tròn mắt: "Năm giờ rồi á, sao anh không kêu tôi dậy chứ"

"Đúng là làm ơn mắc oán"

"Tôi có hẹn với Cẩm Mân nữa, làm sao bây giờ còn mười lăm phút. Trong khi công việc trao đổi gì đó anh còn chưa nói, nên xin hãy nói nhanh, đọc rap cũng được tôi sẽ cố gắng tiếp thu" Cô kéo ghế mặt đối mặt hần

"Tôi về rồi nói cũng được"

Cô lờm: "Không phải anh nói cái gì ra cái nấy à"

Hần nhìn: "Giờ cô muốn bàn ở đây hay về nhà"

"Về nhà"

Hần giọng nắm đấm: "Vậy thì đừng ý kiến"

"Anh làm việc đi, tôi đi nhé"

Hần gọi với: "Hôm nay cô đi xe không"

"À không"

"Thế cô đi bằng gì"

"Taxi chứ gì nữa"

"Vậy để tôi chờ, dù sao cũng tan làm rồi"

Đi xuống hần bấm mặt khẩu thang máy. Nhìn con số 1828 cô hỏi: "Mặt khẩu này có ý nghĩa là gì thế"

"Cô không biết thật à"

Cô lắc đầu: "Mà nãy tôi có đọc cho cô, đáng ra trên đường tới đây cô cũng phải nghĩ ra rồi chứ"

Lại một câu hồn nhiên: "Tôi có để ý đâu mà"

Hần học máu đến hạn hần lời: "Tôi sinh ngày 28, còn cô?"

"Tôi 18, thì sao?"

Hần nghiêng răng: "Nào cô làm bằng gì mà chậm hiểu thế"

"Ồ, cái anh này vô duyên. Mặt khẩu anh đặt làm sao tôi biết. Đến ngày sinh của tôi anh còn không biết, đừng có nói với tôi mặt khẩu đó là ngày sinh của tôi với anh đấy nhá"

"Ồ thì đó"

Cô choáng váng, níu tay hắn cười tỏ nằng: "Chắc anh thích tôi lắm nhỉ, nên mới đặt như vậy. Hãy khai thật đi nào, để tôi còn mở miệng từ chối"

"Tôi gần ba mươi rồi nên không có cái chuyện thích giống mấy đứa mười lăm ở đây nhá"

Xích lại gần hắn: "Ồ, vậy thì là yêu rồi"

"Tránh ra đồ ảo tưởng sức mạnh"

Hắn bỏ đi trước, cô cười sặc sụa gọi với theo: "Tôi lấy bệnh từ anh chứ ài"

Đang ở trong công ty nhân viên thấy cảnh tượng giám đốc đi trước hai má hồng hồng. Coi bộ bị phu nhân chọc cho đỏ mặt rồi. Lần đầu tiên thấy giám đốc như vậy nên ai cũng ngoái lại nhìn.

Tới điểm hẹn, hắn nói: "Khi nào về thì gọi tôi tới chờ"

"Ok, sẽ gắng về sớm để còn bắt anh khai vụ lúc này" Cười như được mùa

"Đi nhanh lên kéo tôi ngựa chân đá cô ra xe bây giờ"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cầm Mân thấy cô liền giỡn: "Đi chơi về mặt tươi tắn kìa nhỉ"

Hai tay theo phản xạ sờ mặt: "Có sao"

"Mà có mua quà gì cho bốn cung không" Nhìn cái túi

"Thấy rồi còn hỏi" Cô đưa túi quà ném sang Cầm Mân

"Tặng quà mà ném thế á" Vừa trách vừa mở ra xem, là đôi giày cao gót màu đỏ sang chảnh

"Đẹp không?" Cô cười

Ai đó đen mặt: "Mày cũng biết tao không bao giờ đi giày cao gót lòe loẹt như thế này"

Uống một ngụm cafe rồi gật đầu: "Tao biết nên mới mua"

"Cái con trời đánh"

"Mà mày nên làm cho tú giày đa dạng. Màu đỏ đẹp mà, mày không thấy nó quyến rũ à" Nháy mắt

Ai đó biểu cảm như hờn cả thế giới. Cô gơ tay: "Không thích à? Trả đây"

Cầm Mân le lưỡi: "Đã tặng thì không đòi lại nhá. Mà nghe tin mày về làm cho IU"

Cô khuấy cafe: "Đang rắc rối đây. Tao quên mất trong thời gian tới phải lên ý tưởng đề nộp bài dự thi nên đã nhận lời về làm thư ký giúp anh ta. Mà công việc thư ký thì mày biết rồi đấy. Nào là sắp xếp lịch trình, cùng anh ta đàm phán với khách hàng, tham gia các bữa tiệc, nói chung việc gì cũng phải qua tay thư kí"

"Ai bảo cái tật lẩm cẩm, bạ đâu quên đó. Tham gia các bữa tiệc không cần phải thư ký. Mà là người khác"

"Ài?"

"Không thư ký dĩ nhiên là vợ chứ gì nữa"

Cô đen mặt: "Nói vậy thì khỏi nói cho đỡ tốn calo"

"Mày và anh ta dạo này thế nào"

"Khá ổn, rất là trong sáng"

"Trong sáng? Đừng có nói lâu vậy rồi mà chưa phát sinh cái gì hết nhá" Cẩm Mân tròn mắt

Cô đen mặt: "Thế muốn tao và hần phát sinh cái gì lắm à"

"Anh ta là dân chơi khét tiếng ở thành phố này, có cả đồng người tình. Mà và anh ta còn trong sáng. Thật sự rất khó tin"

"Không phải anh ta chỉ có người tình Ái Lan thôi à" Cô hứng thú như đang tám chuyện về chồng nhà người ta chứ không phải chồng mình

"Trước đó thật sự rất nhiều. Hồi đó báo đăng đầy rẫy mà mà không biết thật á"

"Thời đó tao đâu có quen nên mắc mớ gì phải quan tâm. Không phải mà hay đọc báo, sao hôm đám cưới mà không nhận ra Ái Lan" Cô tra hỏi

"Có thấy đăng lên báo đâu mà biết, tao nghĩ mẹ anh ta ngăn chặn hết thông tin liên quan đến ả. Mà mà không cảm thấy lạ à, đến bây giờ mà và anh ta còn chưa phát sinh chuyện gì. Có khi nào mà không đủ quyền rũ không nhờ" Cẩm Mân sầm soi người cô

"Này nhá, ở Pari tao mặc bikini lượn lờ trước mặt mấy người khác giới. Biết bao người trở mặt đấy"

"Anh ta thì sao?"

"Suýt chảy máu mũi"

Cẩm Mân nghi hoặc phán câu: "Có khi nào lão bị yếu sinh lý không mà"

Cô ho sặc sụa: "Làm sao tao biết"

"Không biết thì phải kiểm chứng"

"Tao cũng chưa có điền"

Cô và Cẩm Mân đi ăn rồi mua sắm. Đến 10h tối cô bắt taxi về, lên phòng hần hỏi: "Sao không điện tôi chờ về"

"Khuya rồi không dám làm phiền bốn thiếu gia" Cô gờm

Nhìn hần bỗng nhớ đến câu yếu sinh lý Cẩm Mân nói cô bật cười. Hần hỏi: "Mặt tôi dính gì à"

Cô lắc đầu chạy đi thay áo quần, lúc ra nhìn hần dây thần kinh của cô bật cười. Hần đang ngồi đọc báo trên giường thấy vậy nghi hoặc: "Hôm nay cô ăn trúng nấm cười à"

Lắc đầu tập hai, nằm úp mặt xuống gối cứ cười mãi. Hần bỏ quyển báo lại trên bàn, kéo cô lật ngửa mặt đối mặt: "Nói, chuyện gì"

Lại lắc đầu, hần dọa: "Cô mà không nói, tôi chọc léc cho cười đến khi nào miệng rộng ra luôn nhá"

Cô từ từ nín cười: "Tôi hỏi cái này"

"Ừ"

"Hỏi thật nhá"

Hần gờm nắm đấm: "Vòng vo tam quốc nữa là coi chừng"

"Trong người anh có bị bệnh gì không"

Hần nghi hoặc: "Tôi thì có bệnh gì chứ"

Cô xua xua tay: "Thôi đi ngủ"

Hần nhăn mày nghĩ thầm: "Tối nay cô ta bị cái gì thế nhờ"

Tắt điện đi ngủ, một lúc lâu cô vẫn trần trọc cười. Hần buồn ngủ thấy cô cứ trần trọc, kéo cô vào trong ngực hần: "Cô mà còn cười là tôi bẻ hết răng"

Cô bị ôm bắt ngờ nên đơ, mũi bạc hà xộc vào mũi làm cô thấy dễ chịu. Cô thốt một câu: " Có người nói anh bị yếu sinh lý"

Đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp nghe cái câu đó hần mở mắt: "Gi? Đứa nào dám nói? Playboy chính hiệu một thời lừng danh như tôi mà có ngày bị nói yếu sinh lý á"

Cô đổ thêm dầu vào lửa: "Tôi cũng nghĩ thế. Anh yếu sinh lý thiệt à"

Hắn tức sắp ói máu: "Bây giờ tôi rất muốn bóp cổ chết cô"

"Tôi nói hai chúng ta rất trong sáng chưa phát sinh chuyện gì. Đứa đó không tin, mà tôi cũng cảm thấy sao anh cãi tà quy chính nhanh thế, không phải trước kia anh sát gái lắm à. Trừ khi anh bị yếu sinh lý thật"

Hắn cười mờ ám: "Cô có muốn kiểm nghiệm, chứng tỏ tôi đây không như lời cô nói"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Cô ngò ngợ: "Bằng cách?"

Hắn không nói mà làm bằng hành động, tay chậm rãi sờ soạng người cô về khiêu khích.

"Anh mà tiến thêm một bước coi chừng tiết nòi giống" Cô thân nhiên

"Bước cô nói là bước nào nhĩ?" Ai đó giả ngu

"Chỉ cần mở một nút áo thì đoạn sau chắc anh cũng biết thế nào rồi đó" Nhướn mày

Tay hắn vẫn chưa dừng trên người cô, còn cả gan mở một nút áo xem cô định làm gì.

Cô cười rặng rờ theo cách đáng sợ: "Hình như anh không sợ chết?"

"Quá khen"

Sau "Quá khen" kèm theo tiếng la của một thanh niên trẻ, cô đã hắn lần quay xuống giường. Chắc ai cũng biết cô đã trúng chỗ nào. Hắn nghiêng rằng chỉ mặt ai đó: "Cô dám"

"Đừng quên tôi đã cảnh cáo trước" Sao cô có cái tật cười trên nỗi đau anh ta thế nhỏ.

Cô ném gối về phía anh ta: "Từ nay bốn cung ra lệnh cho tên yếu sinh lý mà còn khoe mẽ như anh ngủ dưới nhà"

Hắn ôm chỗ đau nhăn nhó: "Sao? Sợ tôi làm gì cô chứ gì?"

"Yếu sinh lý như anh thì có gì phải sợ"

"Cô nói lại câu đó nữa xem" Nghiến răng nghiến lợi

"Yếu sinh lý là yếu sinh lý. Ồ ồ la la yếu sinh lý kia"

"Không bóp cổ cô thì tôi không phải là người" Hắn ôm bụng ngồi dậy bóp cổ ai đó. Không phải dạng vừa cô cào cấu hắn. Đòn cuối cô giơ chân đá hắn, thuận thế đè hắn nằm dưới. Nhìn bộ dạng cô ngồi lên người mình: "Con gái con đứa thật hết nói nổi. Cô có thả tay tôi ra không"

"Thả ra để anh lại bóp cổ tôi đến chết hả, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Cường bức tôi không được bây giờ quay ra bạo hành à. Ôi, tức chết tôi mà"

"Ai bảo nửa đêm nửa hôm không để người khác ngủ, kêu tôi yếu sinh lý làm cái quỷ gì. Mà cô bạo hành, cường bức tôi thì có. Nhìn đi người tôi đầy vết xước cô cáo cô cấu đây này. Xem lại cái tư thể hiện giờ của cô đi, không tính cường bức tôi thì là gì?"

Cô tròn mắt: "Ồ tôi tính cường bức anh đó? Cho không?"

"Người dâng tận tay, tên yếu sinh lý bất chấp hy sinh cam tâm tình nguyện" Cười cười

Cô nhảy khỏi người hắn: "Thông cảm, tôi miễn dịch với người yếu sinh lý, mà yếu hay không đối với anh thì tôi cũng chả có hứng. Đừng mơ mộng"

"Mấy câu của cô đang sỉ nhục một người đàn ông chân chính như tôi"

"VẬY à, bây giờ tôi buồn ngủ rồi" Thấy anh ta nằm trên giường cô nhấc khéo

"Thì ngủ đi, tôi có cấm cô ngủ?"

"Anh không cảm nhưng nơi giành cho anh là kia kia" Cô chỉ dưới nhà

"Không xuống đó, giường này không chỉ riêng cô" Mặt hắn đầy vẻ thách thức

Cô kiên nhẫn: " Anh có xuống không"

"KHÔNG"

Mỉm cười đầy thánh thiện: "Ok, tôi không đuổi nữa. Bây giờ là 12h đêm, hãy tranh thủ ngồi dậy đi tuyến thư ký. Mai đừng hòng tôi tới làm cho anh nhá"

Quả hiệu nghiệm, không cần động tay động chân hắn cũng tự cảm gỏi xuống nhà nằm. Ai đó lắm bả: "Mẹ tôi nhìn trũng cô ở điểm nào chứ, đồ chanh chua"

"Tôi nghe đấy nhé, chanh không chua thì không phải là chanh"

Đêm qua hăng say quá nên sáng nay ngủ quá ngon. Mười giờ cô mới mở mắt, ánh nắng xuyên qua rèm cửa làm cô chói mắt: "Sao mới sáng sớm mà nắng thế nhỉ"

Ngồi dậy vươn vai nhìn lại đồng hồ há hốc miệng: " Cái gì? Mười giờ rồi á?"

Kêu hắn nằm dưới nhà: " Ê, dậy đi. Trưa rồi, giám đốc ai cũng như anh chắc đất nước kiệt quệ"

Hắn nhăn mày: "Để yên cho tôi ngủ"

Cô la vào tai hắn: "MƯỜI GIỜ RỒI"

Hắn vẫn bình thản: "Giờ cũng đã muộn, nhân viên chuẩn bị nghỉ hết rồi. Chiều hãy đi"

Nhìn trên trán hắn có vết xước đã đông máu tối qua cô gây ra. Nhỏ nhẹ chưa từng thấy: "Ê, soi gương đi"

"Tôi biết là mình quá đẹp, soi làm gì"

"Mới ngủ dậy lại ảo tưởng rồi đấy, bảo soi thì cứ soi đi"

Hắn đi lại gương thấy một vết xước chà bá: "Tôi sẽ kiện cô tội hành hung người khác. Có biết cái mặt này tôi bảo dưỡng lắm không hả. Vũ khí của đàn ông khi của gái đấy"

"Vậy mà hùng hồn tuyên bố sẽ theo đuổi tôi, anh bắt cá nhiều tay lắm nhì. Chắc tôi cào thêm mấy vết nữa thì mới hả dạ" Cô lấy băng cá nhân dán cho hắn

"Bắt cô đã đủ mệt lắm rồi. Cá Tuyết Băng khó bắt, khó nhai, khó nuốt"

Cô đập chân hắn: "Khó thì đừng có bắt"

Buổi chiều cô và hắn sánh vai tới công ty, bấm mặt khẩu thang máy 1828. Ở trong thang máy cô chọc: "Anh yêu tôi lâu chưa"

Hắn sát lại gần: "Cô muốn tôi trả lời bao lâu"

"Xê ra tên yếu sinh lý" Mùi trên người hắn thì dễ chịu thiệt, nhưng mặt đối mặt cô không quen

"Chuẩn bị cùng tôi đi họp"

Hai lần phút sau nhân viên thấy cô và hắn đi vào. Ai cũng nhìn, hắn ngồi chính giữa hai bên. Cô định lại ngồi cuối hàng với chị nhân viên. Hắn lấy ghế kéo cô ngồi xuống cạnh hắn, cô nhướn mày ý muốn hỏi. Hắn đáp: "Ngồi đó"

Ở nhà cô là bà hoàng, còn công ty bà hoàng không thể không nghe cấp trên. Hắn chỉ cô nói với mọi người: "Đây là thư ký tạm thời của tôi cho đến khi cô B quay lại"

Nói là thư ký mà thực ra những lúc hỏi cách lập dự án, ý tưởng hắn đều hỏi cô, làm trưởng phòng đã lâu nên cô coi đó là bình thường. Với lại cô chưa làm thư ký bao giờ nên cử tướng công ty này thư ký cũng được tham gia trong cuộc họp, cũng được ngồi cạnh giám đốc. Mà không biết đây là đặc ân. Các nhân viên trong phòng họp cũng không quá ngạc nhiên, vì ai cũng biết thư ký này là bà vợ của giám đốc. Vợ đến giúp chồng trong công việc là bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Cô làm thư ký công ty hần đã được một tháng. Thời gian này cô như chết đi sống lại. Phải nắm bắt và giải quyết gấp các công văn đến, giao việc cho các bộ phận liên quan, sắp xếp các cuộc hẹn và chuẩn bị hồ sơ cho hần. Ngoài ra cô còn phải cùng hần tham gia các bữa tiệc. Đợt này có dự án quan trọng nên hần thường phải đi công tác, nhiều khi có công việc cần hần giải quyết cũng khó liên lạc. Ban đêm cô còn phải thức khuya để thiết kế các mẫu nộp thi. Công việc ngập đầu khiến cô hay bị stress. Tiệc kỷ niệm 20 năm thành lập công ty phải dời lại.

Hần lại đi công tác đã được hai ngày. Hôm nay tám giờ tối cô mới về nhà, nghi ngại một lát cô tiếp tục ngồi vào bàn tập trung về. Một tiếng sau trong phòng toàn là giấy cô vo lại vút bừa bãi. Một mồi cô gục xuống bàn ngủ lúc nào không biết. Hần vừa về vào phòng ngủ không thấy cô, qua phòng làm việc thì thấy cô đang ngủ. Đi vào không may giẫm vào mấy cục giấy được vo tròn tạo nên tiếng động. Khiến cô tỉnh giấc, dụi mắt: "Ừa, anh về lâu chưa"

"Mới về, sao không về phòng mà ngủ"

"Đang ngồi mày mò ý tưởng ngủ quên lúc nào không biết. Anh đã ăn gì chưa"

Hần kéo cái ghế lại ngồi: "Ăn trên máy bay rồi"

"Công việc bên đó thế nào?"

Hần nháy mắt: "Đã ký hợp đồng, nên từ giờ chỉ cần lên ý tưởng để họ thi công. Không cần phải đi về thế này nữa"

Cô mừng quýnh: "Vậy tốt rồi, tôi ra lệnh bắt đầu từ ngày mai công việc thư ký anh phải chia đôi sẽ nửa với tôi. Phần giải quyết công văn anh tự lo lấy. Một tay lo cả hai công ty tôi gánh không nổi. Mấy ngày này anh đi, công việc đổ lên đầu tôi tới tấp. Thời gian nghi ngại tôi còn không có nữa"

"Sao không đợi tôi về rồi tính"

"Về rồi hai ba ngày anh lại đi, tính cái gì mà tính" Cô lườm

Hần cười, thấy cô có vẻ mệt mỏi: "Bây giờ đi ngủ"

"Anh ngủ trước đi"

Hần nhìn: "Mai rồi hăng làm, ngày mai cô chỉ cần tới công ty tập trung lo phần vẽ để nộp bài dự thi. Còn mấy cái công việc công văn, lịch trình, giao việc gì đó để tôi tự làm"

Cô hỏi: "Thật chứ"

"Bồn thiếu gia nói là làm"

Cô cảm động cộng với mừng rỡ nên nhảy lên người hần hôn chụt chụt: "Ngô Đình ngoan quá, ôi cưng cưng lắm"

Hần đen mặt: "Cô đang nịnh trẻ con đấy à"

Cô thấy mình hơi quá nên vội nhảy xuống: "Vinh dự lắm mới được tôi đối đãi vậy đó, không cảm ơn thì thôi đi"

"Đi ngủ" Hần kéo cô như bao tải

Mấy ngày này cô thường tham gia các bữa tiệc thay hần, nên toàn đi giày cao nhiều phân khiến chân cô sưng hần lên. Hần kéo như vậy làm cô đau: "Á"

Hần quay lại: "Tôi kéo mạnh lắm à"

Cô cúi xuống nhìn chân coi đã chảy máu chưa: "Tay anh kéo mà không biết nặng hay nhẹ à"

Thấy cô cúi hần cũng nhìn xuống, thấy chân cô sưng to: "Chân sao đó nữa"

"Đi giày nhiều phân nên sưng, với anh kéo khiến nó sưng thêm đó"

Đang nói bỗng dưng hần vác cô lên, cô đập vai hần: "Thả tôi xuống, định làm gì hả?"

Về phòng hần đặt cô ngồi trên nệm ra lệnh: "Ồ yên đó"

Hần xuống tầng xắn tay áo nấu nước, chờ nước sôi lấy chậu nhỏ cho nước sôi thêm nước lạnh vào. Cầm theo cái khăn đi lên tầng.

Hần đặt cái chậu dưới chân cô: "Bỏ vào"

Cô thắc mắc: "Làm gì?"

"Ngâm chân chứ làm gì nữa" Hấn lòi chân cô bỏ vào chậu

"Đừng có nói với tôi cô không biết ngâm chân thì phải ngâm chân bằng nước ấm cho dễ chịu nhá" Hấn ngược lên nhìn

Cô lắc đầu làm hấn cạn lời: "Thế khi bị sưng chân cô làm gì cho đỡ"

"Tôi để vậy, khi nào nó muốn khỏi thì khỏi" Cô nói

"Hồi nhỏ lúc bị sưng chân ba mẹ cô không bày cách này à"

Cô trầm ngâm: "Lúc tôi bị bỏ trái xước, bị u đầu, sưng trán, sưng chân. Nói chung chỉ có sốt thì mẹ mới lấy thuốc cho uống. Còn lại mấy bệnh khác tôi cứ để vậy"

Nên nhìn thấy hấn ngâm chân, khoát nước, lau chân, bôi thuốc cho cô. Làm cô cảm động muốn khóc. Những việc này ba mẹ không bao giờ làm cho cô: "Đang tự hỏi tôi có phải con ruột của họ không?"

Hấn nói: "Tôi cũng khá nghi ngờ"

Nhưng ngay lập tức cả hai đều phủ định. Mấy trường hợp như vậy chỉ có ở trong phim.

Lúc bắt đầu tắt điện ngủ, cô nói với hấn: "Cảm ơn anh"

Hấn nhắm mắt: "Về chuyện gì?"

Một lúc sau không tiếng trả lời. Mở mắt ra thì thấy ai đó đã ngủ

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Sau hai ngày tập trung vào bài dự thi, cuối cùng cũng xong. Cô liền qua SBA đưa bài dự thi cho Châu Kỳ để nộp lên cấp trên. Về lại IU lúc đang soạn hồ sơ, chợt nhớ sinh nhật hấn đã qua. Theo công việc mà cô quên mất, hấn đi ra thấy cô bồn thần, tay gõ bàn: "Đang mơ mộng cái gì thế"

Cô xua tay: "À không, mà hôm nay cho tôi tan làm sớm nhé"

Chưa đợi hấn trả lời cô đã cầm túi chạy, hấn lắc đầu: "Mời cô ta về làm thư ký thật là một quyết định sai lầm"

Cô lái xe riêng đến siêu thị mua nguyên liệu làm bánh sinh nhật. Về nhà cô bắt tay vào làm, đầu tiên phần cốt bánh kem cô đánh bông trứng và đường. Cho bột mì vào chung với hỗn hợp đường trứng, trộn thật nhẹ nhàng. Đánh cho đến khi bột mì hòa đều với hỗn hợp đường trứng thì cho thêm ít vanilla vào. Phết bơ vào đáy và xung quanh khuôn nướng. Đổ hỗn hợp đã làm ở bước 2 vào khuôn. Cho khuôn vào lò nướng đã được bật sẵn ở nhiệt độ 170 độ C từ 8 – 10 phút. tiếp đó phần kem bánh sinh nhật, cô đun cách thủy lòng trắng trứng và đường cho đến khi trứng ấm nóng, đường tan hết. Dùng máy đánh trứng đánh hỗn hợp trứng đường ở tốc độ trung bình. Khi thấy hỗn hợp trắng mượt có bóng nhỏ li ti thì điều chỉnh máy đánh ở tốc độ cao. Khi thấy hỗn hợp tạo chóp nhọn, bóng mượt thì dừng lại ngay. Cho từng muỗng bơ vào, đánh ở tốc độ trung bình. Sau khi đánh tan hết bơ, đánh tiếp ở tốc độ cao thêm 30 giây nữa cho hỗn hợp thật mịn. Phết kem lên phần bánh cho thật đều và mịn. Sau đó cô sử dụng trái cây để trang trí cho bánh. Trên bánh cô đề chữ "Tên yếu sinh lý, mừng sinh nhật muộn"

Xong xuôi cô lên phòng lấy chiếc đồng hồ hôm bữa cô mua, rồi mang bánh đến công ty. Lúc thấy cô hấn hỏi: "Nãy chạy nhanh lắm cơ mà, sao giờ quay lại rồi"

Cô đặt mạnh bánh lên bàn: "Cho anh"

Hấn mở ra thì đập mắt là cái bánh đề chữ: "Cô tặng sinh nhật mà không lãng mạn gì hết, ít ra phải làm cho tôi bất ngờ chứ"

Cô bĩu môi: "Tôi không phải kiểu người sến súa"

"Mà tôi không thích ăn ngọt"

Cô lấy thìa: "Bánh tôi làm nên không ngọt mấy đâu"

"Cô cũng biết làm bánh à"

"Ừ, đây là lần đầu tiên tôi làm cho người khác đó. Hãy cảm thấy vinh dự "

Hắn ăn thử: "Cũng không ngọt lắm"

Cô lấy hộp quà đưa cho hắn: "Cái này tôi tặng anh"

Hắn mở hộp quà thì thấy chiếc đồng hồ: "Cô cũng biết chọn nhĩ"

"Quá khen"

Hắn nghĩ ngợi gì đó: "Tôi có việc phải đi công tác mấy ngày"

"Không phải anh nói không cần đi nữa à"

"Lần này đi không phải vì công việc"

Cô nhắc: "Ba anh nói thứ hai tuần sau tổ chức tiệc kỷ niệm hai mươi năm ngày thành lập công ty"

Hắn gật đầu: "Tôi biết rồi, sẽ về trước ngày đó"

Nói về trước ngày mà đúng thứ hai không thấy mặt mũi hắn đâu hết, chiều qua hắn điện nói sáng nay về. Mà tối gần đến giờ tổ chức chẳng thấy tăm hơi đâu. Lấy điện thoại gọi hắn: "Đến đâu rồi"

"Đây rồi"

Cô ngờ ngợ thấy giọng hắn sau lưng, quay ra thì thấy hắn đứng thù lù nơi cửa. Cô nâng váy mở tủ lấy bộ đồ đưa hắn: "Thay nhanh lên, tối muộn là ba anh la đó"

Hắn dựa vào cửa: "Thay cho tôi đi"

"Điên hả" Cô tròn mắt ném qua cho hắn

Lúc hắn thay xong đưa cả vạt cho cô: "Cả vạt có thể đeo chứ"

Cô ngoắc tay: "Muốn tôi đeo thì lại đây"

Hắn sờ eo cô: "Tối nay cô nghĩ ba tôi sẽ thông báo gì?"

"Làm sao tôi biết" Cô nhún mày

"Đúng ha"

Cô đập tay hắn: "Thất xong rồi, anh bớt sàm sỡ tôi đi"

Đột nhiên cô nhìn hắn: "Lúc trước không phải anh thích Ái Lan lắm à? Tại sao lại đồng ý lấy tôi?"

Hắn xiết chặt eo ai đó: "Là bởi vì tôi muốn nắm chức chủ tịch trong công ty?"

Cô ngược hỏi: "Anh không lấy tôi thì bố sẽ không cho anh nắm quyền?"

"Chính xác"

"Lúc đó Ái Lan không phản ứng gì sao?"

"Tôi nói với cô ấy đợi sau khi bố về hưu giao cho tôi đảm nhiệm vị trí thay ông thì ly hôn với cô cũng không muộn"

Hóa ra cô cũng chỉ là con mồi trong sự nghiệp của hắn, thật sự cô cũng không dám hỏi đến lúc đó thì hắn có ly hôn? Và cô cũng không muốn biết bây giờ giữa anh ta với Ái Lan là quan hệ gì? Cô chỉ còn biết nhìn chăm chăm hắn và cười: "Chắc ngày tôi được ký vào tờ ly hôn sắp đến rồi. Người ta nói đừng bao giờ tin vào lời nói đường mật lằng mạn của đàn ông là vậy mà. Đi thôi"

Cô và hắn khoác tay đi vào đại sảnh tiếp đón khách. Lúc hắn đi tiếp chuyện với mấy nhân vật trong giới thượng lưu, cô không đi cùng hắn mà ngồi nhâm nhi ly rượu vang. Đột nhiên Cẩm Mân đập vai cô: "Sao mặt buồn thiu vậy"

Cô nhìn: "Tối rồi à, Châu Kỳ tới chưa"

"Anh ấy và chị Cát Cát tới sau. Mà Ngô Đình nhà cậu đâu"

"Nhà cậu nhà tôi cái gì, mình và anh ta không có thân thiết đến mức như vậy" Cô bĩu môi

"Vợ không thân thiết với chồng thì còn ai thân hơn nữa" Đẩy đẩy người cô rồi cười

"Chỉ là vợ chồng hờ để che mắt thiên hạ thôi mà" Cười cười

"Hai người lại sao nữa rồi? Không phải Ái Lan đi thì hết vật cản rồi à?"

MC thông báo đến giờ tổ chức nên mới các quan khách tới hội trường, cô bảo Cẩm Mân vào trước cô vào WC rồi vào sau. Lúc cô đi qua gần WC nam thì thấy hần đứng nói chuyện một người.

Người kia hỏi: "Nghe thông tin rò rỉ thì hôm nay ông già sẽ giao lại vị trí chủ tịch cho cậu"

Hần khoanh tay vào túi: "Ừ"

"Vậy cuộc hôn nhân giữa cậu và cô ta thì sao"

Hần cười: "Lên chức chủ tịch rồi thì dĩ nhiên ly hôn thôi"

"Không phải cậu và Ái Lan chia tay rồi sao?"

"Ai nói với cậu tôi chia tay chứ, chỉ là đóng giả cho cho cô vợ hờ đó tin mà dần dần bị tôi quyến rũ thôi, lúc đó cô ta sẽ mềm mỏng không đòi ly hôn trước khi bố tôi chưa về hưu, không thì kế hoạch hỏng bét" Hần cười giễu

"Cậu và cô ta gần nhau như vậy chẳng lẽ cậu không có một chút tình cảm?"

"Chưa hề" Dứt khoát rành mạch

"Vậy sao còn cùng đi du lịch Paris" Người kia thắc mắc

"Cái đó để làm cho cô ta sa vào lưới tình mà thôi"

Tiếng MC lần nữa vang lên: " Giám đốc Ngô Đình và cô Tuyết Băng tới hội trường để buổi lễ được bắt đầu ạ"

Hần đập vai người đó: "Đi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Cô lấy tay che miệng ngồi phịch xuống, chuyện gì xảy ra với mình thế này, cô đâu cần anh ta phải hao tâm phí sức nghĩ ra mấy chiêu trò này chứ. Chỉ cần bảo chờ anh ta nắm quyền trong tay rồi hẵng ký giấy ly hôn, cô cũng sẽ đồng ý với anh ta mà. Tại sao lại phải từng ngày một cố gắng tiếp cận cô, những lúc cô khó khăn đều có anh ta giúp. Giả bộ quan tâm chăm sóc cho cô. Tò ra là thích cô. Anh ta muốn cô rơi vào lưới tình? Vâng, anh đã khiến tôi rơi vào lưới tình mà một tay tự anh dựng lên. Anh điều khiển khiến tôi như một con ngốc, ngày ngày lụy tình vì anh. Cô bình tĩnh lại rồi đứng lên phui bụi. Gượng cười: "Chẳng trách lúc này lại hỏi tôi mấy câu thần bí như vậy. Anh nghĩ lúc ba anh công bố người đảm nhiệm vị trí thay ông thì tôi sẽ bám víu lấy anh? Mặc dù rơi vào cạm bẫy của anh nhưng ly hôn đối với tôi là chuyện nhỏ. Bắt đầu từ ngày mai tôi lại là Tuyết Băng của trước kia, đối với anh không quen biết"

Cô đi vào hội trường ngồi cạnh Cẩm Mân. Cát Cát nói cô: "Sao không qua bên kia ngồi với gia đình, ba mẹ em hôm nay cũng đến đó"

Cô cười: "Em ngồi đây cũng được"

Hần thấy cô ngồi ở đó cũng không kêu lại, vẫn im lặng nhìn trên sân khấu. MC nói đôi ba câu, thì đến phần văn nghệ. Xem xong từng tiết mục cô vẫn cười tươi vỗ tay, quay qua khen hay với Cẩm Mân. MC nói qua sự phát triển của công ty trong những năm nay. Rồi mời ba chồng lên phát biểu đôi lời: "Cảm ơn các vị đến chung vui cùng chúng tôi đêm nay, vậy là IU đã thành lập đã hai mươi năm. Rất cảm ơn các thành viên trong IU đã không ngừng phấn đấu cho sự phát triển của công ty. Trong thời gian tôi phấn đấu trong sự nghiệp người đã cùng tôi luôn sát cánh bên vai đó chính là vợ tôi, rất cảm ơn bà ấy đã cùng tôi trải qua những năm tháng khó khăn"

Ánh đèn flash không ngừng chiếu vào mẹ hần. Bà đứng dậy cười gật đầu với mọi người. Ba hần nói tiếp: "Như các vị đã biết con trai tôi lấy vợ đã gần được hai năm, có lẽ con dâu tôi cũng giống như mẹ nó, luôn ủng hộ giúp nó bớt chơi bời tu chí trong công việc"

Cô thật thảm, sắp không còn là Ngô phu nhân lại được nhắc đến hôm nay thì kiểu gì ngày mai cũng lên trang nhất: "Con dâu nhà họ Ngô hôm qua cảm thấy tự hào thì hôm nay đã ký giấy ly hôn".

Cô miễn cưỡng đứng dậy cười với mọi người trong ánh đèn flash chói lóa

"Tuổi tôi cũng đã già, con trai tôi ngày càng chín chắn trong công việc. Nên tôi chính thức về nhà tìm niềm vui của tuổi già, đầu đã nhiều năm như vậy cũng mệt rồi. Tôi tuyên bố bắt đầu từ ngày mai giám đốc Ngô Đình sẽ thay tôi điều hành công ty. Tôi xin hết" Ông nhường lại mic cho MC

Cô dựa vào vai Cẩm Mân, nó thấy có nước ẩm ẩm rơi vào vai. Nhìn xuống thì thấy cô tự nhiên có nước mắt: "Sao lại khóc rồi, tôi này mà lạ lắm đó. Nên vui mới đúng chứ"

Cô bùi bùi: "Ai nói tao buồn, cái này là mừng ra nước mắt"

Đến lượt anh ta lên khán đài, cầm miệng đưa lên miệng quay xuống nhìn cô. Bây giờ cô cũng không có tâm trạng mà làm mấy câu: "Nhìn gì? Tôi móc mắt anh ra đó"

Hắn nói: "Rất bất ngờ khi bố đã quyết định như vậy, con sẽ cố gắng đưa IU lên một tầm cao mới để không làm bố thất vọng"

Bất ngờ con khi, căn bản anh ta đã biết trước. Hắn nói: "Như mọi người đã biết tôi lúc trước thuộc loại ăn chơi, nhât nhì của thành phố này. Nhưng từ khi biết một người tôi từ một gã đào hoa tập làm một người say mê công việc. Không còn những buổi thâu đêm ở Bar, không còn những ngày đua xe vượt tốc độ được mời vào đồn công an uống trà. Mà thay vào đó là những đêm tăng ca, coi lại những kiến thức kinh doanh mà mình đã lãng quên. Người tôi nói đó chính là...Tuyết Băng"

Anh ta lại định chơi trò mèo vờn chuột với cô sao? Hay lại tính tăng bốc cô rồi nói: "Tôi có cảm kích như thế nào nhưng cũng sẽ không có tình cảm. Để đáp lại cảm kích đó thì tôi đã tặng một món quà. Đó chính là sự giả tạo của tôi"

Cô đang ngồi rét lạnh từng cơn, hắn nhìn cô: "Chắc hẳn mọi người đã biết Tuyết Băng là tên vợ tôi"

Hắn cười kêu cô: " Vợ à, lên đây đi"

Ai cũng ồ lên rồi vỗ tay, cô gượng cười nâng váy đi lên. Hắn nhìn rồi cầm tay cô: "Vợ à, cảm ơn em đã cho anh động lực để phấn đấu. Thật sự lần đầu gặp cứ tưởng em là một con người xấu tính. Nhưng dần dần cảm thấy không phải như vậy. Anh chính là một con người ích kỷ, lấy em rồi nhưng còn qua lại với bồ cũ, bi ôi hơn nữa là cảm em không được nói cho phụ huynh. Anh hứa từ nay sẽ không bao giờ như vậy nữa, không nhiều người tình, không ăn chơi mà sẽ làm một người đàn ông hoàn hảo cam tâm tình nguyện vì em"

Từ đầu tới cuối cô đều chọn cách im lặng. Cô không biết đâu là thật đâu là giả. Hắn đột nhiên lấy chiếc nhẫn quý xuống: "Tuyết Băng à, lấy anh nhé"

Cô cúi xuống nhìn cầm mic: "Anh diễn sâu lắm đó, rất có năng khiếu làm diễn viên"

Mọi người ở dưới không biết đây là cái tình huống gì.

Cô cười hỏi: "Không phải chúng ta đã kết hôn rồi à, việc anh làm bị thừa"

Hắn thú nhận: " Thực ra lúc trước chúng ta kết hôn nhưng chưa đăng ký"

Ai cũng sốc toàn tập, mẹ hắn nghiêng răng: "Cái thằng trời đánh"

Cô ghen đáng cười: " Vậy cũng tốt, khỏi phải ly hôn. Anh cất lại nhẫn đi, đừng giả tạo nữa"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hắn bật cười: "Có phải những lời anh vừa nói không khiến em cảm động. Bởi em đã nghe được cuộc đối thoại khi này"

Cô im lặng, hắn nói: "Trường lúc em lên đã cho anh ăn tát rồi chứ. Anh muốn làm cho em hụt hẫng rồi khiến em bất ngờ"

Hắn giọng chỉ huy: "Bắt đầu"

Từ đầu mọi người nghe tiếng máy bay, càng gần càng nghe rõ. Lúc định vị được chỗ hắn và cô đang đứng đứng máy bay từ trên cao rải hoa hồng xuống: "Đây là ba nghìn bông hoa hồng chứng minh cho tình yêu anh dành cho em"

Cô bất ngờ không biết phản ứng sao. Hắn gơ ba ngón tay: "Anh thề những lời sau đây là thật. Nếu sai sét đánh anh chết"

"Quả thật lúc trước anh rất chơi bời, lần đầu gặp thật sự rất ghét em. Anh cứ nghĩ đợi điều hành được công ty thì bỏ em cũng chưa muộn. Nhưng ở gần càng ngày anh lại càng thích em mất rồi."

Còn nhớ lúc đi thử váy cưới chỉ nói em đôi ba câu mà em xỏ một tràng dài làm anh đây ú ớ. Sau những lần đó gặp em là anh cứ cố tình gây sự. Người ta bảo yêu mới vậy đó. Chứ không yêu thì anh cũng không rồi hơi đi ghẹo con gái nhà người ta đến nỗi bị ai đó nhiều lúc đánh toi bời. Lúc em ốm lần đầu tiên trong đời anh biết nấu cháo là gì. Lúc em bong gân cũng là lần đầu tiên anh biết rửa chân cho một người là như thế nào. Kết hôn mà đưa cho em giấy tờ giả là anh sai. Lúc này cố tình cho em nghe cuộc đối thoại đó để lên đây em tát anh mấy cái coi như đền bù việc kết hôn mà chưa đăng ký. Nhưng từ lúc đó đến giờ anh cũng chưa có làm gì vượt mức quy định. Tuyệt Bể à, anh thật sự tu chí vì em rồi!" Hắn vẫn tư thế quỳ lúc này

Ai cũng hồi hộp không biết tiếp tục sẽ như thế nào.

Cô quay người ra chỗ khác lau nước mắt. Lúc này không biết cô tự vì cảm xúc gì nữa. Cúi xuống nhìn hắn: "Anh đứng lên"

Lúc hắn đứng lên cô nói: "Anh muốn tôi tát chứ gì? Được, tôi toại nguyện cho anh"

Cô giáng cho hắn cái tát thật đau: "Anh lừa tôi vui lắm nhỉ? Xoay tôi như một cái chong chóng hay lắm đúng không? Từ lúc anh xuất hiện thì cuộc sống của tôi rối loạn hẳn lên. Anh đem đến cho tôi đầy đủ cảm xúc. Anh làm cho tôi cảm giác mình là người thứ ba chen vào cuộc tình giữa hai người. Có biết ngày tôi khoác lên mình chiếc váy cưới là lúc tôi tủi nhục ê chề lắm không hả? Có biết cô bồ của anh vào nói tôi cướp chồng người khác thì tôi âm ức như thế nào? Có biết trong đêm tân hôn anh một đêm ở với cô ta, à cố tình gọi để tôi nghe được tiếng anh đang tắm thì cảm xúc của tôi là gì không? Có biết chia chồng cho người ta thì loại cảm xúc gì không? Tất cả những gì anh có hiểu không mà dám đứng lên đây nói cam tâm tình nguyện vì tôi!"

Cô lao vào đập người hắn. Vừa đánh vừa khóc: "Anh là thể loại khôn nạn hết chỗ nói mà. Anh muốn có quyền rồi mới bỏ tôi chứ gì. Anh sai rồi, tôi bỏ anh mới đúng. Kể từ hôm nay tôi chính thức đá anh. Gameover!"

Cô nâng váy bỏ đi, được vài bước hắn kéo cô lại: "Xin lỗi, anh sai rồi!"

Cô nhìn hắn: "Cảm ơn đã cho tôi biết tấm chân tình của anh. Thật sự tôi rất cảm động, đối với cô gái khác nghe được những lời như vậy có lẽ đã lao vào anh như con thiêu thân rồi. Lúc ở Paris không phải tôi đã nói dù cho anh có cầu hôn tỏ tình bằng cách gì thì tôi cũng sẽ không đồng ý. Anh có chắc chắn hiện tại anh tu chí. Nhưng anh có chắc sau này tính đào hoa của anh không lặp lại? Tôi thật sự rất sợ lặp lại, tôi sẽ không mạo hiểm để rồi chuốc lấy đắng cay"

Cô vừa nói xong thì pháo hoa bắn lên tung tóe, dần dần có thể thấy được pháo hoa bắn lên thành chữ "I Love You"

Mọi người ở dưới: "Tha thứ cho anh ấy một lần đi mà"

Mẹ hắn lên: "Ai cũng thấy nó rất quá đáng nhưng nó cũng biết sửa sai rồi. Hy vọng con có thể quên, tha thứ cho hắn lấy một lần"

Hắn nói: "Mấy ngày qua anh sang nước ngoài chuẩn bị mấy cái này rất khó khăn. Nhất là phần pháo hoa thành: "I Love You". Không thể bỏ qua cho anh một lần sao? Nỡ đá anh phủ vậy à?"

Cô không đáp, hỏi mẹ: "Có bông băng cá nhân và thuốc bôi ngoài da không ạ"

Mẹ nhờ người đem lên cho cô. Từ từ bôi lên chỗ vừa mới bị cô tát đến sưng tấy cho hắn. Bôi và dán băng cá nhân xong xuôi, cô chậm rãi nói với hắn: "Cho em mấy ngày để bình tâm lại, rồi cho anh câu trả lời là có nên bỏ anh hay không"

Cô đưa mấy cái bông băng cho hắn cầm rồi bỏ đi. Cô bắt taxi mà không biết đi đâu. Tài xế: "Cô muốn đi đâu? Cứ bắt tôi chờ thế này đến khi nào"

Chợt nhớ ra ông bà mà hôm bữa xe hư cho cô đi nhờ. Hứa sẽ đến chơi mà chưa có dịp. Cô nói với tài xế địa chỉ nhà ông bà.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Hắn chuẩn bị lấy xe đi tìm cô, mẹ hắn nghiêm mặt: "Đứng lại, về nhà nói chuyện"

Hắn quay ra: "Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết"

Về đến nhà mẹ hắn xéc tai kéo ngồi nơi ghế: "Không ngờ cưới con gái người ta rồi mà còn lén phăng, đêm tân hôn thì không ở nhà. Mẹ ghét nhất mấy"

người ăn no rừng mỡ, bắt cá hai tay như vậy"

"Đó là lúc trước"

Bà nghiêng rặng: "Nói với con chắc điên mất, còn cái vụ chưa đăng ký kết hôn nữa. Con làm gì thì làm, lần này Tuyết Băng không tha thứ thì mẹ cũng sẽ từ mặt con. Thế nhé"

Bà quay ra nói với chồng: "Ông à về thôi"

Trước khi ra ngoại thành cô tìm một cửa hàng mua bộ đồ đơn giản để thay. Lúc cô đến thì đã hai giờ sáng, sợ làm phiền ông bà nên cô đi dọc ven biển. Tầm bốn giờ ông bà chuẩn bị đi lên chợ mua đồ thì thấy cô: "Ừa, sao mới bốn giờ không ở nhà mà ra đây ngồi vậy cô gái"

Ông bà không nhận ra cô, quay ra nhìn mỉm cười: "Cháu là người gần năm trước được ông bà cho đi nhờ xe nè"

Nhìn một lúc bà nói: "A là cô bé đi với một chàng trai giữa đường xe bị hư phải không"

Cô gật đầu cười: "Hôm nay cháu mới có dịp đến chơi. Ông bà dạo này có khỏe không ạ?"

Ông nói: "Rất tốt, vậy để hôm nay bà ở nhà với cháu, ông lên thành phố lấy hàng"

Bà gật đầu: "Vậy cũng được, để tôi cùng nó ra vườn hái quả"

Bà cầm tay cô: "Vào nhà nghỉ ngơi đi đã, lát bây giờ chúng ta ra vườn"

Ở nhà hần nằm thẩn thờ trên giường, lẩn qua lẩn lại. Chợt nhớ điện thoại cô GPS có kết nối với máy hần. Lấy máy ra tìm định vị, hần thắc mắc: "Ra ngoại thành làm gì vậy nhỉ"

Hần cầm khóa lái xe ra ngoại thành.

Tầm bảy giờ cô cùng bà ra vườn, trên đường đi bà hỏi: "Cháu tên gì?"

"Tuyết Băng ạ"

"Cháu làm gì trên đó?"

Cô nhìn bà: "Cháu làm cho một công ty về thời trang"

Tới nơi cô bị ngập nói vườn chứ thực ra rộng gấp hai lần vườn. Đủ loại quả, cô hỏi: "Chỗ này chắc có lâu lắm rồi phải không bà"

"Ừ, khoảng mấy chục năm"

Cô học bà cách hái bắp, thanh long như thế nào cho đúng. Giúp bà tưới nước, cùng bà hái rau. Cô hỏi: "Vườn mình có rau sao lại phải lên thành phố mua bà"

"Lên lấy một số loại ở đây không có"

"Hôm nay hái chỗ quả này để mai đem lên thành phố bán hay sao bà"

"Tùy ngày nữa cháu, mai mưa thì đem ra chợ bán gần đây"

Hần tới nơi dừng xe ven biển, mở định vị lên xem. Khi này còn thấy dấu chấm định vị, giờ lại không có. Hần vò đầu bứt tai, bỗng xa xa thấy có người đang cúi húi cho xe vào. Hần chạy nhanh tới: "Cho cháu hỏi xung quanh đây có nhà ai sinh sống không ạ"

"Chắc nhà tôi thôi" Ông ngoảnh mặt lại

"O, sao lại là ông"

Ông nhìn chăm chăm: "Cậu tới tìm cô gái hôm bữa à"

Hần gật đầu: "Dạ vâng, cái cô hôm bữa cũng đi nhờ xe ông đó. Mà sao ông biết cháu tới tìm cô ấy?"

"Thì khi sáng con bé có tới đây chơi, không biết giờ về chưa"

Hần lăm bầm: "Hy vọng chưa đi"

Lúc ông dẫn hần tới nhà thì không thấy cô đâu hết, mặt hần xịu xuống: "Đừng xui vậy chứ"

"Vợ tôi vẫn chưa về, chắc hai người ở vườn"

Thế là hấn cấp tốc chạy theo ông ra vườn. Cô đang hái bắp, đột nhiên: "Tuyệt Băng à"

Quay lại thấy hấn đang đứng sừng sững, cô đánh mặt: "Tôi đây làm gì"

Hấn chạy tới nắm tay cô: "Xin lỗi mà, đáng ra không nên lừa em như vậy"

Cô nhìn: "Lừa cái gì?"

"Tất cả mọi chuyện, kể cả việc thuê người cho em nghe dối thoại tôi qua"

"Tôi thấy chỉ có người ngu mới làm như vậy, anh có buông ra không" Cô giựt giựt

Bà nghi hoặc: "Không phải hai đứa là bạn bè à? Tình huống này không giống cho lắm"

Hấn kể vai cô: "Thực ra chúng cháu là vợ chồng"

Ông bà cười: "Hèn gì? Kiểu này là làm vợ giận chứ gì?"

Cô đạp chân hấn: "Có tin tôi kiện anh tội lừa đảo không hả? Tôi vợ anh bao giờ?"

Cô vạch mặt hấn: "Ông bà biết không lừa cưới con người ta về mà đưa giấy kết hôn giả cho người ta kí. Tôi và anh chính xác là không có quan hệ gì nhà. Còn đi theo đừng trách tôi nổi khùng"

Hấn vẫn cứ chạy theo: "Xin lỗi, xin lỗi. Bây giờ bảo anh làm gì anh cũng làm hết, miễn em hết giận"

Cô trầm ngâm, chắc chắn hấn chưa bao giờ làm mấy công việc lao động. Cô nhướn mày: "Anh làm thật chứ"

Hấn gạt đầu mạnh: "Quân tử nhất ngôn"

Cô cười hỏi ông bà: "Ở đây có chuồng bò không ạ"

"Có cháu"

Cô nhìn hấn: "Anh nghe rõ rồi chứ, bây giờ anh mang xẻng và xô ra dọn phân bò nhé. Chưa hết, dọn xong anh dùng phân bò để trồng rau nha"

Hấn tưởng bảo cô cho nghỉ việc ở IU chứ, hấn nói lắp: "D...ọ...ọ...n phâ...n á?"

Cô gạt đầu, hấn chau mày: "Nhưng những việc này anh chưa làm bao giờ"

"Nên tôi mới bảo anh làm"

Cô nói khích: "Không phải anh định làm tiểu nhân đấy chứ? Nói mà không giữ lời"

Hấn bịu môi: "Làm thì làm"

"Làm cho đến khi nào xong thì thôi nha" Cười

Sau trận chiến với phân bò, bây giờ hấn đang hí hục trồng rau. Nhìn cái cách hấn trồng chắc ai cũng ngao ngán. Thấy tới chưa thấy hấn vào, bà hỏi: "Trồng gì mà lâu thế? Tôi rồi hay kêu nó vào đi? Ngoài đó nhiều muỗi"

Cô nói: "Không sao đâu ạ"

Nhìn đồng hồ đã mười giờ: "Không phải anh ta ngủ ngoài đó luôn chứ"

Cô cầm đồ ăn ra cho hấn, ra thì thấy hấn một tay hí hục trồng rau, còn một tay ra sức đuổi muỗi. Cô phì cười: "Thôi đừng làm nữa"

Hấn hỏi: "Hết giận anh chưa?"

Nhìn mặt hấn lấm lem, cô cười sặc sụa: "Không ngờ tên đào hoa suốt ngày áo lụa nước hoa đầy nhà như anh cũng có ngày người không ra người, ngòm không ra ngòm"

"Cười vậy tức là hết giận rồi phải không"

"Cười hay không thì liên quan gì đến anh. Đi rửa mặt mà ăn cơm"

Tại hấn nên tới nay phải ở lại, chờ hấn ăn cơm xong. Cô ra biển đi dạo, hấn lẻo đẻo đi theo.

Chấp gì cô nói: "Vì sự chân thành của anh nên tôi bỏ qua"

"Thật sao?"

"Không tin thì thôi"

Hắn ôm chặt cô, lần này cô không phản kháng. Nhìn xa xôi cô nghĩ coi như lần này cô mạo hiểm lần vậy. Người ta nói lấy chồng như một canh bạc quả không sai.

Lúc đi ngủ cô ném gối cho hắn: "Ngủ dưới nhà đi"

"Không phải em hết giận rồi à"

"Tôi không muốn làm đàn bà đại"

Hắn bĩu môi: "Đàn bà khôn và đàn bà đại thì sao"

"Hỏi nhiều làm gì? Tóm gọn là tôi không muốn ăn com trước keng. Ai biết nửa đêm anh giờ trò gì. Đợi đăng ký kết hôn rồi tính. Mà lần này còn lừa tôi như lần trước thì coi chừng cái mạng của anh"

Hắn gọt ba ngón tay: "Anh thề đời này chỉ yêu mình em. Nên sẽ không bao giờ làm vậy nữa"

Cô nổi da gà: "Sến quá đi mất"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Sau ngày đăng ký kết hôn cuộc sống của cô lại bước sang trang mới. Lúc trước cô nói một câu hắn đã kích mìn câu. Bây giờ bức mình cô nổi cáu là hắn không bao giờ đá đều như trước. Hồi nguyên nhân thì ông bảo ngang tàng như trước là để bị đá ra khỏi phòng. Nhiều khi không có ai đá đều cô bỗng dưng thấy buồn. Có đợt cô nói với Cẩm Mân như vậy, nó bảo cô theo xu hướng thích ngược. Cô làm bên công ty IU đã được bốn tháng, chỉ còn hai tháng cô được về lại SBA.

Hiện giờ cô đang làm hồ sơ, hắn cầm hai cốc cà phê đi tới đặt trên bàn cô một cốc. Vừa đánh máy cô cầm lên uống, bỗng nhăn mặt: "Sao đắng thế"

Hắn ngơ ngác: "Bỏ đường rồi mà"

Hắn cầm cốc cô lên thử: "Anh thấy quá ngọt rồi, của anh ít đường hơn em mà có thấy đắng đâu"

"Em thấy đắng, chắc miệng anh có vấn đề rồi đấy" Vừa gõ cô vừa nói

Hắn im re, cô ngước lên: "Mà mấy bữa nay anh thiếu muối ghê"

"Thế anh cãi lại không bị gì chứ?"

Cô cười cười, hắn tưởng cô sẽ không giận tuôn một tràng: "Anh đã cắt công pha mà còn chê ngược chê xuôi, trong công ty em là người đầu tiên được anh hầu hạ tận tình chu đáo đấy nhé. Em kêu mỗi vai có anh xoa bóp cho. Em muốn ăn kem, bánh,... anh liền đi mua cho em. Em muốn uống cà phê anh liền chạy đi pha cà phê. Pha xong còn chê, miệng em có vấn đề thì có"

Cô không nói hai lời: "Tối nay lăn xuống giường ngủ"

Hắn ú ớ: "Ồ, lại giận đấy à"

Cô không đáp, hắn năn nỉ: "Anh đang nói cho có muối mà, có trách gì em đâu"

Điện thoại cô reo, là mẹ chồng gọi: "Alo, con nghe mẹ"

"Tối nay về đây ăn tối nhé, hai đứa lâu rồi không thấy mặt mũi đâu hết"

"Dạ, để con bảo Ngô Đình"

Hắn hỏi: "Sao thế"

"Mẹ bảo về ăn tối"

"Kiểu gì cũng bắt ở lại cho xem" Hấn cười thích chí

Cô nhướn mày: "Thì?"

Hấn phân tích: "Em biết tính mẹ rồi đúng chứ? Ngủ đó mà em đá anh xuống giường thì kiểu gì mẹ cũng biết"

"Vì vậy nên anh mới cười đó hở?"

Lúc gật đầu lúc lại lắc đầu. Bỗng điện thoại cô lại reo: "Alo"

Cầm Mân hấp hối: "Mày qua trông Nani giùm tao với, tao tới bệnh viện"

Cô thắc mắc: "Có chuyện gì à"

"Hôm nay anh tao và chị Dâu đi sắm đồ cho Nani, giữa đường bị tai nạn"

Cô đứng bật dậy, lơ tay hất cổ cả cốc cà phê vào người hấn: "Cái gì? Được rồi tao tới liền"

Cô cúp máy, lấy khăn lau cho hấn: "Anh không phòng đấy chứ? Vợ chồng Châu Kỳ bị tai nạn bây giờ em phải qua nhà trông Nani cho Cầm Mân tới bệnh viện"

"Anh đi với em"

Trên đường hấn gọi lại cho mẹ: "Hai bọn con có việc đột xuất ba mẹ ăn tối trước đi nhé. Lát xong việc bọn con tới"

Xe dừng cô chạy gấp vào nhà, Cầm Mân cầm túi xách chạy ra: "Nani đang ngủ trên phòng tao, trông bé giúp nhé"

Cầm Mân đi ra thấy hấn: "Xin chào, làm phiền anh rồi"

Hấn gật đầu: "Không sao"

Nani đã được một tuổi bảy tháng, bây giờ biết đi chập chững, nói bi bô vài tiếng. Lần nào Cầm Mân đi với cô cũng bông Nani theo, mỗi lần thấy cô: "Dì...dì"

Đặc biệt người lạ bé không bao giờ cho bông, trừ người bé hay gặp thì may ra. Nửa tiếng sau Nani ngủ dậy, mới mở mắt liền khóc. Cô bông dỗ dành: "Ôi thôi nín đi thương, ngoan ngoan"

Mặt mếu máo: "Mẹ...mẹ"

Cô vỗ về: "Lát mẹ về nè, Nani không khóc nữa nha"

Nước mắt rung rung: "Mẹ cơ"

"Dì Băng pha sữa cho con uống nhé, uống xong dì Băng sẽ gọi mẹ về cho Nani" Cô bông bé xuống lầu

"Giờ cho chú bông con để dì pha sữa nha" Cô nói

Nghe vậy liền ôm khư khư cô, nói bập bẹ: "Dì bông"

"Vậy dì làm sao pha sữa cho Nani đây" Cô nũng nịu

Mặt mếu: "Dì bông cơ"

Cô nhìn hấn: "Anh nấu nước sôi giúp em"

Trong lúc chờ nước sôi, cô chỉ: "Anh lấy hộp sữa bột trên đó, cho khoảng hai thìa đầy ra ly"

Chờ hấn làm xong cô nói: "Anh cho nước sôi vào rồi khuấy đều nhé"

Dỗ mãi mới chịu uống được phần ba ly, bỗng điện thoại cô reo, là Cầm Mân: "Hiện tại tao chưa về được, bây giờ tám giờ tối rồi mày đem bé tới bệnh viện rồi về nhà nghỉ ngơi đi"

Mặc áo khoác cho Nani, rồi đưa bé tới bệnh viện. Nhìn sắc mặt ai cũng mệt mỏi, cô hỏi Cầm Mân: "Hai người họ sao rồi"

"Châu Kỳ chỉ bị chấn động nhẹ, còn chị dâu xuất huyết não đang trong phòng cấp cứu giờ chưa ra"

Cô chưa kịp nói thấy Châu Kỳ từ phòng bệnh đi tới, Cẩm Mân lại đỡ: "Anh te tua vậy sao không ở trong phòng, lỡ anh ngất ra đó ai chịu"

Châu Kỳ xua tay: " Anh không sao, Cát Cát sao rồi"

Cô và Cẩm Mân nhìn nhau không nói: "Anh hỏi sao hai đứa không trả lời"

Mẹ Châu Kỳ mới nói: "Cát Cát... bác sĩ bảo con bé bị xuất huyết não. Nó ở trong đó đã bốn tiếng rồi"

Châu Kỳ mặt khựng lại, y tá trong phòng cấp cứu chạy đi đâu đó, lúc chạy vào cũng hỏi hã, Châu Kỳ kéo lại: "Vợ tôi không sao chứ"

"Cô ấy mất máu khá nhiều, cô ấy lại thuộc nhóm máu AB, nhóm máu đó rất hiếm, bệnh viện không cung cấp kịp nhóm máu AB trong thời gian ngắn"

Châu Kỳ như nổi điên: "Nói vậy là sao? Dù là nhóm máu hiếm thì các người cũng phải phòng trước trường hợp này xảy ra chứ"

Y tá nhăn mày: "Xin anh bỏ tay tôi ra trước đã"

Cô lên tiếng: "Thật may em cũng thuộc nhóm máu hiếm, cùng nhóm máu với Cát Cát"

Mọi người như gặp được phao cứu sinh, y tá hỏi: "Chị có thể phải hiến khá nhiều máu, không sao chứ?"

"Không sao, về bổ sung dinh dưỡng sau cũng được mà" Cô bảo

"Vậy trước khi lấy máu mời chị vào bác sĩ khám trước ạ"

Cẩm Mân nói: "Tao đi với mày"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chờ lấy kết quả hần hỏi cô: "Lấy máu nhiều em không sao đó chứ"

"Không sao, anh thấy lâu nay em có bệnh tật gì đâu.Em khỏe mà"

Cẩm Mân tiếp lời, vỗ ngực: "Từ nay ngày nào tao cũng sẽ đưa mày đi ăn các món bò để bồi bổ"

"Chắc thành heo luôn quá" Cô le lưỡi

Y tá ra: "Ai là Tuyết Băng ạ? Đã có kết quả, mời vào bác sĩ gặp"

Hần và Cẩm Mân đi theo cô, bác sĩ gõ bàn: "Trong tình trạng này mà đi cho máu, cô đang nghĩ cái gì vậy"

Cả ba người trong đầu đều có dấu chấm hỏi to đùng, hần hỏi: "Cô ấy bị bệnh gì sao bác sĩ"

Bà bác sĩ lắc đầu rồi viết gì đấy, Cẩm Mân nói: "Vậy tại sao lại không hiến máu được chứ"

Cô hỏi theo: "Tại sao vậy bác sĩ"

Bác sĩ nhìn cô: "Tuyết Băng đã có thai được hai tháng. Nếu cô hiến máu sẽ không giữ được thai nhi đâu. Máu cô là máu hiếm rất khó kiếm, cô nên suy nghĩ kỹ. Cô qua bên khoa sản khám để các bác sĩ bên đó kê đơn và hướng dẫn cô nên và không nên làm gì trong thời gian này"

Cô bàng hoàng, chậm rãi vuốt bụng: "Chị Cát Cát phải làm thế nào đây"

Hần và Cẩm Mân đều biết dù có quyết định thế nào đi chăng nữa sẽ rất khó khăn cho cô. Hần không hy vọng cô sẽ bỏ đứa bé. Cẩm Mân rất khó xử, một bên là bạn thân và một bên là chị dâu.

Ba mẹ Châu Kỳ và ba mẹ Cát Cát khi thấy bọn cô đi tới thì đều nhìn theo. Thấy cả ba người đều lặng im, Châu Kỳ hỏi: "Khám xong xuôi rồi, bây giờ có thể hiến máu được rồi chứ"

Cô cầm chặt tờ đơn khám, miệng run rẩy: "Xin lỗi cả nhà, em...không thể hiến máu được"

Châu Kỳ lay người cô thức giấc: "Không phải này em đã đồng ý, bây giờ sao lại..."

Cầm Mân nói: "Tuyệt Băng có thai, hiến máu sẽ không giữ được em bé"

Châu Kỳ đơ mặt, hai tay buông thõng. Mẹ ruột Cát Cát chạy tới quỳ xuống trước mặt khiến cô khó xử: "Kia Bác, bác làm gì vậy. Đứng lên đi ạ"

Mẹ Cát Cát lắc đầu: "Bác xin con, xin con hãy cứu Cát Cát nhà bác"

Cô mặt tái đi: "Nhưng con cháu..."

Mẹ Cát Cát vẫn quỳ, khóc lóc: "Sau này cháu có thể được đứa khác mà, mất Cát Cát bác không thể có thêm đứa khác. Hãy hiểu cho người mẹ ích kỷ này"

Nước mắt cô từ từ chảy dài, nấc nghẹn từng quãng: "Cháu cũng rất ít kỷ. Bác đứng lên đi, cháu...không...thể...giúp được. Cháu xin lỗi"

Cô cúi đầu: "Xin lỗi mọi người, rất xin lỗi. Hãy hiểu cho cháu"

Nói rồi cô bỏ đi, phía sau là tiếng y tá gấp gáp: "Bệnh nhân hiện mất rất nhiều máu và dần mất đi ý thức...v.v"

Mẹ Cát Cát gọi với: "Hãy cứu nó đi mà"

Bước chân cô vẫn không dừng, bước đi trong vô vọng. Sau hai tiếng không tìm được máu thích hợp, Cát Cát đã mất ý thức hoàn toàn. Nhịp tim dần yếu, bác sĩ kêu y tá chuẩn bị dụng cụ. Sau khi các bác sĩ đã cố hết sức. Điện tim không gọn sóng mà thay vào đó là một đường thẳng băng. Một bác sĩ thông báo: "Bệnh nhân đã từ vong lúc 12h20"

Đó là một đả kích đối với người thân Cát Cát. Mẹ Cát Cát ngất lên ngất xuống. Châu Kỳ sốc rồi cũng ngất lịm đi. Ba mẹ Châu Kỳ ôm Nani lặng lẽ nhìn bé ngủ ngon lành mà chua xót.

Cô và Ngô Đình tới ngoại ô là một giờ sáng. Vào nhà chỉ có mẹ còn thức: "Sao hai đứa về muộn vậy, ăn gì chưa"

Hắn lắc đầu, cô nói: "Để sáng mai con ăn luôn. Bây giờ con hơi mệt, con lên phòng trước"

Mẹ hỏi hắn: "Có chuyện gì à?"

"À không, mẹ dọn thức ăn nơi mâm nhỏ, lát con mang lên phòng ăn cũng được"

Hắn lên thấy cô ngồi bần thần trên giường, hắn đặt thức ăn trên bàn: "Em lại ăn chút gì đi, bây giờ là ăn cho con nữa đó"

Cô chậm rãi nói: "Cầm Mân vừa điện cho em, nói Cát Cát đã ra đi vào tiếng trước"

Nói xong cô bật khóc: "Chắc mọi người hận em lắm"

Hắn lại ôm cô: "Được rồi, dù sao em cũng không muốn vậy mà"

Cô òa khóc: "Cát Cát à, em xin lỗi"

Cô ở nhà mẹ chồng hai ngày, cô nói với hắn: "Hôm nay em muốn tới tiễn chị ấy"

Hắn nói: "Lúc này em tới sẽ khiến mẹ Cát Cát mất bình tĩnh"

"Bác gái muốn làm gì em cũng được. Ném đồ, hay giựt tóc thì em cũng sẽ để cho bác làm. Dù sao hôm nay em cũng phải tới" Giọng cô chắc nịch

Lúc cô đến thấy mọi người chuẩn bị đưa Cát Cát về nơi an nghỉ cuối cùng. Cầm Mân thấy cô: "Sao mới hai ngày mà mày tiều tụy vậy"

Cô nói trong vô vọng: "Chắc mọi người giận tao lắm"

Cầm Mân ôm cô: "Không phải lỗi tại mày sao phải giận. Bàn năng làm mẹ hãy cho mình quyền ích kỷ để bảo vệ con mình. Ai cũng vậy hết thôi"

Cô đi vào, bên lên nhìn mọi người: "Thật sự xin lỗi"

Châu Kỳ nói: "Đều là tại anh đi không cẩn thận. Ở đây không ai giận em hết, mọi người đều biết em khó xử"

Mẹ Châu Kỳ đi ra: "Nani nó khóc mãi thôi, Cầm Mân lát ở nhà trông bé để mọi người ra nghĩa trang"

Bác gái thấy cô, đi tới lau nước mắt giùm cô: "Sao phải khóc? Ai cũng hiểu nỗi khổ của con mà, không có người mẹ nào tự tay bỏ con mình đâu. Làm mẹ ai cũng ích kỷ thôi con ạ. Mẹ Cát Cát ích kỷ thì không lẽ nào con lại không được ích kỷ. Bây giờ không được suy nghĩ nhiều nữa nhé, con mà bận tâm nhiều sẽ không tốt cho thai nhi. Phải để tâm trạng luôn luôn thoải mái"

Ba mẹ Cát Cát cũng nói tương tự như vậy, cô ghen ngào: "Cảm ơn đã hiểu cho con"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Mưa rơi tí tách, đứng trên cao nhìn ra lòng cô bỗng trùng xuống. Cát Cát đã mất hơn bốn tháng, hình ảnh Nani khóc đòi mẹ luôn ở trong thâm tâm cô. Vì sự tiếc nuối không thể hiện máu mà từ ngày Cát Cát mất cô dần quan tâm Nani hơn. Dăm ba bữa cô lại đến thăm bé, mấy hôm nay bé sốt cao nên phải nằm viện. Sau khi đi khám thai định kỳ, nhân tiện cô ghé thăm. Bé thấy cô: "Di...di"

Cô xoa đầu: "Di mưa đồ chơi cho con nè"

Nhìn Cẩm Mân hỏi: "Mọi người đâu hết rồi"

Vừa gọt táo vừa nói: "Châu Kỳ đi họp, hai ông bà về nhà lấy đồ cho bé. Mà còn hai tháng rưỡi nữa sinh rồi, hạn chế đi một mình"

Cô chu miệng: "Hai tháng rưỡi còn lâu mà"

Cẩm Mân xoa bụng cô: "Đã biết gái hay trai chưa"

Cẩn miếng táo: "Con trai, mà mày giờ vẫn ế đấy à"

Cẩm Mân nhìn chăm chăm: "Ừ đấy, ế là một xu thế lên ngôi"

Cô cười: "Muốn làm mẹ nuôi thì cũng phải có ba nuôi chứ"

"Chắc mẹ nuôi được rồi, ba nuôi làm gì. Đúng không con nh?" Vừa xoa bụng vừa nói

Ngồi chơi khoảng tiếng thì cô chuẩn bị về, Nani cầm tay cô nói giọng non nớt: "Mai đi tới nữa không"

Cô nũng nịu: "Nani muốn đi tới không?"

Đầu gật gật, cô nói: "Vậy mai đi tới chơi với Nani tiếp nha"

Cẩm Mân háy: "Sắp sinh mà còn đi lung tung"

Cô xoa tay: "Kệ người ta"

Cô may mắn là không có ghen, ăn được ngủ được. Có cái dạo gần đây cô mập lên, chân tay phù nề giống hệt con lật đật. Tối nào hán cũng nấu nước ấm cho cô ngâm chân. Đến thứ bảy hán đều cùng cô đi tập yoga, tập những động tác dễ sau này dễ sinh. Sáng sớm đều cùng cô dạo bộ. Ăn uống thì chăm cô từng li từng tí, cái nào nên ăn thì bắt ăn tới tấp. Cái nào không nên thì cấm tiệt. Còn về công việc, nói đủ sáu tháng thì đề cô về SBA. Lúc đến hẹn thì bảo Châu Kỳ sau sinh cô sẽ về, làm cô tức chết mà. Cô chuyên ngành về thiết kế thời trang chứ không chuyên ngành về thư ký hay nội thất cái gì hết á. Lâu lâu cô lại bức mình, như hôm nay chẳng hạn. Cô đi vào phòng làm việc của hán: "Cái cô thư ký kia nghĩ đề gì mà lâu thế"

Hán phun một câu xanh rờn: "Nghĩ đề gì? Làm gì có thư ký nào nghĩ đề. Thư ký trước được phân sang chi nhánh ở nước ngoài rồi"

Cô ngơ ngác: "Ồ, sao anh không tuyển thư ký đi"

"Em làm rồi thì tuyển gì nữa"

Cô tức đến mức vuốt ngực lấy lại bình tĩnh: "Hóa ra lâu nay anh lừa em. Không biết, bắt đầu từ ngày mai em sẽ về lại SBA, còn việc ở đây anh tự mà lo liệu nhá"

Đờ cô tới sô pha ngồi: "Em gần sinh rồi, đi làm gì nữa? Ok ngày mai anh tuyển thư ký mới, còn em không cần phải đi làm. Nghỉ ngơi đến sau khi sinh rồi hãy về lại SBA"

Bỗng điện thoại cô reo, là Châu Kỳ: "Em nghe anh"

"Công văn báo về, bài thi của em được giải nhất quốc tế. Coi bộ lần này công ty nổi tiếng lên theo em rồi"

Cô cười khi: "Anh cứ nói quá"

"Cuối tuần này em nhớ đi nhận giải"

Cô ỉu xiu: "Em biết rồi"

Hắn hỏi: "Có chuyện gì à?"

"Bài thi của em giải nhất"

Hắn vuốt đầu cô: "Vậy nên ăn mừng, mà đáng ra em phải vui chứ"

Cô bĩu môi: "Nhưng phải đi nhận giải, bây giờ em như con lật đật. Lên hình xấu lắm"

"Làm gì mà như lật đật, chỉ phù nề xiu thôi" Hắn nói

"Thôi bỏ qua, mà nãy em nghe anh nói ăn mừng"

Hắn gạt đầu, cô liếm môi: "Em muốn ăn gà rán, khoai tây chiên, mỳ cay,..."

Những đồ cay hay chiên cô đều lần lượt kể ra. Hắn búng trán rồi nhìn chăm chăm ai đó: "Đẹp, đi ăn bò cho bổ máu"

Mắt long lánh: "Ồ, ăn mừng cho em thì tùy em chọn chứ"

"Mấy cái đó không tốt, đợi sinh xong muốn ăn gì thì mặc xác em, anh không quản"

Cô nhéo tay hắn: "Anh có biết nói như vậy thì bà bầu dễ tổn thương lắm không hả?"

"Ờ thì xin lỗi"

Cô nũng nịu: "Ăn bò mãi ngán lắm"

"Vậy cho em chọn, nhưng cấm đồ cay và chiên"

Suy nghĩ một lát, cô nói: "Em muốn ăn chè mẹ anh nấu"

Hắn nhìn đồng hồ: "Vậy đi thôi, giờ đi khoảng sáu giờ tối"

"Đều em sợ làm phiền mẹ"

"Phiền gì chứ, mẹ mong em thêm ăn còn không kịp"

Buổi tối hai người ở lại, nằm ôm hắn cô nói: "Sáng mai nhớ về sớm em còn đến thăm Nani nữa"

"Bé sao rồi?"

"Gầy lắm luôn, ăn gì đồ mãi mới ăn. Lúc nào em tới bé cũng hỏi sao bà nói mẹ lát về mà không thấy?"

"Vậy em trả lời thế nào"

Cô trầm ngâm: "Em không biết nói gì, cũng chỉ biết nói những câu giống mọi người"

Chuẩn bị đến ngày sinh cô luôn lo lắng. Mà hắn còn nôn nóng hơn cả cô. Sắp xếp các đồ cần thiết khi cô đi sinh. Mất việc lật vật như chuẩn bị than cho cô nằm sau sinh hắn đều làm trọn vẹn. Thậm chí đồ chơi gì cho con hắn cũng mua hết rồi. Giờ ai mà vào phòng hắn trang trí cho bé chắc ai cũng tưởng con hai đến ba tuổi. Xe ba bánh, giày dép,... chất đầy trong phòng. Nghe cô kêu trời kêu đất, Cẩm Mân đều bĩu môi: "Có ông chồng hoàn hảo vậy mà còn chê gì nữa"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

5 năm sau

Chiều nay cô không phải đi làm nên ở nhà chăm sóc mấy cây hoa ngoài vườn, đang tỉa cành thì tự nhiên nước tung tóe bắn vào làm người cô ướt đầm,

quay ra thấy hai cha con mỗi người cầm một vòi nước chia hướng vào cô, lấy tay che mặt: "Làm cái gì thế hả"

Thằng con chu miệng: " Khi đêm mẹ đã ba xuống giường nên hôm nay ba rủ con đi xịt nước mẹ"

Hai người xịt tùm lùm " Năm giây nữa mà không tắt cái vòi nước thì mẹ cho cả David ra đường"

Nghe vậy ai đó chiều cao một mét bẻ đôi chạy lạch bạch đi tắt vòi nước, tắt xong ông con đứng sát lại hắt: "Tại ba xúi bậy hết đó"

Hắn lờm nguýt: "Nói nữa là ba không mua xe điều khiển từ xa cho con đâu nha"

Cô đi tới đập chân hắt: "Dụ dỗ con hùa theo mình là cách dạy con của anh à"

Thấy David cười khúc khích, cô háy: "Con cười gì, đi vào nhà úp mặt vào tường cho mẹ"

Thấy mẹ đang giận nên không dám nói gì, chỉ biết lủi thủi vào nhà úp mặt vào tường. Cô quay ra nói hắt: "Trưa nay phạt anh nấu cơm"

"Tuân lệnh, à mà anh nấu dở lắm, ra ngoài ăn được không"

"Em bảo anh nấu chứ không bảo anh đi mua"

Sau khi lên phòng thay bộ đồ khác, cô cầm khăn xuống lau người cho David: "Đi lên phòng thay bộ đồ khác kéo áo ướt đau bây giờ. Lần sau mà nghịch theo ba là mẹ tịch thu hết đồ chơi của con"

Thằng bé bĩu môi: "Mẹ đừng ác đến vậy chứ"

"Ác mới trị được con, mới tí tuổi đầu mà quậy như quỷ" Cô lờm rõ nét

Lên thay áo quần xong thằng bé chạy tới quần lấy cô: "Con hỏi mẹ nè"

Nhìn: "Chuyện gì"

Làm nũng: "Mẹ có thương David của mẹ không?"

"Con nghịch như vậy thì mẹ nào dám thương" Cô chỉnh lại cái khuy áo cho David

"Ngoài miệng nói vậy thôi, chứ trong lòng là kiểu gì cũng thương con lắm" Chớp chớp mắt

Cô phì cười: "Mới năm tuổi đầu mà ăn nói khiếp nhì. Muốn đòi mẹ gì thế?"

Cười nhe răng: "Sao mẹ hiểu con thế?"

"Mẹ đi guốc trong bụng con ra mà, lần nào chả thế. Nói đi, chuyện gì"

"David muốn mua ô tô điều khiển từ xa" Mặt lóng lánh

"Không phải ba đồng ý mua cho con rồi à"

"Ba chuyên gia lật mặt, tại này con méc leo với mẹ nên có lẽ ba không mua cho con nữa đâu. Không khéo ba vừa nấu ăn vừa mắng thăm con đấy" Bĩu môi

"Nếu trong hai tuần liên tiếp con đều được phiếu bé ngoan mẹ sẽ mua cho" Nháy mắt

"Một tuần thôi được không mẹ"

David từ nhỏ đã rất quậy, mới hai tuổi đồ trong nhà nó phá hư hết. Càng ngày càng nghịch, đồ chơi dùng được mấy ngày đã phá tan tành. Thức ăn trong tủ lạnh sơ suất một cái là nó đi tới lục lọi chanh bành lên cả. Tưởng đi học sẽ ngoan hơn, ai ngờ cũng quậy không kém. Đến giáo viên cũng phải méo mặt. Cuối tuần con người ta đều có phiếu bé ngoan mang về, riêng con cô đặc biệt hơn xui là có tờ đơn khiếu nại trong tuần nó phá những gì, rồi cuối tờ đơn là lời nhận xét mong phụ huynh chấn chỉnh thêm. Đều có cái được khen là thông minh, nhanh nhẹn chỉ có tật lanh chanh. Đi ra ngoài đường nhìn ngoại hình trắng trẻo, hơi mập tí xui ai cũng tưởng dễ thương như thế này chắc ngoan lắm. Nói nhanh nhẹn chứ con cô không hiểu sao hay chảy máu mũi. Mỗi lần chảy là rất nhiều, mỗi lần mẹ lau cho sạch thì không chịu, toàn dẩy bản lên quần áo. Bảo đem theo khăn lau lỡ mà chảy thì có cái mà dùng, cu cậu dạ ngọt lịm nhưng chưa có lần nào chảy máu mà chịu dùng đến khăn.

Chiều nào đi học về thì cô phải thốt lên quá bản, buổi sáng cô chải tóc chuẩn bị áo quần cho gọn gàng, chiều về áo không ra áo, quần không ra quần. Cô đến phát mệt luôn.

"Không, phải hai tuần"

Cu cậu giờ tay quyết chí: "Con sẽ làm được, không được cũng phải được. Bằng mọi giá phải có xe điều khiển từ xa"

"Chơi được vài ngày con lại bỏ xó" Hấn ở trong bếp nói vọng ra

Cô người thấy mùi lạ: "Anh nấu bị khét à"

Hấn đang xào rau nghe cô nói mới nhớ lại đến cá rán. Hấn chạy tới lật cá, không may tay đụng vào chảo: "Ây da"

Cô vào trong bếp: "Thôi ra ngoài ăn, cá khét lẹt rồi. Anh hậu đậu làm thêm lát nữa có khi bị bỏng nữa mệt"

Hấn hí hửng tháo tạp dề: "Anh lên tắm đã, đứng trong bếp nóng quá"

Vậy là bãi chiến trường của hấn cô phải dọn dẹp. Cô lầm bầm: "Đã không được ăn rồi còn phải dọn"

Thằng con thì vỗ tay hoan hô: "Yeah, nhờ ba mà được đi ăn nhà hàng"

Vừa lắc mông vừa nói: "Pizza, nước ngọt ta tới đây"

Tưởng được như vậy, ai ngờ mẹ cũng cho đi ăn nhà hàng nhưng đồ ăn không phải là mấy món nó thích mà là mấy món hải sản. Mẹ bóc tôm bỏ vào bát cu cậu bao nhiêu thì nó méo mặt bấy nhiêu. Hấn cười đáo để: "Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn"

Cô nói: "Tuổi con ăn những đồ đó quá nhiều sẽ không tốt. Nên ăn những thứ thanh đạm và dinh dưỡng để phát triển chiều cao"

Lại méo mặt: "Nhưng con thèm"

"Con mới ăn hai tuần trước mà. Ngoan đi rồi tuần sau mẹ dẫn con đi ăn"

David gờ ngón tay bắt cô ngoéo: "Mẹ hứa nhé"

Cô cũng ngoéo: "Quần thử nhất ngôn"

"Dẫn thêm cả chị Nani nữa nha mẹ"

"Ok" Cô nháy mắt

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Sáng sớm vào phòng kêu David: "Sáu giờ rồi kìa, dậy đi học nào"

David lật người qua lại: " Ngủ thôi"

Cô vỗ mông: "Con mà đi học muộn sẽ không có phiếu bé ngoan tuần thứ nhất đâu nha. Hôm nay là thứ sáu, đừng để công sức cả tuần trở về con số không chứ"

Vẫn nhắm mắt ngủ, cô thở dài: "Coi bộ David không cần xe điều khiển từ xa nữa đâu nhĩ?"

Nghe vậy liền mở mắt bật dậy dụi mắt. Cô phì cười: "Đánh răng rửa mặt, thay áo quần rồi xuống ăn sáng. Ba chờ con đi học"

David chu miệng: "Các bạn con đều được mẹ thay áo quần, đút cho ăn"

Cô từ tốn nói: "Hồi nhỏ mẹ cũng đút cho David ăn mà, bây giờ con năm tuổi rồi, mẹ muốn con tự lập từ những việc nhỏ. Không thể cái gì cũng mẹ làm cho hết được"

Lại hỏi: "Các bạn con muốn gì đều được nấy. Sao con muốn gì mẹ cũng phải ra điều kiện"

"Mẹ làm vậy để con hiểu được đồ vật không phải từ trên trời rơi xuống. Con phải bỏ công sức ra mới có được. Lúc đó con mới trân trọng những thứ mẹ mua cho. Mẹ hỏi con, tại sao đồ chơi ba mua con lại chơi vài bữa rồi vứt hết?"

"Là do ba không đặt điều kiện cho con" Nói ngây thơ

"Ừ thì đó, thôi vệ sinh cá nhân nhanh lẹ rồi ăn sáng"

Xuống tầng cô ngồi vào bàn ăn sáng, cô nhìn hấn: "Sáng nay công ty có đợt phỏng vấn tuyển nhân viên nên anh đưa David đi học nhé"

"Không thành vấn đề" Hấn nói

Chờ cu cậu xuống, cô gấp thức ăn trong bát cho nó, dặn: "Nhớ ăn hết chỗ này nha, chiều về mẹ mà nghe bà quản gia nói con không ăn hết thì liệu hồn với mẹ"

Gật đầu liên tục: "Hôm nay là cuối tuần chiều con muốn mẹ dẫn đi ăn gà rán"

"Ngao đi rồi muốn gì mẹ cũng đáp ứng, mẹ đi làm trước đây. Hai cha con đi cẩn thận"

David kéo cô lại: "Mẹ chưa hôn tạm biệt con"

Từ nhỏ David đã có thói quen là lúc vợ chồng cô đi đâu cũng phải hôn tạm biệt nó. Cô cúi xuống hôn cái chụt nơi má: "Được chưa"

Hấn cũng kéo cô gần, chỉ nơi má: "Anh nữa"

Cô lườm, bả hấn cái bép rồ đau: "Anh là cho ăn bả thì đúng hơn, người ta gần muộn rồi còn hí hửng"

Nói rồi cô ra lấy xe phóng đi, David tỏ lòng thương cảm, gắng sức chu miệng lên: "Tội ba quá đi, lại đây David đền bù thay mẹ nè"

Hấn nôi da gà: "Èo thôi nhá"

Ngồi trên xe hấn rõ đau đầu với thằng con, quậy như quỷ hết lực lợi chỗ này thì lại đến chỗ khác. Xe đang chạy mà cứ đứng lên nhảy theo nhạc tung tung, hấn quát: "Ngồi xuống gài dây an toàn lại, không thì ba vút con giữa đường đó"

Một lúc sau thấy ngồi im không động tĩnh, quay lại thì thấy David nó chảy máu mũi. Hấn dừng xe lấy giấy lau cho con: "Ngoài chảy máu mũi ra con có bị gì nữa không"

David lắc đầu: "Dạ không"

Thật ra gần đây nó có buồn nôn, đôi khi hơi chóng mặt nữa mà không dám nói sợ ba mẹ lại cho mình nằm viện giống như hồi bị sốt xuất huyết, mùi khờ trùng rất hôi nha, nghĩ đến thôi là sợ rồi. Hấn nhìn David: "Con hay bị chảy máu cam thì không nên ra nắng nhiều nhớ chưa, với lại mỗi khi mẹ cho con ăn hay uống những thứ thanh mát thì phải gắng uống cho mau đỡ"

"Tuần lệnh"

Cô phải tới sớm để phỏng vấn tuyển nhân viên mới. Đủ số lượng cô cặm cùi ngồi lọc xem ai thích hợp, có bước chân lại ngồi nơi ghế: "Còn tôi nữa"

Cô không ngược lên từ tốn nói: "Hình như đã đủ số lượng tham gia, không sao cô có thể giới thiệu biết đâu lại vượt trội. Cô tên gì"

"Ái Lan, đủ vượt trội rồi chứ"

Cô ngược lên đập vào mắt là à, hồi đó bảo chỉ đi một năm vậy mà bằng đi tới tận bây giờ. Nhìn à: "Chào cô, đã lâu không gặp. Tôi nhớ không lầm thì Châu Kỳ đã dành một vị trí cho cô. Nên bây giờ cô lên gặp Châu Kỳ nhé"

Ả nhếch môi: "Chỉ đùa mà cô tưởng tôi tới tham gia phỏng vấn thiệt à, nhà thiết kế như tôi không đáng để tham gia mấy loại vớ vẩn này"

Cô nhú mày bình tĩnh đáp: "Mấy loại vớ vẩn mà cô nói thực chất là từ công ty chi thị mà ra. Tôi bận việc đi trước"

Cô lên đưa cho Châu Kỳ danh sách những người cô chọn: "Anh xem qua rồi quyết định"

Châu Kỳ gật đầu, nói với cô: "Sắp tới phó phòng tổ em anh để cho Ái Lan làm, theo em thế nào"

Cô nói: "Mấy năm học về chuyên môn em nghĩ cô ấy bây giờ kiến thức chắc rồi"

Châu Kỳ cười cười: "Em không ngại đâu chứ, dù sao hai người từng là tình địch của nhau"

Cô phì cười: "Công tư phân minh phải rõ ràng, công việc là công việc. Anh còn không hiểu tính em. Mà em không còn là Tuyết Băng của những năm về trước nữa đâu, bây giờ có David rồi nên em không so đo mấy chuyện không đâu làm gì"

"Trưởng thành ghê ha" Châu Kỳ

"Mà chiều nay em tới đón Nani nhé, sẵn tiện dẫn bé đi ăn với David luôn. Thằng bé cứ đòi đi ăn với chị Nani hoài à"

"Ok, ăn xong rồi gọi anh qua đón bé"

"Thôi để em chờ về, em không bắt cóc con anh đâu mà sợ" Cười

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Cô vào WC một lát thì thấy ả vào, ai đó vừa rửa tay vừa đá xoáy cô: "Mấy năm nay cô trông rất hạnh phúc nhỉ"

Coi bộ cô muốn yên ổn mà không được rồi. Chưa đợi cô trả lời ả ta hỏi: "Cô còn nhớ mấy năm trước tôi đã nói gì không?"

Cô nhưn mày tỏ ý chờ ả trả lời, ả ta ghé sát tai cô: "Năm đó tôi nói sau khi trở về bằng mọi giá sẽ cướp lại Ngô Đình từ tay cô"

Nhìn ả kỳ thị: "Có quá muộn không khi chúng tôi đã gắn bó cùng vai sát cánh bên nhau một thời gian dài, hơn nữa cũng đã có con rồi. Cô nghĩ chồng tôi vẫn là Ngô Đình của những năm hai mươi?"

"Khi mà tôi muốn dành lại thứ thuộc về mình thì không bao giờ là muộn"

Cô nhìn ả khinh bỉ: "Trên đời này ngoài Ngô Đình chẳng lẽ đàn ông chết hết rồi sao. Tôi nghĩ với người có đủ về mọi mặt như cô sẽ có nhiều người theo đuổi, sao cứ nhất thiết phải là Ngô Đình mới được"

Ả nhìn cô thách thức: "Cô cứ chờ đi"

Cô cũng không kiêng dè nhìn ả, nhún vai: "Để tôi nói cho biết trước dù cô có làm gì thì nhất định Ngô Đình sẽ không phản bội tôi"

Nói rồi cô bỏ đi, từ ngày cô mở lòng với Ngô Đình thì cô sẽ tin tưởng tuyệt đối vào hắn.

Bên kia Ngô Đình mới thảo luận xong với khách hàng, thì chuông điện thoại reo. Hắn cầm nghe: "Alo"

"Là em đây"

Hắn ngờ vực, bên kia lặp lại: "Mới mấy năm không gặp mà anh đã quên người yêu cũ Ái Lan này rồi sao?"

"Gọi anh có chuyện gì không?" Chậm rãi đáp

"Tìm anh ôn lại chuyện tình cũ vậy"

"Nếu là vậy thì anh xin cúp máy" Hắn chuẩn bị cúp

Bên kia giọng ngọt ngào: "Áy áy, em chỉ đùa thôi, bây giờ em muốn gặp anh. Đừng hiểu lầm, gặp anh chỉ với tư cách là bạn chứ không có ý gì khác"

Hắn nhìn đồng hồ: "Được rồi, em nhắn tin địa điểm lát anh qua"

Tầm bốn giờ cô chuẩn bị lái xe đi đón con, vừa đi xuống thì lại chạm mặt ai đó. ả đứng nơi xe mình, cười tươi: "Cô thử đoán xem bây giờ tôi đi gặp ai?"

"Cô gặp ai thì liên quan gì đến tôi, nổi điên giữa ban ngày à?" Nói rồi cô phóng xe đi, để lại ả đứng đó mắng mọ cô thậm tệ

Cô đến trường, David thấy liền chạy tới ôm khư khư cô: "Sao chiều nay mẹ đón sớm quá vậy"

Thấy áo con có máu, cô cúi người xuống: "Mẹ bảo lúc nào chảy máu mũi thì lấy khăn lau, đừng có chùi vào áo mà bẩn"

"Quen chùi áo rồi mẹ" Chu miệng

Cô phì cười: "Đúng là hết nói nổi con mà"

Thấy giáo viên chủ nhiệm lớp David đi tới: "Chào cô, tuần nay David quậy lắm không ạ"

David bĩu môi: "Tuần nay con được phiếu bé ngoan đó"

Giáo viên nghe vậy nói: "Không biết nguyên nhân gì mà David hôm nay gắng hết sức để ngoan đó mẹ Tuyết Băng"

Ai đó cười tự đắc: "Thấy con quân tử nhất ngôn không, ôi mình quá giỏi"

"Con bị lây bệnh ảo tưởng của ba à?" Cô cười cười

"Con mách ba nhá"

"Tùy con, thôi đi đón chị Nani kéo muộn"

David và Nani thân nhau như hình với bóng, tính cách hai đứa trái ngược nhau. Mẹ từ nhỏ nên Nani trở nên trầm tính. Thương David mười thì cô thương Nani chín rồi. Nani thấy cô cũng chạy tới nhào vào lòng cô: "Di"

Cô cười: "Hôm nay con có điểm môn gì không nè"

Nani liền khoe: "Toán hôm nay con được mười điểm đó di"

Cô véo má cưng nựng: "Giỏi quá"

David thấy vậy liền bấu môi: "Ừ ư sao hai người ôm nhau thắm thiết thế, ôm con nữa đi. Người ta béo tốt thế này không ôm thì phí lắm à nha"

Nani nghe vậy cười sặc sụa, thế là vào một ngày nào đó có ba người đứng ôm nhau giữa đường cười đến thấu trời xanh.

Cô gọi rủ thêm cả Cẩm Mân. Cô và hai nhóc đi vào trước: "Hai đứa ăn gì, uống gì để mẹ tới mua"

David nói: "Con đi mua cho"

Cô háy: "Ngồi yên đó đừng có mà lanh chanh, lần trước xung phong đi mua. Kết quả làm rớt hết đồ ăn. Hai đứa ăn gì?"

David nói: "Con ăn gà rán, khoai tây, kem...v.v."

Cô đen mặt: "Con muốn mẹ phá sản đấy à"

Cô gọi mỗi thứ mỗi ít để hai đứa muốn ăn gì thì ăn. Nửa tiếng sau Cẩm Mân tới, cô nói: "Làm gì mà lâu thế, hai đứa cứ hỏi mãi mãi đây này"

"Thông cảm tí đi, kẹt xe quá trời. Mà này, này tao thấy người nào như Ái Lan"

"Kệ cô ta đi. Cả ngày nay tao đau đầu với cô ta lắm rồi"

"À về rồi à"

Cô gạt đầu: "Ừ, mà lần này về nhìn có vẻ lợi hại hơn trước đấy"

Cẩm Mân nhai nhoàm nhoàm: "Chắc à cũng có người yêu rồi nhè"

Cô bấu môi: "À mà có chắc tao mừng phát điên, lần này đòi cướp lại Ngô Đình kia kìa"

David liền nói: "Ai dám cướp ba của con"

"Ăn đi nhiều chuyện" Cô lờm

Bên này à đang chỉnh sửa nhan sắc để đi gặp hấn. Chau chuốt tí mĩ đến mức chọn áo quần bày bừa cái phòng như bãi chiến trường

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Làm việc xong hấn tới địa điểm Ái Lan hẹn, à thấy hấn từ xa đi tới thì ngồi lại ngay ngắn, đứng dậy cười duyên dáng: "Anh tới rồi à"

Hấn đáp rồi bắt tay với à: "Ừ, mấy năm không gặp trông em chừng chạc hơn hấn"

Ra về thực nữ: "Anh cứ nói quá, à mà anh uống gì"

Cô biết kiểu gì hấn cũng gọi cà phê đen, bởi hồi trước lúc nào đi với cô cũng toàn gọi cà phê đen. Hấn không nhìn menu mà nói với phục vụ: "Cho anh ly nước chanh"

Ai đó tụt cảm xúc gặng cười: "Em nhớ không lắm hồi xưa anh đâu có thích đồ ngọt, đến cả cà phê anh cũng không bỏ đường. Với lại anh chỉ uống cà phê chứ không uống loại nào khác"

"À anh vẫn uống cà phê nhưng khi nào mệt hay buồn ngủ mới uống"

"Hồi đó anh nghiện cà phê khiếp luôn"

Hắn cười cười: "Hết nghiện là do Tuyết Băng bắt cai cà phê như cho thằng con anh cai sữa vậy đó"

À không muốn nghe nên lảng sang chuyện khác: "Đạo này công việc anh thế nào rồi?"

Hắn gật đầu: " Vẫn bình thường, còn em thì sao. Mới về có thích nghỉ được với công việc không?"

Trả lời một cách nhu mì: "Cũng hơi bở ngỡ nhưng cũng phải tập thích nghỉ dần thôi anh"

Hắn vô tư nói: "Có gì không hiểu thì cứ hỏi Tuyết Băng nhé, nhìn cô ấy hơi cộc lốc vậy thôi nhưng hỏi thì cô ấy sẽ giúp"

À một bụng khinh bỉ, bấy năm được đào tạo hẳn hoi mà cần phải hỏi người không có bằng cấp gì hết sao, nghĩ vậy nhưng vẫn cười e lệ: "Dạ"

"Cũng tới rồi hay chúng ta dùng bữa đã rồi về nhé"

Điện thoại hắn reo, hiển thị bà vợ chanh chua: "Chồng à, tối nay đi ăn lẩu đi"

Tiếng David hét vọng vào: "Ba à, tối dẫn con đi khu vui chơi, con đã được sự cho phép của mẹ rồi nhé. Nên cấm lấy mẹ ra mà hù dọa con nhá"

Hắn điếc cả lỗ tai, thằng con quỷ sứ: "Em nhắn tin địa chỉ qua cho anh"

Cúp máy hắn quay sang nói với ả: "Đề khi khác nhé, hôm nay anh có lệnh chờ hai của nợ đi ăn rồi"

À chửi thầm con vợ điện sao mà đúng lúc, cười mà giống heo bị chọc tiết: "Gia đình là trên hết, lần sau nhớ mời em đó. Lần này coi như anh thất hứa"

Có lẽ ai nhìn vào cũng sẽ nói: "Đã ai đồng ý gì với cô đâu"

Hắn gật đầu rồi đi thẳng một mạch không thèm ngoái lại. ả dậm chân: "Mất công ăn mặc đẹp mà không nhìn được lấy một cái, chờ đi tôi sẽ phá vỡ hạnh phúc của các người"

Bên kia cô nói với Cẩm Mân: "Lát này với Nani đi ăn luôn nhé"

"Thôi, tối nay tao có việc"

"Mày có việc thì cứ đi, lát tao đưa Nani về cho"

Bốn người ăn lẩu xong thì thẳng tiến đến khu vui chơi giải trí, David kéo cả ba người đi chơi nhà ma. Cô tưởng trong đó kiểu như nhà trưng bày đầu lâu các thứ thôi, ai ngờ chơi kiểu như thật. Bản tính cô sinh ra đã sợ ma, vào đó là hình tượng bà mẹ oai phong đã bị sụp đổ. Cô hét như được vàng, đến đoạn nào là cô nhảy lên người hắn đoạn đó. Rồi còn kéo cô chơi mấy cái trò tốc độ cao, bay lượn đủ thứ kiểu. Chơi xong cô méo mếu: "Tim tôi sắp rớt ra luôn đây rồi, cha con các người biết tôi sợ ma mà còn dụ dỗ, nào là không gồm đầu, giống đồ chơi trẻ con thôi"

"Hôm nay ba phải cảm ơn David nha, nhờ con mà ba mới được mẹ ôm nhiều đến thế"

Hắn hòa theo: "Ừ thì cảm ơn nha"

Cô nghiêng răng: "Hai cha con các người đúng là"

David kéo Nani đi chơi gấp gấu bông, cô và hắn ngồi nơi ghế. Nhìn hai đứa chơi say sưa bỗng dưng cô nói: "Ước gì có đứa con gái như Nani nữa nhì. Dù cả nếp cả tẻ"

"Muốn thì triển luôn chứ ước gì"

"Nói vậy thôi, chứ bụng bầu chín tháng mười ngày đẻ ra mặt y đúc anh, chả giống mẹ nó tí nào. Tôi giống đẻ thuê quá mà"

Hắn cười phắc hắc lại sát gần cô: "Không định sinh thêm à, sau này chúng ta già tha hồ cháu chất đầy đàn nhá"

Cô phì cười: "Anh lo xa quá, chắc gì đã sống được đến già"

"Phui phui cái miệng" Hắn nhéo cô

Cô cau mày: "Đau"

Nằm gối đầu lên chân hắn: "Sau này khi già chúng ta sẽ như thế nào nhớ?"

Hắn cười cười: "Anh đã tưởng tượng ra"

Cô háo hức: "Kể nghe xem"

"Lúc đó mặc dù già nhưng anh vẫn đẹp trai lại lảnh, còn em da nhăn nheo xấu xí, miệng móm"

Cô đen mặt: "Ý anh nói như đôi đũa lệch chứ gì, để bọn cung phân tích cho nghe. Em không sống dai đến mức nhăn nheo xấu xí như vậy. Gì chứ lúc tám mười tuổi thì bọn cung còn rặng ngời chán, chứ như anh nói thì lúc đó em chắc trăm mấy tuổi rồi. Mà có khi em còn chết trước anh, nên dù già anh có đẹp như thế nào thì cũng không ai ngắm"

"Sao hôm nay toàn ăn nói xui xẻo thế hả, chết với chả chóc"

Chỉ tay lên trời cô nói tiếp: "Anh xem liệu chết đi, thì em và anh có ở bên nhau như hai ngôi sao đó không"

Hắn cũng nhìn theo cô: "Tất nhiên là có"

"Anh cũng tám chuyện với em đây còn gì. Bày đặt nói em!" Cô le lưỡi

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Vẫn như thường ngày, chở David tới trường rồi đến công ty. Hôm nay người mẫu đến chụp, tám chín giờ cô xuống coi xem công việc đã đến đâu. Đi tới phòng chụp chợt có người kêu cô: "Hey, Tuyết Băng"

Cô ngỡ ngơ từ từ ngoảnh lại, nhớ ra anh ta là người cô gặp ở Pari, cô cười: "Là anh, Jane"

Jane nhún vai: "Tưởng cô quên tôi rồi chứ"

"Suýt cũng quên, mà anh làm gì ở đây"

"Tôi là người mẫu cho công ty này" Cười nói

"Trùng hợp ghê, tôi lại được phân công quản lý hợp đồng của anh. Vì trang phục anh sẽ mang là do tôi thiết kế"

Jane giơ tay ra: "Hợp tác thành công"

Cô cũng bắt tay với anh ta: "Hy vọng như anh nói"

Vừa đi cô hỏi Jane: "Không phải anh có công ty bên đó rồi sao"

Cười khẩy: "Lâu lâu phải đổi gió tí"

Cô chọc: "Chạy qua Việt Nam đổi gió luôn cơ đấy, mà tôi vào xem mọi người chuẩn bị thế nào. Lát gặp anh tại phòng chụp sau"

"Ok"

Đội cô vào phòng Ái Lan đi tới chỗ Jane: "Anh cũng quen cô ta à bỏ cứt"

Khoác vai ả: "Ừ, ghen ả"

Ả hất vai, nhếch môi: "Anh có là gì mà tôi phải ghen, nên nhớ hợp tác dựa trên tiền bạc chứ không phải tình cảm nhá. Giữa tôi và anh chỉ là giải quyết nhu cầu của nhau. Hãy luôn luôn khắc sâu rằng danh vọng, tiền tài, thành công của anh đều là nhờ tôi. Tôi nâng lên được thì cũng bỏ xuống được"

"Lại muốn tôi làm gì nữa đây" Cười khinh

"Anh đúng là người hiểu tôi. Mục tiêu chính lần này là Tuyết Băng. Kết quả tôi có lấy lại được Ngô Đình hay không đều trông chờ vào anh đấy"

Ả thì thầm vào tai Jane, nghe xong Jane nghi vấn: "Tiếp cận Tuyết Băng được rồi, tại sao lại còn bạn thân cô ta"

Mặt ác ôn: "Không những muốn giành lại Ngô Đình mà tôi còn muốn cho Tuyết Băng biết đắctội với Ái Lan này sẽ có kết quả thế nào"

"Tôi gặp trúng phải người nham hiểm rồi" Jane cười cười

Trước khi đi ả vợ vai Jane: "Cho nên kế hoạch lần này cảm được thất bại. Không thì công ty của anh cũng không còn đâu. Có khi com cũng không có mà ăn luôn đấy"

Tầm bốn giờ, Cẩm Mân đón Nani tan học. Thẳng tiến về phía lớp học, vừa đi vừa bấm điện thoại. Vật nằm trong tay đột nhiên rơi cái bộp xuống đất. Điện thoại đã rớt thì một đi không trở lại. Ngược lên nhìn kẻ đứng trúng mình, chửi một tiếng: "Này anh kia, cho hỏi mắt bị chột hay là mù. Đi không nhìn đường à. Có cần tôi đá văng vào bệnh viện cho bác sĩ chữa cái con mắt bị tật của anh không? Nhìn mặt cũng sáng sủa không ngờ con mắt có vấn đề. Tội nghiệp cho một thế hệ"

Jane vờ gãi đầu: "Xin lỗi, tôi không cố ý mà"

"Xin lỗi là xong sao? anh cố ý hay không cố ý thì cái điện thoại của tôi cũng hư rồi"

"Tôi sẽ đền lại điện thoại cho cô, ngay bây giờ luôn" Cẩm tay Cẩm Mân lôi đi

"Bỏ cái tay của anh ra, kéo tôi làm cái quái gì" Giật tay

Mặt nai tơ: "Ồ thì đi mua điện thoại"

"Không cần, coi như hôm nay xui xẻo đốt phong long trừ ma quỷ đi. Về sau đừng để tôi nhìn thấy mặt anh, gặp ở đâu tôi đánh chỗ đó" Nói xong bỏ đi

Jane gọi với: "Này cô gái, tôi nhất định sẽ đền cho cô. Đền bất cứ thứ gì mà cô muốn"

Cẩm Mân quay lại, đứng chống nạnh, cười cười: "Bất cứ thứ gì? Bỏn cung muốn anh bán thân, sao dám không"

Jane nhắm mắt giang hai tay ra: "Tôi cam tâm tình nguyện"

Ai đó cầm guốc dưới chân lên: "Tôi đếm từ 1 đến 3, anh mà không biến thì bệnh viện trung ương não chuẩn bị chào đón anh"

"Ấy ấy, tôi chỉ đùa thôi mà. Gặp lại cô sau nhé" Nói xong liền chạy

Cẩm Mân sôi máu: "Tức chết mà, biết gặp phải tên điên này thì còn lâu mới ra đường"

Xong xuôi Jane điện Ái Lan: "Đã gây ấn tượng. Bước đầu coi như thành công"

"Tốt, nhanh nhanh để cô ta sa vào lưới đi. Lúc đó kế hoạch mới có tiến triển"

Tuần này lớp David có hoạt động cần cả ba mẹ tham gia. Phụ huynh và học sinh phải chơi các trò chơi mà trường đề ra. Nghe thông báo, tối đến David chạy qua phòng ba mẹ, la om sòm: "Thông báo khẩn cấp, đề nghị ba mẹ lắng tai nghe"

Cô mắng vồn: "Nhà này không cần con làm cái loa đâu nhá. Điếc hết cả tai"

Nghe vậy David nói nhỏ nhẹ: "Thứ bảy tuần này trường con tổ cuộc thi lớp học đoàn kết. Lớp học nào có nhiều phụ huynh hiểu ăn ý với nhau thì lớp đó sẽ giành chiến thắng. Bằng cách chơi các trò chơi"

Hắn hỏi: "Gồm những trò chơi gì"

"Ừm...nhảy bao bố tiếp sức, thi ăn nhanh, chuyền bóng đến đích. Nhà trường bắt buộc cả ba và mẹ đều phải tham gia"

Hắn hỏi cô: "Thứ bảy tuần này em rảnh không"

"Thứ bảy tuần này em dự định sẽ họp tổ"

David nểu máo: "Mẹ dời lịch sang ngày khác được không. Con biết mẹ thương con lắm, nên sẽ không nỡ để con bơ vơ trong ngày đó đâu. Mẹ cũng biết con thương mẹ nhất mà"

Hắn nghe vậy, tình bơ nói: "Thương mẹ nhất thì thông báo là thứ bảy này ba cũng bận lắm nha"

David tự bép miệng mình, lao tới ôm hắn: "Nói nhảm, con thương cả hai bằng nhau"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Dạo gần đây David thường xuyên chảy máu mũi, sáng nay ngủ dậy đã bị. Khiến mặt David tái hẳn, cô lấy khăn lau cho con rồi hỏi: "Ngoài chảy máu ra con có biểu hiện gì khác nữa không?"

David lắc đầu: "Dạ không"

"Nếu có biểu hiện gì khác thì nhớ nói cho mẹ biết đấy nhé, tuần sau mẹ rảnh sẽ đưa con đi khám"

David nhăn mày: "Không đi đâu, con ghét mùi ở đó lắm"

"Ghét cũng phải đi"

"Nhưng con chỉ bị chảy máu cam thôi, nếu có biểu hiện khác rồi đi được không mẹ. Đi mà mẹ" Nũng nịu

Trầm ngâm giây lát: "Thôi được rồi"

Hôn má cô: "Mẹ tuyệt nhất"

Cô cười: "Chỉ được cái nịnh là giỏi"

Châu Kỳ hôm nay có buổi ký hợp đồng với đối tác mà lại quên hồ sơ ở nhà, nên điện nhờ con em đem tới. Tầm ba mươi phút, Cẩm Mân lật đật cầm hồ sơ có mặt ở công ty. Cô lẩm bẩm: "Chưa già đã lẩm cẩm, không biết lên được tận chức giám đốc sao tài thế cơ chứ"

Bên kia Jane từ trên tầng thì thấy Cẩm Mân, hỏi người đồng nghiệp kế bên: "Cô ấy cũng là nhân viên của công ty à?"

"À không, đó là em ruột của Giám Đốc"

Jane nghĩ gì đó rồi đi xuống đứng trước khi mặt Cẩm Mân: "Hey, chúng ta có duyên ghê. Gặp nhau tới tận hai lần"

Dù anh ta hóa thành trò thì Cẩm Mân cũng nhận ra, chỉ chỉ: "Lại là tên điên nhà anh"

Điện thoại Cẩm Mân reo: "Em tới tận công ty đây rồi, anh hỏi cái gì. Xuống đây lấy hồ sơ nhanh lên"

Jane bỏ tay trong túi: "Đến giám đốc mà cũng quát cho được"

"Liên quan gì đến anh"

Tầm hai phút Châu Kỳ chạy tới lấy: "Cảm ơn nhé, tôi về trả công sau"

Ngược lên thấy Jane: "lát lên gặp Tuyết Băng chọn mẫu trang phục để chiều chụp nha. Tuần sau phải hoàn thành đồ ra mắt sản phẩm"

"Vâng giám đốc"

Cẩm Mân ngờ ngợ: "Anh ta làm ở đây à?"

Châu Kỳ gật: "Ừ, em quen Jane à. Thôi hai đứa nói chuyện đi, anh có việc gấp"

Cẩm Mân cũng định đi, bị Jane kéo lại: "Áy, sao đi vội thế"

Chưa đợi Cẩm Mân trả lời, Jane chìa tay ra: "Chào cô, tôi tên Jane. Là người mẫu cho công ty anh cô trong một thời gian"

Thấy anh ta cũng lễ phép nên Cẩm Mân không chấp: "Ồ, nghe cho kỹ, tôi không giới thiệu lần hai. Tên Cẩm Mân, nhiếp ảnh gia"

"Ồ, tôi cũng đam mê công việc đó nhưng vì một số lý do nên không theo đến cùng"

Từ hai lần gặp đó Jane bám Cẩm Mân như đĩa dính. Ngày nào cũng gọi cho Cẩm Mân mấy cuộc. Có lần Cẩm Mân đến công ty rù Tuyết Băng đi chơi, vào phòng làm việc không thấy, lúc sau mới biết cô đang ở trong phòng chụp. Cẩm Mân vào tìm cô, lúc sau mải mê nói chuyện mà Cẩm Mân không biết trên đầu mình đang có bóng đèn to từ từ rơi xuống. Jane kêu: "Cẩn thận"

Rồi chạy tới ôm Cẩm Mân nên bóng đèn dè lên vai Jane, giờ Cẩm Mân mới ý thức được chuyện gì. Bị va đập mạnh nên Jane phải vào viện, bác sĩ bảo vai bị chấn thương nên cần ở lại điều trị. Suốt một tuần đó vì để cảm ơn ân nhân cứu mạng nên ngày nào Cẩm Mân cũng mang đồ ăn trưa tới. Mới ngày đầu, Jane hỏi: "Cái này cô tự làm đấy à?"

"Tôi mà làm anh ăn xong chỉ có thập tử nhất sinh. Cả đời tôi chưa bao giờ vào bếp, cái này là mua. Anh không ăn thì thôi" Cẩm Mân đưa thức ăn ra

trước mặt Jane

"Cô dứt cho tôi ăn đi" Mặt dày bạo dạn

Cầm Mân nghiêng răng: "Tay anh có bị què đâu mà bảo tôi dứt. Đừng có mà được voi đòi tiên"

Jane nhăn mày: "Tay không bị nhưng vai bị. Cầm lên đau lắm đó"

Sau một lúc cuối cùng Cầm Mân cũng nhân nhượng dứt cả miếng to vào miệng Jane: "Ăn cho nện chết anh đi"

Với sự mặt dày bám dai như đĩa của Jane, cuối cùng cũng chinh phục được Cầm Mân. Hai người hẹn hò sau sáu tháng quen biết.

Hôm nay cô đưa David đi ăn tình cờ thấy Cầm Mân. Cô đi tới đập vai Cầm Mân: "Làm gì đây"

Cầm Mân cười cười: "Thì đi ăn đó"

Ngước lên lại thấy Jane, cô chỉ chỉ: "Sao đây, hai người quen nhau à"

Jane cười nói: "Đang hẹn hò"

Cầm Mân định vài ngày nữa sẽ nói cho Tuyết Băng, ai ngờ hôm nay chưa nói mà bị bắt tại trận. Cô đập vai Cầm Mân: "À há, có bạn trai mà không giới thiệu. Mang tiếng bạn thân mà vậy đây"

Cầm Mân giải đầu ngại ngùng: "Tao không có ý mà"

Từ hôm đó cô thường xuyên rủ Cầm Mân đi mua sắm. Cầm Mân nhìn cô ai oán: "Tao không thích mấy bộ lòe loẹt này"

Vừa chọn vừa nói: "Có bạn trai rồi thì chăm sóc bản thân chút, lâu lâu cũng phải diện váy, thay đổi kiểu giày"

Dạo này Ái Lan thường xuyên điện cho Ngô Đình, tìm đủ lý do để gặp. Nào là có một số kiến thức về công việc ả chưa hiểu cần hấn giúp, nào là cần tìm nhà nhưng không biết mua ở đâu...v.v

Hấn coi ả như bạn bè mà tận tình giúp chứ không có ý gì khác. Nên lợi dụng sự tận tình đó ả giả vờ nhờ vả suốt, từ đó số lần gặp hấn cũng tăng lên. Như hôm nay hấn đang trong phòng làm việc thì ả gọi: "Trưa nay anh rảnh không. Em muốn mời anh ăn trưa. Lần này cầm từ chối đấy nhé. Lúc nhờ thì anh có mặt, lúc mời anh ăn thì không thấy mặt mũi đâu hết"

Hấn một tay nghe máy còn một tay ký tên vào những tài liệu cần phải duyệt: "Được rồi, gửi địa chỉ lát anh qua"

Ả gửi địa chỉ cho hấn nhân tiện gửi luôn cho Jane. Bên kia Jane nhận được tin nhắn liền đi tới phòng Tuyết Băng gõ cửa: "Vào đi"

Jane hỏi: "Cô ăn gì chưa"

Cô lắc đầu, Jane khơi gợi: "Tôi biết có một nhà hàng mới mở, đồ ăn khá ngon. Hay cô đi ăn với tôi luôn đi"

Cô ngước lên rồi cười: "Anh cứ đi ăn đi, lát tôi xuống căng tin bỏ gì vào bụng cũng được"

"Căng tin giờ này người đông, mà ăn một mình đâu có ngon"

"không thì anh gọi Cầm Mân đi, tôi còn nhiều việc phải làm"

"Cầm Mân mấy ngày nay đi Quảng Châu rồi. Cô là bạn thân mà lại không biết cơ đấy, đi ăn rồi lát về làm tiếp"

Jane đứng đó cứ lải nhải làm cô mất tập trung, cuối cùng cô nói: "Đi thì đi"

Jane nói: "Vậy tôi xuống dưới chờ"

Cô gạt đầu, dọn dẹp bàn chuẩn bị đi xuống thì điện thoại reo, hiển thị tên "lưu manh": "A lô em nghe"

Hấn hỏi: "Em ăn cơm chưa"

"Chuẩn bị, còn anh?"

"Cũng chuẩn bị"

Linh tính cô bỗng hỏi: "Một mình à?"

Sợ cô hiểu lầm hấn mới nói: "Với đồng nghiệp"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Tối hôm sau cô và hân có mặt tại nhà Châu Kỳ. Châu Kỳ đi tới: "Hai người đến rồi à"

"Dạ, mà bé đầu rồi anh" Cô cười

"Đang ở trong phòng với Cát Cát"

Cô nhìn hân: "Tôi vào thăm bé chút nhé, nếu lát ra không thấy anh có gì tôi call"

"Ờ"

Cô đi lên phòng gõ cửa, Cát Cát thấy cô: "Băng à, vào đi em"

Nhìn khắp gian phòng một lượt, cô lại ngồi bên giường, nhìn cái miệng chúm chím, đôi mắt xoe tròn nhìn mà cô lòng tan chảy: "Nhìn ghét quá đi"

Cát Cát cười với bé: "Con xem ai đến thăm con nè"

Cầm bàn tay trắng như sứ của bé mà cô thêm mình cũng có một đứa. Dễ thương quá trời, miệng chúm chím. Lại có tận hai lúm đồng tiền: "Cả nhà đặt tên cho bé gì vậy chị nhĩ"

"Tên ở nhà là Nani em, còn tên đi học Châu Kỳ với chị khác người là đợi đến lúc bé đi học mới đặt"

Cô thắc mắc: "Ừa, sao không đặt giờ luôn chị"

"Chị muốn đặt tên theo tính cách của bé, nên đợi đến lúc bé bắt đầu đi học"

"À ra vậy"

Cô và Cát Cát trò chuyện tầm hai mươi phút, Cát Cát bồng bé: "Mình xuống dưới đi, chắc mọi người cũng đến đông đủ rồi"

Khi cô xuống dưới thì thấy ả đi với ba tới, mọi người làm trong công ty đều nhìn ả. Xi xào bàn tán: "Vẫn còn mặt mũi đến đây sao trời"

Có người còn cô cho ả nghe: "Không biết nhục thì phải, làm những chuyện như vậy còn dám vác mặt ra đường chứng tỏ da mặt quá dày rồi đó"

Ả nghiêng răng hai bàn tay nắm chặt lại: "Nói cái gì đó"

Mọi người im lặng, bỗng ả nhìn cô ánh mắt như muốn xé xác cô ra vậy. Cô không quan tâm, lướt mắt tìm xem hân ở đâu. Thấy hân đang cùng Châu Kỳ ngồi ở bàn giữa sân khấu cô đi tới, hân ghé sát tai cô: "Phụ nữ các cô gặp nhau là bà tám khiếp nhĩ"

Cô cười như không cười, sức cô nhớ đến

chuyến đi Pari quay sang nhìn Châu Kỳ: "Giám đốc, đợt trước tuần trăng mật em vẫn đi làm, nên bắt đầu từ ngày mai cho em nghỉ một tuần nhé"

Cát Cát cười: "Là đợt này mới đi hưởng tuần trăng mật à"

Cô cũng không biết nói sao, Cẩm Mân từ đâu bay tới: "Thì đúng rồi đó chị"

Cô đỏ mặt xua tay: "Không phải đâu"

Cẩm Mân bấu môi giả bộ nói: "Không phải thì cho tao đi với nhé"

"Được thôi, nhưng tự trả chi phí nha" Cô cười lấp lánh

Nó đập vai cô: "Đồ ki bo, xí không thêm. Ở nhà chơi với cục cưng Nani sướng hơn"

Mọi người bật cười, Châu Kỳ đáp: "Trưởng phòng Băng muốn nghỉ bao lâu cũng được"

Cô nhí nhảnh: "Đa tạ giám đốc"

"Đồng vui quá nhỉ" Ái Lan lù lù bước tới

"Em tới rồi hả, ngồi đi" Châu Kỳ nói

Á vỗ vai cô, cười ẻo là: "Trường phòng có thể ngồi ở ghế bên được không" Thực ra quanh chỗ cô, Cẩm Mân, hần thì chỉ còn ghế giữa cô với Cẩm Mân còn trống. Á bảo cô ngồi ghế bên tức là ghế cạnh Cẩm Mân, để á ngồi giữa hần và cô.

Cô chưa kịp đáp Cẩm Mân ngửa mắt đáp: "Chỗ đó có vấn đề gì à? Nếu có thì tôi qua ngồi cho, cô ngồi chỗ tôi đây này. Không thấy hai người đó là vợ chồng à? cô ngồi xen vào không cảm thấy chướng?"

Châu Kỳ háy: "Cẩm Mân, giữ ý chút"

Cẩm Mân cau có: "Em có nói gì sai đâu? Sao anh không nói nhân viên của anh biết ý chút đi"

Cô không nóng không lạnh nhìn á: "Cô ngồi đây đi, tôi qua ngồi bên kia cũng được"

Lúc đứng dậy, á cố ý đập chân váy của cô, may hần thấy nắm tay cô: "Cẩn thận, khoan bước"

Cô thắc mắc: "Sao vậy"

Hần lạnh lùng nhìn á: "Cô đang đập chân váy vợ tôi"

Á đỏ mặt: "Á xin lỗi, tôi không cố ý"

Hần kéo cô ngồi xuống, nói với á: "Tôi thấy chỗ đó không có vấn đề gì đâu. Nếu cô không muốn ngồi thì có thể đứng"

Á đen mặt, cười: "Tôi cũng không định ngồi đâu. Tôi tới đây để đưa giấy xin nghỉ việc"

Á đưa cho Châu Kỳ: "Sao vậy"

"Em muốn trau dồi thêm kỹ năng của mình. Nên sẽ sang nước ngoài một năm để học. Khi có kinh nghiệm em quay về, giám đốc vẫn nhận em chứ" Á nói

"Chắc chắn rồi" Châu Kỳ cười

"Hai ngày nữa em bay rồi, ngày đó mọi người có thể ra tiễn em được chứ"

Cẩm Mân cười: "Cô nhiều lắm chỉ là con cổ đông, tưởng mình là bà hoàng à. Mà kêu cả công ty ra tiễn. Giám đốc cũng không được vinh hạnh đến vậy"

Châu Kỳ nói: "Được rồi, ngày đó nếu ai không bận thì sẽ tiễn"

Cô nói với á: "Ngày đó tôi bận rồi, chúc cô may mắn"

Á không thèm đáp lại cô, quay sang nhìn hần: "Ngô Đình vậy còn anh thì sao? "

"Ngô Đình hình như không thuộc công ty SBA mà đi tiễn" Cẩm Mân cười khinh

Á cười giả lả: "Nhưng tôi với Ngô Đình là bạn"

"Ồ vậy sao, tôi còn tưởng là người yêu cũ, mới bị đá nên còn luyến tiếc người ta" Cẩm Mân đá đều

Á tức học máu: "Cô....cô..."

"Giống thật mà" Cẩm Mân nhìn lấp lánh

Châu Kỳ quát: "Cẩm Mân đủ rồi đấy, hai người anh nhớ không nhầm đâu có quen nhau mà sao em cứ chỉ chỏ cô ấy thế"

Cẩm Mân đáp: "Quen lâu nữa là đẳng khác, cô ta là tình địch của một người bạn em đấy, hiểu rõ con người cô ta nữa là. Gặp cô ta là em đây còn phát ghét, sao con bạn em có thể chịu đựng được thế nhờ?"

Cát Cát chen vào: "Thôi được rồi mà"

Hần không nhanh không chậm đáp: "Ngày mai tôi cùng Tuyết Băng đi trắng mặt rồi, xin lỗi không tiễn cô được"

Á nghiêng răng, Cẩm Mân cười khoái chí: "Úi Úi đi trắng mặt thiệt kia, vậy mà nãy giờ đưa nào cứ chối không phải đâu"

Mọi người cười ồ lên, làm không khí bớt căng thẳng

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57-2

Lúc hán tới đã thấy Ái Lan: "Em tới lâu chưa"

Ái cười: "Cũng không lâu lắm"

Phục vụ hỏi: "Hai anh chị dùng gì?"

"Lấy tôi bò bít tết đi" Hán nhìn thực đơn

Ái nhìn phục vụ: "Tôi cũng vậy"

Quay sang hỏi hán: "Làm chút rượu vang chứ"

Hán gật đầu: "Tùy em"

Chỉ hai mươi phút sau thì Tuyết Băng và Jane đi vào. Cô chọn bàn ngồi cạnh cửa, cũng cách xa chỗ của Ngô Đình. Hán ngồi che lưng lại phía cửa nên lúc cô đi vào không thấy. Còn cô không để ý, với lại cô và Hán ngồi không cùng phía với nhau. Tuy nhiên Ái Lan và Jane thấy nhau, kiểu trao đổi ngôn ngữ bằng ánh mắt.

Cô và Jane vừa ăn vừa tán gẫu: "Con cô năm nay mấy tuổi rồi"

"Gần sáu tuổi, sắp lên lớp một"

"Nhìn cô trẻ vậy không ngờ ba mươi rồi"

Cô nhìn Jane: "Mà sao anh biết tuổi của tôi"

"Cầm Mân bảo cô kết hôn lúc hai tư tuổi"

Cô ngẫm nghĩ: "Nếu xét lại thì tôi kết hôn năm hai ba cơ, hơn hai năm sau tôi mới có con. Nên giờ tôi gần ba mươi rồi"

"Chồng cô giờ chắc bốn mươi rồi"

"Không, anh ấy lớn hơn tôi ít tuổi thôi. Mà Cầm Mân bằng tuổi tôi giờ còn chưa lập gia đình nữa kia. Anh nhìn đó mà đánh nhanh thắng nhanh đi"

"Rước được Cầm Mân về chắc cũng lâu lắm. Cô không biết mấy ngày đầu quen Cầm Mân tôi tả tơi thế nào đâu"

Cô cười: "Nó nhìn đàn ông vậy chứ nhiều lúc cũng dễ thương lắm đó. Lấy bà về không thiệt đâu mà lo"

Cô dùng xong bữa thì lấy khăn lau tay, lúc ăn cô cúi đầu ít khi nhìn lên. Lúc lau tay cô nhìn cách bố trí của quán, nhìn đến cuối dãy bàn thì thấy Ái Lan. Đúng lúc cô và Ái chạm mặt nhau. Nhìn kỹ lại chợt nhận ra Ngô Đình cũng ở đó. Mặc dù ngồi quay lưng lại với cô, nhưng trang phục thì cô không thể nhầm. Sáng nào cũng chính cô chuẩn bị áo quần cho hắn, nên đừng có bảo chuyện nhầm ở đây. Không ngờ đồng nghiệp lại là Ái Lan cơ đấy.

Ái nhìn cô khiêu khích, rồi còn ôm Ngô Đình có ý cho cô thấy. Lúc vòng tay qua cổ Ngô Đình còn nháy mắt với cô.

Bên kia thấy cô đã nhìn về phía bên này, nên Ái bồng bảo hán: "Ồi, trên đầu anh có con gì ấy. Để em lấy cho"

Nói xong cũng bước qua giả bộ lấy: "Nó rơi sau áo rồi này"

Thế là cứ vậy mà vòng tay ra sau áo để lấy con gì mà Ái nói. Thuận đà ôm hờ hán, chứ ôm chặt sẽ làm hán sinh nghi. Cuối cùng là để cho Tuyết Băng xem

Hán tưởng có gì thật nên để cho Ái lấy giúp. Sau đó còn cười cảm ơn Ái Lan. Cứ thế mà vào mất Tuyết Băng.

Jane thấy cô mặt biến sắc, biết Ái Lan giờ trò gì rồi. Vờ hỏi: "Sao thế"

Hỏi xong quay ra xem, thêm dầu vào lửa: "Ủa đó là phó phòng Ái Lan mà, người đi cùng chắc là bạn trai nhỉ. Chúng ta có cần qua chào hỏi không"

Cô bình tĩnh hỏi Jane: "Trong công ty, tôi chức cao hơn Ái Lan. Đáng ra cô ta phải qua chào tôi trước chứ"

"Nhưng cô ấy đâu thấy chúng ta"

Nói xong Jane còn gọi vọng qua bàn à: "Ừa, phó phòng Ái Lan cũng tới đây ăn sao?"

Jane làm cô tức chết, không biết Cẩm Mân ăn phải gì mà chọn trúng anh ta. Cô định lúc ông chồng chưa thấy thì êm đẹp đi về công ty, có gì tối xử sau.

Hắn nghe vậy cũng ngoái ra sau nhìn, liền thấy cô. Bỗng dưng thấy hắn nhìn mình cô liền trưng ra bộ mặt như muốn nói: "Nhìn gì mà nhìn"

Ái Lan nói với hắn: " Không ngờ Tuyết Băng cũng tới đây ăn, trùng hợp ghê. Mà bên cạnh Tuyết Băng là Jane cũng làm trong công ty"

Còn chêm thêm câu: "Khá thân nhau"

Lúc thấy Tuyết Băng đi vào WC, hắn nói với à: "Anh đi rửa tay chút"

Rồi vào tìm Tuyết Băng, lúc thấy hắn vào cô hậm hực: "Không thấy cái bảng ghi WC nữ à"

Hắn nói: "Chuyện không như em nghĩ đâu"

Cô vờ hỏi: "Chuyện gì là chuyện gì? Anh đang giải thích việc vào WC nữ hay việc đi ăn com với đồng nghiệp"

"Anh với Ái Lan bây giờ chỉ là bạn bè"

Cô cười: "Bạn bè mà anh để cho à ôm ấp vậy à"

"Em hiểu lầm rồi, lúc nãy Ái Lan chỉ lấy con gì dính trên người anh thôi"

"Miệng anh nói nhưng mắt em không thấy cái gì dính trên người anh hết á. Đừng có bảo là mắt em có vấn đề mà hãy nói miệng anh nói không đúng sự thật" Cô nói

"Vậy bây giờ phải làm thế nào em mới chịu tin"

"Ok, thôi thì coi như mắt em có vấn đề. Vậy giải thích cho em câu anh nói đi ăn với đồng nghiệp. Mà thực ra là đi ăn với bồ cũ"

"Anh sợ em hiểu lầm nên mới nói vậy"

Cô bực bội: "Anh càng nói dối thì càng khiến cho em hiểu lầm. Còn nữa đối với người khác thì em không biết, nhưng với em luôn có định nghĩa là chồng mình không có chuyện làm bạn bè hay anh trai mua thân thiết gì với bồ cũ hết"

Hắn bắt đầu cũng bực: "Suy cho cùng thì chỉ là bữa com thôi mà. Anh có cùng với Ái Lan đi vào khách sạn hay thuê phòng thì em muốn mắng chửi nói gì thì nói. Không phải em cũng đi ăn với người khác giới đó sao"

"Jane là người yêu cũ của em à? Xin thưa là không phải nhé. Cho dù anh có đi ăn với bạn bè là nữ hay đồng nghiệp nữ thì em không quan. Còn Ái Lan thì khác nha, anh còn không hiểu tính cô ấy"

"Anh thấy nhiều năm tính Ái Lan đã thay đổi. Đối với anh cũng như người quen mà đối đãi, chứ không thấy tình ý gì khác"

"Mắt anh thấy vậy nên cũng thuận theo à. Trước mặt anh là vậy, nhưng sau lưng thì lại khác"

"Còn em, Jane không phải người yêu cũ nhưng đột ở Pari cũng có ý với em đấy. Ai biết trước mặt là vậy nhưng sau lưng thì lại khác. Em vẫn cười nói vui về đấy thôi"

Cô nghiêng rằng: "Anh có lí lẽ không vậy hả, Jane là đồng nghiệp cùng công ty với em còn Ái Lan không cùng công ty mà anh vẫn cho là đồng nghiệp đấy. Còn nữa, Jane là người yêu của Cẩm Mân. Làm sao mà có tình ý với em được, nào anh cũng phong phú quá rồi. Không biết đâu, em đã nói rõ với anh. Anh nghe rồi tiếp thu đến đâu thì tùy"

Nói rồi cô bỏ đi, để hắn đứng đó. Đây là lần đầu tiên hắn và cô cãi nhau nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Cô đi ra thì Ái Lan cười: "Không ngờ đi ăn cũng gặp nhau"

Cô nhìn Jane: "Anh về công ty trước đi"

"Vậy còn cô?" Jane hỏi

"Tôi tự có cách" Cô đáp bằng quơ

Chờ Jane đi cô quay sang nhìn ả: "Gặp tôi cô ăn có ngon không?"

"Gặp hay không gặp miễn đi ăn với Ngô Đình thì ăn gì cũng ngon" ả nhìn

Thấy Ngô Đình đi ra ả liền trở mặt, nắm tay cô bắt đầu thảo mai: "Cô đừng hiểu lầm hai chúng tôi thật sự không có gì đâu"

Cô giật tay: "Tôi nói có gì à? Sao phải hoảng lên như vậy"

Rõ ràng cô không làm gì, tự nhiên ả bỏ vào bàn cái rụp. Cô định đi tới đỡ ả, hấn nhanh hơn cô một bước nên người đỡ Ái Lan không phải cô. Hấn hỏi: "Không sao chứ?"

Biết ả giờ trò nhưng cô không thềm vạch mặt, cây ngay không sợ chết đứng dừng dừng nói: "Đi giày cao, có lẽ trọ chân rồi, nặng hơn nữa là gãy chân luôn đó. Bỏ sang chánh vậy không nặng mới lạ"

Ả vờ méu máo: "Chắc vậy rồi"

Nhìn ai đó diễn sâu mà cô muốn ói, mặc kệ bỏ về. ả còn hỏi: "Nãy cô đi chung xe với Jane, không phải Jane về rồi sao, cô lấy xe đâu mà về. Hay đi cùng chúng tôi luôn đi"

Cô nghiêng răng quay ra nói thẳng mặt: "Tôi muốn về cùng thì còn chờ cô phải mời à? Chẳng qua hôm nay xe bị ai đó ngồi bần nên không muốn ngồi lên thôi, mà cô lo cho cái chân mình trước đi"

Nói xong không thềm nhìn hấn cô âm ức bắt taxi về công ty. Tối đến tầm gần tám giờ hấn về, cô không nói không rằng ôm gối qua phòng David. Thấy cô David giấu lẹ cái khăn lau máu mũi dưới gối, hỏi: "Sao mẹ lại qua đây"

"Tôi nay ngủ với con" Nằm phịch xuống giường

David quay qua chọc: "Vậy ai ngủ với ba"

"Không quan tâm"

"Con qua ngủ với ba cho"

"Tùy" Cô trằm chấn lại

Thấy mẹ hơi lạ: "Hôm nay mẹ có chuyện gì không vui à?"

"Sao con lại hỏi thế"

"Mặt mẹ buồn thiu"

Cô mở chần cười cười: "Không có nhé. Bảo qua ngủ với ba, sao còn chưa đi?"

"Thôi, lâu lâu mẹ mới qua ngủ. Giờ con qua với ba, kiểu gì mẹ cũng bảo làm phản"

Cô phì cười ôm David: "Cái gì cũng biết hết nhờ"

Lém lỉnh: "Con mà. ả quên uống sữa, con xuống uống đây"

Nói xong lạch bạch chạy qua phòng hấn, thò đầu vào: "Tôi nay ba phải ngủ một mình, lêu lêu"

Hấn hỏi: "Mẹ ở bên phòng con hử?"

David gạt đầu: "Hình như tâm trạng mẹ không tốt, ba làm mẹ giận chứ gì"

Hấn thờ dài, David lại nói: "Ba có muốn qua ngủ chung không nè, làm mẹ giận mà càng tránh mặt thì cứ chờ trăm năm nữa mẹ mới mở miệng nói chuyện với ba nhà"

Hấn cười cười: "Sao triết lý thế, qua thì qua"

Nói xong hấn cầm gối ra cửa nhưng bị David chống nạnh ngăn đường: "Tuồng được ngủ phòng con mà để ả, muốn ngủ thì công con về phòng đi"

Sau năm phút lẩn la cuối cùng hấn nghiêng răng cồng, được cồng David cười khanh khách, túm đầu hấn như dây cương: "Nhong nhong ba làm con ngựa"

Thấy hấn ở cửa cô liền đánh mặt, háy David lăm trò. David cười ngại ngùng: "Cái này không tính là làm phản nhé, với lại mai là thứ bảy ba mẹ tham gia hoạt động trường con, nên tối nay ngủ chung để nghe con dặn dò nè"

Cô nói: "Muốn truyền đạt gì thì nói nhanh lên, để mẹ về lại phòng. Ba ngủ với con được rồi"

David nghĩ trong đầu: "Con luyện thuyên cả tối, mẹ đừng mong về phòng"

Cu cậu phóc lên giường: "Tuân lệnh, mà mẹ nằm giữa đi. Con nằm giữa không quen"

Nói xong liền đẩy cô qua hấn, không cho cô trả lời. Rồi truyền đạt lại lời cô giáo nói, xong đến phần kể chuyện trên lớp. Hết đề tài nọ rồi sọ sang đề tài kia, bằng mọi cách không cho cô về phòng. Cô đột ngột hỏi: "Mời miệng chưa, không muốn mẹ về phòng thì nói thẳng ra"

David chu miệng: "Quà thật không có chuyện gì là qua mất được mẹ. Nãy con kể chuyện cho mẹ rồi, giờ mẹ đọc truyện cổ tích cho con nghe đi"

Cô đọc chưa đầy hai mặt thì cu cậu đã ngủ ngon lành, đắp chăn cho David rồi cầm gối về phòng không thèm nhìn hấn. Một lúc sau hấn cũng cầm gối về phòng làm cô tức hộc máu. Cầm gối qua lại phòng David nhưng bị hấn kéo lại: "Em định chơi trò mèo đuổi chuột với anh đấy à"

Cô nhìn không cảm xúc: "Ai mà thèm"

Hấn xuống nước: "Chuyện trưa nay anh xin lỗi"

Mặt đỏ mặt cô nhẹ nhàng hỏi: "Xin lỗi gì? Về nói dối đi ăn với đồng nghiệp? Hay nói em và Jane quan hệ không đứng đắn?...v.v"

"Tất cả" Hấn nói

Cô hỏi: "Anh biết Ái Lan về nước khi nào?"

"Ngày hôm sau khi Ái Lan mới trở về"

"Sao anh biết?"

"Cô ấy gọi cho anh" Hấn đáp

"Để làm gì"

"Để gặp mặt"

"Anh vẫn đi?"

"Ừ" Hấn thành thật

Cô gật đầu: "Đi với quan hệ là bạn bè, hai người gặp mặt nói chuyện xong làm gì?"

"Rồi Ái Lan mời anh đi ăn trưa"

Cô gật đầu: "Anh đi ăn với cô ta, đã hiểu"

Hấn nói: "Không, lúc đó em gọi nên anh không đi"

Cô không nhớ là mình có gọi, hấn nhắc: "Hôm chúng ta dẫn David đi công viên giải trí"

Hấn ôm cô: "Vẫn còn giận à"

Cô lắc đầu: "Không có, nhưng em không muốn anh thường xuyên qua lại với Ái Lan mặc dù quan hệ bạn bè"

"Anh chỉ gặp khi cô ấy nhờ giúp về công việc, còn đi ăn thì trưa nay là lần đầu, đi chơi tuyệt đối không có"

Cô bịt mũi hấn: "Anh dám đi chơi thử xem, cho anh ngủ ngoài cửa luôn. Khi nào Ái Lan điện nhờ anh giúp về công việc thì cứ bảo hỏi em. Bỏn cung sẽ tận tình giúp đỡ"

"Hôm bữa anh cũng bảo hỏi em, cô ấy không hỏi à?"

Cô lắc đầu mờ mịt: "Thật sự chưa lần nào cô ấy mở miệng hỏi em, nói chung khi nào cô ấy điện anh hỏi về vấn đề gì thì anh phải điện cho em. Bà vợ này sẽ thay anh giúp và giải quyết hết mọi vấn đề"

"Ok, đều sợ em khó chịu thôi"

Cô nhéo hai má hấn cung nụng: "Biết vậy là tốt, nhưng anh gặp mặt cô ta em còn khó chịu hơn nữa kìa"

"Không gặp nữa là được chứ gì"

Cô hôn má hấn: "Ngoan ngoan"

Hấn gõ đầu cô: "Ngoan cái đầu em ấy"

Cô cười cười: "Mà mai tham gia hoạt động trường David xong thì về thăm ông bà nội đi. Mẹ hôm bữa điện báo nhớ David, dặn khi nào vợ chồng mình rảnh thì về chơi"

"Ừm, ở lại đến chiều chủ nhật rồi về luôn"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Thứ bảy như dự định cô và hấn sẽ tham gia hoạt động ở trường David, mọi hôm ngủ kêu mãi không chịu dậy, thế mà sáng nay David lại dậy sớm hơn cả cô. Cu cậu chạy lạch bạch vào phòng miệng bỏ bô: "Hôm nay gia đình chúng ta mang đồ đôi"

Hấn hỏi: "Trường con quy định hay sao?"

"Trường không quy định nhưng con muốn"

Hấn ngu ngơ: "Để làm gì"

"Để tặng thêm tình cảm chứ sao, ba chẳng biết gì cả" David bĩu môi

Hấn le lưỡi: "Ba không mặc đó"

Cô phì cười: "Thôi không cãi nhau nữa, hôm nay David dậy sớm nên mẹ nghe theo David mặc đồ đôi"

"Yeah mẹ muôn năm" Nói xong liền quay ra làm mặt lợn với hấn

Sau khi chuẩn bị đúng sáu rưỡi cả ba người có mặt tại trường, ngồi chờ 15 phút thì buổi lễ bắt đầu tổ chức. Chương trình đi hết ba phần, đến phần thứ tư là trò chơi của học sinh và phụ huynh. Trò đầu tiên là gia đình khéo léo, bố và mẹ mỗi người một đầu bóng cùng ăn ý với nhau để đưa bóng đến đích. Cô nói với hấn: "Bóng tròn như vậy sợ chưa đến đích đã rơi"

Hấn trả lời mà cô muốn đấm: "Roi thì nhặt lên đi lại từ đầu"

Trò chơi bắt đầu, cô và hấn khéo léo giữ thăng bằng khéo léo để đưa bóng đến đích không bị rơi. Cứ chạy đi chạy lại nhiều lần như vậy cuối cùng tiếng còi vang lên kết thúc trò chơi. Gia đình cô chuyển được mười trên mười hai quả bóng xếp thứ nhất. Chơi tổng cộng năm trò, đa số đều đứng nhất và nhì, chỉ có trò cuối cô mệt đứt hơi, không chơi chất lượng như mấy trò đầu nên xếp thứ ba. Như ba mẹ mà David được thưởng mấy bộ đồ chơi liền, cu cậu thích chí cười cả buổi, hấn nói: "Nhờ ba cả đấy nhá"

"Ba là nhất" Chạy tới hôn chụt chụt mấy phát

Cô ngồi uống nước mặt hờn dỗi: "Gớm, không có mẹ thì ba con chơi với ma à, hai cha con các người nhớ mặt đấy nhá. Lần sau đừng có mà rủ mẹ tham gia trò gì nữa"

Cu cậu chu miệng: "Ba tranh công nên mẹ giận rồi kìa"

Hấn cười cười: "Ai bảo con chỉ khen ba chứ"

Nghe vậy ai đó liền nịnh bợ chạy lạch bạch tới cô: "Con xin lỗi mà, tại con vui quá nên quên mất mẹ"

Hấn cười đến nỗi không nhặt được miệng, cô véo má David: "Ồ hơ, ghét con luôn"

Thấy David cười cu cậu hỏi: "Con nói sai chỗ nào à?"

"Quá sai" Hấn lại cười

Cô nhìn hấn: "Anh còn cười nữa là em ném chai nước vào đầu đó, thấy em hiền lâu quá rồi phải không?"

Hấn cũng chạy tới nịnh bợ: "Thôi mà, anh hứa sau này sẽ không tranh công với em"

David cũng làm bộ: "Con hứa sau này sẽ chỉ khen mình mẹ"

"Xó, hai người làm như mẹ là con nít không bằng" Cô cười

Ngồi nghỉ mười phút cả ba người tới chụp ảnh lưu niệm tại trường. Máy tấm đầu chụp chung với phụ huynh lớp David, máy tấm sau là chụp riêng từng gia đình. Đến gia đình cô thì tạo đủ tư thế. Có tấm cô và hấn làm hình trái tim để David đứng giữa. Có tấm hấn cổng David còn cô đứng kế bên,...từ lúc có David gia đình nhà ba người luôn tràn ngập tiếng cười.

Xong hoạt động ở trường, David làm nũng: "Mẹ con đói bụng"

"Tăng động cả buổi sáng đói là dĩ nhiên rồi, chờ ba con lấy xe rồi đi ăn"

"Con muốn ăn gà rán"

Cô gật đầu: "Hôm nay chiều theo ý con, chỉ hôm nay thôi nhé. Lần sau đòi là mẹ không cho đâu"

Cả nhà đi ăn thì bắt đầu xuất phát về nhà bà nội, tầm hai giờ chiều tới nơi. Thấy David ông bà liền cung nựng hết biết, bà hỏi David: "Bà lấy kem cho David ăn nha"

Cô nói: "Để tối rồi ăn cũng được mẹ, David nó vừa ăn hồi trưa"

"Con và Ngô Đình ở lại đến thứ hai chứ"

Cô gật đầu: "Nếu cơ quan không có việc đột xuất thì sáng thứ hai bọn con về"

Nhà ông bà nội cách hai cây số là có nông trại, lúc nào về David toàn được xuống đó. Nông trại có nhiều loại cây và động vật. David thích nhất là cưỡi ngựa với hấn, sáng chủ nhật như thường lệ cả nhà xuống nông trại chơi đến chiều. Tối cả nhà ăn uống vui vẻ bên nhau đến chín giờ thì ai về phòng nấy.

Sáng thứ hai đúng tám giờ cô có mặt tại công ty, từ hôm chạm mặt ở nhà hàng à gọi hấn nhờ công việc là cô luôn có mặt giúp hấn. Như hôm nay à vừa đến công ty, cô đã đưa một xấp tài liệu đưa à rồi cười tươi: "Đây là những thứ cô cần, à mà này từ giờ có việc gì không hiểu hoặc nhờ giúp thì nói tôi là được rồi, Ngô Đình phải quản lí cả một tập đoàn khó có thời gian mà chạy đến đây giúp cô ngay được đâu. Nhờ tôi sẽ tiện hơn"

Nói rồi cô bỏ đi làm à tức xì khói, biết cách gọi điện nhờ vả như thế này sẽ không ăn thua. À bắt đầu giờ trò khác. Hấn muốn tránh mặt thì à bằng mọi cách lại gần hấn. Từ giờ đến sáu tháng sau à không gọi hấn, mà thay vào đó là thực hiện kế hoạch à và Jane đã lên kế hoạch.

Mỗi lần hấn đến công ty chờ Tuyết Băng, đều luôn thấy Jane ở cạnh cô, có lúc Jane còn cố tình để hấn thấy mình với cô có những cử chỉ thân mật. Đối với Cẩm Mân cũng tương tự, năm lần bảy lượt để Cẩm Mân thấy Tuyết Băng và mình thân với nhau. Hấn nghĩ Jane là người yêu Cẩm Mân nên không để ý, còn Cẩm Mân tuyệt đối là không nghĩ lung tung rồi. Nhưng ai biết quả bom đã cài đặt trước biết lúc nào sẽ nổ.

David đã lên lớp một, thời gian này con phải tiếp xúc với môi trường mới nên cô giành thời gian cho con nhiều hơn, sáng sớm cô luôn là người đưa đón con đi học. Chỉ khi nào cô bận việc thì để Ngô Đình đón. Tối đến cô luôn hỏi con những câu: "Hôm nay đi học thế nào?", " Cô dạy con có hiểu không", " Đã quen được với nhiều bạn chưa",...

Cộng với công việc ở công ty khá bận rộn nên cô không có để tâm đến những người xung quanh, từ đó cũng không phát giác thủ đoạn mà Ái Lan bày ra nó tuyệt vời như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Sau khi đưa David đến trường thì cô đến công ty. Đang tập trung nghĩ ý tưởng, Ái Lan ngang nhiên đi vào để một chồng hồ sơ lên bàn. Cô nhú mày: "Không biết gõ cửa trước khi đi vào à?"

Ái Lan đáp tỉnh bơ: "Tôi thấy cửa đóng nhưng không khóa"

Không đôi co với à cô nhìn chồng hồ sơ hỏi: "Gì đây"

"Đây là hồ sơ cần phải ký duyệt, nhưng tôi đọc không hiểu nội dung bên trong. Mà ngoài ký ra còn phải đưa ra nhận xét. Cô làm đi cho tôi nhé"

Cô nhìn lại hồ sơ, quả thật với trình độ của ả thì thừa hiểu để ký, chẳng qua nhiều nên ả lười làm. Mấy tháng nay thấy cô không nói gì liền được nước làm tôi. Cô đặt mạnh bút xuống bàn: "Cô không hiểu, liền sai tôi làm? Ở đâu ra lý lẽ như vậy"

Ả bâng quơ: "Không phải cô nhiệt tình lắm sao, chỉ ký hồ sơ thôi mà"

"Xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ và trách nhiệm để làm cho cô. Tôi đi làm có lương theo chế độ mà cô cũng vậy. Nếu những việc nhỏ như thế này cô không có khả năng làm thì có thể nộp đơn từ chức, nếu ngại viết đơn thì để tôi trực tiếp nói với giám đốc cho cô. Thế nhé, bây giờ mời cô đi ra cho tôi làm việc" Cô vừa đánh máy tính vừa nói

Ả bĩu môi: "Cũng được, cô không giúp thì để tôi điện Châu Kỳ giúp. Không phải lúc trước cô tuyên bố hùng hồn lắm sao, nói cô sẽ thay mặt Châu Kỳ giúp, giờ việc còn con như thế này mà làm cũng không xong"

Lần này không nhịn nổi, cô đứng phắt dậy quát: "Đúng vậy, tôi hứa sẽ giúp cô trong công việc nhưng không có nghĩa việc gì cũng phải làm cho cô. Tôi chỉ hứa là chỉ cô cách làm chứ không hứa thay cô làm, giờ cô đi hỏi Châu Kỳ thì anh ấy cũng sẽ chỉ chứ không rảnh ngồi đó mà làm luôn cho cô. Đây nhé, những lần trước vì công việc có những chỗ rắc rối tôi nể mặt nên mới làm mẫu cho cô. Đừng có thấy tôi không nói gì mà leo lên đầu tôi ngồi nhá, cô thấy người vợ nào mà lại đi giúp bồ cũ của chồng tận tình như thế này chưa. Xin thưa là chỉ có Tuyết Băng tôi thôi nhé. Và đừng có lấy Châu Kỳ ra mà dọa tôi, cái gì cũng có giới hạn của nó"

Cô đi ra mở cửa phòng quát: "Mời cô đi ra cho, từ giờ cấm cô bước vào phòng tôi nữa bước"

Trong công ty cô ít khi nổi nóng với ai, thấy cô như vậy nhân viên túm lại xem. Thế là cuộc đối thoại vừa rồi liền lọt vào tai nhân viên, nên bắt đầu từ hôm nay ai cũng biết Ái Lan là người yêu cũ của chồng trưởng phòng và biết rõ bộ mặt trơ trên của ả.

Ái Lan không ngờ cô phản ứng dữ dội như vậy, bình thường cùng lắm chỉ cười đều thôi. ả xanh mặt đi ra, quát mấy nhân viên: "Nhìn gì, đi làm việc của mấy người đi"

Ba ả là cổ đông công ty và dù sao ả cũng là phó phòng nên sợ bị liên lụy liền tản ra. Chỉ có Nga nhân viên thân thiết với Tuyết Băng không sợ trời không sợ đất: "Cô không cảm thấy trơ trên quá sao, tôi mà là chị Tuyết Băng thì tôi đã dè dặt đầu cạo trọc đầu cô rồi"

Ả nghiêng răng: "Cô nói lại thử xem"

"Không ngờ cô còn bị điếc, loại mặt dày như cô đúng là hết nói nổi" Nga hùng hồn phàn

Ả tức đến nổi không cần giữ hình tượng tát cho Nga một cái thấu trời xanh: "Im miệng, nhân viên quèn như cô không có quyền lên tiếng"

Nga mặc dù đau nhưng vẫn không sợ: "Tôi vẫn nói đấy, nhân viên quèn còn hơn người vô liêm sỉ đi ăn cắp bản quyền, đi cướp chồng người khác như cô"

Ả liền giơ tay tát Nga nhưng bị Nga giữ tay tát lại. ả điên máu chạy tới giật tóc Nga, tát liên hoàn Nga nhiều cái làm Nga không kịp trở tay: "Ếch ngồi đáy giếng như mày thì không có quyền lên tiếng, còn dám tát tôi? Tôi trả lại gấp đôi"

Không ai dám chạy tới can, một số nhân viên liền đi vào gọi cô: "Trưởng phòng ả, không xong rồi. Nga và phó phòng đang đánh nhau, ả mà giờ chị Nga đang yếu thế"

Bên kia mặc dù bị đánh nhưng Nga vẫn không ngừng chửi: "Thứ tệ hại như cô thì cũng có ngày bị quạ báo"

Ả học máu giơ tay tát Nga liền bị cô trông thấy: "Dừng tay"

Đi tới thấy ả bị một vết xước trên má còn Nga thì te tua. Cô thật sự nổi nóng lên tới đỉnh điểm: "Hai người đang làm cái quái gì vậy, tôi công ty không phải để đánh nhau nhé"

Ả hậm hực chỉ Nga: "Ai bảo cô ta dám gây sự với tôi"

Cô nhìn ả: "Nhưng đừng có nổi máu chó mà đánh con người ta tã tời như vậy"

Ả mắng: "Ai bảo con tiện tì đó dám tát tôi, từ nhỏ đến giờ ba mẹ cũng chưa bao giờ động đến một cọng tóc tôi, ai cho loại thấp hèn nghèo nàn như cô ta dám làm vậy với tôi chứ. Cặn bã của xã hội thì không có quyền dạy đời tôi nhé con tiện tì kia"

Cô dùng sức tát ả thêm cái nữa cho hai má đỏ đều nhau: "Cầm miệng lại, Nga nghèo hơn cô nhưng không có nghĩa nhân cách thấp hèn hơn cô. Cô đừng quá đáng, làm người thì phải biết chừng mực"

Ả lườm cô: "Cô.....cô.....dám đánh tôi"

Cô nhìn ả: "Ừ đấy, đánh cho cô tỉnh người ra"

Ả chỉ cô: "Chờ đi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Cô nói với nhân viên: "Mọi người quay lại làm việc hết đi"

Tuyết Băng đi vào phòng lấy hộp y tế đưa Nga: "Em bôi thuốc vào kéo để lại sẹo bây giờ"

Cô ngồi cạnh Nga: "Mấy lời Ái Lan vừa nói em đừng chấp cô ta làm gì, sau này em hạn chế đôi co với cô ta, dây vào ả chỉ thêm phiền phức thôi"

"Em hết nói nổi với cô ta, mà sao chị chịu tính khí của cô ta tài thế"

Cô cười trù: "Thôi dẹp cô ta sang bên đi, chị quá mệt mỏi với ả rồi"

Vụ việc vừa rồi làm Ái Lan tức hộc máu, ả liền phóng xe chạy qua công ty tìm Ngô Đình. Trên xe ả gọi điện khóc lóc với ba ả, nói muốn chuyển công ty, ả không thể chịu nổi Tuyết Băng nữa.

Ba ả hỏi: "Vậy con giờ muốn làm ở đâu?"

Ả cười bí hiểm, lúc thấy Ái Lan nhìn ả thư ký hỏi: "Cô có hẹn với Giám Đốc trước không ạ"

Không thèm đáp ả chạy xộc thẳng vào phòng: "Ngô Đình à, anh phải đòi lại công bằng cho em"

Ngô Đình hơi nhú mồm, thư ký chạy với theo ả liền nói: "Xin lỗi giám đốc, tôi không ngăn cô ấy kịp"

"Được rồi, cô ra ngoài trước đi" Hấn nói với thư ký

Chờ thư ký đi, hấn hỏi: "Có chuyện gì ả"

Ả làm bộ tủi thân, khóc nức nở: "Bây giờ trong công ty mọi người không xem em ra gì rồi, ai cũng xen em là kẻ thứ ba đi dụ dỗ chồng người khác. Còn nữa, từ giờ em không dám nhờ vả gì Tuyết Băng nữa đâu. Nếu anh coi em là bạn thì phải đòi lại công bằng cho em"

"Đừng khóc nữa, rốt cuộc là có chuyện gì"

Ả bắt đầu kể lể: "Như thường ngày nếu công việc không hiểu em đều hỏi Tuyết Băng. Hôm nay cô ấy không chịu giúp em thì thôi đi, đây còn lên tiếng dạy dỗ em, rồi nói nếu không làm được thì em có thể xin nghỉ việc, em và Tuyết Băng có lời qua tiếng lại, không biết nói gì không phải khiến cô ấy tức giận, thế là cô đuổi em ra khỏi phòng và nói cho mọi người biết em là người yêu cũ của chồng cô ấy, mọi người trong công ty nghĩ em bây giờ vẫn dụ dỗ chồng cô ấy nên chất vấn em, thậm chí có nhân viên còn xúc phạm và tát em. Lúc Tuyết Băng ra thấy em nói nhân viên đó, cô ấy liền tiếp tục dạy dỗ em trước toàn thể nhân viên. Anh có thể thấy hai má em đều đỏ ửng là do Tuyết Băng và nhân viên gây ra"

Nức nở: "Anh nói em từ giờ còn mặt mũi nào làm việc trong công ty đó nữa đây chứ, cô ấy có cần phải lôi những chuyện quá khứ ra tổn thương em thế không"

Đúng lúc hấn có điện thoại, chắc không nói thì cũng biết là ai gọi. Ba ả điện nói muốn cho Ái Lan qua công ty hấn làm, rồi bảo hấn nhắn Tuyết Băng rằng: "Làm người đừng có quá đáng, con gái tôi không phải bao cát cho vợ cậu hả giận đâu"

Qua lời Ái Lan kể hấn cũng thấy cô có hơi quá, nếu hai người làm cùng công ty thì sau này kiểu gì cũng lại có chuyện. Nên hấn nghĩ để Ái Lan qua bên này làm cũng tốt. Nhưng lại không biết chỉ vì chữ tốt hấn nghĩ khiến mọi chuyện trở nên tệ hơn.

Hấn nói với Ái Lan: "Được rồi, em có thể qua bên này làm. Công việc của em vẫn như bên công ty SBA"

Ả sướng rơn, kìm nén hỏi: "Vậy khi nào em qua làm được"

"Chừng nào em muốn. Bây giờ anh còn có cuộc họp"

Ả cười: "Ừ, vậy em đi trước"

Sáng hôm sau cô vừa mới tới công ty thì nghe nói Ái Lan muốn họp tổ, cô nhú mồm không biết ả lại định làm trò gì.

Thấy cô vào phòng họp Ái Lan nói: "Trưởng Phòng mà lại đi muộn"

Cô đứng đứng ngồi xuống nhìn à: "Sáng nay tôi bận việc nên đã xin giám đốc tới muộn nửa tiếng, cho hỏi cô có ý kiến gì nữa không"

À cười: "À không, tôi cũng không phải dạng thích bắt bẻ. Sở dĩ tôi muốn họp tổ là vì muốn chia tay mọi người, bắt đầu từ ngày mai tôi không còn làm ở đây nữa"

Mấy nhân viên nghe vậy lên thở phào nhẹ nhõm, còn cô thì không nghĩ à lại dễ dàng xin nghỉ việc như vậy, nhàn nhạt nói: "Không ngờ lời hôm qua tôi nói lại có tác động với cô, chúc cô thượng lộ bình an. Không có việc gì nữa tôi đi trước"

Cô đi được mấy bước à bỗng lên tiếng: "Trưởng Phòng Tuyết Băng không tò mò tôi sẽ làm việc ở đâu sao?"

"Tại sao tôi phải tò mò?" Cô quay lại

À đứng dậy mặt đối mặt với Tuyết Băng: "Bởi vì tôi sẽ làm ở IU"

Sắc mặt cô khẽ biến động, đứng đứng nói: "Liên quan gì đến tôi"

À nói chỉ đủ hai người nghe: "Chờ đi, chuyện vui sắp bắt đầu"

Không biết Ngô Đình nghĩ gì, thì ra chuyện cô cố gắng bấy lâu nay thành công cốc. Liền cầm túi xách đi tìm ông chồng quý hóa của cô.

Tới công ty cô nói với tiếp tân: "Cho hỏi Giám Đốc hiện giờ bận việc gì không"

"Dạ chào phu nhân, giám đốc hiện đang họp. Cô có việc gấp không, để tôi báo thư ký anh ấy"

Cô cười mỉm: "À vậy tôi lên phòng anh ấy chờ cũng được"

Lúc cô vào phòng được năm phút thư ký mang trà lên: "Mời cô, giám đốc họp hơi lâu. Cô chờ được không hay để tôi báo với giám đốc một tiếng"

Cô uống ngụm trà: "Tôi chờ được rồi"

Thư ký chuẩn bị đi thì cô gọi lại: "Cho tôi hỏi dạo gần đây công ty có tuyển thêm nhân viên mới không"

"Dạ không. À mà hôm qua bên tổ thiết kế có thêm người mới thì phải. Hình như vị trí phó phòng"

Cô gật đầu không nói, thư ký nói: "Cô gái đó hôm qua tới đây khóc lóc, tôi nghĩ có quen với giám đốc"

"Ừ, tôi biết rồi. Cảm ơn cô"

Nửa tiếng sau Ngô Đình mới họp xong, thấy cô liền nói: "Sao tới không báo thư ký nói với anh"

Cô đáng về mặt mũi: "Em chờ là được rồi"

Hắn nhìn đồng hồ: "Chờ anh tí rồi lát chúng ta đi ăn trưa luôn"

"Không cần đâu, bên công ty còn có việc xử lý. Em hỏi anh đôi câu rồi đi liền"

Hắn ngồi xuống: "Có chuyện gì à"

"Nghe bảo hôm qua Ái Lan có đến đây" Cô nói

Hắn gật đầu: "Ừ"

Cô đi thẳng vào vấn đề: "Chắc mai Ái Lan sẽ chuyển qua đây làm rồi đó, hôm nay dọn đồ rồi"

"Anh biết rồi"

"Chẳng phải anh nên cho em một lời giải thích? Anh cũng hiểu thời gian này em giúp đỡ cô ta là vì lý do gì rồi"

"Anh nghe nói hôm qua em tát Ái Lan trước mặt nhân viên"

"Ừ" Vốn dĩ là sự thật

Hắn nói tiếp: "Ba cô ấy đã điện cho anh. Muốn cô ấy nghỉ việc bên đó"

"Việc đó thì liên quan gì đến anh. Bắt buộc nghỉ việc thì phải qua IU làm à? Hay lắm" Cô cười

"Anh cho cô ấy qua đây làm vì không muốn sau này hai người lại có những xích mích không đáng có. Với hôm qua em không nên nói lại quá khứ, làm bẽ

mặt Ái Lan trước đám đông như vậy"

Cô đứng phắt dậy: "Em làm bề mặt cô ta cái gì, em tát cô ta là có nguyên nhân. Mà anh có thể giúp cô ta tìm công việc ở nơi khác, hà có gì cứ phải IU"

"Vậy em nói anh phải làm thế nào? Ái Lan khóc lóc chạy tới đây, ba cô ấy điện làm toáng lên, nói lần sau mà con gái ông ta bị ức hiếp như lần này thì em không xong với ông đâu. Ông ta chỉ muốn Ái Lan làm việc ở đây"

Cô cười mỉa: "Tóm gọn lại anh để cô ta làm ở đây là vì em. Chung quy lại ý anh mọi chuyện đều từ em mà ra đúng không"

Cô gắt đầu: "Hóa ra trong mắt anh em chỉ là một người phụ nữ đánh đá, chuyên gia gây sự"

"Ý anh không phải vậy"

"Ý anh là thế nào nữa, em thực sự mệt rồi. Quá mệt mỏi rồi. Không muốn làm một người rộng lượng nữa. Em cũng như những người vợ khác, không muốn chồng mình qua lại với bồ cũ" Cô gắt

Hắn cũng phát cáu: "Được, nếu em muốn thì cũng qua đây làm luôn đi. Qua đây để mà ngày ngày canh chừng chồng mình xem có dạn dĩ với người khác hay không. Không phải em nói trong tình yêu thì phải có sự tin tưởng hay sao. Cái em gọi tin tưởng là đây ư"

"Với sự nham hiểm như Ái Lan thì em ngồi đó để mà tin tưởng chưa đủ"

"Em đừng có mà suy bụng ta ra bụng người. Nếu anh mà như em thì mấy ngày trước anh đã lôi em ra hỏi quan hệ giữa em và Jane là gì rồi"

"Việc em giải thích lúc trước anh nghe không hiểu hay sao"

Hắn nói: "Anh nghe không hiểu nhưng mắt anh nghe hiểu. Trưa nào em cũng đi ăn với Jane chứ gì, à không có hôm Jane tận tình mang đồ tới nữa mà. Anh thấy Jane cũng không đơn giản đâu, chắc chắn có ý đồ bất chính với em"

Cô gợn tay tát hắn: "Anh nói đủ chưa, không ngờ anh lại có những suy nghĩ lệch lạc như vậy. Nói cho anh biết, từ giờ em mặc kệ việc của anh, em không can thiệp nữa. Anh có đi với ai hay làm gì là việc của anh"

Hắn nghiêng răng: "Được, không mượn em quân"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Từ công ty Ngô Đình đi ra, cô lang thang vô định trong công viên, đi một lúc cô ngồi thẩn thờ trên ghế đá.

Gần hai tiếng sau cô mới trở lại công ty làm việc, đến nơi đúng lúc Ái Lan đang dọn đồ chuyển đi. À cười: "Chào cô nhé Tuyết Băng, tôi nghĩ có lẽ mình sắp tìm lại được tình yêu rồi. Cô có nên chúc mừng tôi trước không"

Cô nhìn một cách đầy khinh bỉ, xem ả như vô hình mà quay lưng bỏ đi. Về phòng cô trấn an bản thân tiếp tục xử lý công việc.

Tan làm cô thu xếp đồ đạc rồi đi đón David. Trước khi vào lớp cô tập cười, David mà trông thấy bộ mặt không biểu cảm của cô thế nào cũng hỏi cho xem

Thấy cô cu cậu liền chạy lạch bạch tới, mắt lấp lánh hỏi: "Sao hôm nay mẹ đón sớm thế"

Cô háy: "Không thích mẹ đón sớm à, đón muộn cũng kêu mà lúc đón sớm cũng than"

David chu miệng: "Hôm nay có bạn gái lai tây rất xinh đẹp vào học đấy"

Cô véo má David, bịu môi: "Mới tí tuổi đầu mà đã mê gái. Thôi đi chợ với mẹ"

"Hôm nay mẹ định nấu món gì" Cu cậu hí hửng

Cô cười: "Con thích ăn gì thì mẹ nấu"

"Ăn gà r.."

Cô chặn ngang: "Nhưng cảm đồ chiên, ăn nhiều không tốt"

David nhăn mặt: "Vậy mà bảo con thích ăn gì mẹ nấu"

Cô gật đầu: "Nãy con muốn ăn gà. Vậy mẹ sẽ làm gà bóp cho con"

Suốt buổi ai đó cứ lải nhải bên tai cô: "Gà rán cơ, gà rán cơ"

Cho đến khi tận mắt thấy món làm ra là gà bóp thì mới ngưng, chấp nhận số phận: "Thôi ăn gà bóp cũng được"

Cô cười cười: "Vậy mới là con ngoan"

"Xi, mẹ gọi ba về đi, con thấy mẹ làm mấy món ba thích kìa"

Cô ở trong bếp nói vọng ra: "Con lấy máy mẹ gọi đi, mẹ tay đang bận"

David gọi nhưng toàn nghe thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách gọi lại sau. Lúc cô dọn thức ăn lên bàn, David bảo: "Ba không nghe máy"

"Chắc ba con bận, con muốn ăn trước hay chờ ba về" Cô hỏi

"Chờ ba về rồi cả nhà mình ăn luôn" Hí hửng

Cô gật đầu: "Ừ, vậy con lên tắm đi"

"Tuân lệnh"

Lúc David lên tắm cô có gọi hẩn, quả thật máy thuê bao. Tám giờ tối không thấy hẩn về: "Hay con ăn trước, mẹ thấy bụng con réo nãy giờ rồi"

Lắc đầu: "Chờ tí nữa đi mẹ, chắc ba cũng sắp về đó"

Chín giờ đêm máy cô có tin nhắn, tưởng là hẩn cô cầm lên coi nhưng đập vào mắt là hình ảnh hẩn đang cười nói vui vẻ ăn tối cùng Ái Lan. Nhìn lại thì thấy số lạ hoắc.

David bu bám hỏi: "Ba nhắn à mẹ"

Cô cất điện thoại: "Ừ, ba bận việc ở công ty, giờ chưa về đâu. Mẹ con mình ăn trước đi. Chín giờ rồi, ăn quá bữa không tốt"

Chắc đói lắm rồi nên giờ mới chịu gật: "Dạ"

Nói rồi chạy lon ton đến bàn ăn, mặc dù đói nhưng cũng bảo cô: "Mẹ lấy bát chưa thức ăn lại cho ba đi"

Cô như gà mắc thóc gật đầu. Đợi cô cất đồ ăn xong thì cu cậu ăn lia lịa: "Ăn từ từ thôi, mẹ có dành với con đâu"

Ăn xong nửa tiếng sau cô pha sữa đem lên phòng David: "Uống sữa xong, đánh răng rồi con tự tắt đèn đi ngủ nhé. Mẹ xuống dưới dọn dẹp tí mẹ lên"

"Mai mẹ rù chị Nani tới nhà chơi, lâu rồi con không gặp chị"

"Không thành vấn đề, để mẹ nói trước với chú Châu Kỳ rồi dẫn Nani về chơi"

Xuống tầng cô đem thức ăn đổ hết. Dọn dẹp phòng bếp rồi lên phòng David: "Sao con chưa ngủ"

Chu miện: "Chờ mẹ đọc truyện cho con nghe"

Cô cười yếu ớt: "Mẹ tắm đã, tối nay mẹ ngủ đây nên muốn nghe bao nhiêu cũng được"

Bên kia sau khi tan làm Ái Lan rù hẩn đi ăn tối, và nói không được từ chối nữa. Hẩn một phần đang bức cô nên cũng đồng ý. Lúc hẩn vào nhà vệ sinh, bỏ điện thoại nơi bàn. Thấy điện thoại hẩn reo, nhìn thấy hiển thị "vợ chanh chua" á gai mắt liền tắt nguồn.

Hẩn không có ở đó thì Jane tới, á hỏi: "Nãy giờ chụp được tấm nào tình tứ chưa"

Jane đưa cho xem, á nhìn: "Gửi cho cô ta đi"

"Đã gửi"

"Mà lần sau mua cho tôi mấy liều thuốc ngủ" Á nói

Jane nghi vấn: "Cô định bỏ thuốc anh ta?"

"Không phải chuyện của anh, nên nhớ anh bây giờ chỉ là công cụ để tôi sai bảo, không phải là người yêu hay gì mà quản"

Thấy hắn đang đi tới, ả đuổi Jane: "Ngô Đình tới rồi, đừng để anh ấy thấy anh"

Hắn đi ra, nhìn đồng hồ: "Gần mười giờ rồi, về thôi nhì"

Ả cười thực nữ: "Cũng muộn rồi ta về thôi, chắc ba mẹ em đang chờ ở nhà"

"Để anh chờ về" Văng, đàn ông ga lăng là tốt. Nhưng cần phải chọn dạng phụ nữ để ga lăng.

"Làm phiền anh rồi, cảm ơn anh trước nhé" Thảo mai

Gần mười một giờ đêm hắn mới về, cô nghe tiếng xe nên biết. Cổng thì cô không đóng nhưng cửa chính thì đã khóa.

Hắn khi sáng đi không cầm chìa khóa, nên bấm chuông. Cô tai điếc không nghe, nằm im. Một lúc sau sợ ồn làm con thức, cô mò dậy đứng cạnh cửa sổ, lắc lắc chìa khóa cho hắn nghe thấy. Chờ hắn ngược lên cô vút chìa khóa xuống, đáp tình bơ: "Tự thò tay mà mở, mở không được à thì sân nhà ngoài đó cũng sạch lắm đấy"

Nói rồi cô đóng cửa sổ mặc kệ ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Sáng nay cô phá lệ cho David đi ăn ở ngoài chứ không nấu, cô gọi David: "Dậy thôi nào, sáu giờ rồi"

Cu cậu nhăn mặt cựa quậy: "Cho con ngủ thêm tí nữa"

"Năm phút nữa thôi nhé, mẹ qua phòng thay đồ"

Qua bên phòng thay đồ xong xuôi chợt nhớ tới qua hắn không có khóa vào, tới cửa sổ nhìn xuống thấy hắn đang dựa vào cửa ngủ, lấy khóa đi chậm rãi xuống mở cửa, chuẩn bị vận khóa thì nghe: "Em với cả nhà ăn trước đi, anh bận nên không qua được"

Cô còn nghe thấy tiếng hắn thở dài, biết Ái Lan qua công ty ông chồng quý hóa của cô làm thì không phải chuyện gì tốt đẹp hết, nhớ lại mấy cái ảnh đêm qua cô học mẫu, mắt công cô đi chợ tí mĩ nấu cho đến tối, bức mình cô liền mở cửa thật nặng, do đang dựa vô cửa nên hắn theo đà ngã xuống, cô liền lấy chân đỡ, nói đỡ không đúng thực ra là đá hắn ngồi lại nguyên vị trí cũ.

Hắn nhăn mặt: "Em có thể nhẹ chân hơn được không"

"Thế là nhẹ lắm rồi đấy" Cô đáp tình bơ, rồi bỏ đi lên lầu

Hắn gọi lại: "Chúng ta nói chuyện chút đi"

"Còn có chuyện để nói nữa à" Cô quay lại giả ngu đáp

Hắn nhìn cô: "Hôm qua anh hơi nóng tính, cho anh xin lỗi"

Cô lạnh nhạt xua tay: "Không sao, dù sao em bị vô lý xen vào việc riêng của anh"

Nói rồi cô đi một mạch lên phòng David, mở cửa thấy nhóc con đã ăn mặc chỉnh tề, chải tóc cho con: "Đi thôi, mẹ chờ đi ăn sáng rồi đi học"

Cô vào gara lấy xe chờ David, cu cậu thắc mắc: "Ồ, thế ba không đi ăn với chúng ta à mẹ"

"Ba con tới qua đi với cơ quan ăn no rủng mủ, rồi lúc về nhà nhồi nhét thêm đồ ăn nên giờ chắc còn no, lát ba tới cơ quan ăn sau" Cô nói

Hắn ở trên tầng thấy cô lái xe đi thì biết cô còn giận lắm, tuy nhiên hắn không biết rằng đêm qua mình đi ăn với Ái Lan thì cô đã biết. Tới nhà hàng trùng hợp sao lại gặp ả và ba mẹ đang ăn, họ cũng thấy cô, nhìn cả ba người họ cô không có thiện cảm cho lắm tuy nhiên vì họ thấy cô rồi nên theo phép tắc cũng nên chào một tiếng, cô cười gượng gạo: "Chào mọi người"

David thấy thế cũng chào theo: "Cháu chào mọi người"

Cha mẹ ả không thèm liếc David một cái, ba ả nhìn thẳng cô mà nói: "Đúng lúc gặp, ngồi đi ta có chuyện muốn nói"

Nhìn ả xem con mình như không khí, cô vuốt đầu David nói với họ: "Có chuyện gì thì hai bác cứ nói, cháu đứng được rồi"

Ba ả nói: "Nghe bảo trước mặt mọi người trong công ty cô tát con tôi"

"Đúng vậy, nhưng không phải tự nhiên mà cháu tát" Cô nói

Ái Lan vênh mặt: "Còn ở đó mà già mồm"

David nói nhẹ: "Cô ơi, cô không thấy ba cô và mẹ cháu đang nói chuyện ả, ở trường cô giáo nói xen vào cuộc nói chuyện của người khác cộng với cư xử như vậy là vô giáo dục"

Mẹ ả nhìn David: "Đúng là mẹ nào con nấy"

Cô nói với David: "Con ra bàn đầu kia ngồi, gọi cháo ăn chờ mẹ"

Mẹ ả giọng lạnh lùng: "Chắc từ nhỏ mẹ cô cũng không giáo dục chu đáo nên mới bản tính thích đánh người như vậy. Cô nên biết từ nhỏ tới lớn tôi không bao giờ nổi đánh nó"

Chờ David đi, cô quay ra nói với họ: "Vậy cho hỏi con gái quý báu của hai người trong giờ làm việc chạy tới gây sự với cấp trên thì có đúng không? Đánh nhau với nhân viên tóc bọ hành người ta đến nổi thâm tím cả lên là quá đúng phải không? Nếu việc làm của con bác quá đúng chứng tỏ cháu cho cô ta một tát là rất rất đúng"

Mẹ ả chỉ vào mặt cô: "Cô đừng ăn nói hồ đồ, Ái Lan không bao giờ làm như vậy"

Ái Lan làm kiêu tui thân: "Ba mẹ đừng tin những gì cô ta nói"

"Tôi sẽ kiện cô tội vu khống" Ba ả nhìn cô sắc lẹm

Cô cười: "Được thôi cháu sẵn sàng hầu tòa. Nên nhớ ngày đó có camera, sự việc như thế nào xem lại sẽ rõ. Và cháu khẳng định bác kiện cháu thì cuối cùng cũng chỉ con bác đi tù. Xin phép cháu đi trước"

Trước khi đi cô nói: "Xin hãy nhớ lần sau trước mặt trẻ con đừng có ăn nói những từ không hay và nặng lời như vậy, và trẻ con còn biết chào hỏi khi gặp người khác thì ít ra người lớn cũng coi đó mà học hỏi"

Mặc kệ họ ú ớ kêu cô cũng không quay lại, khi họ đã không tôn trọng mình thì cô cũng không rảnh hơi đi tiếp chuyện.

Trưa nay hơn mười hai giờ cô vẫn ngồi trong công ty với đồng giấy tờ. Một mồi cô nhắm mắt dựa người nơi ghế, có tiếng gõ cửa mờ mắt liền thấy Jane: "Có chuyện gì sao"

Jane đi vào: "Coi bộ cô cuồng công việc quá nhỉ"

"Cuồng gì đâu, chỉ là chưa xong nên tiếp tục làm thôi" Cô chậm rãi nói

Nhìn xuống đất bỗng thấy bông tai, sờ lên mới biết trong lúc làm việc bị rớt, cúi người nhặt lên. Jane thấy vậy nói: "Không có gương sao cô tự đeo được, để tôi giúp"

Cô xua tay: "Thôi không cần đâu"

Jane như tai diếc vẫn tiến tới đeo vào cho cô, cảm thấy không quen nhưng thôi để cho anh ta làm nốt.

Jane như có âm mưu gì đó, vừa đeo cho cô vừa cười khẩy. Đúng lúc có tiếng gõ cửa. Để chuộc lỗi nên trưa nay hấn tới rủ cô dùng bữa, coi như chuộc lỗi. Tới thì bất gặp như vậy. Thực ra Jane che người cô, nên giống như hai người đang ôm nhau.

Đúng lúc Jane đeo vào xong cho cô. Hấn nhìn cô lạnh nhạt đáp: "Tối dẫn em đi ăn"

Cô biết thế nào hấn cũng ăn giấm chua, đáng ra không đi nhưng trong tình huống này cô bắt buộc phải đi: "Chờ em lát"

Hấn nhìn Jane rồi nói: "Anh ở ngoài chờ"

Cô nhìn Jane: "Cảm ơn, bây giờ tôi phải đi rồi, nãy anh tìm tôi có việc gì không"

"Định mời cô đi ăn, nhưng chồng cô tới dẫn đi ăn rồi, để khi khác" Jane cười cười

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Cô cùng hắn tới nhà hàng, trên đường không ai nói với nhau câu nào. Lúc gọi món hắn bỗng mở miệng: "Em và Jane có vẻ thân quá ha"

Cô ngược nhìn chậm rãi nói: "Trong đầu anh đang suy nghĩ gì?"

"Em muốn anh phải suy nghĩ thế nào"

Cô bỏ dao nĩa xuống: "Em nhấn mạnh anh nghĩ thế nào cũng được, nhưng đừng bao giờ nghĩ em và anh ta là quan hệ nam nữ. Đây cũng là lần cuối em giải thích với anh"

"Em buộc tội anh và Ái Lan thì được, vậy tại sao anh buộc tội hai người lại không được? Hơn nữa đây cũng không phải lần đầu anh bắt gặp anh ta ở cự ly gần với em" Hắn nhìn cô chăm chăm

Thời gian này cô khá căng thẳng về mọi mặt, từ gia đình cho đến việc làm ở công ty. Ông bố cô thì ngày càng sa đọa, cô phải đại diện cho công ty tham gia cuộc thi nên công việc khá nhiều, rồi Ái Lan về làm cuộc sống vợ chồng xáo trộn cả lên. Sự tích tụ mấy ngày qua dồn đến cực điểm "Em giải thích đến như vậy rồi mà anh không hiểu sao? Em hỏi anh, tại sao tối qua anh lại về muộn như vậy?"

Hắn nghĩ cô chưa biết chuyện, nghĩ giờ mà nói thì thế nào cũng khiến cô hiểu lầm. Hắn nói: "Tối qua anh đi với đồng nghiệp nên về muộn"

Khá bất ngờ với câu trả lời của hắn nhưng cô cũng không vạch mặt, lạnh lẽo đáp: "Được rồi ăn đi, kéo nguội mất"

Hắn tưởng cô đánh trống lảng chuyện giữa cô và Jane. Hắn học đặt mạnh dao nĩa xuống khiến đồ ăn bắn tung tóe: "Em ăn mình đi, hoặc kêu Jane tới cùng ăn. Anh về công ty trước"

Chưa đợi cô trả lời hắn đã bỏ đi, từ lúc đó cô ngồi im như tượng đá. Gần đến giờ làm cô đứng dậy thanh toán tiền rồi kêu taxi về công ty.

Cuối tuần nên tan làm xong cô dẫn David và Nani đi ăn, rồi đi công viên giải trí. Chơi đến chín giờ cô chở Nani về nhà. Tới nơi dẫn Nani vào nhà, David cũng lèo đèo theo sau. Lâu rồi không tới nên cô vào nhà ngồi một lát, mẹ Châu Kỳ nói với Nani và David: "Hai đứa đi chơi về mệt chưa, bà lấy sinh tố uống nhé"

Cô cười: "Hai đứa cháu mới cho đi ăn xong, lát bác pha cho Nani cốc sữa nóng uống cho ngủ ngon, sinh tố mát uống tầm giờ này người lớn thì không sao chứ trẻ con dễ bị đau bụng"

Mẹ Châu Kỳ cười: "Rồi để lát bác pha"

"Cũng gần chín rồi rồi cháu xin phép về trước để cả nhà nghỉ ngơi"

Cầm Mân huyết vai cô: "Chơi đã, ngủ gì giờ này"

Thấy David mắt riu riu, Châu Kỳ nói: "Thôi để cho cô ấy về, David ngủ gật rồi kìa"

Cô nói với Cầm Mân: "Rảnh buồn đưa sau"

Cô đứng dậy: "Tạm biệt cả nhà, cháu xin phép"

Nani nũng nịu với cô: "Bye dì, chúc dì ngủ ngon"

Cô véo má cưng nựng: "Ngoan, Nani cũng ngủ ngon nha"

Xe đến nơi, nhìn vào nhà thấy vẫn tối om. David nói: "Ủa ba vẫn chưa về"

"Con muốn nói gì với ba à"

David ngập dài ngập ngắn: "Dạ không, chỉ thấy ba dạo này toàn về muộn. Ít có thời gian gặp ba"

Tháo dây an toàn cho con: "Thôi lên tắm rồi ngủ, chắc thời gian này ba bận việc nên mới như vậy"

Bên kia tan làm nhân viên trong công ty rủ nhau đi Bar, hắn chưa muốn về nhà sớm nên cũng đi với nhân viên. Ái Lan ban đầu định không đi, ả không hứng thú khi gia nhập với đám nhân viên quèn này, sau xuống xe thấy hắn cũng đi nên ả cũng đi.

Tới chơi nhân viên toàn lên sàn nhảy, hắn ngồi ở dưới uống rượu như uống nước lã, tu chai này qua chai khác. Thấy hắn ngồi một mình nên Ái Lan đi tới: "Hôm nay anh uống có vẻ nhiều"

Hắn ngà ngà say ngược nhìn ả: "Tối đây không uống thì làm gì chứ"

Tuyết Băng ngồi trên giường nhìn đồng hồ đã điểm mười một giờ, mắt cô rú cả lên. Mang dép xuống bếp pha ly cà phê lại sô pha từ từ nhâm nhi, cô lẩm bẩm: "Ai thèm chờ anh ta chứ"

Ngồi đến gần một giờ sáng cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, cầm điện thoại gọi hắn nhưng thuê bao.

Bên kia hắn uống say đến nỗi nằm lăn ra bàn, nhân viên bắt đầu về, thấy giám đốc đã uống say nên thư ký cứ một người trong đó đưa ông chủ về. Thấy thời cơ đã đến Ái Lan lên tiếng: "Đề tôi đưa về cho, nhà tôi cũng gần nhà giám đốc"

Thư ký nói: "Vậy làm phiền phó phòng"

Ả cười thảo mai: "Không có gì"

Chờ đám nhân viên đi hết cô gọi Jane đến, anh ta tới ả nói: "Cùng tôi đưa anh ta đến khách sạn"

"Trong tình trạng này thì anh ta có thể làm gì cô chứ" Jane cười khẩy

Ả nhìn: "Anh ta không làm thì tôi làm"

Đưa hắn đến phòng, ả kêu Jane vào chung. Jane ú ớ: "Cô định bắt tôi đứng xem hai người diễn xiếc đấy à"

"Không những xem mà phải chụp lại để còn làm bằng chứng" Ả đắc ý

Jane ngao ngán: "Cô đúng là biến thái"

Sau khi ả và hắn không còn một mảnh vải trên người, Jane nhìn nhìn. Ả nói: "Thân thể tôi anh nhìn bao nhiêu lần rồi, giờ vẫn chưa chán sao. Nhanh chụp đi"

Sáng sớm tỉnh dậy đầu hắn đau nhức, tưởng là vợ nên quay qua ôm chầm. Bỗng ngửi thấy mùi nước hoa quá nồng, hắn mở mắt. Đập vào mắt nhận ra người bên cạnh mình là Ái Lan hắn đẩy ra, làm Ái Lan cũng thức giấc: "Anh dậy rồi sao"

Nhìn hoàn cảnh không mảnh vải che thân này hắn không nói nên lời: "Đêm...qua"

"Anh đừng có nói với em là không nhớ để chối bỏ trách nhiệm đấy nhá" Ả làm nũng

Qua cách nói của ả thì biết mình đã làm gì: "Thật tình xin lỗi, đêm qua tôi say quá"

Sau khi hoàn hồn hắn lập tức đi mua thuốc tránh thai cho ả, hắn nhìn đồng hồ đã sáu giờ sáng. Bật điện thoại thì thấy cuộc gọi nhớ đều là của vợ, cả đêm không về thế nào cô cũng lo lắng, quay sang nói với ả lạnh nhạt: "Tôi có việc đi trước, nhớ uống thuốc"

Ả nói: "Anh định ăn xong liền chùi mép à"

"Xin lỗi hôm qua chỉ là sự cố, chi phiếu tôi để nơi bàn muốn bao nhiêu thì tùy cô"

Ả xé chi phiếu: "Tiền em không thiếu"

Hắn nói: "Vậy cô muốn gì"

"Tình yêu của anh, hy vọng chúng ta có thể quay lại như những năm về trước" Ả ôm hắn

Hắn hất tay ả ra: "Xin lỗi tôi không thể làm được"

Nói rồi hắn bỏ đi, ả nghiến răng: "Ngô Đình anh cứ chờ đi, anh không làm được nhưng em có thể bắt anh làm được"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Cả đêm cô ngủ gật trên sô pha, thức dậy đã thấy gần bảy giờ, điện thoại reo cô lười nhác mò nơi bàn lấy điện thoại. Hiện thị số Ái Lan: "Có chuyện gì sao?"

"Cô có muốn xem trò vui không"

Tuyết Băng nhíu mày: "Có chuyện gì thì cô nói thẳng ra"

"Lên gmail xem thì biết" Nói xong ả ta cúp máy

Cô lên tầng lấy máy tính mở gmail, thấy có gmail của ả gửi đập vào mắt cô là những hình ảnh ân ái của hấn và ả, tay cô run lút xem từng tấm ảnh. Thấy tiếng lạch bạch bên ngoài, đoán là David đã dậy, cô vội vàng tắt máy. Đúng lúc cửa mở giọng lú lo: "Hôm nay thứ bảy chúng ta có đi chơi đâu không mẹ"

"Con không định ở nhà luyện chữ à"

Làm nũng: "Tôi cũng được mà mẹ"

"Ăn sáng xong mẹ dẫn con đi đập vịt rồi đi nhà sách tô màu"

Cu cậu nhảy cẫng lên: "Yeahh mẹ muôn năm"

Thấy tiếng xe hấn về David liền chạy ra sân ôm hấn: "Sao mấy ngày nay con ít thấy ba"

"Cho nên hôm nay ba sẽ dẫn con đi chơi"

Ai đó lẻo mép: "Hôm nay mẹ đưa con đi đập vịt lát cả nhà ta đi luôn"

Hấn véo má: "Không thành vấn đề"

Lúc hấn chuẩn bị đi lên lầu thì cô đang đi xuống, nhìn David: "Con đi lên tầng thay áo quần đi"

Đợi con đi cô bình tĩnh nhìn hấn: "Công ty anh lại bận đến mức cả đêm không thể về nhà à"

Quả thật sự việc đêm qua khiến hấn thấy áy náy, hấn chỉ nhớ lúc đó mình uống say, còn những chuyện sau đó hấn không hề nhớ, ngay cả khi thức dậy đến cả cảm giác đã làm gì ả hấn cũng không thể nhớ: "Anh ngủ quên ở công ty"

"Thật sự"

"Thật" Hấn đáp tỉnh bơ

Người cô run lên cầm cập giờ tay tát hấn: "Em hỏi anh lại lần nữa đêm qua anh làm gì"

Hấn im lặng, cô đi lên lầu lấy máy tính mở gmail người gửi rồi xuống tầng giờ những hình ảnh đó cho hấn coi: "Ngủ ở công ty là đây sao?"

"Ái Lan đã gửi cho em?"

"Ai gửi quan trọng lắm sao?"

Hấn tiến tới cô nhưng cô đẩy hấn ra: "Thật sự đêm qua anh uống say, khi tỉnh dậy thì đã thấy vậy rồi"

"Anh dám làm nhưng không dám nhận? Anh có phải là tiểu nhân không vậy? Em hỏi anh, từ trước đến giờ anh đã giấu em những chuyện gì"

Lần này hấn khai thật: "Có đôi lần vì giận em nên đi dùng tối với Ái Lan, nhưng về lại nói với em khác. Và sự cố lần này"

"Đã biết và đã hiểu" Cô đứng đưng đáp rồi bỏ đi lên lầu

Hấn đuổi theo cô nghiến răng: "Đừng có đi theo, giờ anh có nói hay giải thích gì em nghe không lọt lỗ tai đâu, quá thất vọng về anh" Cô lên phòng đóng cửa cái rầm

Hai cha con ngồi chờ Tuyết Băng một tiếng nhưng không thấy cô ra, David than đói hấn mới bảo: "Con lên phòng kêu mẹ xuống đi"

Cu cậu nghe theo cũng chạy lạch bạch lên kêu: "Mẹ ơi sao lâu vậy"

"Mẹ hơi mệt nên chắc không đưa con đi được, xuống bảo ba dẫn con đi ăn sáng rồi hai cha con đi đập vịt nhé" Không muốn nhìn bản mặt hấn nên cô nói

David nói vọng vào: "Vậy lát con bảo ba mua đồ ăn về cho mẹ nhé"

"Không cần đâu, mẹ không đói. Với mẹ mệt nữa nên không muốn ăn"

"Vậy mẹ nghỉ đi nhé"

Cô đáp: "Ừ"

Nhóc con xuống truyền lại lời cô nói, hần biết cô giận thật rồi.

Lát sau ả điện cho cô, giọng thảo mai: "Sao rồi, đã xem rồi chứ"

"Lần này tôi quá xem thường cô rồi"

Ả cười: "Quá khen, thấy tôi và chồng cô ở trên giường đẹp đôi không"

"Đừng có nói cô nhục đến nỗi chuốc cho chồng tôi say rồi mới mang lên giường chứ?"

"Thì đã sao, à mà đêm qua chồng cô rất chủ động đấy, không ngờ kỹ thuật ngày càng tốt như vậy" Ả thêm mắm thêm muối

Cô nghiêng răng: "Cô quá mặt dày hơn tôi tưởng tượng"

"Chắc giờ này cô đang trốn trong phòng khóc chứ gì, với tính tình nóng nổi của cô giờ này chắc đang viết giấy ly hôn nơi rồi" Ả đắc chí

Cô bình tĩnh đến nỗi không thể bình tĩnh hơn: "Đúng là tôi đang ở trong phòng, nhưng cô nghĩ Tuyết Băng tôi đây lại có thể dễ khóc vậy sao? À mà với tính tình nóng nổi của tôi thì không bao giờ có chuyện ly hôn đâu nhé, ngồi đó mà nằm mơ đi" Nói rồi cô cúp máy

Sau khi đưa David đi chơi về, hần trực tiếp đi siêu thị mua đồ về nấu ăn. Lúc hần đang gắng sức thái thịt, David phán: "Với tay nghề thậm tệ của ba thì con nghĩ không bao giờ hoàn thành xong một bữa ăn thịnh soạn"

Với lời phán của đứa con thì mười lăm phút sau cá cháy, canh đổ quá nhiều nước, món xào bỏ muối quá tay. Ở trên phòng nghe mùi khét nên cô đi nhanh xuống bếp, thấy hần rán cá đen thui mà còn lật qua lật lại, cô chỉ chỉ: "Tắt bếp nhanh kéo cháy nhà bây giờ"

Nhìn cái bếp như đồng rác cô lắc đầu ngao ngán, David cười: "Con đã bảo rồi mà"

Hần tui thân cảm cúi dọn: "Đồ đi làm lại là được chứ gì"

Để cho hần làm chắc lần này cháy nhà thật, cô mới nói: "Thôi hai cha con ra hết đi, để mẹ nấu"

Trong giờ ăn hần với David luôn nói chuyện, còn cô luôn im lặng. Nhiều lần hần bắt chuyện nhưng cô trả lời qua loa.

Ăn xong David ngồi chăm chú xem hoạt hình, cô bảo con: "Tắt ti vi lên ngủ trưa đi, ngủ dậy rồi xem"

Thấy mẹ có vẻ không vui nên cu cậu lặng lẽ lên phòng. Nãy giờ hần ngồi đó nhưng cô cũng không thèm liếc mắt, nhắc con xong cô cũng định lên phòng, hần nói: "Thật sự anh không có ý thiệt mà"

"Biết rồi" Cô nói không đầu không đuôi

"Em định coi anh như không khí đến bao giờ" Hần nhìn cô

"Đến khi nào anh cho Ái Lan nghỉ việc"

"Anh cũng muốn vậy, nhưng anh lấy nguyên nhân gì để đuổi việc cô ta bây giờ"

Cô nhú mày quát: "Anh cũng muốn vậy tại sao lúc đó anh còn cho cô ta vào làm. Bây giờ anh đã thấy rắc rối chưa"

Biết cô đang tức giận hần lặng lẽ: "Đã biết"

"Anh không cần phải đuổi việc cô ta, lúc đầu ba cô ta xin cho ả vào làm thì lần này em sẽ làm ông ta chủ động xin cho con gái nghỉ việc"

Hần chủ động nắm tay cô: "Vậy đừng coi anh như không khí nữa nhé"

"Đến khi nào cô ta rời khỏi công ty, và đến lúc đó anh phải ngủ ở sô pha" Cô lạnh nhạt

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Cô photo mấy tấm ảnh mà ả gửi, thật không biết còn có bà vợ nào bình tĩnh xem lại hình ảnh mà chồng mình đây đưa với người khác như cô không. Điện cho Châu Kỳ: "Sáng nay em có việc nên cho em tới công ty mượn một chút ảnh nhé"

"Không thành vấn đề"

Cầm mấy tấm ảnh cô phóng xe tới tận nhà Ái Lan, người mở cửa là mẹ ả. Bà cau có: "Cô tới đây làm gì, con tới đi làm không có nhà giờ này"

Cô trầm ngâm: "Cháu tới để gặp hai bác, không phải gặp con bác"

Bắn tia lửa đạn trên người cô một lúc rồi mới để cô vào nhà. Thấy ba ả ngồi nhàn hạ uống trà, cô nói: "Thật xin lỗi khi cháu đến mà không báo trước, để không làm mất thời gian của hai bác cháu vào thẳng vấn đề. Cháu muốn Ái Lan nghỉ việc ở công ty Ngô Đình. Với uy quyền của bác thì cháu nghĩ xin cho cô ta một chỗ trong công ty nổi tiếng nào đó rất dễ dàng"

Ba ả đặt mạnh cốc trà lên bàn: "Cô dựa vào cái gì mà có thể xác xược chạy tới nhà tôi mà ra lệnh như vậy. Cô coi trời bằng vung quá đấy"

Không cần nhiều lời cô ném mấy tấm ảnh bắn thiu lên bàn: "Dựa vào cái này cháu có thể ra lệnh cho bác được rồi chứ?"

Ba mẹ ả sững người, mẹ ả lên tiếng: "Mấy cái này có thể nói lên được điều gì"

"Nếu cháu đem những tấm hình này cho nhà báo cộng với những tin nhắn bí ối mà con gái bác gửi, thì chắc chắn chỉ trong vòng vài tiếng chủ đề nóng hổi sẽ là Con Gái Cổ Đông Công Ty SBA Ăn Năm Với Chồng Người khác, đảm bảo mặt mũi nhà bác không biết chui ở đâu cho thỏa nỗi nhục này đâu, không chừng báo chí còn đào bới sự việc của mấy chục năm trước nữa đấy" Cô nói đanh thép

Nhìn họ sắc bén: "Có lẽ hai bác không chịu thương lượng rồi, được thôi bây giờ cháu lập tức đi gửi mấy bức ảnh này cho báo chí"

Mẹ ả vẫn ngạo mạn: "Cô không nghĩ đến lúc đó mình cũng sẽ bị mất mặt sao"

"À cái đó thì cháu không ngại, da mặt cháu không mỏng như hai bác nghĩ. Và lại bác nghĩ xã hội sẽ bênh vực ai? Dĩ nhiên là người vợ rồi" Nói rồi cô định bỏ đi

Ba ả ới lại: "Chờ đã"

"Bác thay đổi quyết định rồi sao?" Cô cười thảo mai

"Thật không ngờ có ngày ta lại bị đứu thua mình mấy chục tuổi uy hiếp. Được rồi, ngày mai ta sẽ cho Ái Lan nghỉ việc ở công ty chồng cô" Ba ả nghiêng rãnh

Cô gật đầu: "Bác làm vậy là quyết định sáng suốt. ả mà nhớ nhắc con bác đừng có làm những việc đòi bại nữa nhé. Phụ nữ thì phải nét na, tìm đối tượng mà kết hôn. Đừng có lợi dụng cơ hội đem chồng người khác lên giường. Rất mất mặt đấy, phải không bác gái" Cô nhìn mẹ ả đầy ý tứ, nhìn bà có vẻ nhột nhột, năm xưa bà cũng đi giặt chồng người khác nên có tật giặt mình là phải rồi.

Tối đến Ái Lan về, ba ả nghiêm mặt: "Ngày mai nghỉ việc nơi công ty đó đi"

"Tại sao? Con đang làm yên ổn mà" Ái Lan nghi hoặc

"Ta bảo nghỉ thì cứ nghỉ đi" Ông quát

"Sao ba vô lý thế, con không nghỉ đấy"

"Mày còn hỏi tại sao ư? Đúng là sai lầm khi để mày ra" Ông ném thẳng mấy tấm hình vào mặt ả

Ả ngạc nhiên: "Mấy tấm hình này ba lấy ở đâu ra"

"Là con Tuyết Băng tận tay đem tới đấy, nhờ mấy trò của mày mà nó dám tới đây lộ hành uy hiếp ba mày, vừa lòng chưa con. Không nói nhiều lập tức nghỉ việc ở đó"

Ả nói: "Con không nghỉ, ba làm gì mà sợ mấy lời cô ta vậy chứ"

"Tao không muốn để cái nhà này mất mặt vì mày, không nghỉ thì tao khóa tất cả thẻ ngân hàng, thu xe, và đừng có ở trong cái này, để tao coi không có tiền mày sống được bao lâu"

Mẹ ả: "Thôi ông bớt giận, con nó sẽ nghỉ việc mà"

Ả nghiêng rãnh nghiêng lợi nghĩ thầm: "Tuyết Băng cô được lắm, đừng trách lần này tôi độc ác"

Sáng hôm sau quả thật không thấy ả đến làm, tối về hẩn hỏi cô: "Em làm cách gì thế"

"Chỉ là chơi trò mèo vờn chuột thôi" Pha sửa cho con cô hờ hững mở miệng

Hắn ôm cô từ phía sau: "Em xem anh có gì này"

Thấy hắn giờ ba tờ giấy, David nhanh nhẩu nói: "Vé đi du lịch phải không ba, yeah được đi chơi"

Hắn gật đầu với con, rồi nhìn qua cô: "Em xin nghỉ mấy ngày đi chơi thư giãn nhé"

"Thôi hai cha con đi với nhau đi" Đưa sữa cho David cô nói

David nũng nịu: "Đi đi mà mẹ, không có mẹ David ở nhà"

Hắn cũng hùa theo: "Anh cũng ở nhà"

"Vậy ba vé kia anh còn mua làm gì"

"Thì trả lại"

Cô thở dài: "Mệt với cha con các người, mẹ đi là được chứ gì"

Khoảng thời gian này cô khá áp lực nên đi chơi mà ngày giảm stress cũng được.

Lần này đi du lịch ở Hàn Quốc, dự định sẽ đi Seongsan hay còn gọi là đỉnh núi mặt trời mọc, đằm upo, seopjikoji ở đảo Jeju, cung điện Changdeokgung, chợ Nam Đại Môn, khu vui chơi giải trí everland.

Ngồi máy bay bốn tiếng khá mệt cả ba người về khách sạn nghỉ ngơi, đang ngồi trên xe bỗng dưng David chảy máu mũi. Cô lấy khăn giấy lau cho con: "Mặt con xanh xao vậy rồi mai có đi chơi được không"

"Tất nhiên là được rồi mẹ" Cu cậu trả lời lém lỉnh

Về khách sạn ba người chung giường gác nhau ngủ một giấc, đến tối dẫn David đi ăn Damyang daetongbap và ddeokgalbi. Deatongbap là món cơm được nấu trong ống tre cùng với hạt dẻ, táo tàu, hạt thông, đậu...mang hương thơm đặc biệt từ tinh dầu tre, tạo vị khác lạ trong các món cơm. Ddeokgalbi là món sườn nướng. Nó độc đáo ở chỗ không được để sườn có xương nướng mà phải băm nhỏ, tẩm và ướp gia vị cho kỹ sau đó mới nướng hoặc chiên lên. Trông miếng sườn nhỏ giống chả cá.

Có lẽ lần đầu ăn và thấy lạ lạ nên David ăn nhiều hẳn lên, làm cô vui lây. Sau khi thanh toán tiền xong cô nhờ hướng dẫn viên du lịch đi cùng với mình vào bếp hỏi cách làm hai món đó. Trước kia cô có học các món ăn của nước ngoài, nên nếu bây giờ có công thức để làm ra hai món đó thì cô nghĩ không quá khó đối với cô.

Nhìn đồng hồ bây giờ đã gần bảy giờ tối, cô hỏi hắn: "Bây giờ đi đâu nữa không, hay để mai đi"

Hắn cõng david trên vai nhìn cô nói: "Tối công viên giải trí everland đi, chơi đến chín giờ rồi về"

Cô bấu môi: "Anh cũng tâm hồn trẻ con quá ha"

Thấy cô bắt đầu vui vẻ lại, hắn xoa đầu cô: "Ồ trẻ con đó"

Cô đá hắn: "Đừng có mà làm rối tóc"

Everland là công viên giải trí lớn nhất Hàn Quốc, giờ mở cửa của công viên giải trí Everland là từ 10 giờ sáng cho đến 9 giờ tối tất cả các ngày trong một tuần. Giá vé vào cửa đối với một người lớn là 40.000 won tức khoảng 800.000 VNĐ, trẻ em là 31.000 won tương đương với khoảng 620.000 VNĐ. Mức giá này là tương đối cao ngay cả với chính người Hàn Quốc, thế nhưng du khách sẽ được tham gia tất cả các trò chơi. Kiến trúc của công viên giải trí Everland gồm có 2 phần chính đó là công viên nước và 5 khu vực khác.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Hai ngày đã đi được mấy địa danh, còn chợ Nam Đại Môn và đỉnh núi mặt trời mọc. Sáng nay chuẩn bị đi đỉnh núi mặt trời mọc thì hắn có điện thoại, là mẹ gọi: "Alo con nghe mẹ"

"Mày đang ở đâu, về liền đi. Ái Lan đang ở đây này, mày làm gì à mà bây giờ cô ta la có thai với mày vậy" Bà quát liền cúp máy

Mấy giây sau Ái Lan gọi đến với giọng bí ôi: "Thực ra hôm đó em không có uống thuốc anh mua, không ngờ lại có thai rồi. Nghe bảo anh đang đi du lịch với vợ hả? Vậy bây giờ anh về hay em điện nói chuyện em có thai một tiếng nhé"

Vì cô đang ở đây nên hấn không thể nói gì với ả, hấn cúp máy nhìn cô: "Công ty có việc gấp cần anh phải giải quyết, có lẽ bây giờ anh phải về nước. Em và con ở lại chơi nốt ngày kia hẵng về nhé"

Chưa đợi cô trả lời hấn đã đi làm cô phải nhủ mày. David nắm tay cô: "Vậy bây giờ chúng ta về với ba luôn không mẹ"

Cô xoa đầu: "Không cần, đi chơi hai ngày đã rồi mẹ con mình về"

Bốn tiếng sau hấn đáp máy bay về Việt Nam liền bắt taxi đến ngoại ô. Tới nơi vào nhà liền thấy ả ngồi chiếm chệ ở đó, ba hấn nói: "Lo mà giải quyết đi"

Hấn kéo ả lên tầng: "Cô muốn gì?"

"Em đâu có muốn gì, chỉ cần anh chịu trách nhiệm với đứa con này là được" Vừa nhìn móng tay vừa nói

"Ai biết cô có giờ trò hay không, bây giờ đến bệnh viện khám"

Ả cười: "Ba mẹ anh đã đem em tới bệnh viện khám rồi, quả thật có thai mà, anh không tin thì xuống lấy tờ xét nghiệm nơi ba mẹ anh mà xem"

Tai hấn ù đi, lúc sau hấn mở miệng: "Đứa con này tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhưng về cho cô danh phận thì tôi không thể làm được"

"Anh không định ly hôn thiệt à" ả nhìn

"Sẽ không" Hấn quả quyết

Trước khi tới đây ả đã tính toán kỹ lưỡng, lần này không làm cho hai người họ xích mích thì cô không phải là người: "Vậy em cho anh xem cái này, chắc chắn anh sẽ đổi ý mà ly hôn với cô ta thôi"

"Xem gì?" Hấn thắc mắc

"Chờ vợ anh về rồi biết, lúc đó ba mặt một lời cũng không muộn. Trong lúc chờ cô ta về em sẽ ở lại đây"

"C...ô" Hấn nghiêng răng

Ba mẹ hấn biết ả đang mang thai nên cũng bầm bụng không nói gì.

Buổi sáng cô và David đến đỉnh núi mặt trời mọc chơi rồi tới chợ Nam Đại Môn. Khoảng nửa tiếng sau David bồng niu tay cô: "Mẹ con mệt với khó thở quá, không...chịu nổi nữa rồi"

Nói xong David liền ngắt đi, cô hoảng hốt: "Con à, tỉnh lại đi con"

Hướng dẫn viên du lịch liền nhanh chóng gọi xe cấp cứu, David được đưa vào phòng bệnh, gần một tiếng vẫn chưa thấy ra, cô và hướng dẫn viên du lịch ở ngoài chờ, lúc này người cô run cầm cập. Lúc sau bác sĩ đi ra, cô nói bằng tiếng anh: "Con tôi có sao không bác sĩ"

"Mời cô theo tôi đến phòng"

Bác sĩ đưa cho cô tờ xét nghiệm và bảo cô nhìn vào phía trên, bác sĩ giải thích máu bầm các thứ, không chịu nổi liền hỏi: "Rốt cuộc con tôi bị bệnh gì"

"Cháu bé mắc căn bệnh máu trắng, hay còn gọi là ung thư máu. Hơn nữa đã phát tác đến giai đoạn cuối" Bác sĩ mở miệng

Người cô sa sầm ngã phịch xuống đất, khó khăn hỏi: "Vậy phải làm sao"

"Bệnh này nguy hiểm, giai đoạn cuối rất khó cứu chữa. Con cô lại thuộc vào bệnh máu trắng lympho cấp tính, điều cần thiết lúc này là xạ trị và ghép tủy của một người thân trong gia đình phù hợp với bé"

Cô lẩm bẩm: "Bị lâu như vậy sao người làm mẹ như tôi lại không hề hay biết chứ"

"Bệnh này rất khó phát hiện, biểu hiện của bệnh khiến nhiều người lầm tưởng là bình thường" Có lẽ bác sĩ nghe thấy lời cô nói

Cô run run hỏi: "Vậy con tôi có thể sống bao lâu"

"Việc này còn tùy vào sức chịu đựng của con cô, xạ trị sẽ khiến cho con cô có những tác dụng phụ. Cô chắc là người nước khác"

"Tôi là người Việt Nam"

"Với tình trạng này nên để cháu ở lại đây điều trị"

Sau khi nói chuyện với bác sĩ cô liền điện cho hấn, tuy nhiên cô gọi đến mấy lần vẫn thuê bao. Cô bỗng bật khóc: "Anh đang làm cái gì vậy chứ, lúc cần thì lại không có"

Vào phòng thấy con đã tỉnh, cô kéo ghế ngồi cạnh: "Mẹ hỏi con ngoài chảy máu mũi, con còn có những biểu hiện gì, lần này phải nói thật"

Ngập ngừng nói: "Còn đau bụng, đau đầu, khó thở và thường xuyên chóng mặt"

"Sao con lại không nói với mẹ" Cô quát

"Con không muốn phải nằm viện, mùi rất khó chịu" Cu cậu giật mình

"Con đúng là hư mẹ, con có biết nói dối thì xấu lắm không" Cô vừa khóc vừa đánh con, sáu năm đến giờ đây là lần đầu tiên cô ra tay đánh con. Lòng cô bây giờ rất đau, như hàng ngàn cây kim đâm vào người vậy.

"Con xin lỗi, con biết sai rồi, lần sau con không dám nữa"

Cô ôm David khóc lầy khóc đê: "Đều là do mẹ, bắt cần khi không đem con đến bệnh viện sớm hơn"

"Có phải con bị bệnh gì không mẹ" Ngập ngừng hỏi

"Ai nói, con chỉ quậy quá nên mới như vậy thôi" Cô gượng nói

Lại hỏi: "Thật hả mẹ"

Cô véo má: "Thấy mẹ nói dối con khi nào chưa?"

Cu cậu liền lắc đầu, cô nói: "Nên từ giờ không được chạy nhảy quá sức nhé, và để không bị đau bụng, khó thở, chảy máu thì con phải ở lại đây điều trị một thời gian"

Vì không gọi điện được cho ông chồng, với lúc xét nghiệm thì tùy mình không có thích hợp nên cô phải bay về Việt Nam một chuyến, David buộc nhờ hướng dẫn viên du lịch và các y tá ở đây chăm sóc. Cô dặn với David: "Vì con phải ở lại đây một thời gian nên bây giờ mẹ phải về Việt Nam bảo ba con trở lại, con nhớ nghe lời y tá nhé, nhớ ăn uống đầy đủ"

Nắm tay cô: "Mẹ trở lại nhanh nha"

Cô xoa đầu: "Tất nhiên rồi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Đáp xuống sân bay cô điện hấn nhưng máy vẫn thuê bao, điện đến công ty thì thư ký bảo mấy ngày nay hấn không đi làm. Cô hỏi: "Ngày hôm qua không có luôn à"

"Dạ không"

Cô ngờ ngợ: "Cho chị hỏi gần công ty có việc gì không? Như hôm qua chẳng hạn"

"Thời gian gần đây công ty vẫn hoạt động bình thường chị"

Cô nắm chặt tay: "Được rồi, chị cảm ơn nhé"

Thời gian này cô có nên tin những gì hấn nói? Lại một lần nữa anh ta lại dối cô. Gạt mọi chuyện sang bên, bây giờ sức khỏe của con là quan trọng nhất, cô trở nên rồi bởi không biết phải tìm hấn ở đâu. Về nhà ba mẹ hấn trước vậy, cô điện về nhà. Người làm bắt máy, cô hỏi: "Ba mẹ có ở nhà không chị"

"Có thưa cô, cả cậu chủ cũng ở đây"

"Tôi biết rồi, đừng nói với ai tôi điện nhé"

Cúp máy cô lập tức bắt taxi về ngoại ô, hai tiếng ngồi xe người cô mệt rã rời. Cô bấm chuông cổng, người làm ra mở. Từ xa thấy cô, hấn bảo Ái Lan tránh mặt đi một lúc, tình hình hiện tại hấn không dám nói với cô. Á bình thản: "Tại sao em phải tránh mặt, đằng nào cô ta cũng biết"

"Cô...cô"

Mẹ hấn bảo: "Cô nên tránh mặt thì hơn"

"Con cứ ngồi đây đây"

"Con về rồi ạ" Tiếng nói cô từ xa vọng lại

Vào nhà thấy sự hiện diện của Ái Lan cô nhủ mày: "Có khách hả mẹ"

Ả lên tiếng làm như mình là chủ nhà: "Tuyết Băng đi chơi về rồi à, Ngô Đình sao anh còn đứng thẫn thờ ra đó làm gì, lại xách vali cho Tuyết Băng kia, cô ấy đi đường xa chắc mệt rồi"

Hấn cũng máy móc lại xách đồ, cô lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì vậy ba mẹ"

Không ai trả lời, cô ngược nhìn hấn: "Anh nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì?"

Hấn cũng im re, Ái Lan lên tiếng: "Chuyện là vì"

Cô ngắt lời ả: "Câm miệng, tôi không hỏi cô"

"Anh có chịu nói không, đừng để em nổi điên. Sức chịu đựng cũng có giới hạn"

Hấn nắm tay cô: "Em nhớ bình tĩnh"

"Nói nhanh lên"

"Ái Lan đã có thai"

Cô chết điếng không tin đây là sự thật: "Cô ta có thai thì có liên quan gì đến anh"

"Cô ta có thai từ tối hôm đó"

Cô hất tay hấn ra, bình tĩnh hỏi: "Là con của anh?"

"Có lẽ vậy, xin lỗi anh cũng không muốn vậy"

Cô bắt lực đến nỗi giọng khàn đặc: "Em không muốn nghe anh xin lỗi nữa"

Ái Lan lên tiếng: "Cô tưởng mình quý giá lắm à, cô cũng không kém gì Ngô Đình đâu. Cô cũng ăn nằm với Jane không phải sao? Còn bày đặt tỏ ra lương thiện"

Mặc dù cũng thấy vợ mình thân thiết với Jane, nhưng cũng không đến mức phải như vậy. Hấn quát ả: "Cô im đi, đừng ăn nói hồ đồ nữa"

Ba hấn lên tiếng nhìn hấn và ả: "Làm loạn còn chưa đủ sao"

"Điều con nói là sự thật, con có bằng chứng" Ả bôm bốp

Cô nghiêng rằng: "Đừng có mà trơ trên đến mức như vậy, có con với chồng tôi còn chưa đủ à? Cô lại muốn giờ trò gì nữa"

Ả đứng đối mặt với cô gần giọng: "Điều tôi nói là sự thật, trong lòng cô chắc rồi"

Ả nói: "Con có video cô ta ăn nằm với Jane"

Nói rồi ả giờ lên đặt lên bàn bắt đầu mở lên, trong đó quả thật là hình ảnh mặt cô và Jane dây dưa với nhau

Cô đơ người tại sao mình không làm những chuyện đó mà người trong hình lại giống cô đến như vậy. Cô đoán một là ghép hình hoặc với gia sản giàu kếp xù như ả thì thuê người nào đó phẫu thuật khuôn mặt giống cô thì quá dễ dàng. Chưa từng nghĩ đến ả lại ra tay độc ác đến như vậy. Cô nhìn ả: "Cô cũng là phụ nữ không phải sao? Cho dù cô vì giành một người đàn ông thì cũng không cần phải đối với tôi thâm hiểm mức đó chứ"

Cầm Mân không biết đã tới từ bao lâu: "Không ngờ có người lại có thể ăn nằm với chồng sắp cưới của bạn thân"

"Đến mày mà không tin tao sao?" Cô ngạc nhiên lay người Cầm Mân

Cầm Mân né cô ra: "Người trong video giống cô như hai giọt nước, cô bảo tôi phải tin cô sao chứ"

"Thật sự người đó không phải tao mà" Cô vội giải thích, không muốn cho Cầm Mân hiểu lầm

Cầm Mân quát: "Vậy người trong đó là chị em sinh đôi với cô chẳng? Đủ rồi, cô thật ghê tởm. Từ giờ tình nghĩa bạn bè giữa chúng ta đến đây kết thúc"

"Tôi đối với Tuyết Băng quả thật căm ghét, nhưng tôi không tài giỏi đến mức có thể biến hóa hình dạng cô ta" À thêm dầu vào lửa

Máu điên cô nổi lên không tự chủ tát cho ả hai cái: "Câm miệng thôi của cô lại ngay"

À theo đà mà giả ngã xuống ghế, cô cúi xuống lay người ả: "Mau giải thích cho tôi"

Hắn đi tới kéo cô ra: "Đủ rồi, cô ta đang có thai"

"Người trong đó không phải là em" Cô nhìn hắn

Hắn không đáp, cô hỏi: "Chẳng lẽ anh không tin em sao"

"Đến cả bạn thân mà còn không tin cô nữa là" Mẹ hắn nói

Cô không ngại giải thích: "Từ trước đến giờ mẹ biết con không phải là người như vậy mà"

"Lòng người thay đổi ai mà biết được" Ba hắn nói

À ngồi đó hưởng thụ ăn trái cây, cô điên tiết lấy guốc ném vào đầu ả: "Cô có chịu giải thích với mọi người không, cô mà không giải thích tôi sẽ giết chết cô"

Cô đi tới nhưng chưa làm gì ả thì hai ông bà và hắn đã đẩy cô ra, hắn quát: "Cô ta đang mang thai, không nghe tôi nói gì ả"

"Anh cứ ngồi đó mà nâng niu đứa con ngoài giá thú của anh như báu vật đi, chẳng lẽ David không phải con anh ả, cô biết những lúc anh lén phếng với ả để tạo ra đứa con nghiệt chủng này thì David mong anh về nhà biết bao, những lúc anh đi ăn tối cười nói cùng với ả thì mẹ con tôi chín giờ đêm vẫn chờ cơm anh đấy. Thậm chí lúc ăn David còn bảo nhớ chừa phần cho ba. Anh có biết lúc đó tôi xót như thế nào không. Nhiều lúc vì con mà tôi phải nói với con là ba bận việc chưa về được trong khi anh đang hưởng thụ cuộc sống bên ngoài" Cô chỉ vào mặt hắn mắng xối xả

Hắn đáp tình bơ: "Ai mà biết David có phải là con tôi hay không, nhớ không lầm lúc ở Paris cô đã quen Jane rồi"

"Đồ khôn" Cô dùng hết sức mà cho hắn cái tát nhớ đời

Chuẩn bị cho hắn thêm cái nữa, hắn giữ chặt tay cô: "Tôi nói không đúng sao, ả mà trong video cô gọi cảm lắm đấy"

"Ly hôn đi, anh chán cơm muốn phở thì tôi thành toàn cho, loại đàn ông cặn bã như anh thì chỉ xứng với Ái Lan thôi, đi mà hầu hạ bà vợ tương lai và đứa con trong bụng cô ta đi, mẹ con tôi không ham của báu như anh" Cô mệt lắm rồi, muốn kết thúc chuyện này cho nhanh. Bây giờ chỉ muốn nhanh chóng về với con.

Hắn nghiêng răng: "Ly hôn để cô công khai với Jane ả, ngồi đó mà nằm mơ đi"

Chợt nhớ ra cô cần hắn và ba mẹ hắn đi xét nghiệm để ghép tủy. Sự việc Ái Lan bày ra giờ cô có giải thích cũng thế thôi, nhìn hắn: "Cứ cho tôi lén phếng với Jane đi, coi như anh và tôi huề nhau"

Định nói tiếp thì mẹ hắn đã lấy cốc ném cô, khiến má cô có mấy vết xước: "Giờ cô mới chịu nhận ả, đồ bỉ ổi mau cút khỏi nhà tôi"

"Con giải thích mẹ có tin không? Ngô Đình ăn nằm với người khác thậm chí còn để người ta mang bầu. Vậy tại sao con không được? Đẹp qua chuyện này đi, David đang ở bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán bị bệnh máu trắng, hiện giờ việc cấp bách đang cần tìm tủy phù hợp để ghép" Cô nổi con thịnh nộ

"Mà con xét nghiệm không phù hợp, nên cần ba người phải đến bệnh viện kiểm tra một chuyến" Cô cố gắng đứng vững

Mặt hắn khểch chuyển động nhưng vẫn không nói gì. Ba mẹ hắn lên tiếng: "Nó đâu phải con của Ngô Đình, giờ có đi xét nghiệm cũng vậy thôi, không phù hợp đâu. Cô nên đi tìm Jane thì hơn"

Cô không hiểu nổi: "Ba mẹ sao có thể vô lý đến vậy chứ. Thà cho hiểu nhầm con với Jane đi, đây David nó ra đời từ sáu năm trước rồi"

"Không phải Ngô Đình nói cô và Jane quen nhau lâu rồi ả" Giọng mẹ hắn lạnh tanh

Cô nhìn hắn, lay người hắn: "Anh đừng có nhần tâm đến vậy chứ"

"Kiểm tra ADN đi" Hắn thỏa hiệp

Cô nói: "Không được, hiện tại con rất yếu. Anh cũng biết là con bị bệnh máu trắng mà, nói thẳng ra là ung thư giai đoạn cuối đấy. Chỉ cần anh xét nghiệm để xem tủy có phù hợp với anh không thôi, việc đó khó với anh lắm sao?"

"Không kiểm tra ADN thì không có chuyện ghép tủy gì ở đây"

Cô đầm hấn: "Đồ tồi, tôi thật muốn bóp cổ anh cho đến chết. Anh là người cha khốn nạn nhất mà tôi biết"

Hấn hất cô ra, vì lực hấn khá mạnh nên cô bỏ lần quay từ bậc thềm xuống. Cô đau đến nổi mà không thể ngồi dậy được, bụng cô chợt cảm thấy đau nhói. Người làm kêu thất thanh: "Á, dưới chân cô chủ nhiều máu quá"

Ái Lan mắng: "Cô ta ăn nằm với người khác mà các người còn kêu cô chủ à"

Không dậy được nên cô vói tay xuống dưới, tay cô toàn là máu. Hấn định đi tới để đỡ cô nhưng bị Ái Lan giữ lại: "Mặc kệ cô ta, hãy nhớ lại video cô ta ân ái với Jane"

Hấn đứng im không nhúc nhích, từ lúc cô biết mình chảy nhiều máu linh tính cho biết điều chẳng lành, có thể cô lại có con với tên khốn Ngô Đình mất rồi. Cô cắn chặt răng với tay lấy điện thoại gọi cấp cứu, bất lực đến nổi mà hai hàng nước mắt cô chảy dài.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Cầm Mân từ nãy đến giờ đều đứng đó không nói một lời, nếu không có tin nhắn báo cô đến đây thì có lẽ cô không biết những chuyện như thế. Trầm ngâm trong suy nghĩ của mình bỗng thấy Tuyết Băng ngã, cô không định giúp. Nhưng lúc thấy Tuyết Băng ra nhiều máu, nhất là lúc hình ảnh Tuyết Băng chói với lấy điện thoại mà mấy người đó không giúp. Cô theo phản xạ mà tới đỡ Tuyết Băng, tiện thể gọi cấp cứu. Ái Lan thấy thế cười: "Cầm Mân tốt quá nhỉ, bạn trai và bạn thân mình lén phét với nhau mà có thể dễ dàng tha thứ"

"Cô cũng không phải dạng vừa, còn nói nữa cẩn thận tôi nhét giẻ lau nhà vào miệng cô đấy" Cầm Mân háy

Tuyết Băng do mấy ngày gần đây mệt mỏi quá sức thêm nữa lại mất nhiều máu nên cô bỗng ngất đi. Cầm Mân bất đắc dĩ theo cô đến bệnh viện, mọi thủ tục nhập viện đều do Cầm Mân giúp. Bác sĩ trong phòng cấp cứu đi ra: "Tuyết Băng đã có thai được ba tháng, tuy nhiên do chấn động mạnh mất nhiều máu nên rất tiếc đã sảy thai. Người nhà sao không cẩn thận vậy chứ, để cô ấy ở lại bệnh viện hai ngày đã"

Cầm Mân khá bối rối trước lời trách móc của bác sĩ, trong lúc Tuyết Băng chưa tỉnh cô đi mua chút đồ ăn.

Cầm Mân vừa đi thì cô vừa tỉnh lại, y tá vào tiêm thuốc: "Cô mệt lắm đúng không, mới sảy thai nên người đang yếu, trong thời gian này cô nên ăn những đồ nhẹ như cháo nhé"

Nghe sảy thai cô cũng không bất ngờ cho lắm, nãy ra nhiều máu vậy mà. Cô bỗng hỏi: "Lúc đó cái thai được mấy tháng rồi ạ"

"Tầm ba tháng"

Cô sờ bụng lắm bần: "Sao lâu như vậy mà tôi lại không thấy biểu hiện gì chứ"

"Một số người khi mang thai cũng không có triệu chứng nghén, đều ba tháng mà bụng cô phẳng lì lúc cô vào y tá chúng tôi cũng không ngờ là cô có thai. Cô cũng không nên quá đau buồn, cơ hội còn nhiều" Y tá nói

Cô bảo: "Tôi muốn xuất viện trong hôm nay"

"Ồi không được đâu, người cô yếu thế này nên ở lại vài ngày đã" Y tá nhủ

Cô gượng cười: "Không sao đâu, tôi thật sự có việc gấp"

"Sức khỏe là trên hết, nếu có việc gì bảo chồng cô giải quyết là được. Mà chồng cô đâu sao tôi không thấy" Y tá thắc mắc

Giọng cô lạnh tanh: "Chồng tôi chết rồi, tôi thật sự có việc gấp xin cô đi nói với bác sĩ giùm tôi"

Sau một vài lần giải thích cuối cùng bác sĩ cũng để cô xuất viện, cô lập tức mua vé máy bay sang Hàn lại, hiện giờ đi năn nỉ ba người họ không phải cách giải quyết, có năn nỉ đến đâu thì cũng đòi lại sự dừng dừng mà thôi.

Lúc cô đến thì thấy David đang ngủ, đi nhẹ tới ngồi cạnh. Bác sĩ thấy cô: "Đã thông báo cho người thân chưa, đặc biệt là bố bé. Người khả năng cao tùy phù hợp"

"Hiện tại tôi chưa liên lạc được, nhưng tôi sẽ cố gắng"

Cầm Mân đi mua đồ ăn, trở về thì thấy giường trống không, hỏi y tá: "Bệnh nhân giường này đi đâu rồi"

"À cô ấy mới xuất viện"

Cầm Mân lẩm bẩm: "Tình trạng vậy thì đi đâu được cơ chứ"

David ngủ dậy thấy cô: "Mẹ về rồi"

Cô gật đầu: "Ừ"

"Ba đâu mẹ" Hỏi cô

Cô cố gắng bình tĩnh: "Công ty ba chuyển biểu xấu, nên ba phải ở lại giải quyết"

Trong mắt David hẳn là người cha hoàn hảo, cô không nỡ nói ra sự thật, nhìn con có vẻ trầm xuống cô xoa đầu: "Có mẹ ở đây rồi mà"

David bật hỏi: "Mà sao trông mặt mẹ xanh thế"

Cô sờ hai má gượng cười: "Chắc do mẹ ngồi máy bay lâu nên mệt"

David dịch người qua một bên, chỉ bên còn lại: "Mẹ nằm đây này"

Cô nghe theo nằm xuống, ôm David thật chặt: "Con phải khỏe mạnh, đừng bị gì nhé. Bây giờ con là nguồn động lực duy nhất của mẹ"

"Không phải do con quậy quá nên mới phải nằm viện thôi sao. Mẹ đừng quá lo lắng" Thủ thi bên tai cô

Trong một quán cà phê

Ái Lan đưa cho cô ta một xấp tiền: "Cô làm tốt lắm"

Jane ngồi cạnh ả: "Cô cũng quá mạnh tay rồi"

"Phải như vậy thì tôi mới có thể danh chính ngôn thuận bước vào nhà đó" Ả đắc ý

Jane thắc mắc: "Mà tối đó tôi nhớ không lầm cô và Ngô Đình chưa làm gì. Vậy cái thai là giả ả"

"Thật, anh nghĩ sao giả mà có thể qua mắt được hai ông bà già đó. Nhưng chỉ là đứa con không phải của anh ta mà thôi" Ả đáp

Jane chỉ chỉ: "Đứa con đó là của..."

"Hỏi ngu thế, của anh chứ của ai. Nhưng với loại đàn ông suốt ngày lên giường với phụ nữ như anh, thì không có tư cách làm cha con tôi đâu" Ả nói chắc nịch

"Cô đúng là chuyện gì cũng có thể làm được. Ngay cả bỏ tiền thuê người phẫu thuật giống thân hình Tuyết Băng cũng làm. Rồi còn ghép mặt Tuyết Băng vào cho giống nữa chứ"

Ả nhìn người đối diện, rồi liếc Jane: "Có như vậy anh mới được hưởng thụ thân thể của cô ta"

"Mà chuyện này cho đến chết hai người không được nói với ai đâu đấy, không thì hai người đừng trách" Ả cảnh cáo

Mấy ngày nay hẳn toàn bộ bê công việc, trong phòng ngủ mấy chai rượu nằm lán lóc đầy nhà, bộ dạng bất cần đời.

Từ lúc Ái Lan thông báo có thai liền đòi ở nhà ngoại ô, thậm chí còn muốn sống ở nhà riêng của hẳn và cô với lý do là trước sau gì nhà đó cũng là của ả. Nhân nhượng cho ả ở nhà ngoại ô là quá lắm rồi, đòi nào hẳn chấp nhận cho ả bước vào nhà riêng của hẳn và Tuyết Băng được.

Ả đi vào phòng hẳn, thấy bộ dạng hẳn như vậy: "Anh còn định như vậy đến khi nào, thiếu Tuyết Băng thì còn có em mà"

Hắn ngà ngà say lẩm bẩm: "Cô sao có thể giống Tuyết Băng được"

"Anh nghĩ bây giờ vợ anh thanh tao lắm à? Tỉnh lại đi" Ả lại giờ video cho hẳn xem

Nhìn video tay hẳn nắm chặt, không kiềm chế được đã giựt video trên tay ả đập vỡ. Ả làm như không có chuyện gì: "Tối nay em ngủ ở đây nhé"

"Ra ngoài đi"

"Giờ anh có quyền luyến cô vợ đến mức nào đi chẳng nữa thì với những việc anh làm hôm đó cô ta cũng không dễ dàng tha thứ cho anh đâu" Ả lẩm mồm

Hắn quát: "Ai cần cô ta tha thứ chứ, tôi bảo cô ra ngoài có nghe không hả"

Thấy hấn đang tức giận à liền đi ra, xuống tầng thấy mẹ hấn: "Mẹ ơi, con đói bảo người làm nấu gì ăn đi mẹ"

"Cô không có chân à" Mẹ hấn hỏi

"Nhưng con đang mang thai đi lại nhiều mệt mà mẹ"

Mẹ hấn nhíu mày: "Tuyệt Băng hồi xưa có bầu bụng to sáu tháng mà vẫn vào bếp đấy, cô chưa tới hai tháng mệt cái gì, chân còn đi giày cao nữa mà"

À ú ó nên vào bếp nói với người làm, mà ra lệnh đúng với quân gia: "Ê bà già kia, tôi đói"

Quân gia hờ hững nói: "Cô muốn ăn gì"

"Muốn nấu gì thì tùy bà"

Lúc à đi người làm nói với quân gia: "Cô ta chẳng chọc quá, không bằng với cô chủ nhà mình"

Quân gia nói: "Thôi lo làm việc đi"

Lúc quân gia mang thức ăn lên à chê ngược chê xuôi, nào là không thích ăn hành, nào là món này tôi không ăn được. Quân gia nói: "Vậy sao lúc này tôi hỏi muốn ăn món gì thì cô lại không nói"

À quát: "Người làm mà dám quát với chủ thế à"

"Xin lỗi, cô không phải là chủ của tôi. Mà tôi lớn tuổi hơn cô đấy"

À tức hộc máu: "Bà...bà"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Bệnh của David trở nên nghiêm trọng, buộc phải điều trị bằng phương pháp hóa trị hoặc xạ trị. Tuy nhiên cả hai phương pháp đều có tác dụng phụ, cô không muốn để con phải điều trị hai phương pháp trên: "Liệu không điều trị hai phương pháp đó được không bác sĩ, tôi sợ thằng bé không chịu đựng được"

"Nếu như vậy thì phải lập tức ghép tủy, ít nhất trong ba ngày nữa vì bé đang có chuyển biến xấu. Không thể chờ thêm được nữa" Bác sĩ nói

Cô mặt mày đáp: "Vậy ba ngày sau nếu không có tủy phù hợp thì hãy điều trị hai phương pháp đó"

Sáng mai cô lại phải về Việt Nam để cầu xin ba người họ, hiện tại cô rất muốn có ông bà ngoại thằng bé ở bên, nhưng với người cha rượu chè be bét cô cũng không mong, hôm trước để lấy được máu của cha cô đi xét nghiệm, ông ta còn ra yêu sách phải trả năm triệu cho xã hội đen. Bên ngoài không ai phù hợp, chỉ còn cha cô chưa xét nghiệm nên cô cũng phải cắn răng trả. Sao cuộc đời cô toàn gặp phải những người không ra gì thế biết. Ngồi nơi ghế hành lang bệnh viện ngậm ngùi vừa khóc vừa gắp nuốt trôi ổ bánh mì.

Ngủ đến tầm bốn giờ sáng, dậy thấy David đập tung chăn liền đắp lại cho con. Tự nhủ mình phải cố gắng, vì con thì dù cô mặt dày đến đâu cũng được. Lòng tự tôn bấy giờ đối với cô không còn quan trọng nữa rồi.

Tám giờ sáng đến nơi, cô về nhà mẹ. Bấy giờ người có thể giúp cô voi bót gánh nặng chỉ có thể là mẹ. Để David một mình trong bệnh viện cô không yên tâm, đưa về máy bay cho bà: "Con có việc phải ở lại Việt Nam mấy ngày, mẹ qua bên Hàn Quốc chăm sóc David giúp con nhé"

"Không thành vấn đề, mấy ngày nay không thấy con gọi về mẹ nóng ruột đến chết mất. Con ăn sáng chưa, mẹ nấu gì đó cho con ăn nha"

"Đề lát đi mẹ, con mua vé máy bay chiều nay nên sáng nay mẹ thu xếp hành lý đi nhé. Chiều Nga nhân viên công ty con sẽ đưa mẹ đến sân bay, đến Hàn Quốc con đã nhờ một y tá ở bệnh viện đón mẹ"

Bà thắc mắc: "Thế chồng con đâu, mà ông bà thông gia không có ai ở bên đó à"

Cô giọng lạnh tanh: "Đừng nhắc đến bọn họ nữa, từ giờ gia đình chúng ta không liên quan đến họ"

"Có chuyện gì à con" Bà nghi ngờ

Cô lặng lẽ không đáp, người cha nghe thấy cô nói: "Có phải mày làm gì nên gia đình bên đó mới từ mặt mày phải không"

Bỏ ngoài tai, cô nói với mẹ: "Bây giờ con phải đi có việc, mẹ cần thời gian sắp xếp hành lý đi nhé"

Ông chặn cô lại: "Mày phải nói cho rõ rồi đi đâu thì đi"

"Ba muốn con nói gì? Nói ra thì giải quyết được vấn đề không, có giúp David khỏe lại không"

"Hay mày làm gì quá đáng nên không dám nói" Ông vẫn chặn cô lại

Cô nói tới tấp: "Có gây ra việc quá đáng thì cũng không phải chuyện của ba. Từ ngày ba để con đi lấy chồng, coi như đã bán đứa con này rồi. Được thôi, ba muốn nghe chứ gì?"

Cô lục trong túi lấy những tấm ảnh ân ái giữa Ái Lan và hấn cho ba xem: "Người chồng mà ba cam đoan là mẫu mực là thế này hả, không những ăn nằm với người ta mà giờ có con với người đó luôn rồi. Vì những hiểu lầm không đáng có mà bây giờ cả nhà bọn họ trở mặt hết, thậm chí David đang thôi thóp trên giường bệnh họ cũng không quan tâm, khổ nạn hơn nữa họ không chịu xét nghiệm để ghép tủy cho cháu ngoại của ba đấy. Người chồng mẫu mực mà ba nói là vậy à? Gia đình chồng ba khẳng định tốt là đây sao? Nhờ bọn họ mà con mới bị sảy thai đó, bây giờ còn phải chạy tới nhà họ mà cầu xin người ta ghép tủy cho David nữa đây"

Cô nghiêng răng: "Nghe xong ba vừa lòng chưa? Hà dạ chưa"

Bắt taxi đến ngoại ô, tới nơi cô nhấn chuông cửa. Mẹ hấn hỏi người làm: "Ai vậy"

"Là cô chủ" Người làm đáp

"Không mở cửa" Mẹ hấn bảo

Ả ngồi bên cười: "Không ngờ mẹ sáng suốt như vậy"

"Ngậm miệng mà lo ăn đi"

"Vì con nhần nhịn, nhần nhịn" Cô nhần liên tục năm phút không thấy ai mở cửa, lăm bầm một mình

Cô tháo giày cao lấy đà nhảy tường qua, hồi xưa công nhận cô cá tính nhưng rất ít khi cô trèo tường, nhảy không quen cộng với người cô bây giờ hầu như rất mệt, theo đà nhảy phịch xuống không may bị trẹo chân, cô phải ngồi bóp chân mười phút đến khi đỡ đau mới bước vào nhà. Lúc vào thì thấy mẹ hấn và á đang ngồi nhàn hạ ăn sáng, quả thật cô chỉ muốn lấy đôi guốc mà phi thẳng vào đầu bọn họ nhưng phải nén lại. Cô chậm rãi mở miệng: "Mẹ"

Bà giật mình, cô bèn nói: "Con chưa có chết nên không phải sợ"

"Sao cô vào đây được" Bà hỏi

"Không đi được vào cửa chính thì trèo tường thôi" Cô đáp lạnh tanh

Cô hỏi: "Ngô Đình đâu rồi ạ"

"không nói cho cô" Ả nói

Coi ả như không khí cô đi lên tầng tìm hấn, mẹ hấn và á đồng thanh: "Đứng lại"

Bây giờ da mặt cô dày lắm rồi nghĩ sao mà nghe bọn họ. Lên phòng thấy rượu bia đầy dưới sàn nhà, hấn thì đang đứng ở ban công hút thuốc. Cô tiến tới lạnh nhạt nói: "Mong anh hãy đi xét nghiệm máu, giờ chỉ có ghép tủy mới có thể cứu con"

Hấn nhìn cô có vẻ gầy hơn so với trước, không tự chủ gợn tay định sờ má cô nhưng bị ai đó né tránh. Hấn chưa kịp nói gì hết thì ả và mẹ đã xông vào, á giọng lạnh lạnh: "Cô cũng mặt dày quá nhỉ, còn dám tới đây"

Không còn sức mà quan tâm đến ả, nhìn hấn và bà ta: "Mong hai người hãy xét nghiệm máu để ghép tủy cho David, hiện giờ David tình trạng rất xấu"

"Tôi đã nói rồi, đi tìm người tình của cô thì hay hơn" Mẹ hấn lạnh lùng

Còn hấn chậm rãi đáp: "Kiểm tra ADN đi rồi tính"

Cô nghiêng răng cuối cùng thỏa hiệp: "Kiểm tra cũng được, nhưng David không ở đây, mà có ở đây cũng không cho lấy máu nó. Lấy bót đánh răng của thằng bé đi"

Ả nghe vậy thì hoảng hốt, nhẹ nhàng ra khỏi phòng điện cho Jane: "Giúp tôi chuẩn bị một bót đánh răng của trẻ em"

Ả kể lại sự việc, Jane nói: "Nhưng có biết bót đánh răng của thằng bé hình dạng màu gì đâu"

"Bảo anh mua thì cứ mua đi, trong lúc bác sĩ không để ý anh nhớ trao giúp tôi, nhiều người đến kiểm tra bác sĩ không nhớ bót đánh răng nó màu gì đâu,

khi có kết quả thì nhớ trao cái bót của thằng bé về vị trí" Ả ranh ma đến mức muốn đâm

Đến bệnh viện cô đề nghị bác sĩ có kết quả sớm, thấy Ngô Đình là giám đốc công ty IU nữa nên cũng đồng ý, bảo bọn cô đi đâu đó rồi ba tiếng sau hãy quay lại.

Trong lúc chờ cô xuống căng tin ăn chút cháo, tủi thân đến nỗi nước mắt lăn dài trên khóe mi. Trong lúc ba tiếng đó nhân lúc bác sĩ lơ là Jane hành động làm theo như lời Ái Lan nói.

Bác sĩ cầm bản báo cáo đi ra, lúc nghe kết quả mà cô muốn ngất: "Hai mẫu không trùng khớp, chứng tỏ không phải cha con"

Cô bật dậy: "Sao có thể thế được"

Ánh mắt mẹ hần đáng sợ đến mức như muốn ăn tươi nuốt sống cô: "Giờ cô còn chối nữa đi"

"Cô đúng là đàn bà dê tiện" Ả thoải mái mắng chửi cô

Cô quay phắt nhìn ả: "Có phải cô lại giờ trò gì không"

Mặt vênh váo: "Cô ảo tưởng ả, đã dê tiện rồi còn điên"

"Tôi van xin cô cho con tôi đường sống, đừng đuổi cùng giết tận như vậy" Cô túm áo ả, lắc mạnh đến mức ả chóng mặt

Mẹ hần liền tới kéo cô ra: "Trong lúc chờ kết quả, Ái Lan luôn ở cùng chúng tôi sao có thể giờ trò được chứ. Sự việc đã rõ đến nước này mà cô còn chối, lúc trước quả thật tôi đã nhìn nhầm cô. Gia đình tôi xem cô như người trong nhà mà đối đãi, sao có thể lừa chúng tôi trắng trợn như vậy. Cuối cô về tôi phải tốn ba trăm triệu đưa cho ba cô, sao cô có thể làm ra những chuyện bại hoại đến thế"

Bà nhìn Ngô Đình: "Con mau ly hôn với cô ta cho mẹ, gia đình ta không chứa chấp nỗi loại con dâu này đâu"

Cô khủng hoảng đến nỗi bất lực mà khóc: "Con thật sự không có"

"Anh phải tin em chứ" Cô lay người hần

Hần đang còn bất ngờ, không thể tưởng tượng nỗi người vợ hần yêu điên cuồng lại đối với hần như vậy, yêu cô mà chấp nhận thay đổi bản tính, từ một người ham chơi vì cô mà ngày đêm miệt mài với công việc. Biết cô có thai, hần ngoài bận rộn với công việc ở công ty còn chăm chỉ cùng cô đọc sách chăm con, cùng cô đi tập yoga, cùng cô tập cách tắm rửa cho em bé, tập cách cho bé ăn như thế nào để không bị ói. David mới sinh vì sợ cô mệt nên ban đêm hần giữ con để cô được nghỉ ngơi.

Vậy mà giờ hần đổi lại được gì? Vợ ngoại tình, David không phải con mình, hần tuyệt vọng đến mức lúc cô nắm tay mình. Hần nhìn cô: "Xin lỗi, tôi không thể tin cô được nữa. Tôi sẽ đồng ý ly hôn"

Nói rồi hần bỏ đi, cô níu lại" Anh không thể nể tình chúng ta sống với nhau mấy năm mà ghép tùy cho con sao"

Hần quát: "Nó không phải con tôi"

Cô bật khóc chính lại lời nói từ con thành David, hần vẫn đáp chắc nịch: "Không thể, mấy năm chung sống cô vẫn luôn lừa dối tôi qua lại với Jane, đừng có nói sự nể tình gì ở đây"

"Anh không chịu ghép tùy thì đừng mơ mà tôi đồng ý ly hôn" Móng không được thì cô chuyển sang răn

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Hần quay phắt gần từng chữ: "Xin nhắc lại là David không phải con tôi"

"Không phải con anh thì tôi còn ở đây cầu xin làm gì" Bọn họ có phải con người không vậy

Ái Lan hả hê thêm dầu vào lửa: "Sự việc sáng tỏ sao cô cứ phải dây dưa thế nhỉ"

"Chúng ta đi thôi đừng nhiều lời với cô ta nữa" Mẹ hần kéo hai người đi

Đến bước đường cùng cô phải quỳ xuống níu chân bọn họ, vừa khóc vừa nói: "Tôi van xin các người, hãy hiểu cho người làm mẹ như tôi mà giúp lấy một

lần à không bố thí cũng được. Tiền ba trăm triệu đó tôi sẽ trả cho các người, đồng ý ghép tùy muốn gì ở tôi tùy các người, bắt tôi làm osin cũng được"

Ả Lan cay nghiệt: "Tắm thân giẻ rách như cô thì chúng tôi không cần"

"Nhà tôi không thiếu tiền" Mẹ hấn đẩy cô ra

Hấn không nỡ liền chìa tay ra: "Đứng dậy đi"

"Trừ khi anh đồng ý ghép tùy cho David" Cô cứng rắn

Ái Lan thấy tình hình không ổn liền kêu: "Á sao đau bụng thế này"

"Sao thế" Mẹ hấn hoảng hốt

"Có lẽ khi nãy Tuyết Băng đẩy con, chúng ta về nhà đi mẹ" Mặt già vờ nhăn nhó

Bà kéo cả hấn về, không để hấn nói thêm gì với cô. Không chịu bỏ cuộc cô bắt taxi đi theo bọn họ, mặc cho cô khóc lóc năn nỉ họ đều không quan tâm, cô ở ngoài hét: "Tôi sẽ quý trước công đến khi nào các người đồng ý mới thôi"

Sẽ ngạc nhiên khi cô có thể quý ở đó hết một ngày, ngày thứ hai trời đổ mưa to tuy nhiên cô vẫn kiên trì. Để cô quý như vậy mãi không ổn, hấn cầm ô đi ra ngoài nhưng ả ngăn lại: "Anh còn lưu luyến gì ở cô ta nữa, mặc kệ đi"

"Dù hận nhưng tôi không muốn cô ta chết, mời tránh ra giùm"

Ả giờ hai tay: "Anh muốn đi thì bước qua xác em trước đã, nên nhớ em đang mang thai đấy"

Hấn nghiến răng: "Đừng lấy cái thai ra mà uy hiếp tôi"

Bên ngoài cô dường như sắp không chịu được nữa, bỗng một chiếc ô che cho cô: "Em cứ quý như vậy thì cũng không ai ra đâu, phải giữ sức khỏe để lo cho con nữa"

Nhìn lên thấy Châu Kỳ cô như vợ phải phao cứu sinh: "Giám đốc, sao anh lại ở đây"

"Cảm Mân kể hết cho anh rồi, nãy mẹ em điện báo anh qua nhà xem em thế nào, không thấy nên mẹ em báo có lẽ đang ở đây"

Châu Kỳ cúi xuống đỡ người đang quý ở dưới lên xe, cô trầm ngâm: "Chắc anh cũng nghĩ em là như vậy"

"Không đâu, Tuyết Băng anh biết chắc chắn không phải người như vậy. Việc kiểm tra ADN tin tức David không phải con Ngô Đình đã bị lên báo, thời gian này em phải chịu khổ rồi. Nhưng đừng lo anh sẽ đi kiểm tra lại giúp em. Cố gắng lên nhé" Xoa đầu cô nói

Cô bật khóc: "Nhưng mai là ngày cuối cùng rồi, không ghép tùy thì phải điều trị hóa trị hoặc xạ trị"

Vừa chạy xe Châu Kỳ vừa nói: "Buộc phải thế thôi, với việc hiểu lầm tai hại như vậy thì em đi năn nỉ không có kết quả đâu"

"Nhờ anh chở em ra sân bay"

"Về nhà nghỉ ngơi đi đã, David có mẹ em ở bên chăm sóc rồi mà, anh đặt vé máy bay tối nay cho em rồi. Từ giờ đến chiều hãy ngủ một giấc"

"Cuộc thi đại diện cho công ty chắc em không làm được rồi, với lại cho em xin nghỉ luôn. David bệnh nên em không thể đi làm được" Cô nói

Châu Kỳ: "Em nghỉ bao nhiêu tùy ý, công ty có thể hiểu mà, còn cuộc thi để Nga thay em cũng được, không sao đâu"

Cô mỉm cười: "Cảm ơn anh"

Đưa đưa với ả đến mười lăm phút, lúc hấn ra thì không thấy cô đâu. Ả ngoay ngoắt: "Chịu không được nên đi rồi, anh còn thần thờ cái gì"

"Cô đừng có mà được nước làm tới" Hấn hậm hực

David nhìn thấy cô về liền hỏi: "Ba cũng không về hả mẹ"

"Mẹ mua đồ chơi cho con này" Cô lảng sang chuyện khác

Tưởng cô không nghe, lại hỏi: "Ba đâu rồi mẹ"

Giọng cô ghen lại, buộc phải nói dối một cách trắng trợn: "Có lẽ công ty ba gần phá sản rồi, nên ba luôn ở công ty, từ giờ con đừng hỏi mẹ nữa nhé"

"Chắc ba mệt lắm, hay mẹ về Việt Nam với ba đi, con ở đây với bà cũng được" Cu cậu nét mặt khá lo lắng

Cô ôm con mà khóc như mưa. Phương pháp hóa trị và xạ trị tương đương nhau, tuy nhiên xạ trị thì bệnh nhân phải cách ly với người thân, cô sợ để con một mình nên chọn phương pháp hóa trị, tốn bao nhiêu kinh phí cũng được. Cô dặn: "Mai con phải bắt đầu hóa trị, hơi mệt một chút con cố gắng lên nhé"

David bình tĩnh hỏi: "Không phải cái đó chỉ dành cho những người ung thư à mẹ"

"Ai nói với con, không phải như vậy đâu" Mặt cô khẽ chuyển biến

Cu cậu bĩu môi: "Con cái gì mà chẳng biết, thôi mẹ đừng giấu con nữa. Phá phách thì làm sao làm sao có những biểu hiện như vậy được"

Cuối cùng cũng không giấu được con nữa, cô thở dài: "Đề con ra thông minh làm gì không biết, y đức ông cụ non vậy. Nhưng con mạnh mẽ thế nên chắc chắn sẽ khỏi bệnh nhanh thôi"

Cô véo má: "Hai mẹ con ta cùng cố lên nhé"

Điều trị phương pháp hóa trị mới một tuần David gầy hẳn đi, bắt đầu có những dấu hiệu loét miệng, tiêu chảy, buồn nôn, bỏ ăn. Trưa nay cô đi mua cháo về, đồ dành đến mấy cũng không chịu ăn: "Con phải ăn thì mới có sức chứ"

Nhăn mày: "Con không muốn ăn thật mà"

"Ăn đúng năm thìa thôi cũng được" Cô gọt thìa cháo trước miệng

Cu cậu lắc qua lắc lại làm cả chén cháo đổ hết, cô quát: "Sao con càng ngày càng hư thế, đường sá ở đây mẹ không quen, khổ lắm mới tìm được quán cháo gần giống với cách nấu của Việt Nam đây, phải thương mẹ chứ"

Cô múc lại bát khác nói: "Lần này không ăn là mẹ về Việt Nam luôn"

Nghe vậy cuối cùng cũng chịu mở miệng ăn: "Nhưng ăn vào đau thiệt mà mẹ"

"Mẹ biết, nhưng con phải cố gắng" Cô khóc

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Đến nay David điều trị hóa trị đã gần được hai tháng, sức khỏe của David ngày càng yếu. Tác dụng phụ ngày càng rõ rệt, những lần tiêm thuốc David sợ đến nổi bấu chặt tay cô. David đã bắt đầu có triệu chứng rụng tóc, cứ ngỡ thằng bé sẽ khóc nhưng không cu cậu ngược lại còn cười an ủi cô. Thời gian trước cu cậu còn có thể ra ngoài chơi, còn bây giờ sức khỏe yếu nên phải ở trong phòng bệnh, thằng bé từ nhỏ đến giờ rất sợ phải đến bệnh viện và đặc biệt rất ghét mùi thuốc khử trùng vậy mà giờ phải ngày ngày làm bạn với bệnh viện bảo sao cô không xót được chứ.

Tầm chín giờ sáng nay thằng bé phải tiêm thuốc, nhìn đồng hồ cô lẩm bẩm: "Không kịp đi mua cháo rồi"

"Con cứ đi mua, có mẹ đây rồi" Mẹ cô bảo

David cũng nói: "Đúng đó mẹ"

Ngập ngừng giây lát: "Vậy con ở đây với bà nhé"

"Lúc tiêm xong mẹ để ý thằng bé giùm con" Cô nhắc bà

Ở Việt Nam Châu Kỳ điều tra sự việc hôm kiểm tra ADN giúp cô. Tới bệnh viện xem lại camera, nhưng hầu như thời gian lúc đó camera đều bị tắt chứng tỏ có người giữ trở sau lưng. Chợt nhìn lại thời gian đó ở bãi đỗ xe, loáng thoáng qua chiếc xe ô tô với biển số rất quen, nghĩ một lúc Châu Kỳ lẩm bẩm: "Không phải biển số xe đỏ của Jane sao?"

Lúc David tiêm thuốc được khoảng năm phút bỗng mẹ cô thấy người thằng bé lạnh ngắt bà nắm bàn tay David: "Sao lạnh thế này"

"Cháu khó thở quá bà" Cu cậu thều thào rồi bất tỉnh

Bà hoảng hốt bấm chuông trên giường gọi với: "Y tá đâu rồi, cháu tôi sao ngắt thế này"

Bác sĩ thấy vậy nói với y tá: "Khả năng bị sốc thuốc, mau đưa vào phòng cấp cứu"

Mới ở quán cháu đi ra cô bỗng có điện thoại, bắt máy liền nghe tiếng mẹ nức nở: "David bị sốc thuốc được đưa vào phòng cấp cứu rồi, hiện giờ chưa thấy ra"

Cô chết điếng người chao mới mua liền tuột khỏi tay đồ xuống chân khiến bàn chân cô đỏ cả một vùng. Hấp tấp chạy về bệnh viện, níu người mẹ: "Thằng bé không sao chứ mẹ"

"Mẹ không biết, bác sĩ chưa ra"

Cô bật khóc nói đi nói lại: "Chắc chắn không sao"

Bác sĩ trong phòng cấp cứu đi ra: "Cháu bé bị sốc thuốc nên mới vậy, bé sức khỏe quá yếu nên việc ghép tủy không được đâu. Hiện tại chúng tôi sẽ tạm dừng điều trị bằng hóa trị và gia đình cũng nên chuẩn bị tâm lý kỹ"

Cô tròn mắt: "Ông nói vậy là có ý gì? Chuẩn bị tâm lý? Giọng như bảo tôi lo liệu hậu sự không bằng"

"Đại loại là vậy"

"Đừng có trù ẻo con tôi như vậy, không phải ông nói ghép tủy thì khả năng cao thằng bé sẽ khỏe bệnh mà, giờ ông bảo không ghép tủy được nữa là sao" Cô mất bình tĩnh kéo áo bác sĩ

"Dù biết là cô rất đau buồn, nhưng hãy thực tế là thằng bé ung thư giai đoạn cuối, hơn nữa trong quá trình điều trị còn bị sốc thuốc, giờ ghép tủy thì chắc chắn không chịu được. Mà trong lúc hôn mê thằng bé luôn gọi ba, giai đoạn khó khăn này sao không thấy ba cháu, có chuyện gì thì cô nên gọi anh ta đến thăm con. Hôn mê mà luôn nhắc đến ba, có nghĩa người đó rất quan trọng" Bác sĩ từ tốn giải thích

Vì không tìm được manh mối gì, Châu Kỳ nhờ bác sĩ kiểm tra lại kết quả. Lúc có kết quả Châu Kỳ mở ra xem thì hoàn toàn ngược lại với xét nghiệm hôm đó, trên tay anh là dương tính chứng tỏ hai người là cha con. Châu Kỳ thắc mắc người nào lại có thể hại cô được chứ.

Châu Kỳ cảm bản xét nghiệm đến gặp Ngô Đình, vào nhà thấy Ái Lan thì Châu Kỳ cũng không bất ngờ cho lắm. Công nhận tính cách Ái Lan cá tính nhưng không nghĩ lại có thể làm ra những chuyện phá vỡ hạnh phúc người khác như vậy. Ái Lan thấy Châu Kỳ: "Con gió nào làm cho giám đốc Châu Kỳ đến đây thế"

Châu Kỳ nói thẳng: "Tôi đến tìm Ngô Đình"

Ái Lan: "Trên tầng, anh tự lên nhé. Thông cảm em đang mang bầu"

Trước khi lên lầu Châu Kỳ nhắc nhở à một câu: "Gieo nhân nào gặt quả này, cô nên nhớ câu này"

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc là và rượu, Châu Kỳ nói: "Giờ này mà cậu còn theo mấy thú vui này à, con cậu đang nguy kịch đấy"

Hắn nhìn Châu Kỳ trầm ngâm đáp: "Đó không phải con tôi"

"Dù cho cậu tin bản xét nghiệm đi, nhưng sáu năm qua không thấy thằng bé giống cậu một chút nào à, thằng bé phải điều trị hóa trị sức khỏe rất yếu cậu đừng để sau này phải hối hận"

"Tôi đã bảo thằng bé không phải là con tôi mà, sao anh lăm lăm lời thế" Hắn quát

"Tôi nói đến vậy mà cậu không hiểu à, ít nhất sáu năm qua cậu cũng làm cha nó mà" Châu Kỳ nổi nóng gơ tay đấm hắn, khiến hắn loạng choạng đứng không vững

Châu Kỳ gơ bản xét nghiệm ra: "Đây mới là kết quả thật, tôi cam đoan có người giờ trò đằng sau"

Nhìn thấy bản xét nghiệm hắn thần thờ, Ái Lan ở ngoài nghe lén nghe vậy liền xông vào: "Anh đang nói mô tê gì thế, xét nghiệm trước mới là thật. Anh đừng có ăn nói bậy bạ"

"Sao cô chắc chắn, còn ở ngoài nghe lén nữa chứng tỏ có tật giật mình" Châu Kỳ nói trúng tim đen

Bỗng điện thoại Châu Kỳ reo, là mẹ Tuyết Băng: "David sốc thuốc giờ phải thở oxi đang dần dần mất ý thức, Tuyết Băng vì tình trạng của con mà mấy ngày nay không ăn gì hết. Giờ bác không biết phải làm sao nữa"

"Con qua liền, bác cho con địa chỉ bệnh viện ở bên đó. Tầm chiều nay con tới nơi"

Có lẽ điện thoại Châu Kỳ loa to nên à và hắn đều nghe được. Châu Kỳ nói: "Anh còn chần chừ, có lẽ sau này mãi mãi không được gặp thằng bé nữa đâu"

Nói rồi Châu Kỳ bỏ đi, nghĩ về kỉ niệm giữa hắn và David, lòng hắn bỗng trùng xuống chạy nhanh xuống lầu. Lúc Châu Kỳ bắt đầu nổ máy thì hắn mở cửa lên xe: "Tôi đi với anh"

Ái Lan chạy theo giữ hắn lại: "Nếu anh mà đi em lập tức phá thai cho xem"

Châu Kỳ nghiêng rằng: "Cô đúng là độc á, đến con mình mà có thể lấy ra uy hiếp được"

Hắn nói: "Đi thôi, kệ cô ta"

Châu Kỳ nhắc nhở: "Cậu qua bên đó phải ghép tủy cho David, còn không thì đừng qua làm gì"

"Tôi sẽ ghép tủy" Hắn đáp

"Thật may khi cậu đã sáng suốt trước lúc quá muộn"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Nhìn con thơ ô xi nằm trên giường bệnh mà lòng cô quặn thắt, đã hai ngày cô chỉ ngồi đó nắm tay con thật chặt, mẹ cô lo lắng: "Tuyết Băng à con ăn chút gì đi, cứ như thế làm sao chịu nổi"

"David như thế này con ăn sao nổi hà mẹ, thằng bé bây giờ có ăn được đâu, phải truyền dinh dưỡng mẹ không thấy sao" Cô mệt mỏi nói

"Em phải ăn thì mới có sức chứ" Châu Kỳ đứng ở cửa nói

Cô ngạc nhiên: "Anh qua đây khi nào vậy?"

"Mới thôi" Châu Kỳ bước tới mở hộp thức ăn đưa cho cô

Cô nhìn rồi lắc đầu, Châu Kỳ thở dài đưa đến miệng cô nghiêm nghị: "Há miệng ra, không muốn ăn cũng phải ăn, đây là mệnh lệnh cấp trên giao cho em"

Cô máy móc thỏa hiệp ăn, Châu Kỳ nói: "Ngô Đình đang ở ngoài"

"Anh ta đến đây làm gì" Cô bật dậy, chưa đợi Châu Kỳ nói đã đi ra ngoài quả thật thấy hắn đang đứng dựa lưng ở cửa

Cô mắt bình tĩnh tạt nước hắt: "Xin hỏi anh tới đây làm gì"

Hắn không đáp, cô chỉ tay hướng cửa: "Mời đi cho"

Châu Kỳ đuổi theo: "Em bình tĩnh, Ngô Đình đã đồng ý ghép tủy cho David rồi"

Cô cười mỉa mai: "Sao lúc tôi hạ thấp bản thân quỳ xuống cầu xin mấy người anh lại không đồng ý? Giờ anh đồng ý thì cũng muộn rồi"

Cô túm áo hắn: "Đều tại anh, con tôi mà có mệnh hệ gì thì các người không xong với tôi đâu"

"Muộn rồi là có ý gì" Hắn nhún mày

Cô nghiêng rằng: "Anh không cần quan tâm, mau rút cho tôi"

Châu Kỳ giữ cô lại: "Nào bình tĩnh lại, sao lại không ghép tủy được?"

"David điều trị hóa trị, lúc tiêm bị sốc thuốc, bác sĩ nói hiện tại quá yếu nên ghép tủy thằng bé sẽ không chịu nổi. Giờ cũng không điều trị hóa trị nữa, bây giờ thằng bé chỉ nằm như vậy, anh bảo em phải làm sao bây giờ" Cô khóc nhìn Châu Kỳ

Mẹ cô chạy ra báo: "David tỉnh rồi, thằng bé đang nói gì ấy. Mẹ không nghe rõ"

Cả ba người lập tức chạy vào, cô nhìn hắn: "Anh cấm được vào, người cận bã như anh không có tư cách để gặp thằng bé"

Vào nhìn con, cô hỏi: "Con thấy thế nào"

Thằng bé thều thào: "Ba vẫn chưa đến à mẹ"

Cô cúi xuống để nghe rõ hơn, hai lần cô mới nghe được lời con. Cô trầm ngâm: "Con muốn gặp ba thế sao"

"Con nghĩ có lẽ sắp không xong rồi, trước khi chết ít nhất phải gặp được ba" David cười tươi cố gắng nói cho hết câu

Cô ghen ngào: "Con nói bậy bạ gì thế, ai cho con chết chứ. Không phải con hứa sau này lớn lên sẽ đưa mẹ đi du lịch khắp nơi à, con còn nói giờ mẹ nuôi con đổi lại mẹ già con sẽ chăm sóc mẹ. Chưa làm được cái gì hết, chỉ giỏi nói mấy lời xui xẻo thôi"

Sau nhiều lần nài nỉ kêu ba về, cuối cùng cô thỏa hiệp: "Được rồi, chờ mẹ một lát"

Ra ngoài nói với hân: "Vào thăm con đi, nên nhớ không được hé miệng về những chuyện đã xảy ra vừa qua. Tôi nói với con anh không có mặt là vì công ty có biến nên phải giải quyết, chưa qua đây với thằng bé được. Và trong đó nhớ diễn vai vợ chồng thật hạnh phúc"

Trước khi vào cô chủ động nắm tay hân, gượng cười lâm bầm: "Minh làm được thôi"

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô chủ động trước khi kết thúc một tình yêu, một hôn nhân tám năm nhưng không đi về đâu này, bên nhau trọn đời gì chứ? Đều là giả dối. Không ngờ mở đầu diễn vai vợ chồng và kết thúc cũng như vậy.

David thấy hân cười tươi, nắm tay hân: "Công việc giải quyết ổn thỏa chưa ba"

Hân không biết nói gì chỉ máy móc gật đầu, thằng bé giơ hai tay: "Lại đây con ôm cái nào, nhớ ba quá đi"

Hân cúi xuống ôm David, nước mắt trực trào: "Lần này ba sai thật rồi, xin lỗi, ba xin lỗi"

Thằng bé vỗ nhẹ vai hân: "Ba không phải áy náy, công việc là trên hết, công ty mà phá sản thì tiền đâu ba nuôi con chứ"

Cô không kìm được ôm mẹ khóc: "Phải làm sao với thằng bé đây"

David nói với hân: "Ba nhớ phải chăm sóc mẹ thật tốt nha, mấy ngày nay theo con mẹ gầy đi rất nhiều rồi. Không được bắt nạt mẹ đâu đấy, nhớ phải dẫn mẹ đi du lịch khắp nơi và phải ở bên cạnh mẹ mãi mãi đấy vì con đã hứa với mẹ rồi. Giờ giao lại cho ba"

Bỗng trên máy sóng điện tim còn rất yếu, hân hét hoảng: "Mau đi kêu bác sĩ"

Cô cũng nhận ra lay người con hoảng mang: "Con phải cố gắng, con khỏe lại mẹ hứa sẽ cho con ăn gà rán, khoai tây thoải mái không cấm con nữa, con khỏe lại muốn gì mẹ cũng đồng ý"

Khi bác sĩ vào liền đưa David vào phòng cấp cứu, thấy y tá đi ra đi vào tấp nập làm cô hết hoảng. Bác sĩ ở trong la to: "Chuẩn bị máy sốc tim"

Ai cũng hiểu như vậy lao vào, đi tới gần bác sĩ nhưng y tá chặn lại. Châu Kỳ níu vai cô: "Bình tĩnh, hít thở sâu"

"Anh bảo em sao có thể bình tĩnh được"

Mỗi lần sốc như vậy làm David nảy người lên, mười lăm phút sau tiếng bác sĩ vang lên: "Qua đời lúc hai mươi giờ"

Tai cô ù đi lắc đầu: "Không thể nào, David còn khỏe mạnh mà sao lại nói qua đời gì chứ"

Cô đến cạnh con: "David à, mẹ biết con đang ngủ thôi mà. Mau tỉnh lại nói chuyện với mẹ đi con"

Cô lắc người thằng bé như thế nào cũng không thấy động tĩnh, Cô đứng cạnh con một bên, bên kia là hân. Từng giọt nước mắt lặng lẽ thi nhau rơi ôm con thật lâu lần cuối, rồi đau đớn kéo tấm chăn trắng phủ lên con. Thấy vậy cô dùng hết sức lực đẩy hân ra: "Con chưa chết mà anh làm cái gì vậy"

Châu Kỳ kéo cô lại: "Dù biết em rất đau, nhưng thật sự David đã ra đi rồi"

Cô tuyệt vọng nắm đôi bàn tay lạnh ngắt của con: "Sao lại thành ra như vậy chứ, mấy tháng trước còn quây phá làm nũng em mà, giờ thằng bé bỏ em mà đi mất rồi"

Châu Kỳ ôm cô, mặc cho cô thỏa sức cắn vai anh mà khóc. Phải đưa David trở về Việt Nam, trên đường cô không nói một lời nào, ngồi im như tượng.

Ngày an táng cô cũng ngồi bên quan tài con không dời nửa bước, nhìn người người đến thấp cho con nén nhang. Nơi tổ chức tang lễ là ở nhà mẹ cô, từ xa thấy gia đình bọn họ. Người cô nhắc là Ái Lan, ba mẹ hân và người làm nhà đó. Bỗng thấy đến lượt hân thấp nhang, cô đánh thếp: "Nhỏ ba cây hương mà anh ta vừa thấp cho tôi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Cô nói vậy không ai dám làm, bỗng cô đứng bật dậy tiến tới nhỏ ba nén nhang mà hấn vừa thấp. Mẹ hấn ra mặt: "Cô có cần quá đáng vậy không"

"Nhìn lại bản thân các người đi rồi hãy lên tiếng" Mẹ cô đành thếp

Ái Lan nói: "Sao bà không coi lại con bà đi"

"Con tôi chết rồi mà các người không vừa lòng nữa à, đến tang lễ nó mà còn không yên" Cô từ tốn mở miệng

"Chúng tôi tới để thấp cho nó nén nhang, mà hành động của cô vừa rồi sao không thể không nói được" Ái Lan thuyên

Cô gắng gượng đứng dậy: "Định tới đây vừa đánh trống vừa la làng à? Ai thấp hương cho thẳng bé cũng được, ngay cả người làm đều được nhưng trừ nhà họ Ngô. Đem tấm lòng xấu xa của các người về đi, con tôi không dám nhận"

"Tôi thấy cô là người gây sự đúng hơn" Ái Lan mỉa mai

Cô nghiêng răng tát à: "Không hiểu tiếng người à? Bảo về thì về đi, cô không có thai thì ngay tại đây tôi đã lôi tới trước mặt David để cô dập đầu tạ tội rồi"

Quay sang nhìn hấn không cảm xúc, cô nói: "Đem người nhà của anh về đi, còn ở đây đừng trách tôi độc ác. Có thai tôi cũng không tha đâu đấy"

Lúc bọn họ đã về, cô chóng mặt đến nỗi ngất đi. Cô miên man hai ngày, lúc tỉnh cũng không hé một câu. Người nhà Châu Kỳ đến thăm, mẹ Châu Kỳ ôm cô: "Gắng vượt qua con nhé"

"Cháu cảm ơn" Theo lễ phép cô nói

Cầm Mân đang còn hiểu lầm chuyện giữa cô và Jane nên chỉ nói: "Chúc sớm khỏe"

"Cảm ơn"

Cô nhìn Cầm Mân nói: "Hôm đó mày nói tình bạn giữa chúng ta chấm dứt, nếu vì một người đàn ông mà không tin tưởng nhau quả thật nên chấm dứt"

Lúc về nhà Châu Kỳ mắng Cầm Mân: "Em đúng là nông nổi, sao hoàn cảnh lúc đó mà em còn nói vậy"

"Em chỉ theo phản xạ mà nói, lúc đó em không kiềm chế được" Cầm Mân máy mồm đáp

Mẹ Châu Kỳ thở dài: "Mẹ thấy lần này con sai rồi Cầm Mân"

"Con biết mình đã sai, lúc đưa Tuyết Băng đầy máu vào bệnh viện đến giờ con cảm thấy rất ân hận vì không đưa Tuyết Băng đi sớm hơn, mà còn chờ mấy người đó cứu" Cầm Mân nghẹn ngào

Châu Kỳ nhíu: "Đã xảy ra chuyện gì"

"Lúc đó vì Tuyết Băng níu tay Ngô Đình giải thích, không những không nghe mà còn đẩy Tuyết Băng ra, lực mạnh cộng với mang giày nên Tuyết Băng ngã từ bậc thang xuống. Tới bệnh viện nghe tin Tuyết Băng có thai nhưng cũng là lúc sảy thai"

Cầm Mân nghẹn ngào: "Em không nghĩ bọn họ lại có thể tuyệt tình bỏ mặc nó nằm giữa vũng máu như vậy, một lúc sau thấy không có ai em mới tới đỡ và gọi cấp cứu. Nếu em gọi cấp cứu sớm hơn thì có lẽ không đến nỗi phải sảy thai, thực sự em không cố ý"

"Càng giải thích càng thấy sai thôi, em đúng là" Châu Kỳ mắng

"Em cũng có nỗi khổ mà, cảm giác khi bạn mình và chồng sắp cưới lại có quan hệ như vậy nó đau lắm" Cầm Mân bật khóc

Châu Kỳ nghiêng răng: "Đến bây giờ mà em còn nghĩ Tuyết Băng là người như thế à, chắc chắn có uẩn khúc trong đó, giờ chưa giải thích được vì sao nhưng cái kim trong bọc cũng lòi ra mà thôi, lần này rất thất vọng về em, bạn em một lúc mất hai đứa con, giờ gia đình chồng lại như thế nữa đáng lẽ em phải hiểu cho bạn chứ, còn ở đó mà lôi vạ đó ra nói nữa. Sau này khi sự việc được phơi bày chắc chắn em sẽ thấy day dứt"

Nói rồi Châu Kỳ lái xe đến bệnh viện, nếu Cầm Mân không nói thì có lẽ sẽ không ai biết cô lại phải chịu thêm cú sốc sảy thai nữa. Lúc tới thấy cô ngồi co ro bên góc giường, mẹ cô bảo: "Tuyết Băng nó cứ im lặng như vậy, không chịu ăn uống gì hết"

Anh đi tới xoa đầu nhẹ nhàng ôm cô: "Sẽ ổn thôi"

Không có tiếng đáp lại, Châu Kỳ lại nói: "Em không thể suy sụp mãi được, David cũng không muốn nhìn thấy mẹ nó như thế đâu, dù biết rất khó khăn nhưng phải vực dậy cho người nhà đó thấy em mạnh mẽ cỡ nào"

Châu Kỳ đưa thức ăn đến miệng nhưng cô cũng không nhúc nhích: "Coi như vì David trên trời mà hãy gắng ăn đi"

Châu Kỳ kiên trì để nguyên tư thế như vậy, một lúc lâu sau cô mới chịu mở miệng ăn. Cầm bát cháo trên tay Châu Kỳ tự động ăn, nước mắt như những hạt trân châu thì nhau rơi, không kim được đột nhiên khóc đến thương tâm: "Phải vực dậy, mạnh mẽ để cho bọn họ bài học"

Xuất viện về nhà, cô thu xếp đồ đạc. Mẹ cô hỏi: "Con định đi đâu"

"Con muốn đến mấy nơi sau này sẽ là quá khứ, gặm nhấm những kí ức cuối cùng để có thể bắt đầu cuộc sống mới" Cô nói

Mẹ cô hỏi: "Vậy khi nào con về"

"Con chưa biết, nhưng sẽ về sớm thôi" Cô mỉm cười

Nơi cô nói đó chính là những địa điểm cô và hân đã từng trải qua. Điểm cuối cùng chính là Paris, đứng trước bãi biển lãng lẽ nhớ về những kỷ niệm tám năm không dài cũng không ngắn, tám năm gắn bó bên nhau quả thật hân đã làm cho cô rất nhiều điều, cô không phủ nhận trước đó hân là một ông bố mầu mực, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, hân vì cô mà sửa đổi bản tính ngông cuồng, cứ nghĩ sẽ mãi mãi vì cô mà như vậy, có trách thì hãy trách tám năm trước giữa lý trí và con tim, cô lại nghe theo con tim mà chấp nhận cuộc hôn nhân này. Khiến cho cuộc hôn nhân này đi vào ngõ cụt đó chính là hân chưa có sự tin tưởng với cô, phải chăng nếu hân tin tưởng cô thì sẽ đồng ý ghép tủy cho David sớm hơn, hai đứa con của cô cũng không phải ra đi dễ dàng như vậy.

Hình ảnh cô nằm giữa vũng máu gồng mình để cứu đứa trẻ chưa thành hình, hay cô phải quỳ xuống van xin nhưng đổi lại là sự hờ hững. Có lẽ những hình ảnh đó cho đến chết cô cũng không bao giờ quên. Sau khi trở về cô sẽ mãi mãi không bao giờ trở lại những nơi này nữa, những kỷ niệm giờ là những nỗi đau khó thể phai nhòa. Từ hôm nay cô sẽ không còn là Tuyết Băng vì tình cảm mà luôn chọn con tim mặc kệ lý trí, hết lần này đến lần khác vì yêu mà bỏ qua nhiều chuyện. Cô bây giờ thực sự không còn gì để mất nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Hai tháng sau

"Mẹ ơi con về rồi" Kéo vali vào trong nhà cô gọi

Bà từ trong bếp chạy ra: "Tuồng con mấy năm nữa mới về chứ"

"Con không yếu đuối đến như vậy đâu ạ" Cô mỉm cười

Bà véo má cô: "Trông con gầy đi nhiều quá"

"Gầy là xu thế hiện nay đó mẹ" Cô cười

Bà ôm cô: "Khỏe thân con tôi"

"Đúng là không ai bằng mẹ, lúc khó khăn cũng đều có mẹ" Cô trầm ngâm

"Thực sự sáu năm qua con ít về nhà là vì không muốn thấy ba trong bộ dạng say xỉn, từ đó số lần đưa David về thăm mẹ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nghĩ lại con thật có lỗi" Cô nói

"Mẹ hiểu mà, con không sao chứ?" Trông cô có vẻ bình tĩnh trở lại

Cô bật cười: "Con thì có việc gì được chứ, mặc dù David đã mất nhưng thằng bé vẫn luôn sống mãi trong con, chắc chắn thằng bé vẫn luôn dõi theo mẹ nó, nên con không thể gục ngã"

"Thời gian này con dự định thế nào" Bà hỏi

Cô đáp tự nhiên: "Quay về quỹ đạo như thường ngày thôi mẹ, nhưng trước đó phải giải quyết xong chuyện ly hôn"

"Phải ly hôn thật sao?" Mẹ cô thờ dãi

Cô nhìn mẹ: "Sau những chuyện đã xảy ra con không thể tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa"

"Mẹ thấy ly hôn con sẽ khổ"

Cô cười: "Có gì mà phải khổ chứ, chỉ là quay về cuộc sống độc thân thôi, tự do thoải mái"

"Vậy là từ nay không phải xa con nữa rồi" Bà cười

"Con nghĩ mình nên thuê nhà ở riêng thì tốt hơn, con mà ở đây ngày nào mẹ cũng phải nghe con và bố cãi nhau đấy" Cô thẳng thắn nói

"Tùy con vậy, mẹ nấu thức ăn xong rồi, dọn lên con ăn nhé"

Cô cầm túi xách: "Giờ con phải đến ngân hàng rút tiền"

"Có chuyện gì cần gấp à" Bà thắc mắc

"Trả lại ba trăm triệu cho bọn họ, số tiền ba đòi bọn họ để gả con đi ấy" Cô thản nhiên trả lời

Bà chạy vào trong nhà lấy sổ tiết kiệm đưa cô: "Đây là số tiền mẹ dành dụm được, tuy không nhiều nhưng con cầm lấy đi"

Cô lắc đầu: "Mẹ cầm lấy để phòng thân, con có rồi"

"Trả ba trăm triệu thì con lấy đâu ra tiền mà thuê nhà các thứ chứ, cuộc sống sau ly hôn không dễ dàng như con nghĩ, còn nhiều thứ phải lo. Thật sự ba mẹ chưa làm được gì cho con mà còn khiến con lâm vào hoàn cảnh này, con cứ cầm đi"

Cô đặt lên bàn: "Con cảm ơn, đều thực sự con còn dư tiền"

Sau vài lần đưa qua đưa lại cuối cùng bà cũng bó tay với tính tình cứng đầu của cô. Đến ngân hàng xong cô gọi hân: "Anh đang ở nhà hay ngoại ô"

"Nhà mẹ" Vì có Ái Lan nên hân phải ở đây, nếu về nhà thế nào cô ta cũng đi theo

Cô lái xe đến ngoại ô, mới vào nhà ả đã mĩa mai: "Con mới mắt mà cô ăn diện khiếp nhì"

"Không thấy mặc màu đen à? Có quy luật nào nhà có đám tang mà không được mặc váy chưa" Hôm nay cô mặc váy bó sát cộng đôi giày cao năm phân. Từ trên xuống dưới đều màu đen tỏa ra khí chất lạnh lùng.

Cô nhìn ả: "À mà bộ dạng cô sau khi làm những việc ác ôn rất xấu xí đấy"

Nói rồi cô đi lên phòng hân, ả cầu: "Cô tưởng mình còn là chủ ở đây à, phòng trên đó không còn là của cô nữa đâu"

Cô nhìn ả như gà chọc tiết: "Nên nhớ tôi và anh ta chưa ly hôn đâu, người thứ ba bắt thi u hạ giọng lại nhé, miệng mồm ác ôn con sinh ra chắc cũng tính cách như mẹ nó"

"Cô...cô" Ả giờ tay định tát nhưng bị cô giữ lại

"Ồn quá vậy" Mẹ hân từ trên lầu đi xuống

Ở đây tranh chấp với hai người này chắc đến tối, cô gọi điện hân: "Tôi đang ở dưới nhà, xuống đây đi"

Đội hân xuống cô để tờ đơn lên bàn: "Đây là đơn ly hôn tôi đã ký"

Cô mở túi tiền giơ lên: "Đây là ba trăm triệu"

Nói rồi cô cầm rải như rải tiền âm phủ trước mặt bọn họ: "Trả lại cho mấy người"

Làm xong cô phui tay: "Từ nay chúng ta không liên quan đến nhau"

Cô nhìn hân: "Ngôi nhà mà sáu năm qua luôn có những kỷ niệm về con nếu anh còn là con người thì mong đừng để những thứ dơ bẩn bước vào nhà"

"Cô đang chửi xéo tôi đấy à" Ả đứng phất dậy

"Anh nên dạy bảo lại tiểu tam nhà anh kiềm chế lại, đừng như chó ngoài đường hễ gặp ai cũng sủa, à không vợ anh mới đúng" Cô nói đầy châm chọc

Hân thần thờ nhìn tờ đơn thật lâu, cuối cùng mở miệng: "Không ngờ lại có ngày này"

Cô không đáp mà bỏ đi, đột nhiên quay lại: "Một ngày nào đó mấy người sẽ phải hối hận về những gì mình đã làm, gieo nhân nào gặt quả đấy, ông trời rất có mắt"

Lái xe tới trường David học, cô cứ đứng nhìn như vậy cho đến khi: "A, mẹ David kìa"

Mấy đứa nhỏ xúm lại cô: "David sao không thấy đi học vậy cô"

Giáo viên liền đi tới: "Mấy đứa chưa ai đón thì vào trong lớp chờ đi"

"David hiện tại đang ở một nơi rất xa" Cô nhẹ nhàng đáp

Giáo viên nhìn cô: "Xin lỗi, bọn trẻ vô ý quá"

"Không sao" Cô cười

Nani ra cổng thấy cô liền gọi: "Di Tuyết Băng"

"Lại đây ôm di cái nào" Cô giang hai tay ra

Con bé liền chạy lại nhảy cẫng lên ôm cô: "Nhớ di lắm"

"Di cũng vậy"

"Di đừng buồn quá nhé, con tin em David sẽ luôn dõi theo chúng ta mà" Mất mẹ từ nhỏ nên con bé rất hiểu chuyện, chín chắn hơn các bạn cùng trang lứa

Cô cười xoa đầu: "Chắc chắn là như vậy. Đi ăn cùng di đi"

Ăn xong cô nói: "Hay tối nay con ngủ với di nhé, bình thường toàn ôm David ngủ, mấy ngày nay không có thằng bé đi ngủ không quen lắm"

"Đồng ý cả hai tay, nhưng con chưa xin ba" Nani nói

"Để di điện xin cho"

Cầm máy gọi Châu Kỳ: "Tối nay có thể cho Nani ngủ ở nhà em được không"

Bên kia trả lời: "Em muốn con bé ở bao lâu cũng được"

"Đem về nuôi luôn nhé" Cô đùa

"Mơ à trường phòng" Châu Kỳ bật cười

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Trước khi đi ngủ cô khuấy sữa đem vào phòng, nhìn Nani: "Uống sữa rồi đi đánh răng nha"

"Con không uống được không di, sữa bột ớn" Nani nũng nịu

"Nhìn vậy chứ không phải sữa bột, không ngán đâu. Uống sữa sẽ giúp con ngủ ngon hơn" Cô từ tốn nói

Đánh răng rửa mặt xong hai di cháu lên giường, cô ôm Nani: "Di ôm vậy con có khó chịu không, bình thường con ngủ một mình giờ thêm người sợ con không quen"

"Không khó chịu đâu di, cảm giác rất ấm áp. Ước gì con cũng được mẹ ôm như vậy" Nani nói

Nani hai tuổi thì Cát Cát mới mất, cô bỗng hỏi: "Con có kí ức gì về mẹ không"

"Không ạ" Nani lắc đầu

Cô trầm ngâm: "Mẹ con rất xinh đẹp"

Nani ngược lên hỏi: "Thật hả di"

"Ừ, con rất giống mẹ con nha" Cô gật đầu

"Di đang gián tiếp khen con đẹp" Nani cười khanh khách

Cô véo má: "Thông minh"

Nani nói: "Con cảm nhận đi giống mẹ con vậy, mặc dù mẹ mất sớm nhưng luôn có đi bên cạnh, đưa con đi chơi, hay khi con sốt đi đều lo lắng chăm sóc con"

"Thật tốt khi con cảm nhận được điều đó, hiện tại hay về sau đi cũng sẽ chăm sóc xem Nani như con mình" Cô vuốt đầu Nani

Lâu rồi cô mới có giấc ngủ ngon như vậy, sáu giờ gọi Nani dậy chờ con bé vệ sinh cá nhân xong: "Bây giờ ra bàn ăn sáng nào"

Vào bếp thấy mẹ cô đã dọn cháo lên, bà hỏi Nani: "Ăn có vừa miệng cháu không"

"Rất ngon ạ" Nani gợn ngón tay cái

Bà gấp thêm đồ ăn cho Nani: "Vậy cháu ăn nhiều vào nhé"

Cô hỏi bà: "Ba mấy ngày nay sao không thấy hả mẹ"

Mẹ cô thở dài: "Chắc say mê vào mấy sòng bạc rồi"

"Con đã thuê được nhà rồi, chiều nay con dọn vào" Cô nói

Bà hỏi: "Cần mẹ giúp gì không"

"Nếu được lát mẹ qua lau sơ qua nhà giúp con nhé, chiều thì không cần đâu. Vì đa số con phải mua lại toàn bộ đồ dùng trong nhà"

Chờ Nani ăn xong, cô bảo: "Vào phòng lấy cặp đi chờ đến trường rồi đi đến công ty luôn"

"Hôm nay con đi làm rồi à" Bà hỏi

Cô gật đầu: "Vâng, nghỉ cũng nhiều rồi"

Ra cổng thì đã thấy Châu Kỳ, Nani liền chạy tới: "Ba"

"Em đưa Nani đi học cũng được mà" Cô nói

Châu Kỳ cười: "Anh có công việc gần đây nhân tiện ghé qua luôn, lên xe đi chờ em đến công ty luôn"

Trầm ngâm giây lát cô gật đầu: "Đi thôi, sáng nay xem như đỡ tốn tiền xăng"

Thấy cô đến công ty, mấy nhân viên phòng cô nháo nhào cả lên: "Tụi em nhớ chị chết mất"

"Lại bắt đầu nịnh rồi đây, thời gian chị vắng mặt mọi việc vẫn ổn chứ" Cô cười

Nga nói: "Vẫn ổn, chia buồn cùng gia đình chị nhé. Cố gắng lên chị"

"Phải cố gắng, cảm ơn mọi người đã động viên" Cô mỉm cười

Nhìn Nga cô hỏi: "Em tham gia cuộc thi thể nào rồi"

"Được giải ba chị"

Cô vỗ vai: "Lần đầu thi vậy là tốt rồi, thôi mọi người làm việc đi"

Đến giờ chụp ảnh tại studio, cô gấp giấy tờ đi qua đó. Vào phòng thấy Jane cô nhìn không chào, tiếp tục xử lý công việc. Lúc nghỉ giải lao Jane tiến về phía cô: "Không có điều gì muốn hỏi tôi sao, như chuyện video chẳng hạn"

Cô hồ hững: "Hỏi thì anh chịu nói à? Hỏi để làm gì? Dù sao con tôi cũng không còn nữa"

"Theo tôi nhận thấy những người cùng bắt tay hợp tác với Ái Lan thì đều trở nên bi ối. Mấy người đó tôi rất khinh, nên mong về sau anh đừng đến gần tôi. Cảm thấy rất buồn nôn" Cô dùng gót giày đập thật mạnh vào chân anh ta rồi bỏ đi

Chiều tan làm cô đi mua chăn gối các thứ, không ngờ gặp hai mẹ con Cẩm Mân. Bà hỏi cô: "Cháu khỏe rồi chứ"

Cô cười: "Đã khỏe, giờ cháu đi làm được rồi ạ"

"Cháu mua gì à"

Cô đáp: "Mua mấy vật dụng cho nhà mới thôi bác, không có việc gì nữa cháu xin phép đi trước"

Chuẩn bị đi Cẩm Mân gọi lại: "Chúng ta nói chuyện một chút đi"

Bà bảo: "Vậy mẹ đi trước, hai đứa từ từ nói chuyện"

Cô và Cẩm Mân ngồi ở một quán cafe, Cẩm Mân lên tiếng trước: "Xin lỗi"

"Xin lỗi về chuyện gì?" Cô hỏi

Cẩm Mân đáp: "Nếu hôm đó đưa mày đến bệnh viện sớm hơn thì có lẽ đã giữ được thai nhi"

"Dù sao trong tình huống đó mày cũng đã có lòng đem tao tới bệnh viện rồi" Cô trả lời

"Chúng ta vẫn có thể trở lại như xưa không?" Cẩm Mân dò hỏi

Cô thẳng thắn hỏi ngược lại: "Tao với Jane quan hệ đó mày vẫn chấp nhận muốn làm bạn với tao à?"

Cẩm Mân nói: "Sau ngày hôm đó tao đến tìm Jane, mày có biết anh ta nói gì không? Anh ta bảo chỉ quen tao để tiếp cận mày chứ từ trước đến nay anh ta không hề có một chút tình cảm gì với tao cả. Có lẽ tao không có mắt nhìn người rồi"

"Đúng là quá khốn nạn, loại đàn ông cặn bã đó đừng tiếc nuôi làm gì"

Cẩm Mân gật đầu: "Nên vậy"

"Hiện giờ tao muốn có thời gian để cân bằng cảm xúc lại, trở lại thân thiết như xưa có lẽ là không thể vì giữa chúng ta có lẽ đã có một khoảng cách. Mày có chắc sẽ không có những hiềm khích sau khi xem đoạn video đó không? Nói chung ngày mà chân tướng bại lộ lúc đó thì may ra" Cô nhìn Cẩm Mân nói

"Mày vẫn còn giận tao à"

Cô lắc đầu: "Tao không trẻ con đến như vậy, trong hoàn cảnh đó thì chắc chắn ai cũng sẽ hiểu lầm mà thôi, điều đó tao có thể hiểu. Đến giờ thợ đến lắp thiết bị rồi tao đi trước"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Ba tháng sau

Thời gian cứ thế trôi qua, hàng ngày cô vẫn đi làm. Chiều tối lúc thì về nhà thăm mẹ, có khi đi chơi với hai bố con Châu Kỳ.

Hôm nay mười giờ trưa cô đến phòng giám đốc đưa giấy xin nghỉ việc. Châu Kỳ nhủ mày: "Sao tự nhiên lại nghỉ"

"Em sẽ đi Mỹ vừa học vừa làm" Cô nói

"Có chuyện gì với em à?" Châu Kỳ bỗng hỏi

Cô cười: "Chỉ là muốn mở mang thêm kiến thức, lúc trước vì trả nợ cho ba nên em phải làm quần quật suốt ngày, chưa có cơ hội đi đâu được. Giờ em muốn sống một cuộc sống cho riêng mình chứ không phải ai khác"

"Ừm, lúc nào em đi" Châu Kỳ gật đầu

"Ngày kia rồi"

Châu Kỳ ngạc nhiên: "Nhanh thế, Nani ngày nào cũng quần lấy em, giờ em đi chắc nó buồn lắm"

"Em sẽ gọi điện về thường xuyên mà"

Đến chiều cả phòng biết cô đi nước ngoài, ai cũng buồn: "Tội em sẽ nhớ trưởng phòng chết mất"

"Chị đi sẽ có trưởng phòng mới lên thay, buồn gì chứ" Sắp xếp đồ đạc cô nói

"Chỉ có chị là tận tâm với bọn em thôi" Nga bảo

Buổi cuối nên cả tổ làm tiệc chia tay cho cô, đến gần mười giờ đêm cô mới về nhà. Lúc cô mở học bàn thì cả quyển album rơi ra, đều là hình của David và hân. Cô chỉ giữ lại những tấm của con, còn của hân cô đốt hết.

Sáng hôm sau cô đi chợ xách túi to túi nhỏ về nhà mẹ, bà hỏi: "Mua gì mà nhiều thế"

"Đi chợ thấy thứ gì ngon con đều mua về" Cô đặt đồ trên bàn

"Tùng này ăn làm sao hết chứ"

"Mua để ăn dần mà mẹ, với lại mai con đi rồi không có cơ hội được con mua như thế này nữa đâu" Cô cười

"Đi đâu" Bà cô biệt tăm mấy ngày nay giờ mới thấy mặt

Cô chậm rãi trả lời: "Đi Mỹ"

"Đi du lịch hả, giàu nhì" Bà cô ngồi nơi bàn

Mẹ lắc đầu: "Nó định cư ở Mỹ một thời gian"

"Ồ Việt Nam không tốt à, sang đó làm gì. Mày đi ai gửi tiền cho tao, nhắc mới nhớ có tiền không cho tao mượn đi?"

Mẹ cô nghiêng rằng: "Ông bớt bài bạc lại đi, nó không giàu mà trả nợ cho ông mãi đâu"

"Con để đồ trong tủ lạnh, con có việc đi trước" Cô nhìn mẹ

Bà nhìn cô: "Tao đang hỏi mày đấy? Có phép tắc không thế hả"

Cô không đáp cầm túi đi về phía cửa, đi được mấy bước bà ném ly vỡ cái choang, cô giật mình quay lại: "Không có"

"Không có thế tiền đâu mày đi Mỹ" Bà trợn mắt lên với cô

"Đang tự hỏi ông có phải ba tôi không" Cô cười

Bà ném cái ly về phía mẹ: "Bà dạy dỗ con thế này hả"

Cô hoảng hốt chạy tới đẩy mẹ ra, cái ly ném trúng tay cô rơi xuống sàn, chân cô đạp phải. Mẹ nhìn bà, rồi đi lấy hộp y tế: "Ông cũng vừa phải thôi"

Cô cười châm chọc: "Tiền? Đúng thế tôi có, nhưng không cho ông đấy"

"Mày" Bà định tát cô nhưng bị mẹ cản lại

Cô đứng dậy mặt đối mặt với bà: "Ông thử nhìn lại mình xem hai mươi năm qua đã làm được gì? Có nuôi tôi được ngày nào không? Có cho tôi ăn học không? Có để tôi tự chọn người để lấy không? Với trình độ bài bạc của ông thì chắc chắn đáp án là không. Hồi nhỏ mẹ là người làm suốt ngày chỉ để lo cho gia đình, ông không thấy day dứt khi phận là đàn ông mà suốt ngày cờ bạc để cho phụ nữ phải nuôi à? Mười sáu tuổi tôi phải đi làm thêm để tích góp tiền học đại học, ra trường tôi cũng phải tự chạy đôn chạy đáo để tìm việc làm. Công việc ổn định một chút thì bắt tôi lấy chồng chỉ vì ba trăm triệu? Phận làm cha ông không thấy xấu hổ hả mà giờ còn vác mặt về bắt tôi phải đưa tiền"

Chưa đợi bà trả lời cô nói tiếp: "Cháu đâu ông có quan tâm nó dù chỉ một chút không? Ông toàn lo say mê vào mấy sòng bạc. Ngày cháu mất phận làm ông ngoại ông có ở đó mà lo hương khói cho nó không. Tiền sao? Kể từ bây giờ đừng mơ tôi đưa cho ông, dù chỉ là một đồng. Ông cũng giống như gia đình bọn họ mà thôi"

Nói rồi cô kéo tay lôi mẹ đi, ngồi lên xe bình tĩnh lại cô nói: "Mẹ cùng đi Mỹ với con đi"

"Nhưng mà,..."

Cô cắt lời: "Không nhưng nhì gì hết, ở với ông ta mẹ không sống nổi đâu. Qua bên đó thời gian đó hơi khó khăn tí nhưng về sau rồi cũng đâu vào đó"

"Mẹ không biết tiếng anh"

"Qua đó đi học là biết hết, cùng đi với con nha"

"Mẹ không có hộ chiếu"

Cô nói: "Con làm cho mẹ lâu rồi"

Bà thỏa thuận: "Vậy cũng được, qua bên đó con một mình dù sao có mẹ vẫn hơn"

"Bây giờ con với mẹ đi mua ít đồ dùng, sau đó chở mẹ về thu xếp đồ đạc rồi con đi bán xe"

Bà hỏi: "Sao phải bán"

"Lần này đi cũng mất mấy năm, dù sao con cũng không dùng"

Tại sân bay

Nani quần lấy cô khóc thút thít: "Không cho dù đi đâu"

"Dì sẽ gọi cho con thường xuyên mà, với gửi quà về cho con nữa" Cô ôm Nani

Con bé lắc đầu: "Không thích quà, cần đi thôi"

Cô hỏi nghiêm túc: "Con có thương dì không"

Gật đầu: "Thương thương"

"Con thương dì thì phải để dì đi, có như vậy cuộc sống của dì mới tốt lên được. Ở đây mãi dì sẽ toàn nhớ đến em David, mà nhớ đến em dì toàn khóc thôi. Con muốn gì khóc à?"

Nani lắc đầu: "Tất nhiên là không"

"Vậy con càng phải để dì đi" Cô xoa đầu con bé

Cuối cùng con bé chịu thỏa hiệp, giờ ngón tay: "Nhưng dì hứa phải về mau, và nhớ thường xuyên gọi điện cho con"

Cô gật đầu, giờ ngón tay: "Dì hứa, ngoắc tay đóng dấu"

Hôm nay Cẩm Mân cũng đến, cô mỉm cười. Cẩm Mân nói: "Có thể ôm lần cuối không"

Cô gật đầu, Cẩm Mân đi đến ôm cô: "Nhớ giữ gìn sức khỏe"

"Ừm" Cô cười

Cuối cùng cô nhìn Châu Kỳ: "Sao thế? không định nói lời tạm biệt em à"

"Sẽ nhớ em lắm đây, nhớ thường xuyên gọi về nha" Châu Kỳ ôm cô vỗ vai

Cô cười: "Hai cha con anh giống nhau quá đi. Mà cảm ơn anh trong thời gian qua, trong hoàn cảnh đó không ngờ anh là người luôn động viên giúp đỡ em rất nhiều"

Châu Kỳ gỡ đầu cô: "Có gì mà phải cảm ơn chứ"

Cô nhìn đồng hồ: "Gần đến giờ rồi, em phải đi đây"

"Đi thôi mẹ" Cô quay sang nói với bà

Mẹ cô nhìn Châu Kỳ và Cẩm Mân cười: "Tạm biệt mấy đứa"

Chờ mẹ cô ôm tạm biệt từng người thì mới đi. Máy bay lăn bánh bay trên bầu trời cũng là lúc cuộc sống của cô sẽ mở ra một chương mới

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Ái Lan đến nay bầu đã tám tháng, bụng trở nên vượt mặt. Á ngày nào cũng cáu kỉnh khiến hấn phát điên. Hồi xưa có Tuyết Băng cô đều lo tất ngay cả chuẩn bị áo quần để hấn đi làm, giờ đây buổi sáng ngủ dậy thôi cũng không yên. Từ lúc xảy ra chuyện hấn ở nhà mẹ chứ không về nhà riêng. Xách cặp đi làm à đi theo la oai oái: "Khi nào mới về ở nhà riêng, ở đây mãi sao được. Vùng nông thôn đi mua gì cũng xa"

Hấn nghiêm mặt: "Không muốn ở đây thì về nhà mẹ cô đi, cũng ở thành phố"

"Làm như vậy mẹ anh nghĩ em sao chứ, anh coi thu xếp về nhà riêng đi" Một chuyện mà ả cứ nhai đi nhai lại mãi

"Nhà đó cô không thể ở, tôi hứa với Tuyết Băng rồi"

Ả nghiêng rặng: "Với những chuyện cô ta làm mà anh còn từ bi thế à"

"Kệ tôi, cô là cái gì mà cấm" Hấn nhú mày

Ả hậm hực: "Vậy chuyện nhà tính sau, con cũng sắp có rồi anh không định đi đăng ký kết hôn rồi tổ chức đám cưới à"

"Chưa muốn" Nói rồi hấn bỏ đi

Ả tức hộc máu đi tới chỗ mẹ hấn đang uống trà: "Mẹ nhìn thái độ của con mẹ đi, thật tức chết mà"

"Sáng sớm cô không để cho cái nhà này yên một lát à"

Ả dậm chân: "Con không biết đâu, bằng mọi giá phải tổ chức đám cưới. Dù sao con cũng là nhà gia giáo, làm vậy coi sao được"

Mẹ hấn đánh mặt: "Không muốn làm vậy thì đừng có ăn cơm trước keng, giống hệt mẹ cô hồi xưa vậy"

"Chuyện đã qua mấy chục năm mẹ còn nhắc lại làm gì, vì chuyện đó mà mấy năm trước mẹ không cho con cưới Ngô Đình, kiếm người khác bắt con mẹ lấy. Những việc mẹ làm giờ cũng thành công cốc hết, ý trời thôi mẹ ơi. Nói chung phải tổ chức đám cưới, thời điểm này mà bà bầu cứ hay bực bội trong người thì rất hay ảnh hưởng đến thai nhi đấy" Ả châm chọc

Bà nghiêng rặng thỏa hiệp: "Mai gọi ba mẹ cô tới đây rồi bàn"

Tôi đến biết chuyện, hấn nói: "Con đã nói là chưa muốn, sao mấy người cứ bắt ép thế"

"Dù sao con bé cũng bầu tám tháng rồi, chuyện cưới sớm muộn gì cũng phải làm, tổ chức sớm cũng được" Mẹ hấn nói

Hấn không đáp bỏ đi lên lầu, vào phòng đóng cửa cái rầm, nằm phịch xuống giường lằm bằm: "Chuyện gì đang xảy ra thế này"

Sáng sớm đã thấy ba mẹ ả ngồi chiếm chỗ ở đó, mẹ hấn bảo con: "Lại đây ngồi đi"

Hấn nhìn đồng hồ: "Con sắp muộn giờ rồi"

Ba ả lên tiếng: "Cưới xin là chuyện hệ trọng, không có cháu sao được, muộn một chút cũng không chết ai"

"Đúng đó, anh tới đây ngồi đi" Ả cười cười

Ngồi xuống hấn nói thẳng: "Con cháu vừa mới mất nên hiện tại cháu chưa muốn kết hôn"

"Mới gì nữa nó mất cũng đã nửa năm rồi, làm thế là không công bằng với Ái Lan đâu. Cậu làm cho con tôi có bầu giờ không cưới tính để cho người ngoài gièm pha à?" Mẹ ả trợn mắt

Mẹ hấn đáp: "Chuyện gì thì cứ từ từ, làm như Ái Lan ngoan lắm, bị gièm pha cũng chẳng sao đâu, dù sao con gái bà cũng quá chai mặt rồi"

Hấn thỏa hiệp: "Cưới bây giờ cũng được, sắp xếp ngày tổ chức hôn lễ đi còn việc đăng ký kết hôn thì để một thời gian đã"

"Anh nói vậy là có ý gì?" Ả đứng phất dậy

Mẹ ả nín Ái Lan lại: "Ngồi xuống đi, dù sao cũng chỉ là hình thức. Người ta không để ý chuyện đăng ký hay là chưa đâu"

Ả chưa thỏa mãn: "Nhưng..."

"Mọi người bàn đi, xin phép con đi trước" Hấn đứng dậy bỏ đi

Châu Kỳ mua ít đồ lái xe tới nhà cô, ba cô thấy Châu Kỳ: "Cậu tới có việc gì"

"À cháu đem tới cho bác ít đồ" Châu Kỳ nói

Ba cô tỏ ra thắc mắc, Châu Kỳ giải thích: "Thực ra Tuyết Băng trước khi đi nhờ cháu thường xuyên tới thăm bác, cô ấy xe gửi tiền cho bác hàng tháng"

"Trông bỏ mặc tôi luôn rồi"

Châu Kỳ ngồi cạnh ông: "Bác cũng biết cô ấy vừa trải qua quãng thời gian khó khăn, mất hai đứa con rồi lại ly hôn với Ngô Đình, lại phải trả ba trăm triệu nữa"

"Cậu vừa nói cái gì" Ông hỏi lại

"Bác gái nói tiền mà nhà Ngô Đình đưa lúc cưới Tuyết Băng, sau này chỉ vì hiểu lầm Tuyết Băng đàn diu với người khác nên đã đòi lại "

Ông nói: "Vốn dĩ số tiền đó nó không hề biết là nhà họ đưa, Tuyết Băng nó nói không sai ta đúng là người cha tồi. Chắc nó sẽ hận ta đến chết mất"

"Cháu nghĩ một thời gian nào đó thôi"

Ông hỏi: "Cậu có biết nhà ba mẹ Ngô Đình ở đâu không"

"Sao ạ" Châu Kỳ tưởng mình nghe lầm, thông gia chẳng lẽ chưa từng tới nhà nhau

Ba cô gật đầu: "Như cậu nghĩ đây, mang tiếng thông gia nhưng chưa từng qua lại thăm nhau, đến Tuyết Băng mấy năm nay về nhà cũng được có mấy lần"

"Cháu nghĩ hôm nay không nên đến vì Ngô Đình hôm nay kết hôn"

Ông đứng phắt dậy: "Sao bọn họ dám chứ, lúc tôi xin cưới Tuyết Băng thì hứa sẽ chăm sóc nó chu đáo giờ lật mặt ba trăm sáu mươi độ, đúng là lũ khôn"

Ái Lan hôm nay cười toe toét miệng, còn hân thì có vẻ không mấy vui vẻ. Hân đứng trên tầng khách sạn hút thuốc, lấy máy trầm ngâm đứng nhìn điện thoại một lúc lâu, cuối cùng hân bỗng bấm số hiển thị "Vợ chanh chua" nhưng thuê bao. Nhân viên khách sạn vào gọi: "MC bảo đã đến giờ làm lễ"

Hân gật đầu vút điếu thuốc cùng nhân viên xuống lầu. Sau phần giới thiệu của MC là phần của cha xứ. Ông nhìn Ái Lan: "Con có đồng ý lấy Ngô Đình làm chồng, dù hoạn nạn hay khó khăn con cũng sẽ ở bên anh ấy?"

"Con đồng ý" Ái Lan thưa

Đèn flash nhấp nháy liên tục, lần này ba mẹ ả tổ chức đám cưới linh đình. Chắc chắn ngày mai trên các trang báo đều là tin giám đốc IU kết hôn lần hai với con gái cố đồng SBA. Đến lượt cha xứ hỏi hân: "Con có đồng ý lấy Ái Lan làm vợ?"

Hân đứng im không lên tiếng, thực sự hôn lễ này hân không hề muốn nhưng vì đứa con mà bị bắt buộc. Cuối cùng hân mở miệng: "Con..."

"Cậu thử đồng ý thử xem" Ba Tuyết Băng cầm gậy hiển ngang đi vào. Trước đó Châu Kỳ ra sức khuyên nhủ không nên tới nhưng ông nghe không lọt lỗ tai.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Mọi người ai cũng ngoái lại nhìn ông, hân ngạc nhiên: "Ba à"

"Đừng gọi tôi là ba" Ông cắt lời

Từ từ đi vào nhìn quang cảnh lộng lẫy xung quanh, ông chắc lưỡi: "Hoành tráng quá nhỉ"

Ả tức giận nói to: "Chú không có phép lịch sự tới thiếu sao, sao lại mất lịch sự như vậy chứ"

Ông cười khinh bỉ: "Tôi không có đấy, còn hơn người không có lòng tự trọng ăn nằm với chồng người ta để rồi bụng mang dạ chửa phá hoại hạnh phúc nhà người khác"

Mẹ ả nghiến răng: "Ông nói cái gì? Con gái ông bấu lăm chắc, có cần tôi cho ông xem video nó ăn nằm với thằng đàn ông khác không"

"Có chuyện gì đợi hôn lễ tổ chức xong rồi nói, được chứ" Mẹ hân nhìn ông

Ông chỉ vào mặt từng người mà nói: "Cảm thấy các người là một lũ ghê tởm, tôi xin hỏi cưới con tôi thì trưng mấy bộ mặt hay lắm, tôi đúng là ngu khi bị mấy đồng tiền làm mờ mắt. Giờ các người không tính chịu trách nhiệm sao? Cứ như vậy mà vui vẻ để con mình đi bước nữa, nhớ không lầm thì con ông bà ly hôn chưa tới một năm đâu, cháu các người vừa mới mất đấy"

"Trách nhiệm? Là ai có lỗi trước, thử về hỏi con gái ông thử xem đã làm những gì? Lén phét với người khác thì ly hôn là đúng rồi. Nhà chúng tôi không bao giờ chấp nhận loại con dâu đó, mà hơn nữa David không phải là con Ngô Đình" Mẹ hân trợn mắt

Hân quát: "Mẹ thôi đi, David là con của con"

Ba cô điên tiết hất cả cái bánh kem xuống, rượu trên bàn ông đập vỡ hết: "Bà đang nói quý gì thế, có như vậy thôi mà không cho con bà ghép tùy cho thằng bé sao, giả sử con tôi gian điu với người khác thật chả lẽ con bà không à? Đầu óc mình mẩn lên đi, các người không chỉ hại chết một mạng mà còn làm Tuyết Băng sảy thai đấy. Tổng cộng là hai mạng người, đúng là một lũ cầm thú"

Hắn nghe vậy chạy tới níu áo ông: "Hai mạng người là ý gì? Sảy thai khi nào chứ? Sao con không biết gì hết"

"Còn hỏi tôi, một trong các người đã đẩy con bé ngã nên mới thành ra như vậy. Hôn lễ này không được diễn ra, các người thử làm trái ý tôi xem, tổ chức lúc nào tôi đến đập phá lúc đó" Ông nghiêng răng

Hắn nhớ lại cảnh ngày hôm đó, khi cô cầm tay hắn gắng giải thích vì giận quá nên hắn đã đẩy cô ra, lúc Tuyết Băng ngã dưới chân chảy rất nhiều máu. Sao hắn không nghĩ tới cô đang mang thai chứ. Á giọng lạnh lạnh: "Chắc gì đó là con Ngô Đình, nên nhớ lúc đó cô ta cầm sừng chồng mình đấy"

Ba cô phẫn nộ đến mức giọng gắt lên: "Đừng tưởng bụng to là tôi không dám đánh, tôi không phải là Tuyết Băng bỏ qua cho các người lần này đến lần khác đâu nhá"

Ả la oai oái, ba mẹ ả và mẹ hắn che trước mắt ả. Sợ cái thai có chuyện gì, mẹ hắn tròn mắt: "Ông bị điên à"

Hắn bỗng chồm người hỏi ba cô: "Bây giờ Tuyết Băng đang ở đâu ạ"

"Tôi biết nhưng không nói đấy" Ông thách thức

Ả nghiêng răng: "Anh dám đi gặp cô ta em bỏ đứa con này cho xem, hôm nay là hôn lễ của chúng ta đấy"

Phóng viên được dịp nên chụp ảnh liên tục, khách mời thì bàn tán xôn xao. Hắn níu tay ông: "Xin hãy nói cho con biết"

"Không nói" Ông lạnh lùng đáp

"Vậy cháu sẽ đi tìm" Nói rồi hắn bỏ đi nhưng ba hắn quát: "Đứng lại, bây giờ nó không còn là vợ con nữa đâu"

Hắn nhìn ba: "Nhưng người đẩy cô ấy hôm đó là con, giờ cứ làm lơ mà cưới người khác con thật sự không làm được"

Ba cô xách áo hắn: "Thì ra là cậu, giờ cậu có làm gì thì cũng muộn rồi. Hai đứa con Tuyết Băng cũng không thể sống lại nữa"

"Ít ra phải xin lỗi" Hắn mặt mũi nói

Ba cô đẩy hắn ra: "Đừng cứ mở miệng là xin lỗi, tôi đã nói là muộn rồi. Nó đã đi Mỹ"

Hắn hoang mang: "Đi rồi sao? Con có thể qua đó tìm cô ấy"

Lững thững bước đi, ả đuổi theo: "Anh không được đi"

Đuổi theo đến bãi đỗ xe, ả bỗng dừng đầu bụng. Mẹ ả hốt hoảng: "Con sao thế"

Ả la oai oái ôm bụng: "Con đau bụng quá"

Mẹ hắn bảo: "Gọi xe cấp cứu, có lẽ gần sinh rồi"

"Nhưng không phải còn hai tháng nữa sao" Mẹ ả lắc nhai

Mẹ hắn quát: "Với tính khí điên điên của con bà sinh non thì cũng không cần phải ngạc nhiên"

Chuẩn bị lái xe đi nghe vậy nên hắn nghiêng răng đập vô lăng xuống xe theo ả đến bệnh viện. Quả thật sinh non, chờ sinh xong hắn vào nhìn em bé, là con mình nhưng hắn không có cảm giác hạnh phúc như lúc cô sinh David. Lúc đó hắn hạnh phúc đến nỗi nước mắt rung rung. Còn bây giờ hắn đứng đó bất động, không hề có cảm xúc mà chỉ thấy tương lai là một trách nhiệm buộc hắn phải làm, một gánh nặng mà hắn phải đánh đổi nhiều thứ.

Sau những ngày đó hắn trở về nhà riêng, tất mọi thiết bị liên kết bên ngoài. Hắn chưa có can đảm để đối diện với những gì đang xảy ra, nên một mình với thế giới riêng vừa ôm album mà những năm qua đã chụp được vừa uống rượu như uống nước lã chai này đến chai khác không biết điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

4 năm sau

Cô dựa vào ghế uống trà, lâu rồi cô mới có thời gian thư giãn như thế này. Mẹ cô gọi: "Điện thoại con reo kìa"

Cô tới lấy máy: "Alo"

"Nani của di đây"

"Bên đó giờ là chín giờ tối nhỉ, con học bài chưa đó" Cô hỏi

"Xong hết rồi ạ, gọi video đi đi. Lâu rồi chưa nhìn thấy di"

Cô bật cười: "Chờ đi tí"

Nói rồi lấy máy tính ra, năm phút sau kết nối được. Ngồi cạnh Nani còn có Châu Kỳ: "Nani của di nay ra đáng quá"

Châu Kỳ trưng cái mặt ra chọc: "Khen chắc Nani thôi hả, không thấy anh ngày càng đẹp trai à"

"Anh già đi thì có, dạo này hai cha con sao rồi" Cô cười

"Vẫn bình thường" Châu Kỳ đáp

Nani nhìn cô: "Di ở bên đó càng ngày càng đẹp mặn mà"

"Di vẫn như trước thôi, tại gọi video nên thấy mặt lóng lánh, chứ ngoài đời có nếp nhăn rồi" Cô sờ má

Châu Kỳ cầm hoa quả ăn mở miệng: "Em ở bên đó trông tươi hẳn lên"

"Hai cha con khen mà di nở lỗ mũi rồi đây, anh chơi ác nha. Biết bên này không có mấy thứ đó còn ăn trước mặt em" Cô háy

Châu Kỳ nhai nhoàm nhoàm: "Ngon lắm em ơi, mau về mà ăn"

"Di với ba nói chuyện nha, con đi đánh răng" Nani chạy vào nhà vệ sinh

Cô nói: "Chắc phải bay về thiệt, anh cứ lấy thức ăn lượn lơ trước mặt em thấy muốn đắm. Mà công việc anh dạo này thế nào, tình hình công ty vẫn ổn chứ"

"Công việc anh thì ổn, hiện tại mấy công ty đều đang giành quyền hợp tác với công ty DV, công ty đó năm nay phát triển mạnh đứng đầu Châu Á. Nên ai cũng muốn hợp tác" Cả ăn cả nói

Cô gật đầu: "Ừ, em biết. Công ty đó cũng mới vừa thành lập mấy năm gần đây"

"Mà chỉ biết mặt giám đốc bên đó, chứ người thành lập chưa từng lộ diện. Thời gian tới tổng bộ công ty đó bên Mỹ sẽ sát nhập lại ở Việt Nam, không biết có được thấy vị lãnh đạo tài ba đó không" Về mặt phấn khích

Cô bấu môi: "Tài ba luôn"

"Chứ sao nữa, chỉ hai năm mà công ty phát triển mạnh như vậy quả thật không dễ dàng gì"

"Con đánh răng xong rồi nè" Nani cười nhe răng

Cô nũng nịu: "Răng trắng lắm, thôi con ngủ sớm đi mai còn đi học, còn Châu Kỳ anh cứ ăn trước mặt em, nhìn gai mắt ghê"

"Đã bảo về đi rồi còn" Châu Kỳ nói

Sau khi Ái lan sinh xong, nửa năm sau ả đòi tới công ty hấn làm. Ngày nào cũng réo khiến lỗ tai hấn không dây nào được yên. Cảm thấy phiền phức nên hấn bảo thử việc thử ký ba tháng, sau ba tháng không làm được thì cứ ở nhà. Sợ hấn cho ở nhà thiệt nên cũng cố gắng, và đến bây giờ vẫn làm ở công ty hấn với chức vụ thư ký. Ngày nào cũng thấy ả mọi lúc mọi nơi khiến hấn phát ngán, về muộn cái là cứ sinh nghi là hấn đi với gái, quả thật bốn năm nay hấn cảm thấy ả rất chướng mắt.

Đề ký được hợp đồng được với công ty DV nên hấn phải thường xuyên qua bên đó, như tối nay hấn hẹn Lan Anh giám đốc công ty DV đi ăn để bàn bạc công việc. ả không biết theo dõi hấn từ lúc nào, từ đâu bay ra túm tóc Lan Anh: "Bắt được quả tang nhá, dám trơ trên qua lại với chồng bà à"

Túm tóc Lan Anh quay mấy vòng, hấn giữ lại không kịp quát Ái Lan: "Cô đang làm gì vậy, nhìn cho rõ đó là ai"

Lúc sau nhìn kỹ mới nhận ra giám đốc công ty DV, ả nghĩ thầm "Quả này toi rồi, đắc tôi với giám đốc DV thì việc hợp tác coi như xong"

Ả bị hớ thả tay ra: "Xin lỗi, tại thân hình cô bốc lửa quá nên tôi tưởng"

"Trông gì, gái mại dâm hả? Lần sau đi đánh ghen thì mong nhìn mặt cho kỹ đã rồi làm gì thì làm" Lan Anh khá tức giận nhưng vẫn kiềm chế

Ả mặt tái mét: "Thật sự xin lỗi, không biết chuyện hợp tác thế nào"

Lan Anh nhìn hần: "Cái đó anh không cần phải lo, tôi chỉ có trách nhiệm chọn ra hai công ty xuất sắc nhất. Còn việc hợp tác cùng công ty nào thì đó là việc của tổng giám đốc. Xin phép đi trước"

Khi đêm sự việc xảy ra tình cờ bị phóng viên chụp được, hôm sau bị đăng lên báo. Hành động của ả khiến hần tức chết. Tối về thấy Hải Thiên nằm ở ghế sofa, hần lay thẳng bé dậy: "Lên phòng ngủ đi con, mẹ đâu rồi"

"Mẹ từ khi chiều đến giờ vẫn chưa về" Thăng bé dụi mắt

Đoán là đang ở quán bar rồi, hần hỏi: "Vậy con ăn gì chưa"

Hải Thiên lắc đầu, hần phải gọi đồ đến cho con ăn. Tình hình như thế này chắc phải thuê người làm, Hải Thiên đang ăn bỗng hỏi: "Mai ba rảnh không"

"Lịch trình ngày mai của ba dày đặc, mà có chuyện gì à" Hần hỏi

Hải Thiên lắc đầu: "À không, chỉ là muốn đi công viên chơi thôi"

"Mai ba gọi quản gia nhà bà nội tới, bảo bà ấy đưa con đi nhé kéo tuần này ba bận" Hần xoa đầu thẳng bé

Công ty DV đang tất bật chuẩn bị ngày sát nhập chi nhánh ở bên Mỹ về Việt Nam. Cũng là ngày chào mừng tổng giám đốc về nước. Ai cũng mong ngóng để được thấy người thành lập công ty DV.

Cô đang ngồi suy tư để ra ý tưởng thiết kế bỗng điện thoại reo: "Có chuyện gì mà anh gọi em giờ này thế"

Châu Kỳ nói: "Ba em ốm mà vẫn gắng gượng đi làm"

"Ông ấy thay đổi từ lúc nào thế, em còn tưởng lúc nào cũng ở mấy sòng bạc" Cô ngạc nhiên

"Thực ra em đi Mỹ một thời gian thì ông ấy đã đi làm rồi, mấy năm nay cũng không thấy cờ bạc nữa"

Cô gật đầu: "Cuối cùng cũng có chuyển biến"

"Anh nói với bác tới công ty làm nhưng ông ấy nói tới công ty làm thì chỉ có làm xấu mặt em vì ông ấy không có kiến thức sợ vướng chân vướng tay" Châu Kỳ nói lòng vòng

Cô hỏi: "Vậy giờ ông ấy đang làm gì?"

"Bức vác, mà kiên trì đến mấy năm nay rồi"

Cô thờ dãi: "Không có kiến thức thì đi làm bảo vệ cũng được, xấu mặt gì chứ. Làm như em để tâm mấy chuyện đó không bằng. Mà hai ngày nữa em về Việt Nam"

"Thật hả"

"Tất nhiên rồi, tại anh suốt ngày cứ lượn lờ mấy món ăn Việt Nam trước mặt em làm gì. Về ăn cho đã đời" Cô cười

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Hai ngày sau

Tầm tám giờ sáng hai bố con Châu Kỳ đã ra sân bay chờ Tuyết Băng. Hôm nay cô mặc bộ vest màu trắng, giày cao năm phân cộng với cái kính cực ngầu. Một tiếng sau từ xa đã thấy cô, Nani gọi to: "Di ơi ở đây"

Chưa kịp đi tới thì Nani đã chạy lại ôm mình, cô vỗ lưng: "Nhớ con quá đi mất, trông con giờ phổng phao lắm rồi"

"Con đã lớp sáu rồi mà di"

Cô véo má: "Ừ nhĩ tính ra cũng bốn năm rồi"

Cô nhìn cái bảng hiệu mà tay Châu Kỳ đang cầm đó là dòng chữ "Chào mừng Tuyết Băng trở về", kèm theo là những tấm ảnh ngây thơ hồi mới ra trường của mình. Cô há to miệng: "Trời đất anh lấy đâu ra mấy tấm ảnh này thế"

"Chuyện nhỏ thôi" Châu Kỳ nói

Cô tắc lưỡi: "Anh chuyên gia dim hàng em thôi, mà giờ dẫn em đi ăn nhanh lên. Tại anh mà em dờ hơi bay về đây đây"

"Anh mời em tính tiền nha" Cười nhe răng

Cô bịu môi: "Oà anh đúng là đồ ki bo"

"Mẹ em đâu" Thấy chỉ mình cô nên anh bỗng hỏi

"À mẹ em có mở một nhà hàng bên đó, theo nhà hàng nên chưa thu xếp về đây được"

Ngồi trên xe nhìn ra cô trầm ngâm: "Bốn năm quang cảnh thay đổi rất nhiều"

"Đâu chỉ riêng quang cảnh con người cũng thay đổi theo thời gian" Châu Kỳ đáp

Hôm nay lịch trình của cô chỉ để nhét thức ăn vào bụng. Sau khi ăn những món như bún bò, bánh cuốn, chả giò, bánh xèo, cháo canh. Và hiện tại đang ngồi tại quán buffet hoa quả, Châu Kỳ trở mắt: "Sau bốn năm công nhận trình độ ăn của em thật level max, ăn vậy mà không béo à. Người ta mà ăn như em chắc thành con heo nái luôn rồi"

Cô lườm: "Hôm nay là ngoại lệ thôi, bình thường em ăn không như hôm nay đâu"

Gấp đồ ăn cho Nani cô nói: "Sau bốn năm trải nghiệm chọt nhận ra phải ăn thì mới có sức chiến đấu"

"Nếu trong bữa ăn bình thường thì em ăn bao nhiêu"

Cô gặm táo lắc đầu: "Không biết nữa, còn nhớ thời gian đầu hầu như cái gì ăn được em đều nhét vào miệng. Tính ra lúc đó một bữa em ăn ít nhất phải năm cái bánh mì, chưa kể mấy đồ khác. May mà em vừa học vừa làm, lịch trình khá nhiều trong một ngày nên không có béo"

Những năm sống bên đó anh chỉ biết hoạt động của cô là vừa học vừa làm chứ không biết rõ cụ thể. Ngay cả liên thi chỉ gọi chứ chưa bao giờ kết nối video, thời gian gần đây mới cho gọi video. Châu Kỳ bỗng hỏi: "Chắc lúc đó em vất vả lắm"

Cô cười: "Ai đi nước ngoài đều vậy thôi, thời gian sau sẽ đỡ"

"Vậy công việc em bên đó cũng kinh doanh nhà hàng với bác gái à" Đút kiwi cho Nani anh hỏi

Ngoài thời gian ngồi thiết kế, xem xét hồ sơ công việc thì thời gian rảnh cô đều phụ mẹ. Cô gật đầu: "Có lẽ vậy"

"Có lẽ là ý gì?" Anh hỏi lại

Cô lấy thìa gõ đầu Châu Kỳ: "Càng già anh càng chậm hiểu, là kinh doanh với mẹ đó. Làm chủ một nhà hàng đó anh biết không"

Nani cười khanh khách: "Được làm cô chủ hèn gì càng ngày đi càng quý phái"

Nhận thấy bốn năm sức sống của Tuyết Băng ngày càng tràn đầy. Cảm thấy mừng cho cô nên anh bất giác mỉm cười.

Chơi hết nửa ngày với hai cha con Châu Kỳ, liền bắt taxi đến chỗ ba. Từ xa đã thấy hình dáng ông bố đồ đón vác từng bao xi măng trên vai. Đứng nhìn như vậy tầm mười phút thấy ba cô ngã, cô đeo kính đi đến đỡ. Ông không nhận ra cô: "Cảm ơn cháu"

Mấy người làm cùng với ba cô hỏi han: "Chú không sao chứ, thấy mấy ngày nay chú ho suốt. Ôm thì ở nhà mấy ngày cũng được mà, với tuổi chú cao rồi cứ ngày ngày làm công việc này thật không ổn"

Ba cô xua tay: "Thật sự không sao, tôi quen với công việc này rồi. Với không làm thì tiền đâu mà tiêu, tôi chỉ có một mình. Không làm chắc chết đói quá"

Cô bỗng rơi nước mắt, thấy vậy ba cô hỏi: "Này cô không sao chứ"

"Đến cả con mình mà cũng không nhận ra à" Cô mở kính nói to

Ông ngạc nhiên: "Ừa về lúc nào thế"

Mấy người quanh đó hỏi: "Con gái bác đó, sao lại nói chỉ có một mình"

"Vâng, thực sự chỉ có một mình, vì mấy năm trước bị cháu từ mặt rồi" Cô mỉm cười

Cô đỡ ba đứng dậy: "Giờ về nhà nghỉ ngơi"

"Nhưng còn đang làm"

Cô trợn mắt: "Sao ba hết lần này đến lần khác cứ làm con bức mình thế, giờ không theo con về thì từ mặt luôn cho xem, nói sai con làm con chó"

Thấy cô cương quyết cũng đồng ý rồi nói với mấy người đó mai gặp. Cô lại nói: "À gặp rú đi nhậu thì được, chứ mai ông ấy nghỉ việc rồi"

Ông xoa tay: "Nghỉ đâu mà nghỉ, mai tôi vẫn đi làm"

"Ba tuổi cao, tính làm mấy công việc này dễ chết sớm à. Con cho ba cơ hội sám hối về những chuyện xảy ra bằng cách không làm mấy công việc nặng nhọc như thế này. Ba đồng ý con sẽ xá xóa hết"

Ông trố mắt: "Thật hả?"

Cô gật đầu, ông lại hỏi: "Thật không"

Cô đáp: "Thật"

"Chắc chắn chứ"

Cô nhủ mảy: "Ba còn hỏi nữa là con đòi ý bỏ về Mỹ đấy nhá"

Nửa đêm ba cô bỗng sốt cao, cô phải ngồi canh cả đêm. Cách hai tiếng cô lại thay khăn lạnh trên trán, rồi sờ xem có hạ sốt không.

Sáng sớm cô đi chợ nấu cháo, vắt nước cam đem vào phòng. Cô nói: "Ba dậy ăn đi"

Thấy ba cô vẫn nằm xoay lưng, cô đứng chống nạnh: "Con thấy ba hạ sốt, cũng tỉnh ngủ rồi. Đừng giả bộ"

"Sau những chuyện ba làm cảm thấy ngại khi nhìn con" Ông bỗng nói

Cô bùi môi: "Trời đất, nhìn thì cũng nhìn hôm qua rồi. Con không giận gì ba nữa đâu, thấy mấy năm nay ba tu chí nên con xá xóa mọi chuyện. Thôi đừng e thẹn như mấy cô thiếu nữ nữa, dậy ăn mau lên"

Nói một hồi ông cũng cầm bát cháo lên ăn, trố mắt: "Sao con nấu ngon thế"

"Con nấu ngon lâu rồi, tại mỗi lần gặp ba toàn gây sự nên không thêm nấu cho ba ăn thôi"

Điện thoại reo là Châu Kỳ gọi: "Mai công ty DV tổ chức sự kiện đấy, em đi không"

"Ông anh à, em có được mời đâu mà đi" Cô thờ dãi

Châu Kỳ ú ớ: "Thì cứ đi cùng anh là được vào liền à"

"Thôi rú Cẩm Mân đi, mai em có việc" Cô nói

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Hắn đang ngồi xử lý công việc nhân lúc chờ ả thay đồ, cứ năm phút ả lại hỏi: "Em mặc bộ này có đẹp không"

Hắn nhủ mảy: "Cô hỏi nhiều thế, mặc đại bộ gì đó cũng được"

"Hôm nay người thành lập DV sẽ xuất hiện, phải chín chu để được ghi điểm. Cái nhìn đầu tiên rất quan trọng đấy" Nhìn mình trong gương ả nói

Đến phát diên với cô ta, hắn đóng máy tính cái rụp: "Gần đến giờ rồi, cô muốn đến muộn à. Tôi đi đây, cô ở đó thông thả thay trang phục đi nhé"

Thấy hắn đã bỏ đi, ả hậm hực cầm ví chạy theo: "Anh không thể kiên nhẫn chút được à"

"Vội cô thì không thể kiên nhẫn nổi" Hấn phóng xe đi

Ái Lan điên tiết phải lái xe riêng: "Đồ khốn kiếp"

Tới bãi đỗ xe thấy ả theo sau, xuống xe hấn nói: "Ở nhà đi, dù sao thư ký thì không cần đến cũng được"

"Ngoài thư ký nên nhớ tôi còn là vợ anh đấy" ả đánh đả

Hấn quay lại phun câu phủ phàng: "Nhưng tôi không nghĩ thế"

Lên khoảng năm phút thì ả mới tới, có nhiều người ở đây nên ả không thể mắng hấn. Thấy Ngô Đình đang nói chuyện với mấy vị giám đốc, ả chậm rãi đi tới khoác tay hấn cười e lệ: "Anh lên đây từ lúc nào thế, làm em tìm mãi"

Mấy giám đốc khác lên tiếng: "Anh Ngô thật có phúc khi cưới được cô Ái Lan nha, đã xinh đẹp lại còn giỏi, thấy lúc nào hai người cũng dính lấy nhau"

Hấn cười gượng gạo: "Tại cô ấy làm thư ký nên các vị mới thấy vậy thôi"

"Tôi cũng cảm thấy hai người rất xứng đôi" Hôm nay rảnh rỗi nên đi dự tiệc với ông anh Châu Kỳ, mọi khi ông anh toàn bắt đi để coi có ai thích hợp mà mai mối cho mình, Cẩm Mân thấy quá phiền, nổi hứng muốn xem mặt tổng giám đốc DV nên đi. Mới bước vào cửa bắt gặp bọn họ

Ái Lan cười cười: "Cảm ơn cô đã khen, ba năm tuổi mà giờ chưa ai thèm rước coi bộ ba mẹ cô vô phúc nhỉ"

"Chẳng qua tôi đây không muốn thôi, sợ lấy về chồng lại bị ỏi như mấy người đứng trước mặt tôi" Cẩm Mân nói khích

Ái Lan không phải dạng vừa: "À mà tôi nhớ không lầm lúc trước cô cũng có người yêu, tên gì nhỉ? Jane thì phải, sao lại chia tay thế?"

"Mấy tên khốn kiếp đó cô không nên nhắc tới, cảm thấy rất buồn nôn nha" Cẩm Mân hơi nhú mày

Ả càng hống hếch: "Tôi nhớ không lầm thì bạn trai cô quan hệ bất chính với bạn thân mình, cảm thấy rất đồng cảm"

Hấn nhăn mặt háy ả: "Có thôi đi không"

Dù sao cũng đã bốn năm, vết thương rồi cũng sẽ lành. Giờ đối mặt cảm thấy bình thường, Cẩm Mân tự nhiên nói: "Bạn thân tôi là vợ cả của chồng cô đó, tại cô mà hại hai người họ phải ly hôn nha. So với quan hệ bất chính thì đi phá hoại hạnh phúc người khác tày trời hơn. Con trai phong lưu thì phụ nữ cũng có quyền ra ngoài tìm thú vui mà, thực ra rất cảm ơn bạn thân đã cho tôi biết bộ mặt thật của tên Jane mắc ỏi"

"Oà từ bi nhỉ" Ái Lan cười đều

Tiếng MC cất lên: "Đã đến giờ xin mời các quan khách vào vị trí chỗ ngồi ạ"

Chương trình đầu tiên đó là mấy tiết mục văn nghệ, sau đó Lan Anh lên phát biểu. Nhìn mọi người cười tươi: "Cảm ơn mọi người đã có mặt đông đủ, như các vị đã biết DV đã tròn hai tuổi. Để DV như ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì, vì người thành lập DV không tiện ra mặt nên tôi là người thay mặt tổng giám đốc điều hành chi nhánh ở đây một thời gian, tuy nhiên mọi việc đều phải thông qua quyết định của tổng giám đốc. Lần này tổng bộ bên Mỹ và chi nhánh ở đây sẽ sát nhập lại với nhau nên DV có dự án cần một công ty hợp tác chung, hiện tại tôi đã chọn được IU và SBA, còn tổng giám đốc sẽ đưa ra quyết định cuối cùng. Cô ấy đã về nước, bây giờ chúng ta hãy chào mừng tổng giám đốc đã quay trở lại"

Ái Lan nhìn hấn bỗng nói một câu khá ngu: "Không ngờ là nữ, tưởng đầu đàn ông để còn gạ gẫm"

"Chưa thấy ai đề tiện như cô" Hấn lắc đầu

Ả hách dịch: "Có đấy, không phải cô vợ cũ Tuyết Băng của anh đấy sao"

"Im cái miệng cô lại giùm, muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi, điếc óc" Châu Kỳ ngồi bên mở miệng

Ai cũng mong ngóng không biết người đó ra sao, một phút sau cánh cửa mở ra. Đi trước mấy vệ sĩ là cô gái với bộ váy đen huyền bí bó sát tôn lên vóc dáng cân đối, mái tóc xoắn dài gọn sóng cộng với cái kính đen che nửa khuôn mặt càng thêm quyến rũ. Lúc cái kính đen được mở ra thì ai cũng phải ngạc nhiên, nhiều người bàn tán: "Đây là vợ cũ của giám đốc Ngô"

Người thì xì xầm: "Trông đẹp quá"

Chỉ có bốn người Châu Kỳ, Cẩm Mân, Ái Lan, Ngô Đình liền đứng bật dậy. Ái Lan trợn mắt: "Sao có thể là cô ta chứ"

Cẩm Mân níu tay Châu Kỳ cười: "Tuyết Băng đã về rồi"

"Cô ấy về nước thì anh biết rồi, nhưng không ngờ nữ doanh nhân đó lại là Tuyết Băng" Châu Kỳ đang còn mơ hồ hoang mang, vậy mà nói kinh doanh nhà hàng cơ chứ, đã thế khi anh nói về người thành lập DV còn thảo mai. Tức chết anh mà, quả này không cho cô nên thân thì không được

Hấn lăm bằm: "Cuối cùng có thể nhìn thấy em"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Cô nhìn xung quanh một lượt cuối cùng mở miệng: "Xin chào mọi người, tôi là Tuyết Băng. Bắt đầu từ hôm nay tôi chính thức sẽ ra mặt điều hành DV. Hy vọng DV sẽ có cơ hội được hợp tác với công ty mọi người"

Một phóng viên bỗng nhiên hỏi: "Cô có phải là vợ cũ của giám đốc Ngô Đình, người bốn năm trước gây xôn xao dư luận"

"Đúng vậy" Cô khẳng khái nói

Phóng viên khác lại hỏi: "Việc cô ngoại tình khi còn là vợ của giám đốc Ngô Đình liệu có phải là sự thật, có phải vì vậy nên hai người mới ly hôn không ạ"

Nhìn cái người phóng viên nữ cô cười rét buốt: "Xin hỏi cô làm phóng viên bao lâu rồi? Cô không phân biệt được đâu là câu nên hỏi để đúng với chủ đề à"

Nhìn mọi người ở phía dưới cô mở miệng nói: "Chắc mọi người cùng tò mò như cô phóng viên này phải không? Vậy tôi sẽ trả lời nốt câu này, còn những câu hỏi sau nhưng tôi nói có rất cảm thấy có lỗi với bản thân. Nên việc đó sẽ có một ng

Bây giờ cô không phải là Tuyết Băng nhu nhược như ngày xưa nữa, có gì thì cô nói vậy: "Còn ly hôn cũng chẳng liên quan đến việc ngoại tình, vì lúc báo chí nhận được tin nói tôi ngoại tình thì trước đó giám đốc Ngô Đình đã ăn nằm với con gái nhà người ta. Nên nếu tôi ngoại tình thật thì cũng bình thường mà thôi. Chồng ngoại tình nhưng người vợ như tôi vẫn thông cảm vì con mà tha thứ, còn khi biết tôi ngoại tình từ miệng của người khác nhà chồng đã thay đổi thái độ ba trăm sáu mươi độ, con tôi bị ung thư sắp chết nhưng vì ghét mẹ nó nên dù có cầu xin ghép tủy thì bọn họ cũng không thềm thêm xia dù chỉ một lần. Tệ bạc như vậy đấy, nên cứ thế mà ly hôn thôi"

Mấy bà vợ ở dưới bàn tán: "Trời ơi, sao bọn họ có thể ác thế, đưa bé chết cũng vì họ. Mấy người như thế có cho tôi cũng không thềm, ly hôn là quyết định sáng suốt"

Ái Lan nghe thế liền tức giận: "Im đi, biết gì mà nói"

"Xem ra mới làm ăn lần này anh thất bại rồi" Á tức giận nói khích, tuy nhiên hẳn đang còn nhìn chăm chăm người ở trên hơi đâu mà nghe à nói

Cô điều chỉnh mic: "Dự án lần này cần một công ty hợp tác chung, tuy nhiên qua tham khảo thì IU và SBA tỉ lệ chênh lệch khá ít, thay vì chỉ chọn một tôi sẽ chọn cả hai công ty cùng hợp tác chung một dự án, hy vọng sẽ được thấy những bộ thiết kế bắt mắt của hai công ty này"

Ai cũng ngạc nhiên khi cô chọn cả IU, Một phóng viên nhiều chuyện hỏi: "Công ty IU là của chồng cũ, cô không ngại vấn đề đó sao"

"Ngại chứ, nhưng tôi không để chuyện cá nhân xen vào công việc. Có năng lực thì tôi chọn thôi" Cô mỉm cười

Đến phần mọi người vui chơi, cô cầm ly rượu đến từng bàn chào hỏi xã giao. Lúc đi đến bàn khác Châu Kỳ bỗng kéo cô lại: "Em được lắm, dám giấu anh lâu như vậy"

"Thật sự em không có ý" Cô gơ ba ngón tay thề

Châu Kỳ nhìn cô như muốn giết người: "Anh thấy em rất cố ý thì có"

"Thôi mà, dù sao bây giờ anh cũng đã biết rồi không phải sao" Cẩm Mân đá chân Châu Kỳ

Cô gật gật: "Cẩm Mân nói rất đúng"

"Hiện tại nhìn mày rất quyến rũ nha" Cẩm Mân cảm thán

Cô cười: "Mày cũng thế mà"

Cẩm Mân bỗng trầm xuống: "Có thể cho ôm một cái được không"

Cô dang hai tay ra: "Ôm thì ôm, có gì mà phải ngại"

"Mày còn giận tao nữa không" Cẩm Mân hỏi

Cô cắn vai Cẩm Mân thật đau: "Chuyện qua rồi không nên nhắc lại"

Châu Kỳ nhìn hai người bọn họ bỗng lên tiếng: "Đừng sến súa nữa, nhìn mà nổi hết da gà. Tuyết Băng phạm phải tội tày đình, nên phải phạt"

"Phạt gì? Tuyết Băng đây sẽ chấp hành nghiêm chỉnh" Cô nói

Suy nghĩ một lúc anh bỗng nói: "Ra kia nhảy một bài đi"

"Chắc em nhảy á" Cô tự chỉ mình

Châu Kỳ gật đầu: "Nhanh lên đi"

Sau một hồi cô lên khán đài cầm mic nói: "Để không khí thêm sôi nổi, tôi sẽ cùng giám đốc SBA nhảy một bài. Có ai nhảy cùng không ạ"

Châu Kỳ ở dưới khán đài giờ nắm đấm nhìn cô, ả tưởng nhảy theo cặp như khiêu vũ nên hăng hái lên tiếng: "Tôi"

Cô ngược nhìn ả: "Rất vui khi cô tham gia"

Ái Lan kéo cả Ngô Đình vào nhảy cùng, lúc nhạc nổi lên ả lên tiếng: "Sao lại nhạc này, không phải khiêu vũ sao"

Cô nghi hoặc cười: "Tôi có nói khiêu vũ á? Nhảy zumba nha"

Thề là định nghĩa zumba ả còn không biết, cô thẳng thắn nói: "Nếu cô không biết thì có thể không tham gia"

Đâm lao phải theo lao, không muốn mất mặt nên cả gan nói: "Nhảy dễ ợt"

Hồi còn David cô có đăng kí cho con học zumba hẳn thấy vui vui nên cũng học theo. Còn cô thì hồi mới ra trường kéo cả Cẩm Mân và Châu Kỳ đi nhảy nên giờ zumba đối với bọn cô không quá khó. Nhạc nổi lên cô, hẳn, Châu Kỳ theo điệu nhạc mà nhảy, còn ả bị bối rối nhảy nhìn bọn cô nhảy lúc đến điệu nhanh không theo kịp ả đứng đơ nguyên một cục dần dần trở thành khán giả đứng xem khiến ai cũng cười vỡ bụng.

Sau buổi tiệc cô một mình xuống bãi đỗ xe, hẳn chạy theo nắm tay cô, nghi hoặc cô hỏi với một thái độ xa cách: "Giám đốc Ngô có chuyện gì"

"Tìm quán cafe ngồi nói chuyện chút nhé" Hẳn nhìn cô

Cô thẳng thắn nói: "Xin lỗi tôi không rảnh"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Cô lái xe về nhà, đi vào thấy ba đang ngồi trên ghế: "Trước khi đi con có nấu thức ăn, ba đã ăn chưa"

"Ba vừa mới ngủ dậy" Ông lắc đầu

Cô đặt túi xách lên bàn: "Để con đi hâm thức ăn lại"

Trong lúc ăn ba cô nói: "Nãy ba xem ti vi, không ngờ con là người sáng lập ra DV. Có khi nào ba làm việc bốc vác liên lụy đến hình ảnh của con không"

Cô bật cười: "Sao ba lại nghĩ thế, việc gì cũng là việc, miễn đó là thành quả lao động của mình thì có gì phải sợ, miễn không ăn trộm ăn cắp là được"

"Công ty con đang tuyển một số nhân viên bảo vệ, ba có muốn tới làm không" Cô dò hỏi

Ông xua tay: "Thôi, con làm giám đốc mà ba làm bảo vệ sẽ khiến con mất mặt đó"

"Con đã nói là không sao rồi mà, ba ở nhà một mình chán lắm đó, nghỉ ngơi vài hôm rồi tới làm nhé" Cô năn nỉ

"Để ba suy nghĩ"

Cô gật đầu, nhìn đồng hồ: "Con qua nhà Châu Kỳ một lát, ba ngủ trước đi nhé"

Cầm khóa xe và túi xách mở cửa liền thấy Ngô Đình đứng chính ỉnh ở đó, cô nhú mày: "Tôi đã nói có chuyện thì hãy liên hệ với thư ký bên công ty mà, bộ anh nghe không hiểu gì hết tron ả"

"Chỉ cần mười lăm phút thôi"

Cô nhìn đồng hồ: "Cũng được, bắt đầu đi"

"Cuộc sống của em mấy năm qua thế nào"

Cô cười mĩa: "Chuyện muốn nói là đây à? Khá tốt"

"Em còn giận anh không?" Hấn nhìn cô

Cô giả ngu: "Vì sao phải giận"

"Về chuyện anh không đồng ý ghép tủy cho con sớm hơn"

Tuyết Băng mệt mỏi nhìn hấn: "Dừng, anh có thể đừng gọi lại những chuyện đó nữa được không, cuộc sống của tôi đã dần ổn định nên xin anh ngưng bới móc nó ra. Tôi đi trước"

Đến nhà Châu Kỳ đã gần chín giờ đêm, hơi ái ngại: "Xin lỗi, con tới muộn"

"Muộn gì chứ, vào đây đi con" Mẹ Châu Kỳ cười

Nani chỉ chỗ bên cạnh: "Di tới đây ngồi đi"

"Mấy năm nay mỗi lần con gửi đồ về là con bé đều mừng quýnh cả lên"

Nani khoe: "Đồ di gửi con đều giữ cho đến bây giờ"

"Nghe vậy di rất vui" cô nháy mắt

"Ước gì có được một cô đứa con dâu như con, bác réo nó đi xem mắt mấy lần mà nó không chịu" Bác gái nhìn cô

Châu Kỳ nhìn Cẩm Mân: "Nên lo cho con gái ế của mẹ trước đi"

"Có tin em phi thêm cái gối nữa vào mặt anh không" Nghe vậy Cẩm Mân ném thẳng cái gối vào mặt Châu Kỳ

Cô xoa đầu Nani bỗng hỏi: "Cả nhà đã thử hỏi ý Nani chưa ạ"

"Bà hỏi con rồi" Nani nhí nhảnh nói: "Con rất muốn ba lấy vợ nha, một mình ba gà trống nuôi con cũng lâu rồi"

Tuyết Băng cười nhìn Châu Kỳ: "Nghe con gái anh nói gì chưa? Nên không lo sợ con buồn nhé"

"Tuyết Băng à" Bác trai gọi

Cô đáp: "Sao bác"

Bác gái hỏi: "Con thấy Châu Kỳ thế nào"

"Kìa mẹ" Châu Kỳ sắc nước

Bác gái hảy: "Yên đi coi nào"

Cô không hiểu ý bác nên vô tư đáp: "Anh Châu Kỳ ấy ạ, ừm tốt tính, ầm ập, ga lăng, là người cha mẫu mực"

"Vậy con có một chút tình cảm gì với nó không" Bác gái dò hỏi

Tuyết Băng lại vô tư tập hai đáp: "Cũng có ạ"

"Con suy nghĩ như thế nào khi lấy nó làm chồng" Bác trai đánh nhanh thắng nhanh

Châu Kỳ đỏ mặt tía tai, còn Cẩm Mân, Nani, bác gái thì mong ngóng. Giờ cô mới hiểu ý hai bác, lấp bắp giải thích: "Hai bác hiểu nhầm rồi, tình cảm ở đây là cảm mến như người thân trong gia đình chứ không phải quan hệ nam nữ đâu ạ"

Bác gái mặt buồn buồn: "Làm bác cứ tưởng"

Khi tận tai nghe Tuyết Băng nói như vậy quả thật bỗng dưng anh có một chút khó chịu. Ngồi chơi đến mười giờ cô xin phép về.

Sáng sớm đến công ty cô nói với thư ký: "Một tiếng sau mở cuộc họp"

Trong phòng họp nhìn thấy cô thì im thin thít tất cả đứng lên: "Chào tổng giám đốc"

"Mọi người ngồi xuống cả đi, mà sao nhìn thấy tôi mọi người như nhìn thấy cạp thê" Cô bật cười

Mấy người lấp bắp: "Đâu..có...ạ"

"Biểu hiện ra rồi kìa, mọi người thoải mái đi, một cuộc họp căng thẳng không giải quyết được gì đâu, cứ tự nhiên trao đổi đề đưa ra những ý tưởng mới mẻ nhé"

Lan Anh nhìn cô: "Chắc tại ngày hôm qua chị mặc nguyên bộ đen, nên ai cũng tưởng chị lạnh lùng"

"Thực sự là tôi không thích màu đen, nhưng hôm qua là ngày giỗ con tôi nên phải mặc" Cô mỉm cười nhưng giọng trầm xuống

Lan Anh áy náy: "Em xin lỗi"

"Không sao" Hôm qua ngày giỗ của David nên khi phóng viên nhắc đến mấy chuyện đó khiến giọng cô trở nên sắc bén, ở dưới bãi đậu xe là lúc cô chuẩn bị đến thăm mộ con, hẳn không những quên ngày giỗ của con mình mà còn cứ đứng đó dây dưa khiến cô cảm thấy mất kiên nhẫn, dự định của cô và Châu Kỳ là đến mộ David rồi nhân tiện ghé qua nhà anh một lát. Lúc cô ra mộ thì đã thấy Châu Kỳ làm cỏ sạch hết rồi, đồ đạc cũng chu đáo tất. Mất cô bỗng cay xè lắm lắm: "Một người không liên quan gì nhưng vẫn nhớ đến ngày giỗ của thằng bé, vậy mà cha nó không hề nhớ đến"

Buổi chiều công ty SBA và IU đến để kí hợp đồng, Châu Kỳ đến trước: "Chuyện tối qua mẹ anh nói em đừng để bụng nha"

"Để bụng gì chứ, nên nhớ em không hề nhỏ mọn nha" Cô nhìn anh

Lát sau hán và ả đến, lúc ngồi vào ghế cô nói: "Hình như ở đây không có việc của thư ký"

"Nên nhớ ngoài thư ký tôi còn là vợ của Ngô Đình" ả hống hếch

Cô dựa vào ghế nhìn ả: "Bộ cô không thấy ngán khi cứ suốt ngày mở miệng khoe là vợ anh ta à? Mà việc của người vợ là ở nhà nhé, nếu cô muốn ta đây thì về công ty IU mà lộng hành nha, còn ở đây không phải là phạm vi để cô hô gió gọi mưa"

"Cô đừng tưởng leo lên chức giám đốc là ngon nhé, tôi cứ ngồi đây đây" ả thách thức

Tuyết Băng nhìn ả như một kẻ tâm thần vừa trốn trại: "Leo lên đến tận đây không phải dễ nha, không tin cứ hỏi chồng cô thì biết, anh ta cũng điều hành một tập đoàn đây. Tôi nghĩ việc kí hợp đồng với IU nên để sau hẵng bàn"

Ngô Đình nói với ả: "Cô về công ty trước đi"

"Mắc mớ gì em phải đi, anh đừng ở trước mặt vợ cũ mà đối xử với em như vậy" ả quát hán

Hai người bọn họ cứ đôi co đến mười phút mà không giải quyết được vấn đề, cô và Châu Kỳ ngao ngán, Tuyết Băng phán một câu xanh rờn: "Vợ mà không trị được thì làm sao để đưa công ty dẫn đầu các nước cơ chứ"

Cô đứng dậy nhìn ả: "Cô vẫn ngồi đây chứ gì"

"Ồ không đi đây" Mặt dày khoanh tay quát cô

Cô đi tới bàn kết nối điện thoại: "Gọi bảo vệ lên quét người xuống giùm tôi"

Sợ mất mặt trước đám đông nên ả tự giác bỏ về, đi ra ngoài thấy thư ký đang hóng chuyện trong này, ả quát: "Lo mà làm việc đi"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Thảm thoát đã sáu tháng trôi qua, ban ngày giải quyết các công việc ở công ty, theo dự án thì một tháng nữa là buổi trình diễn thời trang nên nhân viên DV tất bật rộn ràng, ngoài mẫu thiết kế của DV thì cô chọn được sáu mẫu của IU và bảy mẫu của SBA, cách hai ngày cô lại đến xưởng may xem đã hoàn thành trang phục đến đâu rồi. Tối nào rảnh lúc thì dẫn ba ra ngoài ăn lúc thì đi chơi với Cẩm Mân và hai bố con Châu Kỳ.

Cẩm Mân hôm nay có việc phải ra ngoài nên đi tìm ông anh mượn xe, lên phòng không thấy ai nhìn trên bàn phát hiện ra máy tính của Châu Kỳ có hình Tuyết Băng, lướt xem cũng toàn hình Tuyết Băng, ả không anh trai cô tạo nguyên album hình bạn cô mới đúng. Châu Kỳ trong phòng tắm đi ra, Cẩm Mân chỉ chỉ: "Đây là gì"

Châu Kỳ liền đi tới đóng máy tính lại, Cẩm Mân nhéo bụng anh: "Có tật giật mình, anh có tình cảm với Tuyết Băng phải không"

"Làm gì có" Anh giả vờ ho

Cẩm Mân ngồi lên giường nhìn anh bĩu môi: "Không có vậy sao máy tính anh toàn hình Tuyết Băng thế kia, đừng chối nữa"

Ngồi hỏi Châu Kỳ cả tiếng, thấy con em phiền phức anh túm quần bên nói to: "Ồ, anh thích Tuyết Băng được chưa. Có câu trả lời em muốn rồi, bây giờ ra ngoài giùm cái đi"

Mặt Châu Kỳ đỏ cả lên, Cẩm Mân cười khoái chí: "Ồi thôi, anh trai tôi cũng biết ngại cơ đấy"

"Hèn gì anh tốt với Tuyết Băng thế, em nghi ngờ lâu lắm rồi, nếu anh nghiêm túc thì nên tỏ tình với nó đi không là người khác cướp mất đó, em thấy nhiều người theo đuổi nó lắm đó, ngày nào cũng có người tặng nó hoa hồng đó, có khi còn tới tận nhà mời đi ăn cơm các thứ mà nó từ chối, chỉ có anh là ngoại lệ, hãy nắm bắt lấy cơ hội nha" Chọc ông anh một lúc, Cẩm Mân nói

Anh không biết mình bắt đầu thích Tuyết Băng từ lúc nào nữa, bốn năm trước nhìn những nỗi đau mà Tuyết Băng chịu đựng anh cảm thấy đau lòng thay cô, khi cô đi Mỹ hàng ngày anh luôn lo lắng không biết Tuyết Băng bên đó có thích nghi được không, mặc dù cô không nói nhưng anh biết bên đó cô rất vất vả mới có được như ngày hôm nay. Bốn năm sau gặp lại, cô thay đổi từ trên xuống dưới, cô dần trở vui tươi và đón nhận mọi chuyện một cách dễ dàng, chứ không như lúc David mất, thời gian đó ngày nào cô cũng thần thờ giam mình trong phòng. Có lẽ đó là cú sốc lớn, khiến tinh thần cô trở nên hoảng loạn phải điều trị tâm lý nửa năm. Anh rất vui khi giờ đây mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nụ cười trên môi của cô.

Hai tuần sau

Mấy ngày nay cô phải tăng ca, nhìn đồng hồ đã tám giờ Tuyết Băng thu xếp đồ chuẩn bị về thì Cẩm Mân gọi bảo cô đến bãi biển, định hỏi có chuyện gì thì Cẩm Mân đã cúp máy. Lái xe đến thấy chiếc Châu Kỳ, cô nhìn xung quanh: "Cẩm Mân đâu"

Anh nói: "Nó đang chuẩn bị"

"Chuẩn bị gì?" Cô thắc mắc

Châu Kỳ kéo cô đến bàn: "Không nhớ ngày gì thật á" Lúc nhìn bánh sinh nhật trên bàn cô mới bật cười: "Đến sinh nhật mình mà em còn không nhớ nữa, chắc em lảm cẩm thật rồi"

Ngồi thổi bánh vừa ăn vừa buồn chuyện với Châu Kỳ nửa tiếng anh bảo: "Chờ ở đây nhé"

Mười phút sau nhạc ở đâu bỗng nổi lên thấy một tốp người đứng đầu là Châu Kỳ, Nani và Cẩm Mân nhảy bài mà cô thích nhất, làm cô cay xè mắt vì cảm động. Nhảy xong thấy Cẩm Mân và Nani đi, cô gọi với: "Ô đi đâu thế"

Cẩm Mân vẫy tay: "Nhưng không gian cho hai người"

"Vừa ăn no có muốn đi dạo quanh biển không" Châu Kỳ nói

Cô gật đầu, ngày nào mà được ra biển như thế này thật thích. Cô yên lặng mãi mê hóng gió một lúc lâu, Châu Kỳ bỗng lên tiếng: "Anh có chuyện muốn nói"

"Anh nói đi" Cô nhìn

Ngập ngừng mãi cũng không nói được: "Anh..."

"Có chuyện gì khó nói sao anh" Cô cười cười

Can đảm lắm mới mở miệng nói: "Anh thích em, làm bạn gái anh nhé"

Giờ đến lượt cô đơ như pho tượng không biết trả lời thế nào, anh giải vây giúp cô: "Em hãy từ từ suy nghĩ"

Ngắm sao trên trời cô hỏi Châu Kỳ: "Anh còn nhớ thời gian em mới ra trường không"

Anh gật đầu, cô cười nhẹ nhàng: "Thực ra lúc đó em yêu đơn phương anh, à không trước đó nữa kia. Lúc đó công việc em chưa ổn định nên không dám nói cho anh biết, chắc anh ngạc nhiên lắm"

"Ngạc nhiên thật"

Thời đó Yêu anh giúp cô có thêm động lực, cố gắng phấn đấu về mọi mặt, muốn có chỗ đứng trong xã hội, cô rất mong chờ đến ngày đó để có thể tự tin đứng trước mặt anh mà nói ra tâm tư của mình. Cuối cùng ngày đó cũng đến ngoài làm trưởng phòng SBA, cô còn là nhà thiết kế được mọi người trong ngành biết đến: "Ngày em có tự tin quyết định nói ra nỗi lòng giấu kín bấy lâu cũng là ngày anh đưa cho em tấm thiệp cưới"

Hèn gì lúc đó cô bảo có chuyện muốn nói nhưng khi anh đưa thiệp thì cô nói quên mất điều muốn nói rồi. Cô cười nhìn anh: "Lúc đó em rất suy sụp nha,

cứ nghĩ mỗi tình đầu chuẩn bị lên xe hoa là em toàn khóc như mưa. Mà em không hề có ác ý gì với vợ anh đâu nên đừng suy diễn lung tung kéo tội em"

"Anh biết em không phải người hẹp hòi như vậy" Châu Kỳ nói

Hôm nay bỗng dưng cô lại muốn ôn lại kỷ niệm cùng anh: "Ngày anh kết hôn cũng là ngày em bị gia đình ép lấy Ngô Đình"

Châu Kỳ ngạc nhiên tập hai: " Anh tưởng em và Ngô Đình yêu nhau đã mới lấy"

"Bạn yêu anh rồi thời gian đâu mà yêu thêm Ngô Đình, lúc đó hai tụi em không hề quen biết nhau, theo chỉ thị của phụ huynh bắt buộc phải lấy, mà Ngô Đình lúc đó có người yêu là Ái Lan, vì hai bọn em không hề có tình cảm nên em đã giấu mọi người để anh ta thường xuyên qua lại với cô ta" Cô nhìn xa xăm nhớ lại

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Anh không nghĩ cô lại trải qua nhiều chuyện như thế, cô ngập ngừng: "Phải nói sao với anh bây giờ nhỉ, những lúc khó khăn đều có anh ở bên cạnh động viên an ủi, em tin tình cảm anh giành cho em nghiêm túc, nhưng Ngô Đình đã để lại cho em những tổn thương rất lớn, hiện tại em rất sợ nói đến chuyện yêu đương, nên em không thể chấp nhận tình cảm của anh. Nói ra điều này sẽ làm anh buồn, thật sự xin lỗi"

"Em vẫn còn yêu Ngô Đình" Châu Kỳ ngẩng người một lát bỗng hỏi

Cô lắc đầu: "Em không biết nữa"

Để mà nói thật tình cô cũng không rõ cảm giác của mình bây giờ đối với Ngô Đình là gì, mà cho dù là hận hay còn yêu thì cô cũng không bao giờ vấp phải sai lầm lần nữa, một lần đau quá đủ rồi. Châu Kỳ nhìn cô mỉm cười: "Anh hiểu rồi"

"Chúng ta làm bạn bè cũng được mà, anh rất tốt. Thề nếu sau này em có ý định đi thêm bước nữa thì nhất quyết sẽ lấy anh" Cô tạo không khí cho bớt ngưng ngừng, chứ thực ra cô không có ý định sẽ mở rộng lòng mình với ai nữa, yêu đối với cô thực sự rất mệt mỏi.

Châu Kỳ bật cười: "Nhớ nha"

Hôm nay DV có chương trình từ thiện, nhân viên trong công ty sẽ đi phát com miễn phí cho các bệnh nhân ở bệnh viện, lúc bắt đầu xuất phát nhân viên cũng thấy tổng giám đốc cũng lên xe, ai nấy cũng nhìn Tuyết Băng chăm chăm, cô cười: "Sao nhìn tôi dữ vậy, tôi cũng tham gia mọi người ngạc nhiên lắm sao"

Gần một năm ai cũng cảm nhận tổng giám đốc trong công việc hơi nghiêm và khi làm việc sai sót ảnh hưởng đến công ty thì có chút ác là trừ tiền lương một tháng, nhưng đối lại tổng giám đốc rất giản dị và hòa đồng, điển hình như bây giờ chính là cô cũng mang đồng phục và tham gia phát com cùng bọn họ.

Lúc đi ngang qua khoa nhi cô thấy một đứa bé khoảng chừng bốn đến năm tuổi đang nằm một mình trên giường khóc òi, cô đi đến đặt mấy túi com trên bàn hỏi: "Ui ui, con trai phải mạnh mẽ nha, sao lại khóc nói đi nghe xem nào, biết đâu đi có thể giúp con"

"Con muốn ba mẹ đến đây" Vừa khóc vừa nói

Cô thắc mắc phụ huynh kiểu gì mà để con một mình thế này, bác sĩ từ ngoài đi vào lấy nhiệt kế nơi người thằng bé: "Lát ba con sẽ đến"

Ông bác sĩ quay ra nói với y tá: "Thằng bé sốt cao, cô chuẩn bị thuốc hạ sốt nhé"

"Nãy ai đưa con đến bệnh viện thế" Cô hỏi

Thằng bé khóc thút thít: "Là cô giáo, nhưng cô bận việc nên đi rồi"

"Con sốt cao nên phải nằm viện một đến hai ngày để theo dõi, mặc áo bệnh nhân vào nào" Y tá đưa áo quần đến

Tuyết Băng nói với y tá: "Đề tôi mặc cho thằng bé, nhờ cô lấy cho tôi cái khăn được không ạ"

Chờ y tá đem khăn tới cô giúp thằng bé lau người, ngồi đó năm phút: "Chắc ba mẹ con sắp đến rồi, con ở đây với cô y tá, đi đi nhé"

Cảm nhận được sự quan tâm, thằng bé bỗng giữ tay cô: "Dì có thể ở đây với cháu được không"

"Ừ được, khi nào ba con tới dì sẽ đi" Cô trầm ngâm giây lát, đắp chăn cho thằng bé cô nói

Nét mặt thằng bé buồn buồn: "Mẹ chưa bao giờ đắp chăn cho con"

Ngạc nhiên trong chớp lát, cô rất tò mò không biết mẹ thằng bé như thế nào mà tệ như vậy: "Bình thường ai chăm sóc con, là ba à"

Không phải mẹ thì chắc chắn là ba rồi, nhưng thằng bé lắc đầu. Cô xoa đầu: "Vậy là ai?"

"Bà quản gia nhà con"

Cô bỗng xót thay cho thằng bé, mỉm cười: "Con tên gì"

"Hải Thiên ạ" Hồn nhiên đáp

"Tên rất hay nha" Cô cảm thán

Hai ngày trước hẳn phải đi công ty, mới đáp máy bay xuống đã nghe giáo viên điện báo Hải Thiên sốt đang nằm ở bệnh viện, hẳn liền bắt taxi đến đó. Đọc đường đi gọi điện cho ả mấy lần nhưng máy đều thuê bao, hẳn lắc đầu ngao ngán.

Hải Thiên thấy hẳn liền vui mừng gọi: "Ba"

Nãy giờ mặt buồn buồn thấy ba đến liền cười toe toét làm cô cũng vui lây, cô bảo: "Ba con tới rồi, đi đi nha"

Cầm mấy hộp com trên bàn xoay người lại liền nhìn thấy hẳn, mấy hộp com cầm trên tay bỗng rơi xuống đất, hẳn đang bấm điện thoại đi tới nghe thấy cái choang liền ngược lên, đúng lúc chạm mặt với Tuyết Băng. Cô nhìn Hải Thiên chỉ: "Đó chính là ba con"

Thằng bé tươi cười gật đầu, cô không nói không rằng liền bỏ đi nhưng bị hẳn giữ lại, cô bình thần nhìn hẳn: "Bỏ ra"

Hải Thiên không biết liền nói: "Lúc ba chưa đến, dì ngồi chơi với con đó, con rất thích dì nha"

Cô quay phắt qua định nói: "Nhưng dì không thích con"

Chỉ mới quay lại thấy thằng bé tươi cười cô liền không nữa, hẳn muốn cô ở lâu thêm một chút bèn nói: "Có thể nhờ em một việc được không"

"Việc gì?" Giọng cô lạnh băng

Hắn nhìn cô: "Anh mới đi công tác về nên chưa kịp lấy xe, em có thể đi mua cho thằng bé một ít cháo được không"

"Không thể, tôi cũng không đi. Con các người thì tự đi mà lo" Cô hất tay hẳn bỏ đi, bỗng nghe hẳn nói với con: "Lát bà quản gia sẽ tới, bây giờ ba có hẹn với khách hàng, con ở đây chờ bà đến nhé"

Lúc cô lên xe liền thấy hẳn bắt taxi đi thật, cô lái xe đi được một đoạn không biết đi đâu thế nào, quay xe lại đi mua cháo đem đến cho thằng bé.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Đứng ngoài nhìn thằng bé hồi lâu, đầu tranh tư tưởng nhiều lắm cô mới đi vào. Nhìn thằng bé mặt buồn thiu cô cười gượng bạch cháo: "Tên tên cháo nóng hồi vừa thổi vừa ăn đây"

Hải Thiên nghe vậy liền cười khanh khách. Cô đổ cháo ra tô, giờ trước mặt thằng bé: "Con tự ăn được không"

Thằng bé gật gật rồi lại lắc đầu: "Nhưng bây giờ cháu không muốn ăn"

"Còn sốt nên mới vậy, con không ăn là không lành bệnh được, há miệng nào" Cô sờ đầu rồi khuấy cháo đút cho Hải Thiên

Vừa ăn vừa hỏi: "Cháu có thể biết tên đi được không"

"Ừm có lẽ không nên biết thì hơn" Trầm ngâm giây lát cô mỉm cười

Chờ thằng bé ăn xong Tuyết Băng bảo: "Nằm xuống ngủ một giấc nữa đảm bảo sẽ khỏe lại cho xem"

"Nhưng ngủ rồi đi thì sao" Hải Thiên nhìn chằm chằm cô

Tuyết Băng vuốt đầu thằng bé: "Đi đi còn có ba mẹ trông con mà"

"Ba thì còn có thể nhưng mẹ chắc không đâu"

Hồi nhỏ cô không được ba mẹ nuông chiều, cái gì cũng phải tự lập. Thậm chí số lần gặp ba còn ít nữa, nên có thể cảm nhận được sự cô đơn thiếu tình thương của Hải Thiên. Bất giác véo má thằng bé: "Thôi ngủ đi, đi sẽ ngồi đây, không đi đâu hết"

Hải Thiên ôm chặt tay cô nhắm mắt lẩm bẩm: "Không cho đi đi"

Thằng bé ngủ được năm phút thì bà quản gia xách theo đồ ăn lật đật chạy vào: "Xin lỗi bà tới muộn"

Tuyết Băng ra kí hiệu im lặng: "Thằng bé đang ngủ"

"Cô chủ" Bà cười

Kéo ghế đưa bà: "Con không phải cô chủ nữa, gọi tên được rồi"

"Mấy năm nay cô chủ sống bên nước ngoài vẫn ổn chứ" Bà hỏi

Mới nhắc xong lại nghe từ cô chủ, bà quản gia cười: "Tôi gọi quen miệng rồi"

"Con vẫn ổn đi" Cô đáp

Bà thở dài: "Từ ngày không có cô người làm chúng tôi như lên voi xuống chó"

"Sao thế đi" Cô thắc mắc

"Thì bị vợ hai của cậu chủ hành đão đẽ, nấu cả một bàn dọn ra chê ngược chê xuôi bắt đi nấu lại, nói chung bắt bẽ đủ thứ. Chẳng bù cho cô chủ hồi xưa, từ ngày cô đi không còn được thưởng thức món ăn cô làm nữa, nhớ lắm luôn" Bà nhìn cô nói

"Cố gắng thôi đi, khi nào rảnh con nấu mấy món nhờ Ngô Đình đưa cho đi nhé" Cô mỉm cười

Bà nhìn cô bỗng nói: "Thực ra mấy năm nay tôi rất áy náy vì lúc cô bị ngã chảy nhiều máu nhưng người làm chúng tôi lại không giúp gì được cho cô"

"Chuyện đã qua rồi, con không có trách gì đâu. Mà cả nhà bọn họ chăm sóc, đối xử với Hải Thiên ra sao đi" Cô cảm thấy Hải Thiên có gì đó ngại khi nhìn hẳn.

"Ông bà nội ở xa nên lâu lâu mới ghé chơi lần, cậu chủ từ ngày ly hôn với cô tôi cảm thấy tính tình trở nên khác, năm đầu cả ngày toàn rượu, về sau không rượu nhưng lại lao đầu vào công việc, ít khi có thời gian cho Hải Thiên. Mẹ nó thì có quan tâm gì đến nó đâu, chăm được có mấy tháng liền thả đó cho người làm, thường xuyên không về nhà, không biết cô ta làm mẹ kiểu gì nữa" Bà lắc đầu ngao ngán

Ngồi đến mười giờ đêm bà quản gia đau lưng nên cô bảo bà về nghỉ, cô ở đây trông cho cũng được, bà nói: "Vậy sáng mai tôi tới sớm"

Cô gạt đầu, ngồi nhìn thằng bé hồi lâu rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Hắn ở công ty duyệt hồ sơ đến mười hai liền dọn đồ đạc lái xe đến bệnh viện, vào trong phòng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô. Hình ảnh Tuyết Băng nắm chặt tay Hải Thiên dựa vào giường ngủ khiến hắn xúc động. Sau bao nhiêu chuyện không nghĩ cô có thể chấp nhận ngồi đó trông Hải Thiên. Nhẹ nhàng đi đến, bất giác muốn xoa đầu cô nhưng tay đưa đến không trung liền thu lại. Rón rén lấy áo khoác đắp cho cô, chỉnh lại chăn cho Hải Thiên rồi theo thời gian cứ đứng bất động như thế nhìn Tuyết Băng.

Sáng tinh giấc cả người cô đau ê ẩm, chắc do ngủ ngồi nên vậy. Từ từ mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt hắn đang ngủ ngồi giống mình, giật mình cô liền đứng phắt dậy tạo nên tiếng động. Hắn theo đó cũng thức giấc, cô nhìn mặt: "Anh đến sao không kêu tôi dậy"

"Tại nhìn thấy em ngủ ngon nên không nỡ kêu"

Cô im lặng không đôi co với hắn, sờ đầu Hải Thiên xem đỡ sốt chưa. Thấy thằng bé đã hạ cô cầm túi đi, bỗng hắn đề nghị: "Hay chúng ta cùng ăn sáng nhé"

"Không cần đâu, anh ăn mình đi" Cô hờ hững đáo dờ bỏ đi, chợt quay ra nói với hắn: "Hôm nay anh nên nghỉ, ở bệnh viện chăm thằng bé, nó chưa khỏi hẳn đâu. Hãy thật sự làm người cha tốt đừng vì trách nhiệm mà làm cho có. Thằng bé có chuyện gì thì hồi hận cũng không kịp"

"Ai cần cô đứng đó lên mặt dạy đời thế hả, chuyện gia đình tôi đừng xía vào" Ái Lan đi vào nhìn thấy Tuyết Băng liền học máu

Nhìn ả ăn mặc ngắn ngủn, son phấn lòe loẹt. Cô buồn nôn nhìn ả: "Tôi không có dạy đời chỉ là chân thành góp ý"

Tuyết Băng muốn đi nhưng bị ả chặn lại: "Tôi đã cho cô đi chưa"

"Bây giờ tâm trạng tôi không được tốt nên phiền cô tránh ra cho" Cô chậm rãi nói

Ả bấu môi chầm chọc: "Thấy tôi được như bây giờ nên cô ghen tỵ chứ gì"

"Cô có cái gì mà tôi phải ghen tỵ" Cô nhìn ả như con hề đang diễn hài

Ả cười thỏa mãn: "Có Ngô Đình, lại có cả con trai đáng yêu như thế nữa"

"Người tồi như cô không đáng để Hải Thiên gọi là mẹ đâu, cô không thấy nhục khi đi nhặt lại đồ cũ về dùng à? Ngô Đình đối với cô rất quý giá nhưng tôi thì không để anh ta vào mắt đâu nhé, tôi không có khái niệm nhặt lại đồ cũ về dùng nên cô cứ yên tâm mà xài. Nhìn cô rất tởm nên tâm trạng mới không được tốt thôi" Cô nhếch môi

Ả điên tiết giờ tay tát nhưng bị cô giữ lại, hấn nhìn ả: "Thôi đi"

Ái Lan mặt căng cứng tiến tới muốn động tay động chân với cô nhưng bị hấn chặn lại, cô nhặt túi xách lên. Ả chớp thời cơ hấn và Tuyết Băng lơ là liền cầm bình hoa chạy nhanh tới ném cô. Hải Thiên la lên: "Dì, cẩn thận"

Cô né kịp nhưng tay lại đụng trúng mẻ chai, tay bắt đầu chảy máu. Hấn không ngờ ả có thể làm vậy tức giận liền tát ả, Ái Lan tròn mắt: "Anh dám tát tôi trước mặt cô ta sao"

Thấy ba mẹ cãi nhau Hải Thiên liền bật khóc, cô liền nén đau đi tới ôm thằng bé, mắng bọn họ: "Hai người có cảm miệng lại đi không, tôi để chăm sóc con chứ không phải nổi máu điên nhé"

Ái Lan nguyền rủa: "Không phải tại cô mà ra sao"

Nói rồi liền đi tới giựt thằng bé khỏi người cô nhưng Hải Thiên một mực ôm Tuyết Băng cho bằng được. Ả điên tiết: "Tao là mẹ mà chứ không phải con tiện nhân này nhé"

Ái Lan thấy thằng bé ôm chặt Tuyết Băng liền buông những lời xối xả mắng Hải Thiên. Cô nghe đến nhức óc: "Im đi, cô biết điều này là sao không? Chúng tôi cô rất thất bại khi làm mẹ"

Tuyết Băng nói nhỏ nhẹ với thằng bé: "Bây giờ đi có việc phải đi nên con ở đây với ba mẹ nha, rảnh dì sẽ đến thăm con"

"Dì hứa đấy nhé" Cuối cùng cũng chịu buông cô ra

Đi được một đoạn liền kêu cô lại, thằng bé lấy trong túi băng cá nhân đưa cho Tuyết Băng, nhìn tay cô dặn: "Dì nhớ dán vào cho đỡ nhức"

Mặc dù vết thương của cô phải dùng oxi già và dùng băng to hơn mới được, nhưng cô vẫn cảm lấy: "Cảm ơn con"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Lái xe về công ty, Tuyết Băng lững thững đi vào. Nhìn Châu Kỳ trong phòng làm việc của mình, cô hỏi: "Sao giờ này rảnh rồi chạy qua đây thế"

"Anh qua đưa mấy mẫu vừa thiết kế, em xem coi có nên đổi lại mấy bộ trước không"

Tuyết Băng cầm bản vẽ lên xem hài lòng gật đầu: "Được hơn mấy mẫu trước, vậy lấy hai mẫu này thay cho hai mẫu kia anh gửi em nha"

"Mà tay em sao vậy" Nhìn tay cô có mề chai cộng máu đã khô

Cô cười cười: "Không may đụng trúng thôi"

Châu Kỳ hỏi hộp ý tế ở đâu, rồi lấy tới khử trùng, băng lại cho cô: "Hôm nay thấy em lạ lắm"

"Có sao" Cô lấy tay kia sờ mặt

Anh bấu môi: "Hiện rõ trên mặt luôn kia, mà em tạm thời không viết bằng tay phải nha, cẩn thận kéo đụng trúng vết thương"

"Chắc nhân cơ hội này nghỉ xả hơi bữa, giờ em cũng không có tâm trạng để tập trung vào công việc" Cô trầm ngâm

"Biết ngay là có chuyện mà" Châu Kỳ cốc đầu cô

Mặt méo méo: "Anh không biết thương hoa tiếc ngọc à, nhanh đứng lên dẫn em đi xả stress"

"Tuân lệnh" Châu Kỳ bật cười

Lúc ngồi trên xe cô bỗng nói: "Giờ này mà bị phóng viên bắt gặp thì chỉ có nước chết"

"Chắc sẽ đăng tin tổng giám đốc DV và SBA trốn việc đi chơi" Hòa theo cô

Tuyết Băng đập vai Châu Kỳ lườm nguyệt: "Không sợ à mà còn cười"

"Lúc đó đồ tội cho em hết là được, lo gì" Học ở đâu kiểu mặt nai tơ

Miệng cô hình như rất thiêng, vào nhà hàng liền bắt gặp đám phóng viên, cô tròn mắt: "Không phải chứ"

Châu Kỳ thở dài: "Tại em cả đấy"

Ngô Đình sau khi cãi nhau với Ái Lan liền đi tìm Tuyết Băng, gọi mãi nhưng cô không bắt máy. Chiều đến liền thấy trên báo hình cô với Châu Kỳ đi với nhau, với tựa đề giám đốc SBA và nữ doanh nhân của DV sánh vai hẹn hò. Mắt hấn khựng lại, chán nản liền đi đến tủ rượu ra uống.

Tầm chín giờ tối Châu Kỳ chờ Tuyết Băng về, cô mỉm cười: "Cảm ơn anh nha"

"Đừng khách sáo, mau vào nhà đi" Cốc đầu cô

Cô đấm ngực anh: "Sao cốc đầu em mãi thế, anh về trước đi"

Chờ Châu Kỳ đi cô mới vào nhà, Ngô Đình gọi: "Tuyết Băng à"

Cô đang mở cửa bỗng thấy hấn từ tối đi ra, liền giật mình làm rớt chìa khóa: "Có biết tôi sợ ma lắm không hả, mà anh đến đây làm gì"

Hấn đẩy Tuyết Băng sát vào tường, cô nhủ mày: "Anh uống rượu?"

Hấn gạt đầu: "Một chút"

"Vậy thì về nhà đi" Cô tỏ ra xa cách

Ngô Đình nhìn chằm chằm rồi lấy điện thoại cho cô xem tin tức chiều nay: "Em và Châu Kỳ đang hẹn hò?"

Cô không nghĩ đang nhanh như thế, hẹn hò gì chứ, đám phóng viên này thật tình. Ngược nhìn hấn: "Liên quan gì đến anh, mau về đi"

"Nói như vậy thật sự hai người đang hẹn hò?" Vẫn cố chấp hỏi

Cô cảm thấy phiền liền nói: "Đúng, chúng tôi đang hẹn hò đó. Nhưng cũng không phải chuyện của anh mà tôi đây tra hỏi tôi né"

Nghe vậy hấn liền bắt gờ cúi xuống hôn Tuyết Băng, cô giãy giụa đạp chân, cấu véo nhưng hấn vẫn không buông. Cắn mạnh vào môi hấn, mùi máu tràn khoe miệng hấn chỉ nhủ mày. Dùng hết sức cắn thật mạnh lần nữa, hấn đau nên mới chịu buông, cô cho hấn cái tát thiệt nặng: "Anh dựa vào đâu mà làm vậy với tôi, xin hãy tôn trọng người khác"

"Em không thể bỏ qua mọi lỗi lầm của anh bốn năm trước sao, đừng tránh né anh nữa được không" Hấn bắt lực nói

Cô nhìn thẳng vào mắt hấn: "Bỏ qua hay không tha thứ chuyện đó quan trọng nữa sao?"

"Tất nhiên là quan trọng, ít nhất chúng ta vẫn có thể quay về như trước"

Cô cười đầy châm biếm: "Quay về? Anh đang ngủ mơ à, hiện tại anh có vợ con rồi, nói quay lại liền quay lại được sao"

"Anh và Ái Lan không hề xảy ra chuyện gì, chỉ trừ đêm hôm đó anh say quá thôi" Nắm tay cô giải thích

Cô đẩy hấn ra: "Anh có biết mình đang nói gì không? Cho dù anh và Ái Lan không có con thì tôi cũng không bao giờ đi theo vết xe đổ. Hãy suy nghĩ thực tế đừng chìm đắm trong quá khứ nữa, anh là một phần nguyên nhân khiến David mất, nên hãy chăm sóc lo cho Hải Thiên nhiều hơn, xem như bù đắp cho David đi"

Sáng sớm hôm sau Châu Kỳ điện cô: "Em đọc báo chưa"

"Thấy từ khi đêm rồi" Đang nấu ăn cho ba cô nói

"Này nhá, anh thấy đám phóng viên thêm mắm muối quá phong phú" Châu Kỳ nói

"Khi nào giải thích sau" Cô thờ dài

Ngắm nghĩ lại lời Tuyết Băng nói khi đêm, hắn nhận ra bao lâu nay mình thường hờ hững với con, chưa có làm tròn bổn phận đối với Hải Thiên.

Từ hôm đó hắn quan tâm Hải Thiên hơn, thường xuyên giành thời gian cho con. Hải Thiên liền vui vẻ hẳn lên.

Lúc hắn dẫn Hải Thiên đi ăn kem, thằng bé nói: "Sao đi vẫn chưa đến thăm con ba"

Biết đi trong miệng thằng bé là Tuyết Băng, hắn hỏi: "Con muốn gặp dì à"

Thằng bé gật đầu, cô đang chăm chú duyệt hồ sơ bỗng điện thoại reo. Mặc dù không lưu số hắn nhưng cô vẫn nhớ: "Gọi tôi có chuyện gì"

"Dì ơi là con"

Nhận ra giọng Hải Thiên, cô hỏi: "Con đỡ chưa nè"

"Đỡ rồi dì, con nhớ dì lắm, dì có thể tới đây gặp con không"

Mấy bữa nay bận quá nên cô quên là đã hứa đến thăm thằng bé, nhìn đồng hồ cô hỏi: "Bây giờ con đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tới địa điểm từ xa đã nhìn thấy hắn và Hải Thiên, ngồi trong xe trầm ngâm hồi lâu cô mới đi tới. Hải Thiên thấy cô liền chạy tới ôm, cô bỗng thằng bé trên tay nói: "Trông con tươi tắn hơn rồi nè"

"Con hoàn toàn đỡ rồi" Hải Thiên cười khanh khách

Hắn nhìn cô: "Không ngờ em sẽ tới"

Cô không đáp, Hải Thiên hỏi: "Đi ăn gì, quán này có kem với nước uống"

"Thôi không cần đâu, dì ngồi một lát phải đi rồi" Cô mỉm cười

Vẫn còn nhớ sở thích của cô, hắn hỏi: "Hay em uống nước chanh nhé, còn nhớ em rất thích loại này "

"Bây giờ tôi không còn thích nữa, con người cũng thay đổi hướng đi là sở thích" Đút kem cho Hải Thiên ngược lên nhìn hắn nói

Hắn trầm ngâm nhìn cô: "Chuyện khi đêm anh xin lỗi"

Tuyết Băng im lặng không nói, hắn cố gắng bắt chuyện: "Lát anh dẫn Hải Thiên đi ăn, em đi cùng luôn cho vui nhé"

Định mở miệng nói không nhưng Hải Thiên năn nỉ: "Đi ăn với con đi dì"

Sau mấy phút năn nỉ của Hải Thiên cuối cùng cô gật đầu. Ba người đi ăn bò bít tết, khi thức ăn được đưa ra hắn cắt thịt ở đĩa mình đưa qua cho cô: "Anh cắt sẵn rồi đó"

Cô vẫn cầm đĩa của hắn nhưng không ăn mà đưa qua cho Hải Thiên: "Con ăn trước đi"

"Vậy đưa đĩa đó anh cắt cho em" Hắn cười

Cô nhìn hắn: "Không cần đâu"

Hôm nay rảnh Châu Kỳ đưa Nani đi ăn, lúc vào cửa Nani liền lay tay Châu Kỳ: "Ba, dì kia"

Chưa đợi anh phản ứng Nani đã kêu to: "Dì"

Cô quay lại nhìn thấy hai bố con Châu Kỳ liền cười rạng rỡ, ngoắt Nani lại. Châu kỳ cũng đi tới: "Có duyên ghê ha"

"Anh không ngại khi họ ngồi cùng chứ: "Cô quay sang nhìn Ngô Đình

Mặt hắn hơi khựng lại cười gượng gạo: "Đương nhiên rồi"

"Ai vậy dì" Hải Thiên hỏi cô

Nhìn Nani cô nói: "Đây là Nani, cháu bạn dì"

Rồi nhìn sang Châu Kỳ ngập ngừng nói: "Đây là bố của Nani, cũng là bạn trai dì"

Châu Kỳ trở mặt ngạc nhiên, định mở miệng nói gì đó, nhưng bị cô đập chân ý bảo im lặng. Thực sự cô không muốn dính líu đến Ngô Đình, không muốn để cho anh ta ôm hy vọng rồi ngày nào cũng tới tìm cô. Điều đó sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống của Hải Thiên, mặc dù Hải Thiên là con Ái Lan nhưng cô không muốn thằng bé sẽ rơi vào hoàn cảnh như David. Hải Thiên cảm thán: "Oa bạn trai dì đẹp trai nha"

"Ba chị đương nhiên phải đẹp rồi" Nani cười

"Thôi hai đứa mau ăn đi" Cô nói

Buổi ăn hôm nay chỉ có tiếng ríu rít của Hải Thiên và Nani, còn ba người lớn im lặng đến đáng sợ, nhất là hấn và Châu Kỳ.

Tối đến Nani về khoe rằng ba và dì đang hẹn hò, ba mẹ Châu Kỳ mừng rỡ: "Thật sao cháu"

"Cháu không nhầm đấy chứ" Cẩm Mân đang uống nước bỗng họ sặc sụa

Nani vô tư hồn nhiên đáp: "Thật mà, hôm nay dì đã giới thiệu với Hải Thiên như thế"

"Hải Thiên là ai?" Cẩm Mân thắc mắc

Nani vô tư hồn nhiên nói: "Con của cái chú tên Ngô Đình thì phải"

Sáng hôm sau mới ngủ dậy mẹ Châu Kỳ liền điện cô qua nhà. Trên đường đi mang một bụng thắc mắc không biết bác gái có chuyện gì. Cô mới tới cửa, bác gái liền kéo cô vào nhà: "Lại đây ăn sáng cùng mọi người đi cháu"

"Dạ thôi mọi người ăn trước đi, lát cháu đến công ty ăn sau cũng được" Cô tỏ ra ngại ngùng

Bác gái nghiêm mặt: "Bộ bác nấu dở lắm hả"

Cô xua tay: "Không có đâu bác, ý cháu không phải thế"

"Vậy thì mau lại ăn đi, từ khi cháu từ nước ngoài đến giờ chưa có ăn ở nhà bác lần nào" Đẩy cô tới ngồi cạnh Châu Kỳ

Châu Kỳ nhìn cô nói: "Em mà cũng biết ngại nữa à, cứ coi đây là nhà mình, ăn thoải mái"

"Đúng đó, không phải mày và anh trai tao đang hẹn hò sao. Sớm muộn gì cũng là người một nhà" Cẩm Mân vừa ăn vừa nói

Châu Kỳ và cô liền sặc nước, ba Châu Kỳ nói: "Bí mật hẹn hò nha, đáng ra phải nói để gia đình vui chứ, cứ giấu thế không biết"

"Mà hai đứa tính khi nào bàn đến chuyện kết hôn" Mẹ Châu Kỳ nói xen vào

Cô lắp bắp: "Sao...ạ"

"Ôi, không như mọi người nghĩ đâu" Châu Kỳ giải thích

Mẹ anh lờm: "Thôi đừng giấu nữa, Nani nói với mẹ cả rồi"

"Hôm qua tận tai con nghe thấy dì nói với Hải Thiên ba là bạn trai của dì"

Giờ cô mới để ý hôm qua có Nani nữa, cô không biết nói gì liền nhìn Châu Kỳ cầu cứu. Anh nói nhỏ bên tai Tuyết Băng: "Đâm lao phải theo lao thôi, cứ ừ đi đã. Nghĩ cách sau"

Châu Kỳ thờ dãi: "Không ngờ mọi người đều biết cả rồi"

"Mai ba mẹ qua gặp ba con, bàn chuyện đính hôn" Mẹ Châu Kỳ gấp rút

Cô lẩm bẩm: "Thôi xong, lần này chết rồi"

"Bọn con không vội, ba mẹ vội gì chứ. Với lại bọn con đang còn phải lo dự án sắp tới, chuyện đó để sau đi" Anh nhìn ba mẹ

Tiến cô ra cửa, Châu Kỳ nhìn cô: "Đều tại em mà ra đấy nhé"

Cô thờ dãi: "Thực sự em không muốn Ngô Đình phải ôm hy vọng, anh ta nên chuyển tâm để lo cho con thì hơn"

"Nên em mới lấy anh ra làm trò đùa đúng không" Nhìn cô mỉm cười

Cô vội giải thích: "Thực sự không có mà"

Châu Kỳ tiến tới ôm cô trầm ngâm giây lát anh hỏi: "Em không thể cho anh một cơ hội sao, anh biết em chưa dứt lòng được với quá khứ, không sao anh có thể chờ được"

Anh nói đúng, đến bây giờ cô vẫn ám ảnh bởi chuyện quá khứ. Hằng ngày vẫn lạc quan, phần chần tỉnh thần để cố gắng làm tốt mọi thứ, cố quên đi những kỷ ức đau buồn. Vết thương đó quá lớn đối với cô. Hồi xưa tình yêu đối với cô là tín ngưỡng, luôn trân trọng gìn giữ nó. Vẫn rất yêu Ngô Đình, nhưng luôn nghĩ đến cảnh gia đình bọn họ đã làm những gì với mẹ con cô thì bản thân rất khó chấp nhận. Cảm giác vừa yêu vừa hận, yêu nhưng không thể yêu

rất mệt mỏi.

Châu Kỳ rất tốt, nếu quay trở lại những năm thời cô mới vào nghề. Nghe được anh nói như vậy chắc vui mừng chạy khắp nơi để khoe. Hiện tại cô không thể vui nổi, chợt nhận ra hình như mình đã làm tổn thương anh.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Sau một năm tiến hành dự án, hôm nay là buổi trình diễn show thời trang của ba công ty. Vì khiến cho ba mẹ Châu Kỳ hiểu lầm nên không thể mở họp báo để giải thích, nên hầu như ngày nào đám nhà báo cũng gán ghép cô và Châu Kỳ trên các mặt báo. Sáng sớm Châu Kỳ đến chờ Tuyết Băng, lúc anh đến thì nhân viên đang make up cho cô. Nhìn cô Châu Kỳ tán thưởng: "Oà, rất đẹp nha"

Trang phục của Châu Kỳ, Ngô đình hôm nay đều do Tuyết Băng thiết kế. Cô mặc chiếc váy bó sát dài đến chân, xẻ tà phần vai tôn lên làn da trắng nõn cũng như thân hình gợi cảm. Còn Châu Kỳ và Ngô Đình mang com lê màu trắng nhưng kiểu dáng khác nhau.

Bắt đầu đến giờ từng mẫu thiết kế được ra mắt, nhìn thấy thành quả của mình sau một năm cố gắng cô bất giác nở nụ cười. Sau buổi trình diễn ba người bọn cô thay nhau lên phát biểu, sau đó cô chụp chung với gia đình Châu Kỳ một kiểu ảnh. Một phóng viên tự nhiên nói: "Hai người đẹp đôi quá, có thể cho chúng tôi biết quan hệ của hai người hiện tại là gì không ạ"

"Tuyết Băng sắp làm con dâu tôi rồi" Ba Châu Kỳ bật cười

Châu Kỳ giải thích với nhà báo: "Ba tôi nói đùa thôi, tôi và Tuyết Băng bây giờ là đồng nghiệp bạn bè của nhau"

"Con nói gì vậy? Dù sao hai tụi con cũng sắp kết hôn rồi, không cần phải giấu nữa đâu" Mẹ nhìn anh

Phóng viên nhìn cô hỏi: "Nãy giờ giám đốc Tuyết băng vẫn im lặng, ba mẹ giám đốc Châu Kỳ nói là đúng phải không ạ?"

Ngô Đình ở dưới theo dõi và mong chờ câu trả lời của cô, anh không nghĩ hai người họ sẽ là quan hệ đó. Tuyết Băng ngập ngừng, khi thấy Ngô Đình ở dưới cô khoác tay Châu Kỳ cười gượng nói: "Đúng vậy, chúng tôi sắp kết hôn"

Nắm bàn tay đang lạnh ngắt của cô mà lòng anh cũng lạnh theo, nếu đã không yêu thì cô cần gì phải nói ra mấy lời đó. Làm như vậy chỉ khiến hai bên khó xử, bảo cô vào phòng làm việc, anh nói: "Tại sao em lại nói ra mấy lời đó"

Cô nhìn anh: "Không phải muốn em cho anh cơ hội sao? Vậy chúng ta hãy kết hôn"

"Không phải mới ngày trước em còn không chấp nhận tình cảm của anh à, anh biết là em chưa mở lòng được, nói thẳng ra là không yêu đi. Vậy thì kết hôn để làm gì? Anh không cần" Nói rồi anh bỏ đi

Cô ngồi một mình không động tĩnh gần nửa tiếng, sau đó cầm túi xách đi bộ xuống bãi đỗ xe, Ngô Đình đi tới nắm tay cô hỏi: "Em với Châu Kỳ hẹn hò là thật sao"

"Bộ anh không đọc báo à, anh muốn hỏi tôi bao nhiêu lần nữa. Anh đang làm tay tôi đau đấy, thả ra đi" Cô nhủ mày

Ngô Đình không thả mà nắm chặt hơn: "Anh biết em vẫn còn yêu anh, em cố tình đóng kịch để cho anh xem đúng chứ"

Tuyết Băng mệt mỏi nhìn hấn: "Đang mộng du à? Tôi thật sự sẽ kết hôn với Châu Kỳ"

"Dù có nói thế nào anh cũng không tin" Nói rồi hấn mở cửa đẩy cô vào xe

Cô ngờ ngợ: "Mau dừng xe, anh định đưa tôi đi đâu"

Hắn im lặng không nói, mười phút sau mới biết là chở cô về nhà cũ. Nhìn ngôi nhà đã từng gắn bó với mình tám năm cảm xúc rất khó nói. Đi vào trong nhà, cảm giác từ lâu đã không ai ở. Tối đây làm cô bỗng nhớ lại những chuyện đã từng trải qua, vào phòng con đồ đạc ở đây vẫn giữ nguyên, cầm chiếc cặp siêu nhân mà mỗi sáng con đều mang đi học, nước mắt cô chực trào, thật sự cô rất nhớ con, cô biến những nỗi nhớ đó thành động lực để vươn lên, trong bốn năm cô từ hai bàn tay trắng trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng, một nữ doanh nhân đỉnh đạc, tên cô đặt cho công ty chính là tên viết tắt David, cô muốn khi nhắc đến công ty sẽ luôn nhớ rằng mình từng có một David mạnh mẽ.

Nghe tiếng bước chân hắn cô thu lại nước mắt không muốn hắn nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của mình. Hắn nhìn cô: "Em có thể vì những kỷ niệm chúng ta đã trải qua mà dừng xa lánh anh được không"

"Tôi không có xa lánh anh" Cất chiếc cặp để lại chỗ cũ

"Vậy sao em còn kết hôn với Châu Kỳ"

Cô nhìn hắn: "Hai chuyện đó không liên quan đến nhau nhé, mặc dù tôi nói không xa lánh nhưng không có nghĩa tôi yêu anh. Giám đốc Ngô Đình à, tôi đã vứt cái tình yêu của anh từ năm năm trước rồi, tôi không còn yêu anh nữa bằng chứng là tôi sắp kết hôn với Châu Kỳ"

Anh nắm vai cô nghiêng răng: "Em nói dối"

"Tôi nói dối anh thì được cái gì chứ, anh đừng vô lý nữa có được không"

Anh không đáp liền vác cô qua phòng bên cạnh ném xuống giường: "Tôi cho em một cơ hội lần cuối nói lại"

Cô quát: "Dù anh cho mấy cơ hội thì tôi cũng sẽ không yêu anh, người tôi yêu chính là Châu Kỳ, là chồng sắp cưới của tôi, anh đã nghe rõ chưa"

Hắn dường như trở thành một người khác, đè cô xuống ôm hôn ngẫu nhiên, Tuyết Băng bật khóc: "Dừng đi tôi phải hận anh thêm"

Ngô Đình dường như bỏ ngoài tai lời Tuyết Băng nói, xé rách hết trang phục của Tuyết Băng mặc cho cô dẫy gụa gào thét cầu xin đến khản cổ. Khi chiếc cốc rơi xuống đất cũng là lúc cô trở nên tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Nửa đêm tỉnh dậy nhìn người bên cạnh lòng cô cảm thấy lạnh lẽo, áo quần lúc đến đã bị xé rách, chợt nhớ mấy năm trước còn để lại vài bộ áo quần, cô đứng dậy lấy áo quần trong tủ mang đại vào, cầm túi xách bỏ đi như một cái xác không hồn.

Từ xa một chiếc xe tải đi tới nhưng Tuyết Băng không hề hay biết, tài xế hết sức là hết vẫy tay ra hiệu tránh đường. Xe gần tới cô mới quay lại, giờ có tránh cũng không kịp. Tuyết Băng nhắm mắt nghĩ chết cũng tốt, không cần phải gắng gượng hay đối mặt với một số chuyện, cảm thấy rất mệt mỏi không muốn tiếp tục nữa.

Đến những giây cuối bỗng có một bàn tay kéo cô lại. Lúc chiều Lan Anh cần cô ký một số hồ sơ, nhưng điện số máy thuê bao. Bình thường tổng giám đốc hay đi với Châu Kỳ nên Lan Anh gọi hỏi. Cũng như Lan Anh, Châu Kỳ gọi cũng không được. Cảm thấy lạ vì Tuyết Băng không bao giờ tắt máy như vậy, buổi tối qua phòng Cẩm Mân hỏi: "Chiều nay lúc xong tiệc em thấy Tuyết Băng không"

Cẩm Mân lắc đầu, chợt nhớ đến gì đó liền nói: "À mà nãy trên điện thoại định vị đang ở trên đường quốc lộ gần nhà cũ của nó"

Như linh cảm anh liền lái xe tới đó, nhà anh cách đường quốc lộ phải mất hai tiếng đi xe. Đến nơi đã mười một rưỡi, từ xa thấy cô đang đứng thất thần giữa đường trong khi có chiếc xe tải đang đi tới. Anh liền nhấn ga lao đến nhanh chóng xuống xe kéo cô qua bên kia, vì lực mạnh nên cả anh và Tuyết Băng đều ngã lăn quay xuống dốc. Châu Kỳ ôm cô nên khi xuống dốc anh chịu nhiều lực hơn, hỏi người đang nằm trên người mình: "Không sao chứ"

Tuyết Băng bàng hoàng nhìn Châu Kỳ: "Tay anh chảy máu rồi kia còn ở đó mà hỏi em"

Vào viện Châu Kỳ phải khâu năm mũi, còn Tuyết Băng chỉ bị trầy xước nhẹ. Cô cảm thuốc đưa anh: "Bác sĩ bảo trong mấy ngày nay không được cho vết thương đụng nước"

Anh hỏi cô: "Hôm nay có chuyện gì mà em lơ đãng thế, suýt chút nữa thì cái mạng em toi rồi đấy"

Tuyết Băng yên lặng không nói, Châu Kỳ nhìn cô: "Khi trưa anh hơi nóng, xin lỗi"

Cô lắc đầu: "Có gì mà phải xin lỗi chứ"

"Anh sẽ không kết hôn cho đến khi em chưa chịu mở lòng" Anh nói

Cô mỉm cười: "Làm sao em có thể mở lòng được khi trên người em chẳng chít những vết thương, nỗi đau của quá khứ để lại"

"Sống để tiến về tương lai chứ không phải để nhìn lại quá khứ, anh hiểu là em chưa đủ lòng tin ở anh, em sợ cảm giác sẽ thêm những vết thương nữa. Nhưng em có thể nào ngoại lệ lần này không? Anh không cần em phải chấp nhận mở lòng với anh ngay bây giờ, nhưng ít nhất chúng ta hãy tìm hiểu nhau. Đến thời gian nào đó em đã đủ lòng tin vào anh thì tiến tới hôn nhân" Anh trầm ngâm

"Cứ vậy đi, hãy tìm hiểu nhau" Cô khẽ gật đầu

Anh nhẹ nhàng ôm cô cười: "Tổn calo cuối cùng cũng có chút tiến triển"

"Bây giờ em muốn ngủ một giấc" Cô mệt mỏi nói

Châu Kỳ liền chở cô về nhà, tới nơi Tuyết Băng xuống xe nói: "Tạm biệt, anh về cẩn thận"

Vào nhà liền thấy Ngô Đình đứng chính giữa ở đó, cô nắm chặt tay: "Mau cút cho tôi"

"Anh xin lỗi" Hấn tiến đến gần cô

Tuyết Băng lùi ra xa bật tai lại: "Đi đi, bây giờ tôi không muốn thấy anh"

Hấn lắc đầu: "Anh không đi"

Đi vào nhà lấy muối ra, lạnh mặt rải cả bao muối trên người hấn: "Anh chà đạp giày vào tôi bây giờ chạy đến xin lỗi? Anh là người à? Lời xin lỗi từ miệng anh tôi nghe không lọt tai nhé, với tôi anh là một con ác mộng, xin hãy để cho tôi yên đi. Cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho một kẻ bại hoại là anh, nên đừng có suốt ngày xin lỗi nữa. Làm như vậy chỉ khiến tôi thêm ghê tởm anh"

Nói rồi cô đẩy hấn ra ngoài, đóng cửa lại. Hấn ở bên ngoài không thấy cô động tĩnh liền đi, mới quay lại liền thấy Châu Kỳ đứng đó. Anh không nhanh không chậm nói với Ngô Đình: "Đừng làm phiền Tuyết Băng nữa"

"Anh không có quyền gì mà yêu cầu tôi như vậy" Ngô Đình lạnh lùng nói

"Tôi không có quyền, vậy một người năm năm trước khiến cô ấy mất hai đứa con lại có quyền à? Cậu không xứng để làm phiền cô ấy"

"Hai đứa con? Có ý gì?" Hấn nhíu mày

Châu Kỳ chỉ vào mặt Ngô Đình: "Chính cậu đã khiến cho Tuyết Băng sảy thai, ngày cô ấy đến xin cậu ghép tử cho David, cậu đã đẩy ngã cô ấy. Đừng nói là không nhớ nhé?"

Hấn bàng hoàng một lúc lâu, cuối cùng cứng đầu nói: "Chính vì như vậy nên tôi phải ở bên để bù đắp cho Tuyết Băng"

"Tôi dùng cái mạng tôi thế với cậu rằng không bao giờ Tuyết Băng sẽ quay lại với kẻ đã hại chết con mình" Châu Kỳ khẳng định

Ngô Đình nhìn Châu Kỳ: "Tin anh với Tuyết Băng kết hôn là giả đúng chứ"

"Lúc trước là giả nhưng bây giờ là thật"

"Tôi biết Tuyết Băng vẫn còn yêu tôi, nói kết hôn chỉ để tôi biết khó mà lui, nhưng tôi không dễ bỏ cuộc vậy đâu"

"Cậu bỏ hay không bỏ là việc của cậu, còn tôi và Tuyết Băng lấy nhau là việc của chúng tôi. Không liên quan đến nhau" Nói rồi Châu Kỳ bỏ đi

Mới đi được vài bước Ngô Đình đã lên tiếng: "Tuyết Băng đã lên giường với tôi, anh còn muốn kết hôn với cô ấy sao?"

Thì ra bởi vậy nên hôm nay Tuyết Băng mới thất thần, lúc nhìn cô nhắm mắt mặc cho xe chạy tới, lúc đó chắc chắn Tuyết Băng rất tuyệt vọng. Anh nghiêng răng đi tới lời cổ Ngô Đình đâm cho hấn lăn quay xuống đất: "Khốn nạn"

Hấn ngồi dậy lau máu trên mũi: "Khốn nạn cũng được, làm vậy thì anh mới từ bỏ Tuyết Băng"

"Cậu nhầm rồi, dù cậu có làm gì tôi vẫn sẽ ở bên cô ấy" Châu Kỳ lạnh lùng nói

"Chẳng lẽ anh không ngại sao?" Hấn hỏi

"Mắc mớ gì phải ngại, tôi không phải loại người nghe tin vợ mình lén phét với người khác liền quay mặt ba trăm sáu mươi độ, nên nhớ một lần làm tiểu nhân thì cả đời cũng vậy thôi thừa giám đốc Ngô Đình, có không giữ mắt rồi đi tìm cũng không được đâu"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92

Hắn ngồi ở quán bar đến hai giờ sáng mới về, thấy hắn về Ái Lan gắt: "Anh đi đâu đến giờ này?"

Ngô Đình không đáp đi lững thững lên lầu nhưng bị ả chặn lại: "Hỏi anh không nghe à"

"Tôi không có trách nhiệm phải nói với cô" Hồ hững nhìn ả nói

Ả chỉ vào mặt hắn: "Tôi là vợ anh đấy"

"Vợ? Đừng quên tôi và cô chưa đăng ký kết hôn, cũng chưa thể non hện biển gì ở đây hết"

"Do anh chứ ả, cứ năm lần bảy lượt bảo để sau, anh xem tôi là thứ gì? Chưa đăng ký kết hôn thì thôi đi, còn đi đến giờ này" ả nghiêng răng

"Bộ cô không đi chơi đêm? Lúc Hải Thiên đau cô có mặt để chăm nó không? Đừng có ở đây mà lên mặt với tôi. Muốn biết tôi đi đâu chứ gì? Tôi đi với Tuyết Băng đấy, cô có câu trả lời rồi phiền tránh ra" Hắn mặt lạnh nhìn ả

"Biết ngay là hai người dám qua mặt tôi, các người được lắm" ả ném đồ lung tung

"Đủ rồi, tôi và Tuyết Băng đi đâu là việc của chúng tôi, cô không có quyền lên tiếng" Hắn quát

Ả điên máu: "Nên nhớ tôi là mẹ của con anh, bấy nhiêu đủ rồi chứ?"

"Cũng chính vì đứa con này mà phải đánh đổi lấy hạnh phúc tôi từng có, cô để cho tôi yên đi được không hả" Hắn không kiềm được cảm xúc

"Ý anh nói chỉ có lúc trước là hạnh phúc thôi chứ gì? Vậy bây giờ đối với anh là gì?" ả trừng mắt lên hỏi

Hắn bực mình: "Đối với tôi bây giờ chẳng khác nào địa ngục, rất phiền khi nhìn thấy cô, nên hãy tránh xa tôi ra, cô muốn đi đến đêm hoặc không về nhà cũng được"

"Cuộc sống hiện tại là chính anh tạo ra chứ không phải ai khác, ai bảo anh lên giường với tôi làm gì thì giờ phải chịu" ả nói thẳng

"Đúng, tại tôi quá tin người, tưởng cô đã thay đổi nên không nghe lời Tuyết Băng vẫn để cho cô tiếp cận tôi. Đêm đó tôi say nên không hề nhớ mình đã làm những gì, tất cả do cô sắp đặt mà nên. Đã năm năm tôi không hề đụng vào cô nhé, chỉ trừ vụ ngoại lệ đó. Cô không thấy mệt nhưng bây giờ tôi rất mệt" Nói rồi hắn lên phòng đóng sập cửa cái rầm

Ả nghiêng răng: "Đêm nay các người không yên với tôi đâu, chờ xem tôi làm gì Tuyết Băng"

Nói rồi ả lấy khóa xe đến nhà Tuyết Băng. Chuẩn bị ngủ bỗng nghe tiếng chuông, cô thắc mắc không biết ai đến giờ này. Sợ ả vì tiếng chuông mà thức giấc cô liền xuống xem, mới mở cửa đã bị túm tóc làm đầu óc cô choáng váng khiến trở tay không kịp.

Ả vì lời nói của hắn mà giận cá chém thớt lên Tuyết Băng, túm tóc cô quay mấy vòng quát: "Đồ đàn bà dê tiện, dám lén phét với chồng tao hả"

Hôm nay bị chấn thương nhẹ sau cú ngã xuống dốc nên hiện tại cô không còn sức để chống trả, giọng khàn nói: "Cô điên hả, bỏ ra"

"Cô nghĩ Ái Lan này sẽ tha cho cô à, hôm nay chết với tao"

Ả hét túm tóc rồi tát Tuyết Băng mấy cái, mặt nhân tính còn đập đầu cô vào tường không hề dừng lại. Cô phải vịn tay đẩy lọ hoa xuống đất để ba nghe.

Nghe tiếng động sau hai phút ba Tuyết Băng liền xuống, thấy con mình bị một người không ngừng dúi đầu vào tường, ông nhanh chóng chạy tới ngăn ả lại: "Làm cái gì thế"

Nói xong ông liền lấy chui lùa ả ra cửa: "Cút ngay cho tôi, lão già này còn thấy cô thì đừng có trách"

"Con ông đáng bị đánh, đồ loại mất nết đi dụ dỗ chồng người khác"

Ông nổi khùng cảm chối rượt ả: "Cô mới là cái loại dê tiện thì đúng hơn, đều tại cô mà con tôi mới chịu nhiều ảm ức như vậy. Chắc chắn cô sẽ gặp quả báo"

Thấy ba cô dữ dằn nên ả phóng xe về, chờ ả đi ông vào nhà.

Mới vào cửa đã nhìn thấy cô ngã ra đó, đầu còn chảy máu. Ông hoảng hốt gọi xe cấp cứu.

Nghe tin cô nhập viện, Châu Kỳ liền phóng xe đến. Tới nơi thấy ba cô đang ngồi đó, anh nôn nóng chạy tới hỏi: "Tuyệt Băng sao bỗng nhiên lại vậy bác, không phải lúc này bác sĩ chỉ bảo chấn thương nhẹ thôi sao"

"Đều tại cái con vợ của Ngô Đình chứ ai, chạy tới hành hạ Tuyệt Băng đến ngất" Ông giận dữ nói

Châu Kỳ chưa kịp tiêu hóa hết câu bác sĩ đi ra bảo: "Bị va đập khá nặng, cộng với nãy cô ấy bị ngã nữa nên phải nằm viện vài ngày để theo dõi. Theo bệnh án có ghi cô ấy từng có dấu hiệu trầm cảm?"

Ông nghe không hiểu, Châu Kỳ trầm ngâm đáp: "Đúng vậy, nhưng chỉ hai tháng thôi"

"Có lẽ phải trải qua chuyện gì đó, người nhà không nên để cô ấy phải chịu những áp lực tương tự, bởi như vậy sẽ khiến bệnh nhân rơi vào tình trạng khủng hoảng"

Chờ bác sĩ đi ông hỏi: "Sao Tuyệt Băng lại từng bị trầm cảm"

"Có lẽ cô ấy sốc vì mất hai đứa con nên mới như vậy, trong hai tháng Tuyệt Băng không hề nói chuyện, hay tiếp xúc với người ngoài. Và phải điều trị thuốc một thời gian dài"

"Tất cả cũng tại cái con Ái Lan gì đấy mà ra, báo cảnh sát cho bác, tội hành hung người khác phải để cho cô ta ngồi tù mới biết thế nào là lễ độ. Lần này không thể để cô ta lộng hành được, thuê luật sư kiện cho đến khi nào cô ta ngồi tù ít nhất một năm" Ông nghiêng răng

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Lúc cô mơ màng tỉnh dậy đã là hai ngày sau, Châu Kỳ liền hỏi: "Em tỉnh rồi, có thấy khó chịu chỗ nào không"

"Đầu hơi đau một chút" Tuyệt Băng hơi nhíu mày

"Để anh gọi bác sĩ"

Cô lắc đầu: "Không cần, mà ba em đâu rồi"

"Bác ấy đang đi gặp luật sư"

Tuyệt Băng thắc mắc: "Để làm gì?"

"Từ hôm Ái Lan tới gây chuyện, ba em đã báo cảnh sát. Hiện giờ cô ta đang còn bị giam giữ" Châu Kỳ nhìn Tuyệt Băng

Cô thờ dãi, chưa kịp nói thì nghe tiếng động ở cửa. Tuyệt Băng cảm giác có người ở ngoài chọt lên tiếng: "Ai vậy ạ"

Không thấy ai lên tiếng, cô thấy lạ nhìn Châu Kỳ: "Nãy anh có nghe thấy tiếng bên ngoài không"

"Có nghe, chắc ai đi nhầm phòng"

Hôm nay Thư đưa con đi khám, liền thấy Tuyệt Băng. Đã năm năm trôi qua trong lòng Thư luôn day dứt khi đã đồng ý lời đề nghị với Ái Lan làm những chuyện bỉ ổi. Người ta thường nói gieo nhân nào gặt quả ấy, những năm qua phải luôn sống trong hình dáng của người khác, quả báo mà Thư phải trả chính là có con với Jane, ba mẹ phải mang tiếng con gái không chồng mà chửa.

Nghe tin trên báo chí vì Tuyệt Băng lăng lả với người khác nên mới dẫn đến ly hôn. Sự thật đâu phải như vậy, người hôm đó ăn nằm với Jane chính là cô chứ không phải Tuyệt Băng. Để có tiền chữa bệnh cho mẹ mà cô đã lừa theo Jane và Ái Lan, gián tiếp hại Tuyệt Băng đi đến bước đường cùng.

Hôm nay nhìn thấy Tuyệt Băng cô cảm thấy rất tội lỗi, muốn đi vào giải thích nhưng lại không làm được. Lỡ làm rơi chốt cửa tạo ra tiếng động nên Thư hoảng hốt bỏ chạy.

Ngô Đình hai ngày nay đều tới bệnh viện thăm Tuyệt Băng nhưng bị ba Tuyệt Băng đuổi về, không cho vào. Hắn vẫn kiên trì tới, không vào nhưng miễn nhìn từ xa là được rồi. Đang đi bỗng có người đâm sầm vào, Thư vừa khóc vừa cúi đầu: "Xin lỗi, tôi không cố ý"

"Không sao" Hắn nói, bỗng nhìn thấy người này hao hao Tuyệt Băng, kể cả hình dáng lẫn khuôn mặt. Khuôn mặt thì không giống hoàn toàn, nhưng cũng giống đến năm mươi phần trăm. Hắn chỉ chỉ: "Cô từng phẫu thuật?"

Thư giật mình ngược nhìn: "Dạ?"

Nhìn lên mới nhận ra đó là giám đốc IU, chồng trước đây của Tuyết Băng. Thư lắp bắp: "Không...có"

Hắn cũng không quan tâm cho lắm gạt đầu rồi bỏ đi, Thư cảm thấy lòng mình không được yên. Nếu cứ tiếp tục như vậy chắc cả đời này cô chết mất: "Này anh"

"Gi?" Nghe thấy tiếng hắn ngoái đầu nhìn lại

"Tôi...có chuyện muốn nói" Thư lấy hết dũng khí mở miệng

Thư đi tới trước mặt hắn: "Nghe xong xin hãy tha thứ cho tôi, năm năm trước tôi bắt đắc dĩ mới làm vậy"

"Là chuyện gì" Hắn nói

"Chính xác là tôi từng phẫu thuật, chắc anh thấy tôi rất giống Tuyết Băng? Đúng, tôi được trả tiền để phẫu thuật gần giống cô ấy. Người trong video ăn nằm với Jane là tôi chứ không phải Tuyết Băng"

Hắn ngạc nhiên: "Ai sai cô"

"Chính là vợ hiện tại của anh, Ái Lan"

Giờ mới biết mình hiểu lầm Tuyết Băng rất nhiều, chính hắn là người đã đẩy cô ra xa. Hắn trầm ngâm: "Tôi biết rồi, cô có thể đi"

Thư lắc đầu: "Vẫn còn điều anh chưa biết"

Chưa đợi Ngô Đình trả lời Thư nói: "Năm năm trước anh và Ái Lan chưa hề làm gì. Nói thẳng ra là anh đang nuôi con của người khác, mà không phải là con anh"

Ngô Đình nắm vai Thư: "Cô nói cái gì?"

"Đứa bé đó không phải là con anh"

Tim hắn như vỡ vụn khi đã biết điều này quá muộn: "Tại sao đến giờ cô mới nói cho tôi biết"

"Xin lỗi, Ái Lan đe dọa tôi không được hé miệng. Nếu không dù chỉ một ngàn cũng không nhận được. Lúc đó mẹ tôi bị tim nên phải cần tiền phẫu thuật, xin anh đừng khai tôi nói, nếu không Ái Lan sẽ không để cho gia đình tôi được yên" Thư bối rối

Ngô Đình liền chạy tới đồn cảnh sát, Ái Lan thấy hắn liền mừng quýnh: "Sao rồi, anh thuê được luật sư chưa, em được thả rồi phải không"

"Lúc bạo lực người khác sao cô không nghĩ đến hậu quả" Hắn trừng mắt

"Ai bảo anh với cô ta đi qua đêm chứ, đáng đánh" Ái mặt hách dịch

Hắn bóp cổ ả: "Với những gì đã làm cô nghĩ sẽ được thả, dù ba mẹ cô có xin cho cô ra thì tôi cũng sẽ khiến cô vào lại"

"Anh làm cái gì thế? Mau thả ra" Ái nghệt thờ

Hắn thả tay ra: "Hải Thiên không phải là con tôi đúng chứ"

"Anh nghe ai nói vậy, nó không là con anh thì con ai" Ái ho sặc sụa

Hắn nghiêng răng: "Đến bây giờ mà cô còn chối, xét nghiệm ADN là rõ thôi"

"Hôm nay anh bị điên à, không được xét nghiệm" Ái nhảy dựng lên

Hắn nhìn hằm hằm: "Có tật giật mình? Năm năm trước cô tráo bán xét nghiệm đúng chứ? Nên mới thành ra hiểu lầm là David không phải con tôi"

"Tôi không có, anh đừng ở đây mà ăn nói lung tung, đề báo chí nghe được thì sẽ không hay"

"Giờ cô mới biết sợ?"

Ái lắp bắp: "Có gì mà phải sợ, cây ngay không sợ chết đứng. Nói chung không được xét nghiệm, Hải Thiên mà biết sẽ rất buồn"

Hắn vút bản xét nghiệm giữa mặt ả: "Tôi đã làm xét nghiệm mấy tiếng trước, đề phòng cô lại giờ trò"

Chưa nhìn ả đã xé nát vụn: "Anh đừng tin mấy cái này, chắc chắn không đúng sự thật"

"Cô chưa nhìn sao biết? Tôi thật muốn giết chết cô" Hấn nắm tay mạnh vào tường

Biết không giấu được nữa ả nói: "Không phải tất cả là vì anh sao? Vì yêu anh nên em mới phải làm vậy? Dù gì Tuyết Băng đã lên giường với người khác, đến bây giờ anh còn luyến tiếc lắm thế?"

"Ngậm miệng lại, Tuyết Băng không hề làm sai với tôi, chính cô đã tạo dựng nên tất cả, chính cô là người dẫn đến cuộc hôn nhân của tôi đi đến bước đường cùng này. Vì tôi? Yêu tôi? Vì cái bản thân cô thì đúng hơn. Cô có nghĩ đến cảm giác của Tuyết Băng những năm trước như thế nào không? Cô có nghĩ đến cảm giác của David khi gần trút hơi thở chờ ba nó như thế nào không? Hoàn toàn tin cô đến hồ đồ nên tôi mới thành con người tệ hại như vậy. Cùng là phụ nữ sao cô ngu và ác thế? Bây giờ tôi còn mặt mũi nào mà nhìn Tuyết Băng nữa, chính câu chuyện mà cô một mình tạo nên đã khiến người cha như tôi gián tiếp giết con mình rồi cô có biết không hả" Hấn điên tiết

"Tôi lấy tính mạng ra đảm bảo cô sẽ trả cái giá thật đắt, bây giờ chưa nhưng chắc chắn mười năm sau hay năm mươi năm sau cô cũng sẽ bị trời chu đất diệt" Nói rồi hấn bỏ đi

Ả níu hấn lại: "Anh hãy tin em, vì yêu anh nên em mới làm vậy"

"Tin yêu của cô để dành cho chó ăn đi, tôi không cần tình yêu dơ bẩn đó" Hấn hất ả ra

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Hai tháng sau

Thời gian cô nằm viện ngày nào hấn cũng đến, còn nhớ một hôm trời mưa nửa đêm hấn chạy đến đòi gặp Tuyết Băng cho bằng được. Hấn đột nhiên ôm cô: "Xin lỗi, để em phải chịu đựng nhiều như vậy"

Hấn kể chuyện gặp được Thư cho cô nghe, hấn bảo Hải Thiên không phải con mình. Từ đầu chí cuối hấn chưa hề xảy ra chuyện gì với Ái Lan. Những chuyện trong năm năm qua đều tự Ái Lan tạo ra, khiến cô và hấn hiểu lầm nhau khá nhiều mới dẫn đến thương tâm như vậy. Hấn còn nói: Anh biết chính mình đã gián tiếp hại chết con chúng ta, hiện tại em rất khó tha thứ cho anh đúng chứ? Anh có thể chờ bao lâu cũng được, chờ đến ba mươi năm sau cũng được. Miễn em hãy cho anh cơ hội"

Đột nhiên nước mắt Tuyết Băng khề lăn dài. Đúng vậy, cô và Ngô Đình chưa làm chuyện gì có lỗi với nhau. Nhưng cái sai lầm của hấn chính là không có một chút tin tưởng nào với cô, nếu như năm đó hấn bình tĩnh suy nghĩ lại, nếu như lúc cô vứt bỏ lòng tự trọng cúi xuống cầu xin hấn ghép tủy cho con đáng ra phải hiểu khi quen hấn tính cách của cô như thế nào mà bây giờ lại đến bước đường cùng như vậy.

Với vai trò một người vợ, điều đầu tiên cô luôn có sự tin tưởng ở Ngô Đình. Có đêm hấn bỏ mẹ con cô ở nhà để đi ăn với Ái Lan, khi nhìn thấy ảnh chồng mình đi ăn với người khác giới đến tận khuya, chắc chắn người vợ nào cũng sẽ ghen không chỉ riêng cô. Những lần hấn đi với Ái Lan nhưng lại bảo đi với mọi người ở công ty, thực ra cô điều biết.

Ngô Đình nói xong, Tuyết Băng ghen nào: "Khi David gần trút hơi thở cuối cùng trong mắt nó anh vẫn là người cha hoàn hảo. Nó nghĩ những lần ba về khuya vì bận việc công ty, khi ba để mẹ con nó một mình ở Hàn Quốc mà về Việt Nam trước cũng là vì công ty. Ngay cả khi nó nằm liệt ở giường cũng nghĩ rằng công ty ba sắp phá sản nên không thể ở bên nó được. Nhưng lúc đó anh làm gì? Anh chỉ ở nhà lo vụ Ái Lan có bầu. Người anh cần phải xin tha thứ là David chứ không phải tôi"

Sáng nay cô đi với Châu Kỳ mua đồ tặng sinh nhật Nani. Cô hỏi anh: "Anh định mua gì"

Châu Kỳ lắc đầu: "Anh cũng không biết nữa"

"Vậy mà còn rủ em đi mua" Cô bĩu môi

"Không biết mới rủ" Châu Kỳ nói

Đi mấy vòng siêu thị cuối cùng cũng chọn được một con gấu bông. Đi qua gian hàng thức ăn, Châu Kỳ kéo cô lại bảo: "Đi ăn thử mấy món kia xem sao, nếu ngon thì mua"

Cô cười cười: "Từ lúc nào giám đốc Châu Kỳ có thú vui tao nhã như vậy"

Anh cầm thử miếng cá viên lên ăn, gật đầu khen ngon. Đưa cô ăn thử, mới đến miệng nghe mùi cô đã cảm thấy buồn nôn. Châu Kỳ thấy cô chưa mở miệng liền hỏi: "Ăn đi, cảm môi tay lắm rồi"

Mới nhai vào miệng bụng cô đã lên tiếng, cảm giác mắc ỏi đến khó tả. Liền bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh. Châu Kỳ khó hiểu: "Minh thấy ngon mà"

Lúc cô đi ra Châu Kỳ hỏi: "Không sao chứ"

"Không sao, chắc tại thời gian gần đây em ăn chay, nên khi ăn nhiều dầu mỡ không quen"

Lúc đi về liền gặp mẹ con Ngô Đình ở gian hàng áo quần. Mẹ hần nhìn thấy cô mặt bỗng khựng lại, thấy biểu hiện của mẹ hần cũng quay ra. Tuyết Băng nói với Châu Kỳ: "Về thôi"

Khi đi qua Ngô Đình bỗng nắm tay Tuyết Băng: "Không thể cho anh cơ hội lần cuối sao?"

Mẹ hần nhìn cô bối rối: "Ngô Đình đã nói hết mọi chuyện cho bác biết, bác trách nhảm con rồi"

"Đừng nói nữa, trách hay không trách thì sự việc cũng như vậy rồi" Cô nhẹ nhàng cắt ngang

Tuyết Băng nhìn Ngô Đình: "Tình yêu như quả ổi còn xanh, mặc dù còn chát và đắng vẫn muốn thử vì chưa chín nhưng nó đã có một chút ngọt thanh. Biết yêu anh nguy cơ sẽ khổ, lúc đó anh như là cậu thanh niên mới lớn, ăn chơi đàn đúm nổi nhất thành phố. Dù vậy tôi vẫn như con thiêu thân bất chấp tất cả yêu anh, biến một cuộc hôn nhân trọn vẹn hơn. Bây giờ thật sự tôi không đủ can đảm để nếm thử vị ngọt thanh của quả ổi chưa chín đó nữa. Rất đắng"

Nói rồi cô giựt tay hần ra, nắm tay Châu Kỳ bỏ đi. Có một số chuyện không thể như lúc ban đầu, cũng như cô và Ngô Đình sẽ chẳng bao giờ trở về như trước được nữa. Bởi David đã không còn. Cô không muốn vấp ngã lần hai chỉ vì một nguyên nhân.

Ba cô muốn Ái Lan trả giá cho những sai lầm, ông đã thuê luật sư đến cùng. Ba mẹ ả vì quen biết nhiều nên hai tuần sau ả đã được thả. Thả chưa được mấy ngày liền bị bắt vào lại, nghe quán gia nhà hần bảo chính anh ta đã làm. Hần lòi sự việc ả thuê người đánh đập Thư Khi biết chuyện Thư nói ra sự việc. Nghe loáng thoáng rằng Ái Lan phải ngồi tù ba năm. Cái này Tuyết Băng cũng không rõ vì những gì liên quan đến ả cô không quan tâm cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Mấy hôm nay cô thường xuyên rất buồn nôn, hễ ngửi mùi dầu mỡ lại phải chạy vào nhà vệ sinh. Sáng nay trường Nani có tổ chức lễ hội thể dục thể thao, yêu cầu phải có ba mẹ tham gia. Châu Kỳ định để cho ông bà nội đi, nhưng cô thấy yêu cầu có ba mẹ, mà chắc con bé ngoại lệ, kiểu gì cũng tui. Nên mới bảo để cô và Châu Kỳ đi.

Trên xe Nani phấn khởi liền hát cả buổi khiến Tuyết Băng cũng bật cười theo. Có trò chơi chạy tiếp sức và nhảy lò cò phụ huynh phải tham gia.

Cô hồi xưa thuộc dạng tăng động nên hai trò này cũng đơn giản đối với Tuyết Băng. Chạy thì không sao nhưng đến đoạn nhảy lò cò có một đứa bé làm rơi quả bóng trong khu vực thi, cô đang nhảy không tránh kịp nên bấp vào quả bóng, theo đà bô cái ụcch. Mấy ngày nay không ăn được gì nên lúc phịch xuống đầu c lằng lằng chóng mặt. Châu Kỳ cúi xuống hỏi: "Sao rồi, có đau chỗ nào không?"

"Chỉ hơi chóng mặt xúu thôi, chắc tại tụt huyết áp" Cô nói

Châu Kỳ nhíu mày: "Em giảm cân à?"

"Đầu có, mấy bữa nay bụng em cứ khó chịu. Nên không ăn mấy" Tuyết Băng bĩu môi

Nghe xong Châu Kỳ liền kéo cô đứng dậy: "Đi bệnh viện khám"

"Thôi không cần đâu" Cô bảo

"Kiểu này chắc dạ dày hay gì rồi, để lâu không tốt"

Mặc cho cô từ chối Châu Kỳ vẫn bắt đi. Đến bệnh viện Nani và Châu Kỳ ở ngoài xe, cô vào một mình. Xét nghiệm siêu âm các thứ xong, cô vào phòng ngồi chờ bác sĩ, tầm mười lăm phút sau bác sĩ cầm tờ kết quả đi vào. Thấy bác sĩ viết các loại thuốc gì đấy, cô hỏi: "Tôi bị gì vậy ạ"

Bác sĩ ngắt đầu: "À, không có gì nghiêm trọng. Tại tháng đầu thai nghén nên biểu hiện đấy là bình thường. Tôi sẽ kê cho cô một số thuốc về uống, cô huyết áp thấp nên nhớ ăn uống điều độ"

Tai cô ù hần đi, đơ mặt hỏi: "Sao ạ"

"Tôi nói nhiều quá sao? Tóm gọn những triệu đó là biểu hiện của thai nghén. Cô có thai hai tháng rồi" Bác sĩ nói lại

Đầu cô như muốn nổ tung ra, trống rỗng không nghĩ được gì: "Bà...không nhầm đấy chứ?"

"Không đâu" Bác sĩ cười

Tuyết Băng ngồi nơi ghế hành lang bệnh viện, nhìn lên tự hỏi ông trời lại muốn đùa giỡn với cô đến bao giờ.

Châu Kỳ chờ Tuyết Băng mấy tiếng nhưng chưa thấy cô ra, sốt ruột anh vào trong. Thấy bác sĩ anh hỏi: "Cái người lúc nãy đến khám đâu rồi ạ"

"Nhiều người sao tôi nhớ hết được"

Anh nói lại: "Người tên Tuyết Băng ấy ạ"

Bác sĩ nói: "Cô ấy về từ lúc hai tiếng trước"

Châu Kỳ thấy lạ, nếu thế đáng ra phải ra xe lâu rồi chứ. Anh hỏi bác sĩ: "Cô ấy bị gì vậy"

"Cô ấy có thai gần hai tháng, nên chỉ bị ốm nghén thôi" Bác sĩ nhìn Châu Kỳ

Anh mặt đơ ra cũng không nói được gì. Lúc đi khỏi bác sĩ còn lẩm bẩm: "Sao vợ chồng nhà này lạ thế nhỏ, chưa thấy ai có con mà biểu cảm như thế"

Suốt dọc đường Châu Kỳ gọi cho Tuyết Băng nhưng máy đều thuê bao, chờ con về rồi anh liền đến nhà cô. Bấm chuông thì bác trai mở cửa, anh liền hỏi: "Tuyết Băng về chưa bác"

"Nó về rồi, từ lúc về đến giờ thấy nó người mất hồn. Giậm mình trong phòng cả buổi" Bà cô nói

"Để con lên xem thế nào"

Bà cô gạt đầu: "Ừ"

Lên phòng anh gõ cửa mãi nhưng không nghe tiếng đáp lại, một lúc sau ra sân thượng Châu Kỳ từ cửa sổ trèo qua phòng cô. Vào phòng thấy Tuyết Băng ngồi co ro ở một góc tường, anh lại nhớ về năm năm trước vì tuyệt vọng khi mất con mà cô cũng từng như vậy. Lại gần cúi xuống Châu Kỳ nhẹ nhàng chạm vào cô: "Tuyết Băng à"

Cô giật nảy mình giương đôi mắt to tròn đầu đó còn có những vệt nước mắt nhìn anh, sợ sệt Tuyết Băng càng lùi vào góc tường thu mình lại. Anh ôm cô vỗ về: "Không sao hết, có anh đây"

Như vớ được phao cứu sinh Tuyết Băng nấc nghẹn ngào thành tiếng. Vuốt đầu cô Châu Kỳ nói: "Đáng ra em phải vui chứ. Chẳng lẽ em không muốn có thêm đứa con hiểu chuyện như David sao"

Cô càng khóc to hơn nói từng chữ mà khiến ai cũng phải đau lòng: "Nhưng đứa bé này là con của Ngô Đình, em không muốn có con với người từng giết con mình. Em không muốn những chuyện này sẽ lặp lại, thật sự chịu không nổi, đau lắm anh ơi"

"Ai nói đứa bé này là con Ngô Đình, sau này chúng ta cưới nhau thì đứa bé này là con của anh chứ không phải ai khác" Người ta thường nói yêu ai là yêu cả đường đi lối về

Bây giờ Tuyết Băng rơi vào trạng thái khủng hoảng cực độ không biết bản thân sẽ phải làm gì. Cô không nỡ bỏ đi đứa bé này, nhưng trong lòng cô vẫn nặng trĩu khi trở về lại có con với người từng làm cho mẹ con cô phải chịu nhiều tổn thương, từng khiến cho David phải rời xa mãi mãi.

Châu Kỳ hiểu tâm trạng của cô, anh lặng lẽ nói: "Em đừng phân vân có nên bỏ đứa bé này hay không, anh biết với tư cách là một người mẹ thì chắc chắn em không nỡ, đến bây giờ hẳn em đang canh cánh trong lòng chuyện của David, nhưng bây giờ cũng đã năm năm rồi, hãy nghĩ đến tương lai, đừng làm những việc mà sau này phải hối hận. Đừng nghĩ đó là con Ngô Đình bởi cậu ta chỉ tạo cơ hội cho đứa bé ra đời, nhưng không có tư cách nuôi con em. Chính cậu ta đã đánh mất quyền đó vào năm năm trước"

Một lúc sau Tuyết Băng bỗng nói: "Chúng ta hãy kết hôn đi"

Cô biết làm vậy sẽ rất có lỗi với Châu Kỳ, nhưng bây giờ ngoài cách này ra thực sự cô cũng không biết phải làm thế nào cho đúng. Và cô không muốn để cho đứa con này có liên quan gì đến với Ngô Đình. Rất sợ cảm giác tương tự như lúc David mất lại xảy ra. Châu Kỳ cười nhẹ nói: "Ừ, chúng ta kết hôn"

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Mang đồ lên cho con, đứng ngoài cửa không may ba cô đã nghe được cuộc nói chuyện, biết tin cô mang thai ông cũng khá bất ngờ, liền đẩy mạnh cửa: "Cái thằng khốn Ngô Đình"

Tuyết Băng giật mình: "Ba à"

Ông không trả lời mà bỏ đi, cô nắm tay Châu Kỳ: "Đuổi theo ba em, với tính khí của ba thì có lẽ đi tìm Ngô Đình rồi"

Quả nhiên ông tìm đến công ty hần, mặc kệ nhân viên ngăn cản ông xông vào cho bằng được. Hần đang làm việc trong phòng, liền nghe tiếng quát tháo ầm ĩ bên đi ra. Chưa kịp oi hời gì thì đã bị ba cô đẩy một phát lăn quay. Ông nghiêng rằng: "Mày có phải là người không, sao cứ làm khổ con tao hoài vậy"

Vừa nói ông vừa lôi Ngô Đình đứng dậy ép sát vào tường: "Hôm nay tao phải dạy cho mày một bài học để hiểu thế nào là đạo lý"

Mới vừa giờ tay đã bị Châu Kỳ chạy tới ngăn lại: "Bác bình tĩnh, loại người này không đáng cho chúng ta phải bận tay"

"Có chuyện gì với Tuyết Băng sao" Hần lo lắng hỏi

Nghe vậy ông tức khùng lên liền đẩy một phát nơi mũi hần: "Mày còn hỏi nữa à, không biết đã gây nên gì sao?"

Ông không muốn con mình phải như năm năm về trước, nghĩ lại muốn bóp cổ hần cho đến chết. Tuyết Băng vừa đến liền thấy ba mình đang đẩy hần túi bụi, cô chạy tới kéo ba ra: "Ba dừng lại đi"

"Sao phải dừng? Ba phải đánh cho nó như đòn, cái loại làm con..."

Chưa nói hết cô đã cắt ngang: "Xin ba đừng nói nữa, dù sao con với anh ta hiện tại không có liên quan đến nhau, ba nói thì được gì"

"Không nói cũng được, nhưng không thể không đánh" Nói rồi ba cô lôi cổ hần quay mấy vòng. Nhân viên trong công ty sợ chết khiếp luôn, hần không cho bảo vệ làm gì nên chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn. Lúc ông chuẩn bị giờ tay lên cho hần cái tát thì cô liền tới đỡ thay, ông tức giận mắng: "Đến giờ này mà con vẫn nghĩ cho nó à, loại này chỉ có chết ba mới hả dạ"

"Con chỉ sợ ba đánh người ta đến vào tù thôi" Cô trầm ngâm nói

Ông đến ghen lời vì sự ngu ngốc của cô liền bỏ về. Cô đuổi theo ba nhưng bị hần giữ lại: "Có chuyện gì với em sao"

"Không cần anh phải biết, anh có thể buông tha cho tôi không? Anh xem tôi là gì? Ba mẹ anh mua tôi về với giá ba trăm triệu chỉ để anh không quay lại với Ái Lan, con gái của kẻ thứ ba. Tôi đúng là một con ngốc để cho các người đùa bỡn, ảo tưởng rằng tình yêu của tôi và anh là mãi mãi. Anh có biết vì những trò đùa ích kỷ của cô vợ anh mà tôi phải chịu những gì không? Vì số khi một lần mất hai đứa con mà tôi như một con điên phải điều trị thuốc một thời gian dài, khó khăn lắm tôi mới trở về trạng thái lúc ban đầu" Cô nói với giọng khản đặc

"Bây giờ tôi mệt mỏi rồi, không thể theo trò chơi của các người nữa đâu. Xin để cho tôi yên, nếu không tôi sẽ chết cho anh xem" Khi ai đó nói đến cái chết có nghĩa rất tuyệt vọng với mọi thứ

Những tổn thương hần làm đối với cô, chợt nhận ra cô và hần có lẽ hết duyên từ đây, nhìn cô hần nói: "Kể từ bây giờ anh sẽ không tìm em nữa"

"Nói phải giữ lời" Lạnh lùng nhìn hần rồi nắm tay Châu Kỳ bỏ đi

Tim hần đau như cắt: "Chúc hai người hạnh phúc"

Cô trả lời nhưng không ngoảnh lại: "Không cần anh chúc cũng hạnh phúc"

Một tháng sau

Hôm nay cô lại bước vào lễ đường lần nữa, lúc đầu ước gì người đó có thể là Châu Kỳ. Nhưng bây giờ thành sự thật sao cảm thấy không vui như mình tưởng tượng. Có lẽ khi điều ước đó diễn ra như mình mong muốn thì một số chuyện đã không còn như lúc ban đầu.

Châu Kỳ đi vào thấy cô thần thờ: "Sao mặt em xanh thế kia"

"Mặt em lúc nào chả thế, mà Nani đâu rồi"

"Đang chơi với mẹ" Anh nói

Cũng như lần trước đến giờ lành thì cô dâu sẽ nắm tay chú rể cùng bước vào lễ đường. Quan khách nhìn cô dâu mặc chiếc váy dài hở vai cộng với chiếc màn trắng che mặt, ai cũng tấm tắc khen hai giám đốc công ty SBA và DV cùng về chung một nhà thì còn gì bằng. Lúc bước vào, hay lúc trao nhẫn cô cũng đều lặng lẽ rơi nước mắt. Hình như ông trời muốn cô mỗi lần làm cô dâu cũng đều phải mang tâm sự.

Đến lượt cô trao nhẫn thì mẹ Châu Kỳ hấp tấp chạy vào: "Làm sao bây giờ. không thấy Nani đâu"

"Không phải Nani ở với bác sao" Cô hỏi

"Nãy mẹ vào trong lấy đồ khi quay ra liền không thấy Nani đâu"

Châu Kỳ lo lắng: "Chia nhau đi tìm đi"

Tìm khắp khách sạn và quanh khu vực gần hai tiếng đều không thấy, mẹ Châu Kỳ cuống cuồng: "Mẹ biết tính Nani. con bé sẽ không tự ý đi nếu không được sự cho phép"

Mới nói liền có điện thoại gọi tới, cô bắt máy: "Alo"

"Tôi là cảnh sát, vào lúc năm giờ sáng nay cô Ái Lan đã bỏ trốn khỏi tù, không biết có đến chỗ giám đốc bằng không"

Tay cô liền run bần bật: "Không lẽ...Ái Lan bắt cóc Nani"

Mở camera khách sạn, lúc tám giờ khi Nani đang chơi ở sảnh quả nhiên bị Ái Lan dẫn đi. Cô gọi điện cho Ngô Đình, chưa ai bắt máy cô cảm nhận nghe tiếng nhạc rất giống với giọng nói cô ghi âm bắt hân dấy mỗi buổi sáng. Có kết nối cô nghèn nghẹn ở cổ: "Ái Lan có đến tìm anh không"

"Không có"

"Nani bị cô ta bắt cóc rồi, hiện giờ cảnh sát đang khoanh vùng những nơi cô ta có thể đến, cần anh hợp tác"

"Ừ, anh tới liền" Nói tới liền nhưng thực ra cô biết hân đã ở đây sẵn từ rất lâu. Yêu một người không thể yêu chính là cảm giác bị thương khó nói thành lời, gói gọn trong một chữ "Đau".

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Nani bị bắt cóc nên đám cưới phải tạm hoãn, điều tra đến năm giờ chiều vẫn chưa có một chút manh mối, mẹ Châu Kỳ ngất lên ngất xuống phải nhập viện, cả nhà chạy đôn chạy đáo. Nửa tiếng sau điện thoại cô reo, là số lạ ngoài vùng, chờ cảnh sát kết nối máy cô bấm phím trả lời: "Alo"

"Nani đang ở chỗ tôi, biết điều thì cô đi một mình tới đây" Giọng đánh đá vang lên

Tuyết Băng nhú mày: "Cô muốn làm gì"

"Cứ tới đây rồi biết, cho cô một tiếng" Đưa cô địa chỉ rồi Ái Lan cúp máy

Châu Kỳ lo lắng níu tay cô: "À ta nói gì?"

"Bảo Tuyết Băng tới gặp cô ta một mình" Cảnh sát trả lời thay

"Anh đi cùng" Châu Kỳ nói

Ngô Đình lên tiếng: "Anh cũng đi, dù sao bây giờ Ái Lan mất hết lý trí, biết đâu anh nói cô ta sẽ lo là cảnh giác"

Trầm ngâm một lát cuối cùng cô gật đầu chấp thuận. Cảnh sát lắc đầu: "Ba người không thể tay không bắt giặc như vậy được, chi bằng để Giám đốc Ngô và Tuyết Băng tới gặp cô ta trước, còn Châu Kỳ và chúng tôi theo sau. Có chúng tôi thì xảy ra chuyện sẽ dễ ứng phó hơn"

Tính toán kỹ lưỡng cuối cùng làm như lời cảnh sát nói. Trước khi lên đường Châu Kỳ nhìn xuống bụng cô nhắc hàm ý: "Cẩn thận nhé"

"Ừm, em biết rồi"

Tới nơi là một vùng hoang vu không một bóng người nhìn thôi đã thấy khiếp. Xuống xe cô chỉ vào phía nhà hoang nói với Ngô Đình: "Ái Lan ở trong đó, lát vào anh nhớ đánh lạc hướng cô ta"

Ngô Đình gật đầu rồi ngập ngừng nói: "Anh có thể nắm tay em vào trong đó không, xem như kết thúc mọi chuyện của chúng ta từ ngày hôm nay"

Cô cười mỉm: "Làm như vậy Ái Lan thấy sẽ điên hơn thôi, cứu được Nani đã rồi tính. Chỉ là cái nắm tay thôi mà"

"Vậy có thể ôm em một cái tại đây không" Hấn có cảm giác không hay sắp xảy ra, hoặc chắc cô sắp làm vợ của người khác nên mới lưu luyến như vậy.

Nhìn hấn cô gật đầu, được cô đồng ý Ngô Đình liền ôm Tuyết Băng vào lòng: "Hôm nay em rất đẹp"

"Nếu năm năm trước anh trân trọng cái ôm của tôi như vậy thì có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Thật tiếc bởi cuộc đời không có giá như" Tuyết Băng lặng lẽ nói

Thấy cả hấn tới Ái Lan liền nhìn cô: "Không phải tôi bảo cô đi một mình sao, có tin tôi giết chết con bé này không"

"Là chồng cô đi theo tôi tới, có thể thả Nani ra trước không" Nhìn Nani trôi trên ghé mà cô xót chi lạ.

Ả chìa súng vào cô: "Mày nghĩ tao ngu lắm à"

Ngô Đình đứng cạnh Tuyết Băng: "Có gì thì từ từ nói"

"Anh lập tức đứng cách xa con này ra, nếu không tôi giết cả con bé nani lẫn vợ cũ anh bây giờ" Ả đôi mắt đỏ tía nhìn hấn

Chờ cho hấn đứng cách xa, ả chìa súng vào đầu Nani, nhìn cô: "Mày biết tao gọi mày tới để làm gì không"

Nani sợ hãi khóc nức nở: "Dì...dì"

"Thả con bé ra đã rồi nói" Nhìn Nani mà cô cũng cuống theo

"Đứng im đó, dù sao hôm nay tao cũng sẽ giết con bé này, cho Tuyết Băng mày phải sống trong đây vò vè cả đời" Ả hét toáng

"Cô không nghĩ đến Hải Thiên sao?" Hấn nhìn ả nói

"Hải Thiên thì sao? Anh có cần nó nữa đâu mà lên mặt hỏi tôi. Tôi thành ra thế này đều do các người mà ra" Ả tròn mắt

Trong lúc hấn và ả nói chuyện cô liền thôi cơ đi tới đây ả ra: "Ngô Đình, giữ chặt ả lại"

Bảo Ngô Đình làm như vậy để cô cời trói cho Nani, cô dặn: "Dì tháo ra thì con chạy nhanh ra ngoài nhé, ba đang chờ ở ngoài"

Nani chạy đến cửa thì Ái Lan cản chặt tay Ngô Đình đẩy hấn vào tường. Cúi xuống nhặt súng chìa vào đầu Nani mà bắn.

Chóng mặt thì chắc chắn mắt sẽ bị mờ, mặc dù vậy Tuyết Băng vẫn chạy nhanh tới đỡ đạn cho Nani.

Ôm con bé vào lòng nhưng cô vẫn chưa có cảm giác gì, ngoảnh lại thấy Ngô Đình từ ngã xuống. Tuyết Băng không tin vào chính mắt mình....Ngô Đình đỡ đạn thay cô.

Tuyết Băng giọng lắp bắp: "Ra gọi ba con nhanh lên"

Chạy tới bên Ngô Đình, thấy viên đạn ghim đúng giữa tim hấn mắt cô mờ dần miệng mấp: "Anh ngu thế? Đỡ đạn cho tôi làm gì? Chúng ta không là gì của nhau nữa đâu biết không hả?"

Hấn ho hụt một màu máu đỏ tươi lên chiếc váy trắng tinh của cô. Tuyết Băng vuốt ngực hấn: "Bình tĩnh, thở đều nên nhớ anh còn nợ tôi rất nhiều. Cảm ơn anh có chuyện gì"

Hấn nhìn váy cưới cô: "Xin lỗi, anh làm bẩn váy em rồi"

Thấy Ngô Đình trúng đạn, Ái Lan đứng im không biết nói gì. Run cầm cập tiến về phía hấn: "Ngô Đình, anh không sao chứ"

"Cút đi" Tuyết Băng điên tiết đập ả ra xa.

Ả ngã lăn quay, não chưa thông thì đã bị cảnh sát vào còng tay. Có làm gì ả vẫn không chịu đi. Vẫn đứng nhìn xem Ngô Đình thế nào.

Cô đỡ người hấn dựa vào mình: "Lúc nào rồi mà anh còn để ý váy bẩn thế hả? Anh gắng đi, xe cấp cứu sắp đến rồi"

"Chắc không kịp đâu" Nói rồi hấn lại phun ngụm máu

"Im miệng anh lại đừng nói gì hết, càng nói càng thấy điểm xấu" Cô phát cuồng: "Châu Kỳ, gọi hỏi xem cấp cứu sắp tới chưa"

"Sắp rồi" Châu Kỳ nói. Nhìn hấn anh bảo: "Cậu cố gắng đi"

"Mong anh chăm sóc tốt cho Tuyết Băng" Hấn thều thào nói

Nhìn Tuyết Băng: "Kiếp này có lẽ anh nợ em rất nhiều rồi, thực ra anh chỉ mới ký vào tờ giấy ly hôn hôm qua. Trước nay hay về sau Ngô Đình mãi mãi chỉ yêu mình em"

Nhìn hân vừa nói vừa ho ra máu Tuyết Băng bật khóc: "Anh mà chết tôi sẽ càng thêm hận anh hơn thôi. Nên xin anh đừng có chuyện gì"

"Em...có thể hát bài màu xanh cho anh nghe không. Rất thích nghe em hát bài đó" Hân nói từng chữ

Hạng cô ghen ứ: "Một màu xanh đã cho ta những cảm giác...ôi sao lạ quá...thấy yêu đời...yêu...mọi người...yêu quê hương thấm tươi màu xanh. Nào ta hãy đến bên nhau...hãy quên hết đi bao buồn đau...có...một màu xanh tuyệt vời....sẽ cho ta thấy yêu cuộc đời"

"Màu xanh là màu hy vọng, mong em sau này cũng như màu xanh. Luôn có niềm tin lạc quan vào cuộc sống" Hân mỉm cười rồi từ từ nhắm mắt, từ bàn tay cô trượt xuống.

Tuyết Băng chết lặng khóc gào, lay hân: "Mở mắt ra nhìn tôi, anh không thể cứ thế mà đi được"

Không tin những gì vừa xảy ra, mặc kệ ai nói thế nào cô cũng đứng trong nhà xác kêu người khiến cô từng tổn thương dậy. Đến khi thắm mệt mới chấp nhận sự thật rằng...Ngô Đình đã không còn.

5/8/2018 là ngày lạc lõng nhất cuộc đời Tuyết Băng. Như bài thơ của tác giả Khả Hân trong "Đi Về Đâu":

Đời cho ta bao lần đôi mươi,

Cho ta biết thế nào là ngọt đắng.

Nhìn lại phía sau ta tự hỏi,

Đời có ai biết đâu là ngờ.

Tưởng chừng đau khổ rồi sẽ hạnh phúc,

Có được thì mãi mãi giữ được.

Bởi lẽ đó là định luật cuộc sống,

Nhưng định luật có phải kết quả?

Mà hy vọng rồi lại thất vọng,

Có được mà không giữ được.

Cho ta sinh ra nhưng có để ta trường tồn?

Sự đời cũng chỉ vậy thôi,

Chung quy cũng bởi chữ "đời" mà ra!

Đúng vậy, đời là chữ ngờ đâu ai biết trước được điều gì?

--- -----END PHẦN 1-----

Bạn đang đọc truyện *Đi Về Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.